

КЛАЙВ КЪСЛЪР САХАРА

Част 11 от „Приключенията на Дърк Пит“

Превод от английски: Дончо Градинаров, 1994

chitanka.info

С дълбока благодарност към д-р по философия Хол Стюбър (химик изследовател), на Джеймс П. Уоли Асошиетс, Боулдър, Колорадо, за това, че ме спасиха от излишен риск и възпираха чувствата ми в приемливи граници.

НАКАЗАТЕЛНИЯТ ШПАЛИР

2 април 1865 г.

Ричмънд, Вирджиния

Изглеждаше, че се носи по водата над призрачно вечерната мъгла като див звяр, излязъл от първобитна пустош. Неговият нисък силует се чернееше зловещо на фона на завесата от дървета по дължината на брега. Неясни, подобни на фантоми образи на хора се движеха напърно по неговата палуба под зловещата жълтеникава светлина на фенерите, а влагата, проявила боята му, се лющеше и потъваше в бавнотечащия поток в река Джеймс.

„Тексас“ очакваше да вдигне котва така нетърпеливо, както завързаното куче предстоящия лов. Дебели железни капаци покриваха неговите отвори за оръдията, а шестинчовата броня на каземата му нямаше никакви белези. Само бяло-червеното бойно знаме, което висеше вяло на върха на мачтата зад комина, почти мокро от влагата, даваше да се разбере, че това е боен кораб от флота на Конфедералните Щати.

За човек от сушата „Тексас“ изглеждаше тумбест и грозен, но за моряците той притежаваше характер и грациозност. За тях той беше съвършен. Беше здрав и беше непоносимо, че е последният от своя неповторим модел, който извършваше прощално пътуване към залеза след кратък, но траен изблик на слава.

Капитан Мейсън Томбс стоеше на предната палуба, вадейки синя кърпа от джоба си, за да се предпази от влагата, която проникваше през яката на униформата му. Товаренето вървеше бавно, твърде бавно, корабът се нуждаеше от всяка минута от оставащата тъмнина, за да се спаси в открито море. Томбс гледаше тревожно своя екипаж, ругаеше и се напрягаше, докато те преместваха дървените сандъци по подвижното мостче през един отворен люк на палубата. Сандъците изглеждаха необикновено тежки за съществуващите писани архиви на четиригодишната държава. Те идваха от мулешките коли разпрегнати

близо до дока, така че да бъдат строго охранявани от оцелелите от битката спасители на Джорджия инфантри къмпъни.

Томбс обърна прощален поглед към Ричмънд, само на две мили на север. Грант беше разбил отбраната на Мей при Питсбърг и сега победената армия на Юга почиваше близо до Апоматокс, изоставила конфедералната столица на настъпващите войски на Съюза. Евакуацията беше нелегална и градът беше пълен с безпорядък, размирици и грабежи по улиците. Експлозии разтърсваха земята и пожари сияеха в нощта, тъй като казармите и арсеналите бяха пълни с доставки за войната и често ги подпалваха. Капитанът беше амбициозен и енергичен, един от най-добрите морски офицери на Конфедерацията. Той беше нисък мъж, с привлекателна външност, с кестенява коса и вежди, с голяма червена брада и огнен плам в маслиночерните си очи. Командир на малки бойни съдове в битките при Ню Орлиънс и Мемфис, морски артилерийски офицер на борда на бойния броненосец „Арканзас“ и първи офицер на бунтовния морски рейдър „Флорида“, Томбс доказа, че е опасен човек за каузата на Съюза.

Той пое командването на „Тексас“ само седмица, след като корабът бе оборудван във флотската работилница Рокетс в Ричмънд, изисквайки и ръководейки много подобрения при подготовката му заради едно почти невъзможно пътуване по реката покрай хилядите оръдия на Съюза.

Томбс съсредоточи вниманието по товаренето, докато и последната кола не бе изтеглена встрани от дока и не изчезна в нощта. Той извади часовника от джоба си, отвори капака му и обърна лице към фенера, който висеше на пристанищния стълб. Беше осем и двадесет — малко повече от осем часа до настъпването на деня. Нямаше достатъчно време, за да измине последните двадесет мили оръжеен шпалир под булото на тъмнината.

Една открита карета, теглена от двойка пъстри коне, изви и спря встрани от пристана. Кочияшът седеше изопнат, без да се обръща, тъй като двамата пътници наблюдаваха последните няколко сандъка, които трябваше да бъдат прехвърлени през люка. По-едрият мъж в цивилно облекло се държеше отпуснато и уморено, докато другият, който носеше флотска офицерска униформа, изучаваше Томбс и махаше с ръка.

Томбс прескочи мостчето над пристана, приближи се към каретата и поздрави бързо:

— Моите почитания, адмирале, г-н Секретарю. Не мисля, че щях да имам време за сбогуване.

Адмирал Рафаел Семес, прочут със своите подвизи като капитан на Конфедералния морски вълк „Алабама“ и сега командващ ескадрата от броненосци по река Джеймс, кимаше с глава и се смееше през гъстите си слепени мустаци.

— Господството на янките не може да ми попречи да ви изпратя.

Стивън Малори, секретар на Конфедералния щатски флот, протегна ръка:

— Твърде много разчитаме на вас, че няма да имаме време да ви пожелаем късмет.

— Аз имам здрав кораб и смел екипаж — отвърна Томбс. — Ще се промъкнем.

Усмивката на Семес помръкна, в очите му се четеше тревожно предчувствие.

— Ако разберете, че това е невъзможно, вие трябва да изгорите и напуснете кораба в най-дълбоката част на реката, така че нашите архиви да не могат никога да бъдат спасени за Съюза.

— Зарядите са на местата си и са в изправност — увери Томбс Семес. — Корпусът на дъното ще бъде взривен, изпращайки тежките сандъци в коритото на реката, докато корабът поддържа безопасна дистанция при пълна пара, преди да потъне.

— Чудесен план — добави Малори.

Двамата мъже в каретата промениха странно израженията си. Настъпи неловък момент. Тогава Семес каза:

— Съжалявам, че оставям още едно бреме на плещите ви, но сте отговорен също така за пътника.

— *Пътник?* — повтори Томбс с учудване. — Някой, който не цени живота си, кълна се.

— Той няма избор в действителност — смънка Малори.

— Къде е той? — попита разтревожен капитанът, обикаляйки по палубата. — Ние сме почти готови за отплаване.

— Ще пристигне съвсем скоро — отговори Семес.

— Мога ли да ви попитам кой е *той*?

— Ще го познаете достатъчно лесно — каза Малори — и се молете враговете също да го познаят, ако ви се наложи да го покажете.

— Не разбирам.

Малори се усмихна за първи път.

— Ще разберете, момчето ми, ще разберете.

— Част от информацията вие можете да намерите за полезна — каза Семес, сменяйки темата.

— Моите разузнавачи докладват, че нашият бивш броненосец — таранът „Атланта“, заловен миналата година от янките, е бил предаден на служба на Съюзния флот и сега патрулира в реката над Нюпорт Нюз.

Томбс се оживи.

— Да. Разбирам. Тъй като „Тексас“ има същия външен вид и приблизителни размери, той може да бъде объркан с „Атланта“ в тъмното.

Семес кимна с глава и му връчи сгънат флаг.

— Звездите и лентите. Ще се нуждаете от маскировка.

Томбс взе съюзното знаме и го постави на рамото си.

— Ще го издигна на мачтата малко преди да наближим разположението на съюзната артилерия при Трентс Рийч.

— Тогава добър път и късмет — каза Семес. — Съжаляваме, че не можем да останем да ви изпратим, но секретарят трябва да гони влака, а аз трябва да се върна във флота и да надзиравам неговото унищожаване, преди янките да ни нападнат. Спасението на Конфедерацията е във ваши ръце.

Преди Томбс да може да отвърне, Малори нареди на кочияша на каретата да тръгва. Капитанът вдигна ръка за последен поздрав, докато съзнанието му не беше в състояние да схване казаното от Семес. Спасението на Конфедерацията? Думи без смисъл. Войната беше изгубена. С Шърман, който се придвижваше на север от Каролина, и Грант, който се промъкваше на юг през Вирджиния като огромна океанска вълна, Лий щеше да бъде хванат в клещите на Съюза и принуден да се предаде за няколко дни. Джеферсън Дейвис скоро щеше да бъде свален като президент на Конфедералните Щати и превърнат в обикновен дезертьор.

В промеждутъка на тези кратки часове „Тексас“ може би щеше да е последният кораб от Конфедералния флот, който ще загине от

водна смърт.

Къде беше спасението, в случай че „Тексас“ има добра съдба и оцелее? Томбс не беше в състояние да стигне до някакъв смътен отговор. Заповядано му беше да транспортира държавните архиви до неутрално пристанище по негов избор и да остане незабелязан, докато го потърси куриер. До колко можеше такава контрабанда на бюрократичните рекорди успешно да предпази Юга от истински разгром?

Мислите му бяха прекъснати от неговия първи помощник-лейтенант Ерза Крейвън.

— Товаренето завърши и стоката е в трюма, сър. Да дам ли команда за отплаване?

Томбс се извърна:

— Не още. Трябва да вземем един пасажер.

Крейвън, един груб шотландец, говореше в типичната комбинация на рязък акцент със северняшка провлаченост:

— Той ще трябва да направи това дяволски бързо.

— Дали главният механик О'Хеър е готов с машината?

— Двигателите са под пълна пара.

— А артилерийският екипаж?

— Уточнява своите места.

— Ще останем в пълна готовност, докато срещнем федералния флот. Не можем да си позволим да загубим оръдие или екипаж, изненадани от някакво точно попадение от пристанището.

— Мъжете ни не са добри самаряни и няма да подложат и другата си буза.

— Кажи им, че ще са живи по-дълго.

Двамата мъже гледаха напрегнато към брега, чувайки шума на тропаци копита. Няколко секунди по-късно един конфедерален офицер изплува от тъмното и застана на кея.

— Кой от вас е капитан Томбс? — попита той с уморен глас.

— Аз съм — отговори капитанът и излезе напред.

Ездачът слезе от коня и поздрави. Той беше покрит с прах и изглеждаше изтощен.

— Моите почитания, сър. Капитан Невил Браун, отговорен за ескорта на вашия затворник.

— Затворник? — възрази Томбс. — Беше ми казано, че той е пътник.

— Третирай го, както пожелаеш — промълви Браун с безразличие.

— Къде е той? — попита капитанът на „Тексас“ за втори път през тази нощ.

— Малко назад. Аз изпреварих с няколко минути, за да ви предупредя да не се тревожите.

— Да не би човекът да е луд? — смотолели Крейвън. — Разтревожени за какво?

На въпроса му отговори плътният тропот на копита върху кея и появата на конници, облечени в синята униформа на Съюзната кавалерия.

Томбс бе на косъм от намерението да извика своя екипаж, за да насочи оръдията и отблъсне нападение върху кораба, когато капитан Браун го спря:

— Спокойствие, капитане. Те са добри южняшки момчета. Облечени са като янки, защото това е единственият начин да проникнат безопасно през линията на Съюза.

Двама от мъжете слязоха от конете, отвориха вратата на каретата и помогнаха на пътника да слезе.

Беше много висок представителен мъж с позната брада, който стъпваше уморено по дървения мост на кея.

Той носеше окови, закрепени с верига към китките и глезените. Те не му пречеха да гледа броненосеца с тържествуващ поглед. В този момент той се обърна и промълви към Томбс и Крейвън:

— Добър вечер, господа. — Говореше с ясен висок глас. — Трябваше ли да разбирам, че ще се радвам на гостоприемството на Конфедералния флот?

Капитан Томбс не отговори. Той не можеше да отговори. Стоеше прикован с Крейвън в тревожно очакване. Те не можеха да повярват на очите си. Бяха напълно объркани.

— Боже мой — промълви Крейвън накрая, — ако вие сте нечие копие сър, то сте най-доброто.

— Не — отговори затворникът. — Уверявам ви, аз съм истинският оригинал.

— Как е възможно? — попита Томбс напълно неподготвен.

Браун яхна коня си.

— Няма време за обяснение. Аз трябва да преведа моите хора през реката над моста Ричмънд, преди да са го взривили. Сега вие поемате отговорността за него.

— Какво трябва да правя с него? — възрази Томбс.

— Дръжте го скрит на борда на вашия кораб, докато не получите заповед за неговото освобождаване. Това е всичко, което мога да ви кажа.

— Това е лудост!

— Война е, капитане — изрече Браун през рамо. После пришпори коня си, последван от своята малка група войници, преоблечени в униформата на съюзната кавалерия.

Нямаше повече причини за задържането на „Тексас“ и пътя му към ада. Томбс се обърна към Крейвън:

— Лейтенанте, придружете пасажера до моята каюта и кажете на главния механик О’Хеър да изпрати механик, който да свали белезниците. Не желая да умирам като командир на кораб за роби.

Брадацият мъж се усмихна на Томбс.

— Благодаря, капитане. Задължен съм ви за вашата любезност.

— Не ми благодарете — каза кисело Томбс, — при изгрев-слънце всички ние ще се запознаем с дявола.

Отначало бавно, след това все по-бързо и по-бързо „Тексас“ набираще пара, за да заплава по течението на реката, подпомаган от двувъзловата тяга. Никакъв полъх на вятър не се усещаше и освен шума на машините нищо не нарушаваше речната тишина. Под бледата светлина на луната корабът се плъзгаше по черната вода като видение.

Той изглеждаше призрачен и нестабилен. Само движението му напомняше, че е още в ход. Неговите строители бяха създали прекрасна машина. Най-добрата бойна машина на Конфедерацията, която тя пушна на вода през четирите години война.

Това беше двувинтов, двумоторен кораб със 190 фута дължина, 40 фута ширина и газене само 11 фута. Полегатите, високи 12 фута страни на неговия каземат бяха с ъглов наклон от 30 градуса и покрити с 6-инчова желязна обшивка. Същата бе подплатена с 12 инча памук, притиснат от 20 инча дъб и чам. Неговата броня продължаваше под ватерлинията^[1], образувайки кръгообразен шарнир, който излизаше извън корпуса. „Тексас“ взеше само четири оръдия, но те имаха

зловещ обсег. Две 100-фунтови „Блейкли“ — оръдията бяха разположени на носа и кърмата на шарнирни болтове, което им позволяваше да поразяват залпово страничната част на корабите, докато другите две 64-фунтови оръдия, монтирани на десния борд, обстрелваха пристанищата.

За разлика от другите броненосци, чиито машини бяха демонтирани от търговските параходи, неговите двигатели бяха големи, мощни и съвсем нови. Тежките му резервоари лежаха под ватерлинията и 9-футовите витла при спокойни води можеха да достигнат 14 възела скорост, непостижима за всеки друг брониран кораб в двете флоти на Севера и Юга.

Капитан Томбс се гордееше със своя кораб, но беше и тъжен, знаейки, че животът на този съд може да бъде твърде кратък. Той беше убеден, че сега се пише епитафията на загасващата слава на Конфедералните щати. Той изкачи стълбата от оръдейната площадка, за да влезе в пилотната кабина. Тя беше малка част от предната секция на каземата, оформена като пирамида с добре изрязан връх. Като се визираше с широко отворени очи в тъмнината, Томбс подхвърли към странно тихия главен кормчия Лейхънт:

— Ние ще се движим с пълна пара при това пътуване към океана, г-н Хърт. Вие трябва да следите зорко курса и да ни пазите от обстрел откъм брега.

Хърт като кормчия, плавал дълго по река Джеймс, познаваше по-добре талвега^[2] на реката от всяка драскотина на трапчинка на лицето си.

Погледът му беше прикован във водата. После погледна капитана и отвърна:

— Колкото и оскъдна светлина да идва от луната, тя е достатъчна за мен, за да следвам реката.

— Янките също я използват.

— Вярно. Но нашите сиво боядисани страни са добре маскирани, така че те не биха ни различили лесно.

— Да се надяваме — въздъхна Томбс.

Той се измъкна през тесния люк и застана на покрива на каземата, тъй като „Тексас“ беше достигнал Дрюърис Блъф и минаваше през закотвените бойни кораби на речния флот на адмирал Семес. Екипажите на неговите братя броненосци „Вирджиния“,

„Фредерик“ и „Ричман“, изплашени до смърт да не би корабите им да бъдат взривени, изпаднаха в диво отчаяние, когато „Тексас“ ги отмина. Неговият комин бълваше черен дим, и забулваше звездите. Конфедералният боен флаг, опънат на мачтата, гордо се вееше, давайки знак, че няма да бъде забелязан отново.

Томбс свали шапката си и я размаха високо. Това беше последната мечта, която скоро щеше да се превърне в кошмар от горчивина и поражение. И още това беше великият момент тя да бъде спасена. „Тексас“ беше на път да се превърне в легенда.

А после тази легенда, колкото по-внезапно се появява, толкова по-бързо ще обиколи цялата река и ще я разбужда — единствен знак, че е съществувала.

Точно над Трентс Рийч, където федералната армия възнамеряваше да пресече реката и издигна няколко артилерийски площадки, капитан Томбс нареди да се издигнат на мачтите цветовете на Съединените щати.

Вътре в каземата оръдията бяха готови за действие. Повечето от хората бяха разсъблечени до кръста и стояха до оръдията със завързани кърпички около врата. Офицерите бяха свалили куртките и безшумно крачеха по палубата по ризи под тирантите. Корабният хирург извади турникета и инструктира хората как да го използват. Пожарните кофи бяха пръснати по палубата. Беше разпръснат пясък, за да попива кръвта. Пистолетите бяха извадени, за да бъдат раздадени на екипажа. Люковете към магазинните отделения под бойната палуба бяха отворени и уинчестърите — заредени. Дърпан от двигателите, „Тексас“ се носеше със скорост 16 възела, когато неговият корпус помете плаващия рангоут на преградата, поставена в реката, пресече я и премина в спокойни води с трясък и пушек от желязната рама, прикрепена към него.

Един бдителен съюзен часови забеляза „Тексас“, тъй като той излезе от тъмното, и изпразни своя мускет.

— Но прекратете огъня, за бога, прекратете огъня! — викна от покрива на каземата Томбс.

— Кой сте вие — се чу глас от брега.

— „Атланта“, идиот такъв. Не можеш ли да разпознаеш своя собствен кораб?

— Кога изкачихте реката?

— Преди час. Ние имаме заповед да патрулираме до преградите и да се върнем до Сити Пойнт.

Блъфът мина. Часовите на Съюза на брега изглеждаха доволни. „Тексас“ продължи нататък без инциденти. Томбс можеше да отдъхне облекчено. Той със сигурност очакваше залп от изстрели по кораба. Сега тази опасност временно отмина, но неговият страх понастоящем беше, че някой подозрителен вражески офицер може да телеграфира за наблюдението си по реката.

Петнадесет мили след преграждението късметът на Томбс започна да се стопява, тъй като ниската зловеща маса метал, каквато беше броненосецът, излизаше от тъмнината.

Съюзният монитор „Онондага“, конструиран с две оръдейни кули, имаше единадесетинчова броня на всяка кула, пет и половина инча на корпуса и носеше две мощни 15-инчови гладкоцевни „Далгрен“, както и две пушки „Парот“ 150 фунта. Той лежеше закотвен и товареше въглища от една баржа.

„Тексас“ го беше почти отминал, когато един старши моряк, стоейки върху предната му бойна кула, забеляза конфедералния броненосец и даде аларма.

Екипажът престана да товари въглищата и започна да наблюдава броненосеца, който беше изплувал от нощта. Капитанът на „Онондага“ Джон Остин се поколеба за малко, съмнявайки се дали броненосецът на бунтовниците може да стигне толкова далече по река Джеймс, без да бъде забелязан. Тези няколко минути му костваха много. Междувременно, когато той викна към своя екипаж да откъсне техните оръдия, „Тексас“ беше минал встрани, така че още едно препятствие остана назад.

— Спрете! — извика Остин. — Или ще стреляме и ще ви потопим.

— Ние сме „Атланта“ — отвърна Томбс, водейки шарадата^[3] към горчив край.

На Остин не му минаваше. Не го смути дори внезапното появяване на съюзното знаме на мачтата на „Тексас“. Той даде заповед за стрелба. Оръдието от предната кула влезе в действие твърде късно. „Тексас“ беше вече отминал и бе въвн от обсега на стрелбата. Но двата 15-инчови „Далгрен“ от вътрешната страна на „Онондага“ бълваха огън и пушек.

Стрелбата на съюзническите моряци бе точна и те не пропусаха. Изстрелите се сипеха върху „Тексас“ като ковашки чук, пробивайки горния край на каземата. От експлозията се скъсаха дървените и метални шплентове^[4], като повалиха седем човека.

В почти същото време Томбс даваше заповед долу през отворения люк. Оръдейните ниши се отвориха и „Тексас“ изстреля три оръдейни залпа върху борда на „Онондага“. Залповете бяха точни и поразиха оръдейните кули на монитора. Вдигна се огън и пушек. Гледката беше ужасна. Девет души бяха убити и единадесет — тежко ранени.

Преди оръдията на другия кораб да бъдат презаредени, бунтовническият броненосец се стопи в нощта и в безопасност плаваше към следващото препятствие в реката. Предното оръдие на „Онондага“ стреляше сляпо, снарядите падаха далеч и встрани от плаващия „Тексас“. Безуспешно капитан Остин караше екипажа си да вдигне котва и да обърне кораба на 180 градуса. Това беше безполезно занимание. Най-голямата скорост на монитора беше седем възела. Нямаше никаква надежда да настигне броненосеца и да се доближи до бунтовническия кораб.

Томбс се обърна спокойно към лейтенант Крейвън:

— Господин Крейвън, няма да се крием повече под вражеския флаг. Моля, издигнете конфедералните цветове и затворете оръдейните ниши.

Един млад моряк пъргаво изкачи мачтата, свали долу съюзното знаме и на негово място развя диагоналните звезди на ленти на фона на бяло-червено.

Крейвън последва Томбс на мостика.

— Сега думите са излишни — каза той. — Това няма да бъде пикник. Ние ще трябва да водим битка с бреговата армия. Никой от тяхната артилерия не е достатъчно силен да направи повече от кривина върху нашата броня.

Томбс спря да се вглежда втренчено през кърмата в черната безветрена река.

— Оръдията на федералния флот, които ни очакват при устието на реката, са нашата най-голяма заплаха.

Масивен артилерийски огън избухна от брега, малко преди той да беше спрял да говори.

— И така, започва се — заключи философски Крейвън, като набързо се завърна на своята позиция при оръдието на палубата.

Томбс остана на мостика, за да може да направлява своя кораб срещу всеки федерален съд, блокиращ реката.

Канонада от невидима стрелба и мускетен огън започна да обсипва „Тексас“ като адски щорм. Докато хората му заемаха позиции, Томбс държеше оръдейните ниши затворени. Той не виждаше никаква причина да подлага на заплаха своя екипаж и да прахосва ценен барут и патрони срещу един невидим враг.

За повече от два часа „Тексас“ удържа на яростните атаки. Неговите двигатели работеха безупречно и теглеха кораба със скорост един или два възела по-бързо, отколкото бяха проектирани. Появиха се редовите бойни кораби, които стреляха наслуки и след това престанаха, тъй като „Тексас“ ги беше отминал, сякаш не ги забелязваше. Изведнъж пред него се материализира познатият силует на „Атланта“, закотвил корпус напъряко на реката. Неговите оръдия заеха позиция, тъй като наблюдателите му бяха разпознали бунтовническото чудовище, насочено право към тях.

— Той знае, че идваме — промълви Томбс.

— Бих ли могъл да го заобиколя, капитане? — попита рулевия Хънт, показващ забележително хладнокръвие и увереност.

— Не, господин Хънт — отговори Томбс. — Удари го леко откъм кърмата.

— Да го поразя странично, встрани от нашия път — отговори Хънт с разбиране.

— Много добре, сър!

Хънт завъртя руля на четвърт оборот и насочи корпуса на „Тексас“ право към кърмата на „Атланта“. Два изстрела от „Тексас“ право към кърмата на „Атланта“. Два изстрела от ексконфедералните осеминчови оръдия попаднаха бързо в каземата, скъсаха обкова и пробиха дървения капак на почти фут, като раниха трима души.

Разстоянието бързо се скъси и „Тексас“ заби десетфунтовия си железен нос в корпуса на „Атланта“, след това я притисна и през палубата скъса котвената верига, огъна кораба на 90 градуса дъга и палубата му се оказа под повърхността на реката. Водата пълнеше съюзния броненосец и той бързо започна да потъва, тъй като „Тексас“ буквално стъпи върху него.

Килът на „Атланта“ заседна в речното корито, засегнатият кораб застана на една страна и водата вече беше запълнила пробития му корпус. Повечето хора от екипажа напуснаха оръдията и скочиха от кораба, но почти двадесет човека потънаха заедно с него.

Томбс и неговият кораб продължаваха в тяхната безнадеждна упоритост да се докоснат до свободата. Непрекъснатата битка бе в пълен ход, тъй като „Тексас“ пренебрегваше постоянния огън на бойните кораби — преследвачи на Съюза. Речните телеграфни линии гъмжаха с новини за появяването на броненосеца, което увеличаваше вълната от хаос и паника, обхванали армейските брегови батареи и военните кораби, определени да го преградят и потопят.

Снарядите продължително обстрелваха бронята на „Тексас“. На него му нанасяха тежки удари, от които трепереше от носа до кърмата. Един стофунтов снаряд от „Далгрен“, изстрелян високо над укреплението при форт Хъдсън, се удари в пилотската кабина. Главният пилот Хънт получи зашеметяване от удара и беше ранен от частиците на снаряда, които влетяха през отвора на визьора. Той геройски остана на руля, държейки кораба в правилен курс по средата на канала.

Небето се проясняваше на изток, когато „Тексас“ се закани на река Джеймс, че след Нюпорт Нюз в широкото устие и по-дълбоката вода на Хемптън Роудс ще има повторение на сцена от битката между „Монитор“ и „Мериленд“ отпреди три години. Изглеждаше, че целият съюзен флот беше строен и ги очакваше. Всичко, което Томбс можеше да види от своята позиция върху каземата, бе гора от мачти и комини — тежковъоръжени фрегати и малки кораби вляво, монитори и бойни кораби вдясно. А от другата страна тесният канал между огневата мощ на форт Монро и форт Уул, беше блокиран от „Ню Айрън Сайдс“, огромен съд с брониран конвенционален корпус, носещ единадесет тежки оръдия.

На „Тексас“ му предстоеше да покаже на какво е способен, за да устои. Сега федералните военноморски сили щяха да усетят пълната сила на неговите зъби. С голям ентузиазъм моряците на „Тексас“ чистеха и подготвяха оръдията, подменяха повредените части, счупените затвори, а оръдейните командири оправяха корабните въжета.

Крейвън ходеше спокойно по палубата, като се усмихваше и шегуваше с мъжете, подхвърляйки окуражителни думи и съвети. Томбс слезе долу и даде кратки указания, изпъстрени със закани към врага и оптимистични думи за усилията и опита на южняшките момчета, които не могат да бъдат слуги на янките кравари. След това с монокуляра^[5], окачен на рамото му, той се върна на своя пост зад пилотската кабина.

Съюзните моряци имаха достатъчно време да се подготвят. Когато „Тексас“ се появи, кодови сигнали бяха получени от всички. На Томбс, който наблюдаваше през монокуляра, му се струваше, че всички негови врагове са изпълнили обкръжаващия го хоризонт. Една ужасна тишина висеше във въздуха като проклятие. Вълците чакаха своята плячка да се озове в един, както изглеждаше спасяем капан.

Контраадмирал Дейвид Портър — нисък, набит човек с брада и плоско моряшко кепе на главата, стоеше върху кубрика и инспектираше оръдейната палуба на своя флагман — бойната фрегата „Бруклин“, като в същото време изучаваше дима на приближаващия бунтовнически броненосец в ранната светлина на идващото поражение.

— Ето, идва — каза капитан Джеймс Елдън. Той беше командир на флагмана на Портър. — И той идва като дявола, право срещу нас.

— Един галантен и известен кораб отива към своята гибел — забеляза Портър, когато „Тексас“ влезе в кръгзора на неговия бинокъл. — Почти е сигурно, че няма да се видим отново.

— Той е почти в целта — съобщи Елдън.

— Не е нужно да хабим хубав снаряд, господин Елдън. Кажете на вашите хора да чакат и да броят всеки снаряд.

На борда на „Тексас“ Томбс инструктираше своя главен пилот, който стоеше храбро на руля, без да обръща внимание на кръвта, стичаща се от лявото му слепоочие.

— Хънт, скъси линията на бойните фрегати така близко, че броненосците да не стрелят поради страх от разбиване на техните собствени кораби.

Първият кораб в двете редици беше „Бруклин“. Томбс изчакваше, докато той стане лесна цел, преди да заповяда да стрелят. Стофунтовият „Блейкли“, разположен на носа на „Тексас“, откри огън, като изхвърли едни фугасен снаряд, който прелетя през водата и

порази съюзния военен кораб, разбивайки предната му бордова ограда, като унищожи едно грамадно оръдие „Парот“, убивайки всичко живо в радиус от десет фута.

Мониторът „Согъс“, който имаше една бойна кула, откри огън с двоен петнайсетинчов залп на „Далгрен“, като порази „Тексас“. Двата солидни снаряда удариха косо, прескочиха водата като камъни, предизвиквайки огромни каскади от пръски. Тогава другите монитори — „Чикасоу“, завърнал се неотдавна от Мобил Бей, където беше в помощ на мощния федерален броненосец „Тенеси“ в изпълнение на негова специална мисия, „Май Хатън“, „Согъс“ и „Нахант“ — всички те насочиха оръдия и откриха огън. Огромна вълна от снаряди улучи и проби каземата на „Тексас“.

Водата вреше и кипеше.

Томбс нареждаше през горния люк на Крейвън:

— Ние не можем да поразим мониторите. Отговаряй на техния огън с оръдието от борда. Завий с носа и насочи оръдието му да спре срещу фрегатите!

Крейвън изпълняваше командите на капитана и след няколко секунди „Тексас“ отговори, като изстреля снаряди, експлодиращи в дървения корпус на „Бруклин“. Единият снаряд проникна в машинното отделение, уби осем души и рани дузина други. Вторият премина над екипажа и взриви тридесет и два футовото буре с барут на гладкоцевното оръдие. Последва трети залп върху пълната с хора палуба, който причини допълнително кръв и хаос.

Всяко оръдие на „Тексас“ носеше разрушение. Бунтовниците вършеха работата си по зареждането и стрелбата с оръдията смъртоносно прецизно. Те трябваше да използват всяка секунда. Нямаха право да пропускат. Корабите на янките бяха запълнили цялото видимо пространство зад оръдейните ниши.

Въздухът над Хемптън Роудс миришеше на барут, на прясно изгоряло дърво и кръв на голямо пространство наоколо. Облак дим бързо покри „Тексас“, затруднявайки съюзните войници да го вземат на точен прицел. Те стреляха напосоки и чуваха шума на своите снаряди, които се удряха по корпуса на „Тексас“ и след това рикошираха в друга посока.

Отминавайки „Бруклин“, „Тексас“ му отправи един страничен залп от оръдието си на носа, който премина съвсем близо до адмирал

Портър. Неговата въздушна вълна го притисна така, че той изгуби временно дъх.

Адмиралът подлудя от предизвикателството на бунтовниците от броненосеца.

— Сигнализирайте флота да го обкръжи и залови! — заповяда Портър на капитан Елдън.

Елдън възрази, тъй като знаеше, че това е трудно. Всеки офицер беше смутен от невероятната скорост на броненосеца.

— Той е по-бързоходен от всеки от нашите кораби, за да можем да го обкръжим — отвърна той мрачно.

— Искам този проклет разбойник потопен! — изръмжа Портър.

— Ако по чудо ни се изплъзне, той няма да може да се измъкне през фортовете и от „Ню Айрън Сайдс“ — отвърна Елдън на своя началник.

Като че ли за да уточнят неговото твърдение, мониторите откриха огън, тъй като „Тексас“ освободи „Бруклин“ и удари челно следващата фрегата „Колорадо“.

Броненосецът беше превърнат в крещяща лудница на смъртта.

Бойците на Съюза ставаха все по-точни. Двойка тежки снаряди порази право страничното бордово оръдие и предизвика внезапен удар. Пушек обхвана вътрешността на каземата, тъй като тридесет и осем инча желязо, дърво и памук бяха разрушени в дълбочина от четири фута. Следващият снаряд издълба масивен кратер под основата на комина, втори попадна на същото място, разбивайки вече повредената броня, и експлодира във вътрешното пространство на оръдейната палуба, като причини ужасна загуба — уби шест и рани единадесет човека.

— Дявол го взел! — викаше Крейвън, озовал се сам посред грамада от тела, със сплъстена коса, разкъсани дрехи и счупена лява ръка. — Вземи маркуч от машинното и угаси този проклет огън!

Главният механик О'Хеър провря глава през люка на машинната зала, лицето му бе почерняло от въглищния прах и цялото в пот.

— Много зле ли е? — попита той с изненадващо спокоен глас.

— Не е лесно. Хората ми са капнали от жегата. По-горещо е от дъното на ада.

— Приеми го като полезна практика, когато всички се озовем там! — отговори Крейвън.

Нов взрив предизвика експлозия, която разтресе „Тексас“ откъм неговия тил. Това не беше единичен взрив, а двоен, но едновременен и поради това — неразграничим. Тъгълът на предната част на каземата бе смачкан и пробит. Големи отломки желязо и дърво бяха натрошени и отнесени от детонацията, която унищожи и екипажа на предното оръдие „Блейкли“. Друг снаряд завърши своя път през бронята и експлодира в корабната болница, хирургът бе убит на място, както и половината от ранените, очакващи да бъдат превързани. Оръдейната палуба сега изглеждаше като разбита къща — беше черна от барут и тъмночервена от кръв.

„Тексас“ беше повреден. Тъй като той пресичаше зоната на смъртта, щеше да бъде превърнат в куп парчета. Неговите спасителни лодки бяха отнесени с двете мачти, основата на комина — разбита. Целият каземат, предната и задната част представляваха гротескни изделия от разкривени и смачкани железа. Три от неговите паропроводи бяха извън строя и скоростта му спадна на една трета. Но той все още беше далеч от пълно фиаско. Двигателите му работеха и три оръдия продължаваха да всяват смут в съюзния флот. Неговият следващ набег бе срещу дървената част на старата парна фрегата „Поухатън“. Снарядът взриви един от парните й котли, разруши машинното й отделение и причини най-голямата загуба на хора от всеки друг кораб на Съюза през този ден.

Томбс също беше получил значителни наранявания. Парче шрапнел беше засегнало едното му бедро и от падането беше получил изкълчване на лявото рамо. С големи усилия все още се държеше зад пилотската кабина, давайки нареждания на главния пилот Хънт. Те бяха на една крачка от гибелта в този момент.

Той гледаше право в „Ню Айрън Сайдс“, застанал направо на канала. Беше изпитал неговото оръжие при внезапното появяване на „Тексас“, беше опознал оръдията на форт Монро и форт Уул, избягна техните снаряди и съзнаваше със свито сърце, че това не би могло да се повтори. „Тексас“ не можеше да удържи повече. Още един наказателен обстрел и корабът щеше да бъде безпомощен, в невъзможност да се спаси от пълно унищожаване от атаките на мониторите на янките.

А екипажът, мислеше Томбс, това са хора, които не се страхуват от смъртта, хора, свикнали да вършат всичко — от зареждането и

стрелбата с оръдията до поддържането на парата в котлите. Онези, които още са живи, ще надмогнат себе си, пренебрегвайки смъртта пред дълга.

Стрелбата беше заменена от оглушителна тишина. Томбс наблюдаваше подготовката на „Ню Айрън Сайдс“. Той забеляза, че някой, който прилича на капитан на кораба, също наблюдаваше него и състоянието на кораба му.

Томбс забеляза мъгливия бряг, идващ от морето през устието на Чесапийк Бей зад фортовете. Ако по някакво чудо те биха могли да стигнат и да изчезнат в неговата клоака, щеше да им се удаде да избегнат вълчия капан на Портър.

Капитан Томбс непрекъснато си повтаряше думите на Малори да извади пътника на показ. Той извика през люка:

— Господин Крейвън, тук ли сте?

Неговият първи помощник се появи начаса. Лицето му приличаше на привидение, защото беше покрито с барут, кръв и разкъсана плът.

— Тук, сър, и аз проклинам добрата воля, че съм все още жив.

— Извади нашия пътник тук, на каземата, и вдигни белия флаг!

Крейвън кимна с разбиране.

— Да, сър.

Останалото на носа 64-фунтово оръдие „Блейкли“ мълчеше, тъй като съюзният флот ги следваше отзад и те не биха могли да разчитат на добро попадение.

Томбс отиваше на риск, една напълно безнадеждна игра, последно раздаване на картите. Той беше прострелян в крака и изпитваше силна болка от раните, но черните му очи горяха както винаги.

Той се молеше на Бога командирите на съюзните фортове да са забелязали „Тексас“, както стори капитанът на „Ню Айрън Сайдс“.

— Застани между носа на броненосеца и форт Уул — инструктира той Хънт.

— Както желаете, сър — отвърна с разбиране Хънт.

Томбс се извърна, тъй като затворникът бавно беше изкачил стълбата към покрива на разбития каземат, следван от Крейвън, който държеше бяла покривка за маса, взета от офицерската столова на брунистика. Мъжът изглеждаше по-възрастен от годините си. Лицето

му бе сухо и изпито, необичайно бледо. Той беше човек, продължително излаган от годините на стрес. Неговите дълбоко хлътнали очи изразяваха състрадание, гледайки окървавената униформа на Томбс.

— Лошо са ви ранили, капитане. Трябва да потърсите медицинска помощ.

Томбс тръсна глава.

— Няма време за това. Моля ви да застанете на покрива на пилотската камина и да останете там, докато ви забележат.

Затворникът отвърна с разбиране.

— Да, разбирам вашия план.

Томбс обърна повторно поглед към броненосеца и фортовете, обвити с облак черен дим, изпълнен с надежда и неизвестност от това, какво му готвят войниците от форт Монро. Една голяма вълна се изви за момент над кораба, обагрена в бяло и зелено, преди да се разбие в него.

Томбс грубо подложи рамо към високия мъж и го избута върху покрива на пилотската кабина.

— Моля, побързайте, ние влизаме в тяхното полезрение.

След това той грабна бялото знаме от Крейвън и го развя неистово със здравата си ръка.

На борда на „Ню Айрън Сайдс“ капитан Джошуа Уоткинс наблюдаваше внимателно със своя дълъг монокуляр.

— Те извадиха бяло знаме — каза той с изненада.

Неговият първи офицер, капитан Джон Крозби, кимна в съгласие, тъй като той гледаше със своя бинокъл.

— Дяволски странно за тях да се предават след съпротивата, която оказаха на нашия флот.

Неочаквано Уоткинс свали монокуляра от очите си и с растящо учудване започна да проверява дали лещата не е зацапана или замъглена. След като се увери, че няма нищо, погледна повторно полуразбития бунтовнически броненосец.

— Но кой е там? — капитанът замълча, фокусирайки лещата на монокуляра.

— Господи, господи — изръмжа той с учудване. — Кой мислите се е изправил на покрива на тяхната пилотска кабина?

Трябваше много време, за да излезе Крозби от стоманеното си безразличие, но лицето му напълно побледня.

— Това изглежда е... но това е невъзможно.

Оръдията на форт Уул откриха огън и водата така се разлюля, че издигна плътна завеса около „Тексас“, която почти го закри. След това се разпиля на огромни пръски като вълшебен фонтан.

Уоткинс наблюдаваше продължително високия сух мъж, който седеше върху пилотската кабина. След наблюдението го обхвана неочакван ужас.

— Господи, това е той!

Остави монокуляра и извърна лице към Крозби:

— Дай сигнал на фортовете да спрат огъня. Побързай, човече!

Оръдията на форт Монро следваха тези на форт Уул, отправяйки своите снаряди към „Тексас“. Много не попаднаха в целта, но два експлодираха срещу комина на броненосеца, правейки дълбоки дупки в обшивката му. Артилеристите презареждаха, като всеки от тях се надяваше тяхното оръдие да нанесе съкрушителния удар.

„Тексас“ беше само на двеста ярда, когато командирите на фортовете приеха сигнала и оръдията им заглъхнаха едно след друго. Уоткинс и Крозби бяха изтичали до носа на „Ню Айрън Сайдс“ точно навреме, за да забележат двамата мъже в окървавените униформи на конфедералния флот и брадатия мъж с измачкани цивилни дрехи, който ги наблюдаваше с любопитство и след това им изпрати уморен прощален поздрав.

Те стояха абсолютно спокойно, знаейки, че шокиращата действителност, на която станаха свидетели, ще бъде завинаги запечатана в тяхната памет. И въпреки обратата на събитията, който покъсно щеше да настъпи, те и стотици други хора от кораба и онези, лежащи зад стените на фортовете, никога нямаше да бъдат разколебани кого са видели да седи върху пилотската кабина на броненосеца тази сутрин.

Почти хиляди наблюдаваха безпомощно как „Тексас“ отминава, бълвайки дим, как неговият флаг се вее, здраво завързан за страничната мачта. Не се чу никакъв шум или изстрел, когато той навлезе в разливащата се мъгла и завинаги изчезна от погледа.

[1] Ватерлиния — черта на борда на кораб, до която той потъва при пълен товар. — Бел.ред. ↑

[2] Талвег — средната и най-дълбока линия на река. — Бел.ред. ↑

[3] Шарада — загадка, тайна. — Бел.ред. ↑

[4] Шплент — устойчиви опори, които пречат на разместването на болтовете. — Бел.ред. ↑

[5] Монокуляр — триъгълна тръба за гледане с едно око. — Бел.ред. ↑

ИЗГУБЕНА

10 октомври 1931

Югозападна Сахара

Кити Манок изпитваше странното чувство, че лети с главата напред в небитието. Тя се беше загубила, съвсем и безвъзвратно загубила. В продължение на два часа Кити и нейното малко самолетче се подмятаха в небето от силна пясъчна буря, която напълно закриваше видимостта към пустинята, простираща се под нея. Сама в това празно непрозрачно небе, тя упорито отблъскваше от съзнанието си странни видения, възникващи като че ли от самите заобикалящи я кафяви облаци.

Кити наклони главата си назад и хвърли поглед през горното предно прозорче. Оранжевият отблясък беше напълно замъглен. После може би за десети път през цялото това време тя свали стъклото на страничния прозорец и надникна през ръба на пилотската кабина, без да вижда нищо под себе си, освен огромните завихрени облаци. Висотомерът показваше 1 500 фута. Височина, достатъчна, за да премине безопасно над всичко, освен над най-извисените плата от пясъчник на Ардар дес Ифорас, едно от разклоненията на планинския хребет Ахагар в пустинята Сахара.

Тя разчиташе на контролните прибори, за да избегне евентуалното влизане на самолета си в свредел. На четири пъти откакто беше обгърната от заслепяващия я самум, забелязваше спадане във височината и един засилващ се наклон на носа — сигурни белези, че вече настъпва кръгово движение към земята. Схващайки отлично грозящата я опасност, всеки път тя успяваше да я избегне, като правеше вираж след вираж, докато стрелката на компаса трепнеше отново, показвайки курс на юг от 180 градуса.

Кити беше опитала да следва Транссахарската автомагистрала, но скоро я загуби от погледа си, след като пясъчната буря се стовари без предупреждение върху нея от югоизток. Сега, когато повече не можеше да различи земята, тя не знаеше доколко се е отклонила и не

би могла да прецени доколко вятърът я е изтласкал встрани от следвания курс. Допускайки това, тя се насочи на запад в безуспешен опит да заобиколи бурята.

Можеше само да седи и да води самолетчето си през огромния, заплашителен и безформен пясъчен океан. Това беше отсечката от нейния полет, от която Кити най-много се страхуваше. Тя пресметна, че ѝ остават още цели четиристотин мили, преди да достигне Ниамей — столицата на Нигер. Там тя щеше да зареди гориво, преди да продължи щурма си за поставяне на рекорд на летене на далечно разстояние до Кейптаун в Южна Африка.

Някаква вцепеняваща умора постепенно обхващаше мускулите на ръцете и краката ѝ. Непрекъснатият рев от ауспуха на двигателя и неговите вибрации бяха започнали да вземат своето. Кити беше почти двадесет и седем часа във въздуха, откакто излетя от летище Кройдън — предградие на Лондон. Беше долетяла от студената мъгла на Англия направо в огнената пещ на Сахара.

Нощта щеше да настъпи след още три часа. Неблагоприятният вятър, рожба на самума, сведе скоростта ѝ до деветдесет мили в час, т.е. с цели тридесет мили по-малко от средната скорост на нейното старо, сигурно самолетче „Феърчайлд“. То представляваше моноплан с високо повдигнати криле, вградена закрыта пилотска кабина, задвижвана от радиален мотор с мощност 410 конски сили.

Четириместният самолет някога беше притежание на компанията „Пан Американ — Грейс Еървейз“ и правеше пощенски полети по разписание между Лима и Сантяго. Когато компанията се отказа от неговите услуги в полза на един по-усъвършенстван модел, който превозваше шест човека, Кити го купи, като монтира допълнителни резервоари за гориво в кабината за пътници. По-късно, към края на 1930 г. тя реши да постави рекорд на далечно разстояние, прелитайки от Рио де Жанейро до Мадрид. Така стана първата жена пилот, прелетяла южния Атлантис.

Кити издържа още час в борба с шибация вятър, като се стремеше да държи посочения от компаса курс. Фин, много ситен пясък проникна в пилотската кабина и полепна по нежните мембрани на очите ѝ. Попадна дори и в ноздрите ѝ. Тя разтърка очи, но това само влошаваше положението, нещо по-лошо — сега не можеше да вижда. Стана ѝ пределно ясно, че ако в този момент ослепееше, нямаше да

може да следи повече уредите и всичко щеше да свърши. Тя извади малка манерка изпод пилотската седалка, отви капачето ѝ и напръска лицето си с малко вода. Почувствала се освежена, яростно замига, при което мокрите песъчинки след секунда залепнаха там от страшната жега. Зрението ѝ се завърна постепенно, но ѝ се струваше, че в очите си има забити иглички.

Изведнъж, в пределно кратък момент тя почувства нещо — като някакъв звук извън реда на нещата, като нищожен интервал тишина сред воя на вятъра и рева на ауспуха на двигателя. Наведе се напред и внимателно огледа контролните уреди. Видя, че всеки циферблат и всяка кръгла скала даваха нормални показания.

Кити старателно провери крановете за подаване на гориво. Всеки от клапаните бе на точното си място. След прецизния оглед тя отдаде тревожното си усещане на голямата нервна преумора.

Секунда след това несвойственият звук отново се появи. Това я превърна цялата в слух. Откри, че последователността между нормалното и ненормалното при звука на двигателя става все по-кратка. Сърцето ѝ изтръпна, понеже разбра, че причината е в запалителна свещ в един от цилиндрите на мотора. После една по една всички свещи излязоха от строя. Двигателят се задави, а стрелката на тахометъра се плъзна назад.

Няколко мига по-късно той съвсем замлъкна и витлото застана неподвижно. Настъпилата тишина като ударна вълна се стовари върху нея. Единственият звук, който се чуваше, беше стенещият вой на вятъра. За Кити вече нямаше съмнение. С абсолютна точност знаеше защо бе отказал моторът. Непрекъснато сипещите се песъчинки бяха запушили карбуратора.

Първите няколко мига на изненада и страх преминаха. Тя прецени ограничените си възможности за спасение. Ако някак си успееше да кацне благополучно, би могла да изчака спирането на бурята и тогава вероятно щеше да направи ремонт. Самолетът започваше да се успокоява. Тя бутна командният лост напред, за да започне да се спуска към пустинята долу. Това не беше първото ѝ аварийно кацане. Кити беше преживяла поне седем подобни кацания, като в два от случаите самолетът ѝ се разби, а самата тя и двата пъти се отървяваше с незначителни наранявания и леки натъртвания. Но никога досега не беше кацала принудително със спрял двигател, и то

сред мътния полумрак, причинен от пясъчна буря. Хванала здраво стоманения лост с едната си ръка, с другата тя сложи чифт предпазни очила, свали страничното стъкло и подаде глава навън.

Летеше надолу без всякаква видимост, като отчаяно се опитваше да си представи какъв е теренът за кацане под нея. Въпреки увереността, че по-голямата част от пустинята е сравнително гладка, тя не можеше да не знае, че там има скрити падини, високи пясъчни дюни, готови да смажат падащия „Феърчайлд“ и неговия пилот. На Кити ѝ се стори, че е остаряла с пет години, преди най-после да зърне безплодния терен на малко повече от 30 фута под шасито си.

Той беше от пясък, изглеждаше достатъчно солиден да издържи плъзгането на самолетните колела, но преди всичко ѝ се стори гостоприемно равен. Кити прекрати спускането и кацна. Големите колела на „Феърчайлд“ се удариха, подскочиха два-три пъти и после плавно се плъзнаха по пясъка, докато скоростта намаля. Тя пое дъх и извика от радост, щом задното колело се докосна до пясъка, когато изведнъж земята пред нея пропадна. Самолетът се плъзна от острия отвесен ръб на дюната и падна като камък в дълбокото и тясно корито на пресъхнал поток, колелата изхруцяха в пясъка, а шасито се разби. Инерцията захвърли самолета в отсрещната стена на пресъхналия поток. Разнесе се глух трясък от разпадащи се лонжерони и разкъсваща се тъкан. Витлото беше разбито от удара на мотора, който счупи и един от глезените на Кити и изкълчи коляното ѝ. При удара тя бе тласната напред. Поради това, че бе забравила да затегне предпазните колани, горната част на тялото ѝ политна и главата ѝ се блъсна в рамката на предпазното стъкло, от което загуби съзнание.

Новината за изчезването на Кити облетя света няколко часа след като бе съобщено, че не е пристигнала в Ниамей, за да зареди гориво. Беше невъзможно да се организират търсене и спасителни операции в широк мащаб. Нямаше смисъл. По-голямата част от района в пустинята, където Кити изчезна, беше необитаема и рядко посещавана от хора. В радиус от хиляда мили не минаваха никакви самолети. През 1931 г. в пустинята просто не съществуваше армия от мъже и съответното оборудване и техника, необходими за предприемане на подобна спасителна операция.

На следващата сутрин бе организирано търсене от една малка механизирана част на френския чуждестранен легион, разположена в оазиса Такалдебей — там, където беше френската част на Судан, допускайки, че тя се е спуснала надолу по протежението на Транссахарската автомагистрала, те се отправиха на север, докато няколко души с две коли от една френска търговска компания в град Тесалт отидоха на юг.

Два дни по-късно двете спасителни групи се срещнаха на автомагистралата, без да са видели останки от разбит самолет, нито пък изстреляни ракети за помощ през нощта. Спасителите се разгърнаха на двадесет мили от двете страни на магистралата и отново се опитаха да я открият. След десет дни, без да видят и следа от изчезналия пилот, командирът на частта от легиона не беше оптимистично настроен. Той докладва, че никой човек, било то мъж или жена, не би могъл да оцелее толкова дълго време без вода и храна в изгорената от слънцето пустиня. С увереност заяви, че досега Кити сигурно е починала от адската жега.

Във всеки голям град бяха отслужени възпоменателни църковни служби за един от най-любимите пилоти в авиацията. Считана за една от трите най-велики жени пилоти, наравно с Амелия Еърхарт и Ема Джонсън, Кити беше оплакана от един свят, изтръпвал от нейните подвизи.

Тя беше дъщеря на заможни фермери — овцевъди от околностите на Камбера, Австралия. Кити беше красива млада жена с дълбоки сини очи и черна бухнала коса, падаща на тежки вълни до кръста ѝ, щом я отпуснеше. След завършването на девическото висше училище тя започна да взема уроци по летене, за нейно учудване родителите ѝ я подкрепяха в стремежа ѝ да лети и ѝ купиха на втора ръка един двуплощен самолет „Авро Авион“ с открита пилотска кабина и двигател „Сириус“ с мощност 80 конски сили.

Шест месеца по-късно, напук на всички увещания да си остане у дома, Кити набързо прекоси Тихия океан до Хаваите и кацна под възторжените овации на огромна тълпа, чакаща с трепет нейното пристигане. Със загоряло от слънцето лице и изплескани с маслени петна риза и шорти от плат каки, Кити въпреки умората се усмихваше и махаше с ръка, поразена от неочакваното посрещане. Тя продължи да завладява сърцата на милиони хора, като се превърна в нарицателно

име благодарение на полетите си, чупеци рекордите през всички океани и континенти.

Това трябваше да ѝ е последният полет на дълго разстояние, преди да се омъжи за своя любим от детските години, техен съсед — фермер в Австралия. След като покори въздуха, страстното ѝ влечение по летенето изчезна и Кити с нетърпение очакваше момента да се установи за постоянно, да си има собствено семейство. Тогава тя откри онова, което толкова други преди нея бяха изпитали в детските дни на авиацията — да летиш носеше слава, но имаше малко добре платени места за пилоти.

Тя почти беше престанала да лети, но настояваше упорито за този последен полет. А сега светът на авиацията очакваше съобщение за нейното спасение. Надеждата обаче се стопяваше с всеки изминат ден.

Кити остана в безсъзнание до утрото на следващия ден. Слънцето беше започнало да обгаря пустинята, когато тя с мъка се изтръгна от дълбините на черната пустош и съсредоточи поглед върху нацепената главина на витлото. Зрението ѝ се замъгли. Тя разтърси глава, за да приведе в ред размътеното си съзнание и изохка от острата болка, пронизала главата ѝ, докосна леко челото си и разбра, че кожата не беше разкъсана, но под пръстите си усети голям оток, точно където започваше косата ѝ. Тя се опипа за други наранявания и откри пукнатия глезен, подул се вътре в пилотския ѝ ботуш, както и изкълченото коляно.

Свали предпазните колани, отвори вратата на кабината и предпазливо, с големи усилия, се измъкна от самолета. Куцукайки няколко крачки, Кити бавно се отпусна върху пясъка и критично прецени положението си. За щастие, пожар не беше избухнал, но верният „Феърчайлд“ никога повече нямаше да лети. Моторът и три от цилиндрите се бяха пукнали, той бе изправен нагоре под невероятен ъгъл от удара при сблъсъка със стените на пресъхналия поток.

За нейно учудване крилата и корпусът не бяха повредени, но шасито беше просто сплескано, а колелата — разкривени встрани. Дотук с надеждата за ремонт и продължаване на полета. Следващият ѝ проблем беше да определи къде се намира. Тя нямаше никаква

представа в кой район на Сахара беше попаднала. Оглеждайки се, видя, че е паднала в нещо, което в Австралия наричат билабонг, т.е. пресъхнало корито на поток, което се пълни с вода, когато вали дъжд. Но пясъкът в това корито не беше виждал вода поне от сто години. Самумът беше утихнал, но стените на малкия пролом, в който лежеше, бяха поне 20 фута високи и тя не можеше да огледа терена наоколо. За нея беше по-добре така. Трудно можеше да се опише колко безцветен, пуст и безформен бе той.

Внезапно Кити изпита жажда, а мисълта за вода ѝ припомни, че има манерка. Подскачайки на един крак, стигна вратата на кабината, наведе се и измъкна манерката изпод пилотското кресло. Тя побираше половин галон, но сега бе пълна по-малко от две трети. Кити прецени, че би било цяло щастие, ако водата ѝ стигнеше за повече от два или три дни при условие, че пиеше само по няколко глътки наведнъж.

Реши, че трябва да се опита да се добере до някое село или до автомагистралата. Би било чисто самоубийство да остане край разбитата машина, освен ако някой самолет не прелетеше точно над нея. „Феърчайлд“ не можеше да бъде забелязан. Все още трепереща от умората и болките, които изпитваше, тя се излегна в сянката на самолета, примирена с незавидното си положение.

Кити скоро изпита невероятния контраст на температурата на Сахара. През деня тя се покачваше до 49 градуса. Пронизващият студ нощем бе толкова мъчителен, колкото и дневната жегата. След като изтърпя 12 часа лъчите на палещото слънце, тя си издълба дупка в пясъка и пропъзля в нея. Треперейки от студ се сви на топка и спа неспокойно до сутринта.

В ранното утро на втория ден, преди слънцето да беше започнало да прежурия, Кити се почувства достатъчно силна, за да може да изостави самолета. Една стойка на крилото се превърна в патерица, а късче плат от крилото ѝ послужи за груб чадър. Като използваше малкия си комплект инструменти, свали компаса от контролното табло. Въпреки нараняванията си, тя беше решена да достигне автомагистралата. Просто нямаше друг изход.

Почувствала се по-добре сега, когато вече имаше план за действие, Кити взе бордовия си журнал и започна да пише първата страница на това, което щеше да се превърне в доказателство за нейната воля в неистовия ѝ опит да оцелее при най-тежките

въобразими условия. Тя започна записките си с описание на катастрофата и скицира пътя, който възнамеряваше да следва на юг по билабонга, докато намери лесно място, за да се прехвърли през ръба му. Веднъж излязла на открито, Кити смяташе да тръгне право на изток, докато стигне автомагистралата или се натъкне на някое чергарско племе. После тя откъсна страницата от журнала, завърза я към контролното табло, така че евентуални спасители да могат да проследят пътя ѝ, в случай че откриеха първо самолета — нещо, което беше малко вероятно.

Горещината бързо ставаше непоносима. Положението дори се влоши, защото стените на това проклето пясъчно корито отразяваха слънчевите лъчи и усилваха жегата, подобно на отворен крематориум. Дишането ѝ съвсем се затрудни и тя трябваше да се пребори със страшното желание да изпие скъпоценната си вода на един път.

Остана ѝ още нещо, което трябваше да направи, преди да тръгне на път. Много внимателно събу ботуша си и освободи пукнатия глезен. Пронизалата я болка изтръгна тихо стенание от устните ѝ. Тя я остави да утихне, преди да го привърже с копринения си шарф. После с компас и манерка, закачени на колана, с високо вдигнат чадър и стиснала патерицата под едната си мишница, Кити тръгна на път под палещото слънце на Сахара, накуцвайки бодро през пясъка на някогашното речно корито.

Издирването на Кити Манок продължи и през следващите години, но нито тя, нито самолета ѝ бяха открити. Никаква следа не се появи, никакъв керван камили не се натъкна на скелет в пустинята, нито пък някой бродещ чергар се спъна в разбития самолет. Безследното изчезване на Кити се превърна в една от загадките в историята на авиацията.

С течение на десетилетия се появяваха и разпространяваха слухове за окончателната съдба на Кити. В някои се твърдеше, че тя е оцеляла, но страда от амнезия и сега живее под друго име в Южна Америка. Мнозина мислеха, че е била пленена и държана в робство от някакво племе туареги. Единствено полетът на Амелия Еърхарт в неизвестното породи повече разгорещени спорове.

Пустинята добре пазеше тайната си. Пясъците на Сахара се превърнаха в погребален саван на Кити Манок. Загадката на полета ѝ в нищото нямаше да бъде разкрита поне още половин век.

ЧАСТ ПЪРВА
БЕЗУМИЕ

1.

5 май 1996 г.

Оазис Аселар, Мали, Африка

След като пътувате през пустинята дни или седмици, без да видите никаква живинка, без да срещнете човешко същество, цивилизацията без значение дали е слаба или примитивна, идва като изключителна изненада. За единадесетте туристи, настанени в петте ланд ровъра, и за петимата екскурзоводи — шофьори, гледката на съградено от човешка ръка селище идваше като голямо облекчение. Потни и немити, изморени след седмица пътуване през безлюдната пустиня, жадните за приключения туристи, изпратени от агенцията „Бакуърлд Експедишънс“ на двадесетдневен сафари в Сахара, бяха особено щастливи, че ще видят хора и ще имат достатъчно вода, за да се изкъпят.

Те виждаха селището Аселар, изолирано отвсякъде в сред централния район на Сахара — част от африканската държава Мали.

Безредие от глинени къщи, пръснати наоколо в сухото дъно на нещо, което някога трябва да е било древно речно корито. В покрайнините наоколо стърчаха руините на изоставени преди повече от стотина години къщи, а зад тях — ниските насипи, които образуваха голяма пустинна равнина. От разстояние беше почти невъзможно да се види селището, защото добре изградените постройки за временно обитаване се сливаха със суровия и безцветен ландшафт.

— Кладенец, ето там — обърна се майор Айън Феърудър — водачът на сафарито — към изморените и прашни туристи, които слизаха от ланд ровърите и се натрупаха около него.

— Вие никога нямаше да познавате това място и да гледате на него като на едно от културните кръстовища на Западна Африка, каквото Аселар е било. Пет столетия селището е било важен източник на вода за големите кервани за роби, за търговските кервани, които са кръстосвали на север и изток.

— Защо тогава е западнало? — попита миловидна канадка с широкопола шапка и къси шорти.

— Заради военните набези на мурите и французите, отмяната на робството, но най-вече защото търговските пътища се преместиха на юг и на запад в близост до морския бряг. Въздишката на смъртта дойде преди около четиридесет години, когато неговите кладенци започнаха да пресъхват. Единственият действащ кладенец, който още поддържа града, е изкопан на почти 50 метра дълбочина.

— Значи не е точно рай за митрополията — възрази един як мъж с испански акцент.

Майор ФеърUEDър насила се усмихна. Беше висок мъж, бивш офицер от кралския флот, с вечно запалена цигара с дълъг филтър. Говореше с дрезгав полуприглушен глас:

— Сега в Аселар живеят само няколко семейства туареги, които са се отказали от номадския си начин на живот. Те преживяват главно от малки стада кози, парчета песъчлива земя, напоявана на ръка от централния кладенец на селото, и няколко шепи скъпоценни камъни, изровени от пустинята, които те гланцират, пренасят ги с камиони до град Гао, където ги продават като сувенири.

Един лондонски адвокат, облечен безукорно в костюм за сафари цвят как и тропическа каска подхвърли закачливо:

— Изглежда ми твърде изоставено място. Ще трябва навярно да припомня, че вашата туристическа реклама уверява туристическата ни група, „че ще бъдем възхитени от романса на пустинната музика и местните танци под искрящите лагерни огънове на Аселар“.

— Сигурен съм, че нашата предварителна подготовка и организация е обезпечила всичко необходимо за вашето удобство и вашите забавления — увери го ФеърUEDър с подобаваща дискретност. Той погледна за момент слънцето, скриващо се зад селото. — Скоро ще се стъмни. — По-добре е да се придвижим и да влезем в селището.

— Има ли хотел там? — попита канадката.

ФеърUEDър хвърли съчувствено поглед.

— Не, госпожо Лансинг. Ще лагеруваме в руините точно над града.

Обща въздишка на разочарование се изтръгна от туристите. Те се бяха надявали на мека постеля и баня. Вероятно луксът в Аселар никога нямаше да бъде познат. Групата се качи отново в джиповете и потегли надолу през речната долина и излезе на главния път, водещ към селището.

Когато пристигнаха, по-трудно беше да си представят славното му минало. Улиците бяха тесни, пусти и пълни с пясък. Приличаше на мъртъв град, претърпял пълна разруха. Не се виждаше никаква светлина в сумрака, никакъв радостен лай на куче. Никакъв знак за живот не се забелязваше в която и да е от тези глинени сгради.

ФеърUEDЪР започваше да се чувства неловко. Ясно беше, че нещо не е в ред. Нямахше никаква следа от неговото предварително разузнаване. За момент се мярна голямо четириногло животно, бягащо във входа. Но то изглеждаше толкова призрачно, че го сметна за сянка от движещите се ланд ровъри. Неговата весела група клиенти щеше да роптае тази вечер, мислеше той. Проклети да са онези осведомени хора, които прекалено много преувеличават съблазните на пустинята — „една възможност да опитате за първи път в живота си експедиция, като номади през горещия пясък на Сахара“ — повтаряше си шепнешком ФеърUEDЪР. Той беше готов да се обзаложи на едногодишната си заплата, че авторът на рекламата никога не беше прекосявал Ламанша.

Те се намираха почти на 80 км от Транссахарската автомагистрала и на около 240 км от Найджър Ривър Сити — провинция Гао. Сафарито имаше по-голямо значение, отколкото достатъчното количество храна, вода и гориво за остатъка от пътуването, така че ФеърUEDЪР се обвърза да заобиколи Аселар, в случай че възникнеше непредвиден проблем.

Сигурността на клиентите на Бакуърлд Експедишънс идваше на първо място. За 28 години те още не бяха загубили нито един човек, ако не се смяташе пенсионираният американски водопроводчик, който беше подразнил една камила и беше ритнат от нея поради собствената си глупост.

ФеърUEDЪР започваше да се пита защо не вижда никакви кози и камили, нито пък забелязваше никакви следи от тях по пясъчните улици, откъдето минаваха. Само странни отпечатъци от нокти и кръгли трапчинки следваха паралелно, сякаш оставени от дървени трупове. Малките родови къщи, изградени от камък и покрити с червеникава глина, които се появиха, в по-голямата си част — съборени и западнали, изглеждаха както преди два месеца, когато ФеърUEDЪР беше тук за последен път.

Определено нещо не беше както трябва. Дори ако по някаква важна причина обитателите са напуснали селището, той щеше да забележи това при предварителното опознаване на района. През всичките години те бяха прекосявали Сахара заедно и Ибн Хаджиб никога не би го провалил. Феърудър реши да позволи на групата да отпочине за малко при кладенеца на селото и да се изплакнат, преди да продължат още малко в пустинята и построят лагера. Свикнал на бдителност, той реши да извади старата си автоматична пушка Роял Марин Патчет от калъфа между седалките и я постави между коленете си. Върху дулото той постави заглушител „инвикита“. Беше готов, ако нещо се случи.

— Някаква заплаха? — попита госпожа Лансинг, която заедно със съпруга си се качи в ланд ровър на Феърудър.

— Само като предпазна мярка. За да държа надалеч просяците — излъга Феърудър.

Той спря и тръгна назад, за да предупреди своите шофьори да бъдат много внимателни, ако възникне нещо особено. След това се върна и продължи към центъра на града през тесните и пясъчни улици. Накрая той спря под една финикова палма, изправена в центъра на едно пазарище в близост до кръгъл каменен кладенец с диаметър около 4 метра.

Феърудър проучи пясъчната почва около кладенеца, преди да се е стъмнило съвсем. Тя беше утъпкана по същия необичаен начин, който беше забелязал, минавайки по улиците. Той се наведе и втренчи поглед в кладенеца. Забеляза тънко образуване дълбоко в недрата на пясъчника. Припомни си, че водата има високо минерално съдържание, което ѝ придава метален вкус и е оцветена в бордо. И още, че беше утолявала жаждата на много живи същества — животни и хора, в продължение на столетия. Дали беше здравословна за изнежените стомаси на неговите клиенти, тревожеше се Феърудър. Той любезно им предложи да я използват, за да измият и свалят праха от телата си, без да я пият.

После нареди на своите шофьори да поставят пазач и обясни на туристите как да се вади вода с ведрото от свинска кожа, като се използва млада жена, завързана с протритото въже. Екзотичната представа за музиката на пустинята и танците край пламтящите лагерни огньове бързо бяха забравени, тъй като те се смееха и

забавляваха като деца с дъждовната машина в горещ летен следобед. Мъжете се съблякоха до кръста и миеха потните си тела, жените бяха по-загрижени с миенето на косите си.

Комичната гледка бе ярко осветена от фаровете на ланд ровърите. Миещите се сенки на хората от групата се отразяваха върху безмълвните стени на селището като филмова прожекция. Докато шофьорите на Феърудър наблюдаваха и се смееха, той се разходи по една от улиците и влезе в къща в непосредствена близост до една джамия. Стените изглеждаха стари и порутени от времето. Входът водеше през къс аркообразен тунел към двора, който беше отрупан с толкова много човешки отпадъци и чакъл, че му беше трудно да ги прескача. Той запали фенерчето и освети приемната стая на постройката. Стените бяха прашно бели, покривите — високи, с изнесени колони, почти като архитектурата на Санта Фе в американския югозапад. В стените бяха вградени много ниши за съхраняване на домашния инвентар, но сега всички те бяха празни, тяхното съдържание — разхвърляно и изпочупено по целия под заедно с домашната мебел.

Понеже се оказа, че нищо особено не липсваше, на Феърудър му се стори като че ли вандали бяха просто разхвърляли къщата, след като обитателите ѝ бяха напуснали, оставяйки след себе си всички свои вещи. В един от ъглите на стаята се натъкна на купчина кости. Определи ги като човешки и се почувства крайно неприятно.

В снопа светлина на фенерчето се образуваха сенки, които играеха и създаваха различни трикове за очите. Можеше да се закълне, че видя едно огромно животно да прехвърля прозореца към двора. Той провери сигурността на своя „Патчет“, не толкова от страх, отколкото от едно шесто чувство на несигурност, което го споходи в тъмнината.

Шумен звук дойде иззад един затворен портал, който беше разположен върху малка тераса. Феърудър приближи вратата спокойно, стъпвайки на пръсти около боклуците. Ако някой се криеше вътре, той се беше изнизал безшумно. Феърудър държеше фенерчето пред себе си с една ръка, а с другата автоматичната пушка, готова за стрелба. След това ритна затворената врата и от удара при отварянето ѝ от тавана се вдигна прах.

Имаше ли някого тук всъщност и имаше ли нещо?

Взирайки се напред, той забеляза някакво почти животинско дяволско същество, сякаш току-що изтървано от ада, което пълзеше с ръце и колене, а очите му в лъча на фенерчето се червенееха като горящи въглени.

Феърудър инстинктивно отстъпи назад. Съществува застана на колене и го нападна. Той хладнокръвно зареди оръжието, държейки пръст на спусъка. Чу се почти безшумен изстрел — подобно печенето на пуканки.

Скритият звяр изхриптя с неясен звук и тялото му се свлече на земята, почти без да диша. Феърудър приближи безжизненото тяло, наведе се и насочи светлината върху него. Дивашките очи гледаха празно, яркочервени на местата, където би трябвало да са бели. Лицето беше на момче, не по-възрастно от 15 години.

На Феърудър му беше необходимо малко време, за да осъзнае след преживения шок реалната опасност, която щеше да се стовари върху тях със зашеметяваща сила. Сега той знаеше какво правеха изоставените камиони в пясъка. Той свърна внезапно и започна да тича назад към пазарището. Но беше твърде закъснял, твърде много закъснял.

Гора от крещящи зверове изникна от вечерната тъмнина, хвърлила се неистово и неудържимо върху лековерните туристи, стоящи край кладенеца. Шофьорите бяха погълнати от прииждащата вълна, преди да могат да алармират или да предприемат защитата им. Дивашката орда прииждаше, пълзейки с ръце и крака като глутница чакали. Тя поваляше невъоръжените туристи и разкъсваше месата им с остриите си зъби.

Ужасяващият кошмар, осветен от фаровете на ланд ровърите, представляваше мелница. Телата на тази обезумяла орда смазваха уплашените до смърт туристи и ги превръщаха в трупове.

Госпожа Лансинг нададе отчаян вик и изчезна в безформената маса от тела. Мъжът ѝ се опита да подкара един от джиповете, но беше повален на земята и огризан като бръмбар от стадо мравки.

Прецизният лондончанин измъкна отнякъде сабя, завъртя я над главата си, мъчейки се да се отбранява. Но те изглежда, не изпитаха никакъв страх и скоро го обезоръжиха. Мястото около кладенеца беше осеяно с разкъсани трупове. Пълният испанец, който имаше няколко

течащи рани, се опита да скочи в кладенеца, за да се спаси, но подивелите убийци скочиха след него.

Феърудър изтича и откри огън със своя „Патчет“ в подивялата тълпа, като внимаваше да не уцели някой от своите хора.

Тази тълпа нямаше представа от безшумно оръжие и не обърна внимание на неочакваната стрелба и беше или луда, или безразлична да разбере, че част от нейните членове лежах на земята. Той трябваше да е повалил около тридесетина от тази стан убийци, преди „Патчета“ да изстреля последния си куршум. Беше застанал безпомощно. Не виждаше и не забелязваше, че безконтролната касапница беше намаляла и дори спряла, а неговите шофьори и клиенти отдавна бяха мъртви.

Той не можеше да скрие изненадата си от бързината, с която тържището се превърна в купчина телеса.

— О, боже! — прошепна той със свит дрезгав глас, наблюдавайки с хладен ужас как диваците се нахвърляха върху телата в канибалско безумие, гложайки плътта на своите жертви.

Той излезе от сковалото го безразличие, което бавно се превръщаше в гняв от невероятната трагедия, разиграла се пред него. Феърудър беше разярен от видения кошмар, безсилен да направи каквото и да било. Той се скри в сенките, измъчван от мисълта, че беше отговорен за гибелта на своите хора и на туристите, които водеше.

Беше се провалил в опита си да осигури тяхната безопасност и в незнанието си да предотврати кървавото бедствие. Той проклинаше своята безпомощност и това, че не умря заедно с тях.

С неочакван прилив на енергия Феърудър напусна пазарището и започна да тича по тесните улици, през руините право в пустинята. Надяваше се да избегне участниците в клането, на което попаднаха при Аселар, за да се спаси. Разстоянието до следващото селище на юг беше твърде голямо, за да се стигне там без вода. Той се отправи по протежение на автомагистралата на изток, с надеждата да срещне преминаваща кола или държавен патрул, преди да е умрял под палещите лъчи на слънцето. Ориентира се по северната звезда и с бърз ход закрачи през пустинята, съзнавайки, че шансовете му за спасение клоняха към нулата. Нито веднъж не спря и не се обърна назад. Той

виждаше всичко ясно в паметта си и ушите му още бучаха с агонизиращите писъци на смъртта.

2.

10 май 1996 г.

Александрия, Египет

Белите пясъци на пустия плаж пареха под босите крака на Ева Роджас. Фините песъчинки полепваха между пръстите на ходилата ѝ. Тя стоеше и се любуваше на Средиземно море. Дълбоката вода бе обогрена в кобалтовосиньо, а там, където беше по-плитка, ставаше смарагдовозелена, за да се превърне в аквамарин, когато вълните докосваха брега и се разтваряха в безцветния пясък.

Ева беше пропътувала със своята кола под наем 110 км западно от Александрия, преди да спре на този пустинен отрязък от плажа недалече от град Ел Аламейн. Тук през Втората световна война се беше водила най-голямата военна пустинна операция на съюзниците. Паркирайки на крайбрежната магистрала, тя взе голямата си пазарна чанта и тръгна през малките дюни към линията на прилива.

Носеше цял бански костюм от жарсе в коралов цвят, който се сливаше с тялото ѝ. Ръцете и раменете ѝ бяха покрити с подходяща наметка. Тя изглеждаше грациозна, ефирна, тялото ѝ бе като изваяно, крайниците — стройни и загорели от слънцето. Нейната златисточервена коса беше завързана на дълга плитка, която се спускаше по гърба ѝ почти до кръста и блестеше на слънцето като полирана мед. Езерно сините ѝ очи красяха загара на лицето ѝ и изпъкналите ѝ скули. Ева беше на тридесет и осем, но изглеждаше, че е едва преминала тридесетте. Тя никога не беше попадала върху кориците на „Вог“, но беше красива с бликащата си от енергия фигура, която мъжете, дори много по-младите, намираха много привлекателна.

Плажът изглеждаше пустинен. Тя стоеше уверено, въртеше глава нагоре-надолу и обхващаше с поглед целия бряг като предпазлива съпруга.

Единственият друг признак на живот беше един джип „Чероки“ в тюркоазен цвят с надпис НЮМА на вратата, спрял на около стотина метра нагоре по пътя. Тя го беше отминала, преди да свие встрани от пътя и паркира. Обитателят на джипа не се виждаше никъде.

Сутрешното слънце най-после беше стоплило пясъка и той пареше под босите ѝ стъпала, докато влезе във водата.

Тя се спря на няколко метра от водната ивица и застла плажната си хавлия. Погледна за времето, преди да свали часовника и го пусна в пазарната чанта. Десет и десет. След като се намаза с лосион против изгаряне, тя се излегна по гръб и започна да се препича под африканското слънце.

Ева все още се възстановяваше от продължителната си отпадналост след дългия полет от Сан Франциско до Кайро. Към нея трябваше да се прибави и непрекъснатата четиридневна напрегната среща с лекари и водещи биолози по проблема на странните избухвания на нервни разстройства, неотдавна разкрити в цялата южна част на пустинята Сахара. Откъсвайки се за малко от шумната конференция, тя не искаше нищо повече от няколко часа, за да се ободри и отпочине, преди да започне изследователската ѝ експедиция из пустинята. Благодарна на морския бриз, че гали кожата ѝ, тя притвори очи и почти задряма.

Когато Ева се събуди, погледна часовника отново. Той показваше единадесет и двадесет, беше спала малко повече от час. Тенът ѝ беше преминал от светлокафяво към розово. Тя се обърна по корем и се загледа към брега.

Двама мъже по ризи с къси ръкави и таки шорти крачеха бавно към нея по дължината на плажната ивица. Те бързо спряха, щом забелязаха, че ги наблюдават, и продължиха, като се правеха, че не я забелязват. Когато отминаха на около двеста метра разстояние, тя престана да им обръща внимание.

Изведнъж окото ѝ долови нещо във водата на малко разстояние пред нея. Една чернокоса глава проби водната повърхност. Ева вдигна ръка пред очите си, за да си направи сянка и да може да вижда по-добре. Един мъж с маска, шнорхел и плавници се гмуркаше сам в дълбоката вода от другата страна на вълните. Изглеждаше, че ловува с харпун. Тя го гледаше, докато се изгуби от погледа ѝ, оставяйки твърде дълго под водата, даже в един момент си помисли, че със сигурност се е удавил. Но скоро той се показва на повърхността, за да продължи своя риболов. След няколко минути изплува и излезе на брега. Носеше странен пистолет харпун с дълга назъбена дръжка и санитарен каучук, прикрепен към нейните краища. С другата си ръка носеше връзка

риба, която тежеше около три фута, закачена върху кука от неръждаема стомана, закрепена на колана му. Като изключим тъмния му тен, лицето му не изглеждаше арабско. Неговата плътна черна коса беше паднала надолу от солената вода и слънцето сушеше солените капки, които се стичаха по косата му, като стигаха до кръста. Той беше висок, добре сложен, със здрави широки рамене. Вървеше плавно с грация, почти невъзможна за повечето мъже.

Ева определи, че не изглежда на повече от четиридесет години.

Когато мина покрай нея, той я погледна сдържано. Беше достатъчно близо, за да види очите му — те бяха опално зелени, открити, ясно очертаващи бялото около ириса. Той се взря в нея с такава откритост, че погледът му проникна в съзнанието ѝ и я смути. Част от нея се страхуваше, че може да спре и каже нещо, другата го желаше, но тя успя да види само белите му зъби в една дружелюбна усмивка за поздрав, преди да продължи към магистралата.

Ева гледаше след него, докато се скри зад дюните към мястото, където беше видяла джипа на НЮМА. *Какво ми става*, помисли тя. *Все пак получих усмивка за поздрав*. След малко вече беше забравила за него, решавайки, че би било загуба на време, тъй като той едва ли говореше английски.

Сега очите ѝ блестяха, както не се беше случвало от много време. *Все пак е приятно, макар и за един кратък момент да почувстваш* — мислеше тя — *присъствието на един млад и представителен мъж, който може би няма никога да видиш повече*.

Ева се нареди да влезе във водата, за да се освежи. Но в същото време двамата мъже, които се разхождаха нагоре по брега преди около два часа, отново се появиха и тя се реши деликатно да почака, докато я отминат.

Те нямаха фините черти на египтяните, но сплесканите носове по тъмната, почти черна кожа и буйната къдрава коса говореха, че това са хора, които живеят в южната част на Сахара.

Те спряха и внимателно огледаха нагоре и надолу по дължината на целия бряг, може би за дванадесети път. След това внезапно се нахвърлиха върху нея.

— Махайте се — изкрещя им тя инстинктивно.

В неистов порив Ева се опита да се бори с тях, но единият я сграбчи за косата, натисна я към земята и я повали по гръб. Имаше

тесни очи и плъхоподобно лице с дебело оформени мустаци. Сковаващ страх я обхвана, когато другият нападател със садистична усмивка оголи пожълтелите си от тютюн зъби, коленичи и седна върху бедрата ѝ, докато плъхоподобният я държеше за кръста, натискайки с крака раменете ѝ дълбоко в пясъка. Сега тя бе съвсем безпомощна, напълно лишена от възможността да се движи, освен пръстите на ходилата си.

Странно, но в очите им не се забелязваше сексуално желание. Нито един от мъжете не се опита да свали банския ѝ костюм. Те не действаха като мъже, които възнамеряват да изнасилват. Ева изкрепя отново високо и отчаяно. Плясъкът на вълните беше единственият отговор. Не се забелязваше друга жива душа на плажа.

Ръцете на мъжа с плъхоподобното лице започнаха да натискат носа и устата ѝ спокойно и целенасочено, тежестта на тялото му притискаше слънчевия ѝ сплит и тя бавно започваше да се задушаваша. Притокът на въздух към белите ѝ дробове спря.

В краткия промеждутък на запазено съзнание тя проумя с ужасяващо безверие, че те възнамеряват да я убият. Опита се да извика отново, но гласът ѝ бе пресекнал. Тя не усещаше болка, само бе изплашена и парализирана от шока. Опита се да освободи лицето си, за да поеме глътка въздух, но това се оказа невъзможно. Погледът ѝ започна да се замъглява. Усещаше, че ще заспи завинаги. Тя затвори очи.

Единствената мисъл, която проблясваше в съзнанието ѝ, бе, че преживява някакъв кошмар, който веднага би се разсеял, когато отвори очи.

Това е кошмар, помисли си тя почти зарадвано. Мъжът с пожълтелите зъби не я притискаше повече. Тънка метална стрела беше пробила слепоочието му. Тялото му се килна назад и бедрата ѝ се освободиха.

Другият с плъхоподобното лице в усилието си да задуши Ева не забеляза как приятелят му беше паднал. След секунда-две той замръзна, тъй като чифт ръце обхванаха главата му като в клещи.

Ева усети как натискът върху устата и носа ѝ изчезна и тя може да поеме глътка въздух. Неочакваното развитие на ситуацията беше допълнение към кошмарния шок, парализирал съзнанието ѝ. Преди черната завеса да падне отново над очите ѝ, тя чу някакъв скърцащ звук, сякаш някой чупеше кубчета лед, и забеляза немигащите клепачи

на своя убиец и широко отворените му очи със застинал поглед, празни и угаснали. Главата му беше извита сякаш на 360 градуса.

3.

Ева се събуди от горещото слънце, опалило лицето ѝ, и от пляска на вълните, миещи африканския бряг. Когато отвори очите си, това беше най-хубавото нещо, което някога беше виждала.

Тя се изправи седешком, за да се полюбува на безлюдния плаж и на огряната от слънцето панорама на красивата природа. Изведнъж разтвори очи от страх, потискана от усещането, че атаката срещу нея може да се повтори. Но убийците бяха изчезнали. Съществуваха ли наистина? Започна да се чуди дали не халюцинира.

— Добре дошли отново — каза мъжки глас. — За момент се страхувах, че сте в кома.

Ева се обърна и погледна засмяното лице на риболовеца, коленичил зад нея.

— Къде са хората, които се опитаха да ме убият? — изрече тя с уплашен глас.

— Те напуснаха с отлива — отговори странникът със студено безразличие.

— С отлива?

— Реших да не оставям безпорядък по плажа. Завлякох телата им от другата страна на вълната. Когато за последен път ги видях, те бяха на път за Гърция.

Тя го погледна и я полазиха тръпки:

— Вие сте ги убили!

— Те бяха лоши хора.

— Убили сте ги! — извика тя и лицето ѝ побледня. Щеше да повърне. — Вие също сте хладнокръвен убиец като тях.

Той забеляза, че тя още е в шок, и не ѝ обърна внимание. Очите ѝ бяха пълни с погнуса. Изправи се и каза просто:

— Предпочитате да не се съпротивлявам, така ли?

Страхът и погнусата бавно напуснаха погледа ѝ и се замениха с разбиране. Измина минута, докато Ева проумее, че странникът беше я спасил от насилствена смърт.

— Не, моля ви, простете ми, държах се глупаво. Дължа ви живота си, а дори не знам името ви.

— Дърк Пит.

— Аз съм Ева Роджас. — Тя се почувства по-уверено, усмихна се топло и нежно подаде ръка.

Забелязваше само загрижеността в очите му, като показваше цялото си разбиране към ситуацията.

— Вие сте американец.

— Да. Работя в Националната агенция за изследване на моретата и океаните. Извършваме археологическо проучване на Нил.

— Мислех, че сте отпътувал, преди да бъда нападната.

— Почти, но вашите приятелчета ме заинтригуваха. Бях нащрек, когато паркираха колата си на километър от пътя, и след това тръгнаха пеш през пустинния плаж направо към вас. Така че бях длъжен да наблюдавам какво ще се случи.

— Щастие е за мен, че сте толкова наблюдателен.

— Имате ли някаква представа защо се опитваха да ви убият? — попита Пит.

— Трябва да са били бандити, които ограбват и убиват туристи.

Той тръсна глава:

— Грабежът не беше мотивът им. Те не носеха оръжие. Оня, който ви душеше, използваше ръцете си, а не лента или парче плат. Освен това, те не направиха опит да ви изнасят. Не бяха професионалисти, иначе и двамата да сме мъртви. Най-необикновеното. Обзалагам се на една месечна заплата, че те са играчка в ръцете на някого, който иска да умрете. Те ви преследваха по точно определен план, възнамерявайки да ви убият, като вкарат солена вода в носа и гърлото ви. След това щяха да оставят тялото ви на линията на прилива и отлива, така че да изглежда, че сте се удавили и тялото ви е изхвърлено от водата. Кой може да обясни защо са искали да ви удушат?

Тя отвърна смутено:

— Не мога да повярвам на нищо от казаното. Изглежда така безцелно и толкова безсмислено. Аз съм само биохимичка, специализирала в областта на възможните последствия, които оказват токсичните материали върху човека. Аз нямам врагове. Защо трябва да съществува някой, който иска да ме убие?

Ева леко притисна изпръхналите си устни.

— Всичко това е лудост.

— От колко време сте в Египет?

— Само от няколко дни.

— Вие трябва да сте направили нещо, от което някой губи разсъдъка си.

— Естествено, нищо на северноафриканците — отвърна тя със съмнение. — Ако за нещо съм тук, то е, за да им помогна.

Той погледна замислено пясъка.

— Тогава не сте във ваканция.

— Работата ми ме доведе тук — отговори Ева. — Случаи на странни физически отклонения и психически разстройства сред номадското население в Южна Сахара попаднаха на вниманието на Световната здравна организация. Аз съм член на международен екип от учени, които са изпратени да направят изследвания.

— Трудносмилаемо за убиец — забеляза Пит.

— Всичко е много по-объркано. Колегите ми и аз сме тук, за да спасим живота. Ние не представляваме заплаха.

— Мислите ли, че пустинните водорасли имат връзка с токсините?

— Ние още нямаме отговор. Няма достатъчно данни, за да направим заключения. На повърхността случая изглежда като заразна болест, но източникът е загадка. Никой не знае за химично производство или за площадка за токсични отпадъци, които да се простират в близост до местата, където са докладвани симптомите.

— Колко разпространен е проблемът?

— Над осем хиляди случая са избухнали сред африканските нации на Мали и Нигер през последните десет дни.

Пит повдигна вежди.

— Невероятен брой за такова късо време. Знаете ли дали се причиняват от вирус, или от бактерии?

— Както казах, източникът на заразата е мистерия.

— И това още ли не е оповестено от медиите?

— Световната здравна организация иска да не бързаме с подобни съобщения, преди случаите да са изяснени. Предполагам, за да не се правят сензации и създава излишна паника.

Пит от време на време хвърляше по един поглед към плажа. Той забеляза движение от другата страна на дюните, граничещи с пътя.

— Какви са вашите планове?

— Моят научен екип заминава утре за Сахара, за да започне изследвания на място.

— Вие знаете, надявам се, че Мали е на ръба на евентуална кървава гражданска война.

Тя повдигна ръце безгрижно.

— Държавата е съгласна да ни охранява, добре прие нашите проучвания през цялото време. — Тя спря и го погледна продължително. — Защо задавате толкова много въпроси? Вие действате като таен агент.

Пит се засмя.

— Само любознателен морски инженер, който не желае някой, който се разхожда наоколо, да убива хубави жени.

— Може би това беше случай на грешна идентификация? — отвърна тя зарадвано.

Очите му обхванаха цялото ѝ тяло и спряха на нейните.

— Някак си не мисля, че е възможно — изпъна се внезапно Пит и застана прав, гледайки към дюните. Мускулите му бяха напрегнати. Наведе се, грабна Ева през кръста и я изправи. — Време е да вървим — каза той, теглейки я бегом през дюните.

— Какво правите? — протестираше тя, влачейки се след него.

Пит не отговори. Движението по дюните беше спряло. Тънка струя дим нарастваше и ставаше по-плътна в пустинното небе. Той веднага разбра, че друг убиец или може би повече, бяха подготвили подпалването на взетата под наем кола на Ева, затова искаше да ги изпревари, преди да им бъде оказано подкрепление.

Сега вече можеше да види пламъците. Ако използва харпунният пистолет за риболов? Не, не биваше да оглупява. Нямахте оръжие срещу огъня. Неговата малка надежда бе, че новото другарче също е невъоръжено и не е забелязало неговия джип.

Той беше прав за първото и сгреши за второто. Докато прекосяваха последната дюна, Пит забеляза един тъмнокож мъж да държи запален вестник в едната си ръка, който беше увит като факла. Подпалвачът беше погълнат от усилието да сваля страничното стъкло на джипа, за да го запали отвътре. Този човек не беше облечен като

другите. Той носеше бяла шамия на главата си, от която се виждаха само очите. Тялото му беше облечено в свободна като кафтан роба, под която се виждаха само обутите му в сандали крака. Той не успя да забележи Пит, който се нахвърли върху него, влачейки Ева след себе си.

Дърк спря и прошепна в ухото ѝ:

— Докато се справя, моля те, тичай на пътя и спри някоя минаваща кола!

В този момент десният юмрук на Пит се заби в челюстта на нападателя. Уплахата в неговите очи се превърна в неочакван шок. За момент се окопити и хукна да бяга, хвърляйки горящия вестник. Запалената факла профуча над Пит и падна на пясъка. В следващия миг Пит го достигна, сграбчи го за гърлото, изви главата му. Чу се пукот на кости, очите му се изблециха в ужас и той започна да колабира. Тогава Дърк коленичи над него и претърси джобовете му. Нямаше нищо, никакво оръжие, никаква карта за самоличност. Нито дори малко дребни монети или гребен.

— Кой те изпраца? — изръмжа Пит хващайки го за шията и клатейки го така, както доберман би направил с плъх.

Реакцията му не беше тази, която Пит искаше. Въпреки мъчението и агонията, човекът го гледаше със зловещ втренчен поглед. След това тъмнокожият се усмихна, показвайки наниз бели зъби, от които липсваше само един. Челюстите му се разтвориха бавно и се затвориха. Твърде късно Пит установи, че той беше сдъвкал фалшив зъб във вид на хапче, което съдържа цианид. Този зъб е бил монтиран на празното място от редицата зъби, която той видя.

Пяна излизаше от устата му. Отровното хапче действаше бързо и смъртта настъпи скоро.

— Дали е...? — прекъсна Ева и продължи: — Дали е мъртъв?

— Мисля, че спести, каквото можеше да каже — добави Пит.

Ева се хвана за рамото на Пит. Ръцете ѝ бяха изстинали в африканската жегата и тя трепереше от преживения шок. Тя никога преди не беше виждала да умира човек. Започна да ѝ прилошава, но някак си успя да запази контрол върху стомаха си.

— Но защо се самоуби? — питаше се тя. — По каква причина?

— За да запази другите, свързани с пропадналия им опит да те убият — отговори Пит.

— Той съзнателно е пожертвал живота си, за да мълчи? — промълви Ева с колебание.

— Лоялен фанатизъм към господаря — каза Пит спокойно. — Предполагам, че ако сам не беше глътнал хапчето с цианид, щяха да му помогнат.

Ева тръсна глава.

— Това е нечувано. Ти говориш за конспирация.

— Погледнете фактите, лейди. Някой е изпаднал в голяма беда, за да иска да ви отстрани.

Пит наблюдаваше Ева. Тя изглеждаше като малко момиче, изгубено в универсален магазин.

— Вие имате враг, който не желае да бъдете в Африка, и ако искате да оцелеете, предлагам ви да вземете първия самолет обратно за Съединените щати.

Тя погледна загрижено.

— Не, поне докато умират хора.

— Вие сте непоправима — каза той.

— Поставете се на мое място.

— По-добре на колегите ви. Те може би са също в тази хит топлиста. По-добре е да се върнем в Кайро и да ги предупредим. Ако някои от тях са свързани с вашите проучвания и изследвания, то техният живот също е в опасност.

Ева сведе поглед към мъртвия.

— Какво възнамерявате да правите с него?

Пит се усмихна.

— Ще го хвърля в морето при неговите приятели. — След това дяволска усмивка се появи на лицето му. — С удоволствие бих искал да видя лицето на техния бос, когато научи, че слугите му са изчезнали безследно, а вие все още се разхождате жива, като че ли нищо не е станало.

4.

Ръководството на компанията Бакуърлд Експедишънс и нейният офис в Кайро установиха, че нещо нередно трябва да се е случило, когато групата пустинно сафари не успя да пристигне в легендарния град Тимбукту по разписание. Двадесет и четири часа по-късно пилотите на самолета, който беше чартирал, за да върне туристите до Маракеш в Мароко, летяха на север, за да ги издирят, но не забелязаха никаква следа от превозни средства.

Страховете се засилиха, след като изминаха три дни и майор Феърудър все още не беше се появил на доклад. Правителствените власти в Мали бяха разтревожени и изцяло сътрудничеха в изпращането на военновъздушни и моторизирани патрули по обратния маршрут на сафарито през пустинята.

Паниката започна да нараства, след като малийците не успяха да намерят каквато и да било следа от хората или ланд ровърите по време на тяхното внимателно издирване в продължение на четири дни. Един военен хеликоптер прелетя над Аселар и докладва, че не е видял нищо, освен едно мъртво и изоставено селище.

Едва на осмия ден един френски петролен проучвателен екип, отправяйки се на юг по Транссахарската автомагистрала, съобщи, че е открил майор Айън Феърудър. Небето над плоското каменно плато беше открито и празно. Слънцето прежуряше и нагорещяваше пясъка. Френските геолози бяха учудени, когато едно разкривено видение внезапно изникна в омарата на горещия мираж. Един момент образът изглежда плаваше свободно, след това се уголеми, после се сви в гротескни пропорции в горещия необикновен въздух. Когато разстоянието се скъси, те различаха една фигура, която клатеше рамене като луд човек и се движеше право към тях. След това той се опита да спре, завъртя се като малка вихрушка и бавно се свлече върху повърхността на пясъка. Шокираният шофьор на камиона „Рено“ едва спря, като успя да заобиколи падналия човек, вдигайки облак прах.

Феърудър беше повече мъртъв, отколкото жив. Той беше сериозно обезводнен и потта на тялото му бе засъхнала във формата на

фин пласт от бели солени кристалчета. Скоро започна да се съвзема, тъй като френските сондьори бавно овлажняваха с вода соления му език. Четири часа по-късно водният му баланс започна да се нормализира, след като изпи почти два галона вода. Тогава Феърудър започна своя разказ за спасяването си от касапницата в Аселар.

За един от французите от проучвателския екип, който разбираше английски, разказът на Феърудър звучеше като пьянски брътвеж, но също така звучеше и убедително. След кратък разговор изследователите внимателно поставиха Феърудър в задната част на камиона и продължиха за град Гао на река Нигер. Те пристигнаха точно преди мръкване и продължиха право към болницата на града.

След любезния преглед Феърудър беше настанен в легло и наблюдаван от лекар и сестра. Тогава французите решиха, че е добре да съобщят за случая на шефа на местните сили за сигурност на Мали. Те бяха помолени да напишат малък доклад, докато полковникът, който командваше отдела на тези сили в Гао, препрати техните свидетелства до своите началници в Бамако, столицата на Мали.

За французите беше изненада и учудване тяхното задържане и поставяне в затвора. На сутринта един следователски екип пристигна от Бамако и започна да ги разпитва поотделно за намирането на Феърудър.

Протестите им да се свържат с френското консулство бяха отклонени. Когато геолозите отказаха да сътрудничат на разследването, положението им се утежни.

Французите не бяха първите мъже, които влизаха в сградата на службата за сигурност, нямаше да бъдат и първите, които не ще бъдат забелязани да излизат оттам.

Когато инспекторите от главната квартира на нефтената компания в Марсилия не получиха нито дума от своя нефтопроучвателен екип, те започнаха да се тревожат и помолиха за издирване. Малийските сили за сигурност извършиха едно шоу, като претърсиха пустинята отново, но заявиха, че не са открили нищо, освен изоставения камион „Рено“ на нефтената компания.

Имената на френските геолози и на изчезналите туристи от Бакуърлд Експедишънс бяха просто добавени към списъка на аутсайдерите, изчезнали и загинали в необятната пустиня.

Доктор Харун Мадани стоеше на стълбите на болницата в Гао, близо до тухления портал с неговите неразгадаеми украшения, стигащи до най-високата част на стените. Той се взираше нервно в прашната улица, разположена между олющените стари колониални здания и едноетажните тухлени къщи. Северният бриз развяваше прозрачна пелена пясък над града, единствена столица на три велики империи, но сега просто една повехнала реликва от дните на френското колониално господство.

Молитвата към вечерните богомолци се носеше над града от високите кули на минаретата, извисени над джамията. Вярващите бяха приканвани да се молят от ходжата или моллата, които изкачваха няколко тесни вътрешни стъпала на минаретата и четяха от балкона. Сега моллата седеше на земята и отправяше молитвите си към Аллах и пророка Мохамед през микрофон.

На малко разстояние от джамията нацърбената луна осветяваше водите на река Нигер. Сега Нигер беше бледа сянка на някогашната река. Тогава буйна и дълбока, десетилетия суша я бяха направили плитководна, удобна за малки плавателни съдове, наречени катери. Нейните води миеха някога основите на джамията. Сега те течаха на разстояние почти петдесет метра встрани.

Народът на Мали беше смесица от светлокожи потомци на французите и бербери — тъмнокафявите араби от пустинята, както и мурите, и черните африканци. Доктор Мадани беше антрацитночерен. Чертите му бяха негроидни, с дълбоко очертани черни очи и сплеснат нос. Беше здрав като бик човек в края на четиридесетте си години, едър, с голяма глава и квадратни челюсти.

Неговите прадеди бяха роби от Мандинго, докарани на север от мароканците, завладели страната през 1951 г. Родителите му работеха във ферма южно от Нигер, когато беше момче. Той се издигна до майор във Френския чуждестранен легион, завърши образованието си и беше изпратен в медицинско училище в Париж. Защо или как се е осъществило това, той никога не говореше.

Докторът настръхна, когато жълтите фарове на една стара кола — уникат се изпречиха пред погледа му. Колата се движеше по неравната улица, нейната елегантна розово-пурпурна външност изглеждаше странно между мрачните и строги глинени постройки.

Имаше блясъка на благородната елегантност на 1936 година, един Авион Вуазин Седан.

Дизайнът на колата беше странна комбинация от аеродинамичните форми преди Втората световна война, кубизма и Франк Лойд Райт. Тя беше с шестцилиндров двигател с висящи клапани, което я правеше безшумна и лесна за обслужване. Изработена с безупречни технически качества, тя някога принадлежеше на генерал-губернатора, когато Мали беше територия на Френска Западна Африка.

Мадани познаваше колата. Почти всеки градски жител на Мали познаваше колата и нейния собственик и изпадаше в нервна възбуда, когато тя минаваше. Докторът установи, че колата бе следвана от военна линейка, а той се опасяваше именно от това. Излезе напред и отвори задната врата на спрялата безшумно кола.

Един военен офицер от висок ранг се измъкна от задната седалка и изправи неподвижно мършаво тяло в ушита по поръчка униформа, чийто ръбове така бяха изгладени, че биха могли да срежат парче масло. Противно на другите африкански лидери, които се кичеха с маса отличия по униформата си, генерал Затеб Казим носеше само една зелена лента върху предната страна на армейската си куртка. Около главата си носеше умален модел на „литам“ — тъмносиния яшмак на туарегите. Лицето му имаше тъмношоколадов вид и характерните черти на мурите, а очите бяха малки топазени точки, заобиколени от огромно бяло поле. Той можеше да се нарече привлекателен, но същото не можеше да се каже за неговия нос. Носеше големи мустаци, които пресичаха бузите му.

Генерал Затеб Казим изглеждаше като добър негодник от стар анимационен филм на Уорнър Брадърс. Не съществуваше друг начин да бъде описан.

Той излъчваше самоувереност, когато помпозно изтупа малко петно прах от униформата си. Удостои присъствието на доктор Мадани с небрежно кимване.

— Готов ли е да бъде преместен? — попита Казим с премерен тон.

— Господин Феърудър напълно се е възстановил от своето изпитание — отговори Мадани — и е изцяло спокоен.

— Никой ли не го е виждал, нито разговарял с него, откакто го доведе французинът?

— ФеърUEDър беше лекуван единствено от мен и от една медицинска сестра от племето тукулор, която говори само диалекта на фелахите. Той не е имал никакъв друг контакт. Аз също така спазвах вашите указания и му осигурих самостоятелна стая извън болничното отделение. Мога да добавя, че всички документи за неговия престой са унищожени.

Казим изглеждаше доволен.

— Благодаря, докторе. Благодарен съм ви за сътрудничеството.

— Мога ли да попитам къде ще го отведете?

Генералът се усмихна мъртвешки.

— В Тебеца.

— Не там! — смотолеви мигновено Мадани. — Не в златните мини в наказателното селище Тебеца. Само политически изменници и убийци са осъдени да умрат там. Този човек е чужденец, с чуждо гражданство. Какво е извършил, за да му се отрежда бавна смърт в мините?

— Това има малко значение.

— Какво престъпление е извършил?

Казим изгледа Мадани от горе до долу, сякаш докторът бе някакво досадно насекомо.

— Не питайте! — каза студено генералът.

Ужасна мисъл споходи Мадани.

— А французите, които намериха ФеърUEDър и го доведоха тук!

— Ще имат същата съдба!

— Никой няма да издържи повече от няколко седмици в мините.

— По-добре, отколкото просто да ги екзекутираме — отвърна Казим. — Нека поработят малко време, изоставяйки жалкия си живот, като вършат нещо полезно. Добивът на злато е добър за икономиката ни.

— Вие сте твърде чувствителен човек, генерале — каза Мадани, раздразнен от своята сервилност. Садистичната власт на Казим, като закон — правосъдие и палач, беше факт в живота на Мали.

— Щастлив съм, че сте съгласен, докторе. — Той изгледа Мадани, сякаш беше подсъдим. — В интерес на сигурността на

страната ни е да забравите господин ФеърUEDър и да заличите от паметта си неговото посещение.

Мадани промълви:

— Както желаете.

— Дано нищо лошо не сполети вашите хора и вашата стока.

Мисълта на Казим беше ясна за доктора. Думите от номадския ритуален поздрав попаднаха точно в целта. Мадани имаше голямо семейство. Колкото по-дълго пазеше мълчание, толкова по-дълго щяха да живеят в мир. Обратното не беше възможност, която той желаше да се осъществи.

Няколко минути по-късно един несъзнаващ ситуацията ФеърUEDър беше изнесен от болницата и поставен в линейка, охранявана от две горили на Казим. Генералът отпрати прощален поздрав към Мадани и се качи в автомобила. Тъй като колите потънаха в нощта, тръпнещ страх премина по вените на д-р Мадани и той се хвана, че мисли за ужасната трагедия, в която беше принуден да участва въпреки желанието си. След това се помоли никога да не я узнае.

5.

В един от апартаментите на „Нил Хилтън“ доктор Франк Хопър слушаше внимателно, разположен в кожения диван. Седнал наблизко в удобен стол от противоположната страна на масичката за кафе, Исмаил Йерли пушеше замислено с лула от морска пяна, чийто дим се увиваше около главата му като тюрбана на султана.

Дори при постоянните шумове от деловия трафик на Кайро, който проникваше през затворените към балкона прозорци, Ева не можеше да се освободи от кошмара при сблъсъка със смъртта на плажа. Подсъзнанието ѝ вече замъгляваше паметта. Но гласът на доктор Хопър върна мислите ѝ към действителността и самата нея в конферентната зала.

— Няма съмнение според вас, че тези хора са се опитали да ви убият?

— Никакво — отговори Ева.

— Вие ги описахте, че изглеждали като чернокожи африканци.

Ева тръсна глава.

— Не казах черни, а само, че кожата им беше тъмна. Чертите на лицата им бяха по-изострени, по-определени, като кръстоска между араби и източни индуси. Единият, който изгори колата ми, носеше свободно падаща туника и плътна, сложно завита чалма. Всичко, което видях, бяха неговите абаносови очи и орловия му нос.

— Чалмата беше ли памучна, обхващаше ли цялата глава и навиваше ли се няколко пъти около нея?

Ева отвърна:

— Платът изглеждаше ненормално къс.

— Какъв цвят беше?

— Наситено, почти мастиленосиньо.

— Индиго!

— Да — отговори Ева — индиго отговаря най-точно.

Исмаил Йерли седеше известно време неподвижно съсредоточен. Той беше координатор и специалист по материално-техническото осигуряване на екипа на Световната здравна организация. Слаб и

жилав, необикновено ефективен, една почти патологична любов към детайла, Йерли беше интелигентен изпълнител с богата политическа схватливост. Той носеше кюрдска кръв, защото беше роден и израснал в Кападокия, Мала Азия. Покръстен в исляма, той от години не беше влизал в джамия. Като повечето турци имаше буйна, гъста, чуплива черна коса в съчетание с буйни, склучени над носа вежди и големи мустаци. Той проявяваше чувство за хумор, което никога не го напущаше. На устата му винаги имаше усмивка, което беше белег на изключително сериозен темперамент.

— Туареги — изрече той накрая.

Говореше много тихо и се наложи Хопър да се наведе по-близо до него.

— Кой? — попита той.

Йерли погледна през масичката към канадския ръководител на медицинския екип. Спокоен човек, Хопър говореше малко, но слушаше дълго. Той беше напълно противоположен на Йерли. Хопър беше едър, весел, червендалест, с голяма брада. Всичко, от което имаше нужда, за да прилича на Екир Червения, беше бойната брадва и каската върху главата с двата извити рога.

Находчив, прецизен и уравновесен, той беше смятан от световните учени по екология за един от двамата най-добри токсиколози в света.

— Туареги — повтори Йерли.

Някога най-силните номадски воители на пустинята, те бяха побеждавали в големите битки срещу армиите на французите и бурите. Бяха може би най-великите от всички романтични бандити. Повече те не извършваха нападения. Днес отглеждаха камили и прасета в градовете по границата със Сахара, за да оцелеят. Противно на арабските мюсюлмани, мъжете носеха яшмак — плат, който разгънат не надвишава повече от метър дължина.

— Но защо им е на номадите от пустинята да желаят премахването на Ева? — попита Хопър, без да конкретизира към някого въпроса си. — Аз не виждам мотив.

Йерли поклати неопределено глава:

— Изглежда, че един от тях поне е пожелал смъртта ѝ и ние трябва точно да преценим причината за това — останалата част от

здравните екипи продължават да проучват избухвания на токсично отравяне в югозападната пустиня.

— От тази гледна точка на проекта — каза Хопър, — ние дори не знаем дали причината е замърсяването. Мистериозната болест може да бъде вирусна или бактериална.

Ева възкликна:

— Това предположи и Пит.

— Кой? — попита Хопър за втори път.

— Дърк Пит. Човекът, който ме спаси. Той каза, че някой желае смъртта ми в Африка. Той също така мисли, че вие или другите могат да бъдат включени в този списък.

Йерли вдигна ръце.

— Невероятно. Човек може да помисли, че ние се занимаваме със сицилианската мафия.

— Най-печалното е, че Ева беше наблизко до смъртта — каза Хопър.

Йерли изпусна син облак от лулата „морска пяна“ и се загледа в дима замислено.

— Повече от случайност е, че онова лице на мили от града е имало куража да се изправи само срещу тримата нападатели. Това е почти чудо или... — той направи пауза — ... предварително подготвено присъствие.

В очите на Ева се четеше пълно недоумение.

— Ако мислите, че това е предварително нагласено, Исмаил, то ви моля да забравите.

— Може би е с цел да ви наплаши, за да се върнете в Щатите.

— Аз го видях да убива трима души с моите собствени очи. Повярвайте ми, няма нищо нагласено в това.

— Чували ли сте се с него, откакто ви докара до хотела? — попита Хопър.

— Само бележка, оставена на рецепцията, с която ме кани на вечеря днес.

— И вие все още мислите, че е бил само добрият минаващ самарянин — упорстваше Йерли.

Ева го загърби и се обърна към Хопър.

— Пит ми каза, че е в Египет за едно археологическо проучване на река Нил. Той работи за Националната агенция за изследване водите

на моретата и океаните (НЮМА). Нямам причини да се съмнявам в него.

Йерли добави:

— Аз ще позвъня на един приятел, който е морски биолог и работи в НЮМА.

— Въпросът все още е защо? — прошепна Хопър почти разсеяно.

Йерли заключи:

— Ако покушението срещу Ева е било заговор, той е може би част от план, за да всее страх и да ни принуди да се откажем от нашата мисия.

— Да, но ние имаме пет отделни проучвателни екипи, всеки от които се състои от шест човека, и те са предназначени за южната пустиня. Те ще работят поотделно между петте нации от Судан до Мавритания. Никой от нас не им е натрапен. Техните правителства са помолили Обединените нации за помощ в намирането на отговор за избухването на странната епидемия в техните страни. Ние сме поканени гости естествено, не неканени врагове.

Йерли погледна към Хопър.

— Ти забравяш, Франк. Има едно правителство, което не желае нашето участие.

Хопър допълни с гримаса:

— Ти си прав. Наблюдавах президента на Мали — Тахир. Той беше много недружелюбен, когато разреши да влезем в неговите граници.

— По-вероятно генерал Казим — каза Йерли. — Тахир е куклена глава на държавата. Затеб Казим е истинската власт в сянката на малийското правителство.

— Какво против ще има той срещу безобидните биолози, опитващи се да спасят живота на хората? — попита Ева.

— Може никога да не узнаем — отвърна Йерли.

— Това не изглежда временно съвпадение — изрече тихо Хопър. — Тези хора, особено европейците, са изчезвали безследно в някаква последователност в най-пустите места на северната част на Мали през миналата година.

— Като туристическото сафари, както отбелязаха заглавията на вестниците — каза Ева.

— Тяхната неопределена съдба е все още мистерия — добави спокойно Йерли.

— Не мога да повярвам, че има връзка между тяхната трагедия и нападението срещу Ева — каза Хопър.

— Но ако допуснем, че генерал Казим има пръст в случая „Ева“, причината е, че неговите шпиони са му докладвали факта, че тя е член на Малтийския биологичен изследователски екип. Знаейки това, той е наредил покушението срещу нея като предупреждение към останалите да стоят далеч от неговия камилски парк.

Ева се разсмя:

— Със своето неудържимо въображение, Исмаил, ти би могъл да станеш сценарист в Холивуд.

Йерли смръщи вежди:

— Мисля, че трябва да осигурим безопасност и да задържим екипа за Мали, докато случаят бъде напълно разследван и изяснен.

— Ти преувеличаваш — каза Хопър на Йерли. — Какво избираш Ева? Да прекратим мисията или да заминеш?

— Ще рискувам — каза Ева. — Но не мога в друг състав на екипа.

Хопър погледна тавана, клатейки глава.

— Аз няма да анулирам мисията в Мали, не заради друго, а защото стотици, може би хиляди хора умират далеч оттук от нещо, което никой не може да обясни. Аз самият ще оглавя екипа.

— Не, Франк — протестира Ева, — какво ще стане ако най-лошото се случи?

— Ти си много ценен, за да те загубим.

— Наш дълг е да докладваме този случай на полицията, преди вие да станете нечия мишена — настояваше Йерли.

— Бъди разумен Исмаил — каза Хопър спокойно, — да се отиде в местната полиция, значи да ни задържат, докато изясняват случая. Това значи, че ще закъснеем с изпълнението на мисията. Няма да говоря за дебрите на демокрацията в Близкия Изток.

— Моите контакти може да разрешат проблема — пледираше Йерли.

— Не — каза Хопър решително. — Аз искам всички екипи на борда на нашия чартърен самолет и по време на полета ще уточним техните задачи, които предварително са планирани.

— Тогава до утре сутринта — каза Ева.

Хопър добави:

— Никакви увъртания, никакви измятания. Ние ще започнем нашето шоу — първото нещо, което ще направим сутринта.

— Вие сте безнадеждно смели — възкликна Йерли.

— Не, ако се застраховаме.

Йерли погледна Хопър недоумяващо.

— Застраховка?

— По-точно пресконференция. Преди да заминем, аз ще се обадя на всеки чуждестранен кореспондент и на агенцията за новини в Кайро, като обясня нашия проект и специално наблегна на неизвестността, която може да очакваме в Мали. Разбира се, ще намекна и за потенциалната опасност при изпълнението на нашата задача там. След това в светлината на международната гласност относно присъствието ни в тази страна, генерал Казим ще мисли два пъти, преди да посегне на живота на научните работници.

Йерли въздъхна тежко.

— За ваше утешение, също се надявам. Истински се надявам.

Ева се надигна и седна до турчина.

— Всичко ще бъде наред — настояваше тя спокойно. — Нищо лошо няма да се случи.

— Нищо не мога да кажа. Ще говорим допълнително. Ще трябва ли да тръгнеш след всичко това?

— Има хиляди, които могат да умрат, ако не заминем — каза решително Хопър.

Йерли ги изгледа тъжно, след това поклати глава с разбиране. Лицето му беше побледняло.

— Тогава нека Аллах ви закриля, защото ако не го направи, вие сигурно ще умрете.

6.

Пит стоеше във фоайето на „Нил Хилтън“, когато Ева излезе от асансьора. Той беше облечен в светлокафяв копринен костюм с едноредно сако и безупречно изгладен панталон. Ризата беше светлосиня, а широката му копринена връзка „Ботичели“ съчетаваше черни и жълти ивици върху тъмносин фон.

Той стоеше естествено и свободно, сложил ръце отзад, наклонил леко глава на една страна, като наблюдаваше една хубава, млада, с гарвановочерна коса египтянка в безупречно ушита златна копринена рокля. Тя се движеше из фоайето с ослепителен блясък, хваната под ръка за един най-малко три пъти по-възрастен от нея мъж. Походката ѝ събуждаше неукротими желания.

Пит излъчваше спокойствие. Той гледаше този спектакъл по-скоро от любопитство. Ева застана зад него и сложи ръка ма лакътя му.

— Харесваш ли я? — попита тя, смеейки се.

Пит се обърна, погледна към нея и видя най-сините очи, които някога е виждал. Устните му се свиха в лека гримаса, която се хареса на Ева.

— Тя ще направи състояние.

— Твой тип ли е?

— Не, аз харесвам спокойните интелигентни жени.

Гласът му е дълбок и мелодичен, помисли си тя. Ева усети мирис на мъжки одеколон, не от познатите френски парфюми, с много по-мъжка нотка.

— Надявам се, че мога да приема това за комплимент.

— Разбира се.

Тя замълча и очите ѝ смутено се затвориха.

— Аз имам ранен полет утре сутринта, така че трябва да си легна навреме.

Господи, това е ужасно, мислеше тя. Държа се като малко момиче, очакващо своя коледен подарък.

— Много жалко. Бях намислил да остана цяла нощ, за да ти покажа всяка дупка на порока и всяко място на греха в Кайро. Всички

екзотични кътчета, скрити от погледа на туристите.

— Сериозно ли говориш?

Пит се засмя:

— Не съвсем. В случая мисля, че е по-умно да вечеряме в твоя ресторант и да оставим улиците. Твоите приятели могат да имат нещо наум и да се опитат отново.

Тя погледна пълното с хора фоайе.

— Хотелът е фрашкан. Ще бъдем щастливи, ако намерим маса.

— Аз имам резервация — каза Пит, хващайки я за ръката.

Те влязоха в асансьора и се изкачиха на последния етаж на хотела. Там беше панорамният ресторант.

Както повечето жени, Ева харесваше този тип грижовни и внимателни мъже. Тя харесваше също така начина, по който съдържаше своя порив, въпреки че я държеше здраво за ръката, докато се качваха в ресторанта.

Метрдотелът ги настани на една маса близо до прозореца с фантастичен изглед към Кайро и река Нил. Една вселена от светлина искреше във вечерната мъгла.

Мостовете над реката бяха задръстени от свирещи автомобили, които се разперваха като ветрило по улиците и се смесваха с теглените от коне каруци и туристически карети.

— В случай, че не желаеш коктейл — каза Пит, — аз предлагам да останем на вино.

Ева кимна и се усмихна доволна.

— Много добре. Защо не поръчаш както му е редът?

— Аз обичам авантюристичната душа — усмихна се той. Погледна за миг листа с напитките. — Ще опитаме бутилка „Гренаклис Вилидж“.

— Отлично — съгласи се сервитьорът. — Едно от нашите най-хубави сухи местни бели вина.

След това Пит поръча патладжани в апетитен сусамов сос, кисело мляко, наричано тук „лебан забади“, плато мариновани зеленчуци и панерче с ръчно приготвена пита — хляб.

Веднага щом виното бе поднесено и разлято, Пит вдигна своята чаша:

— Желая ти безопасна и успешна експедиция. Може да намериш всички отговори.

— И за твоето речно проучване — каза тя, като се чукнаха с чашите.

Изведнъж ѝ хрумна да продължи:

— Какво точно издирвате?

— Древни корабокрушения. В частност едно. Погребален шлеп.

— Звучи очарователно. А чий е бил шлепа?

— На един фараон от древното царство. Нарича се Менкаура или Микерин, ако предпочиташ гръцкото наименование. Той е царувал по време на Четвъртата династия и е построил най-малката от трите пирамиди в Гиза.

— Не е ли бил погребан в тази пирамида?

— През 1930 г. един полковник от британската армия е намерил тяло в един саркофаг, вътре в ритуалната камера, но анализът от останките доказал, че то датира от гръцката или римската епоха.

Вечерята беше сервирана и те се погледнаха в щастливо съучастничество. Заляха със сос изпържените парчета патладжан, след това добавиха от сусамовия сос и поставиха отгоре маринованите зеленчуци. Докато се хранеха, Пит допълни поръчката.

— Защо мислиш, че Менкаура е в реката? — попита Ева.

— Йероглифните знаци върху един камък, който неотдавна беше открит в една стара галерия близо до Кайро, показват, че неговият погребален шлеп е бил запален и изгорял в реката между старата столица Мемфис и неговата пирамида в Гиза. Камъкът показва неговия истински саркофаг заедно с неговата мумия и несметно количество злато, неоткрито досега.

Киселото мляко пристигна гъсто и с каймак. Ева го погледна с колебание.

— Опитай го — настоя Пит. — „Лебан забади“ не само ще развали вкуса ти за американското, но ще те накара и да го забравиш.

— Ще го харесам, искаш да кажеш.

Тя опита от върха на лъжичката и апетитно, като кокетираше приятно, започна да се храни. За да не развали впечатлението от себе се, тя се помъчи да застане сериозно:

— И така, какво ще се случи, ако намерите шлепа? Ще задържите ли златото?

— Твърдо — отговори Пит, — нашите детектори имат обещаващи данни, ние маркирахме мястото и се обърнахме към

археолозите от Египетската организация за антично изкуство. След като те получат необходимото финансиране, техните хора ще направят разкопки.

— Дали потъналият шлеп стои на дъното на реката?

Пит тръсна глава.

— Тинята от четиридесет и пет столетия е покрила и погребала всички останки.

— На каква дълбочина лежи?

— Не мога да кажа точно. Египетските и геоложките описания определят, че главният канал в сектора на реката, който проучваме сега, се е преместил на около сто метра по̀ на изток и периода от 2 400 г. пр.н.е. до днес. Ако шлепът е върху здрава почва близо до брега, той може би е някъде на три до десет метра под пясъка и тинята.

— Радвам се, че те послушах. Киселото мляко е хубаво.

Сервитьорът се появи дискретно, носейки сребърен поднос с овални блюда. Бяха сервирани специално приготвени агнешко на шиш и средиземноморски раци на скара с дървени въглища, към тях се прибавиха още пилаф с говеждо месо и гарнитура от спанак, ориз и фъстъци.

Пит поръча и няколко пикантни соса за добавка след консултация със сервитьора, който проявяваше изключително внимание към тях.

— Какви са тези странни непознати заболявания, които ще изследвате в пустинята? — продължи разговора Пит, докато дразнещите апетита ястия бъдат сервирани в чиниите.

— Докладите от Мали и Нигерия са твърде кратки, за да се правят точни оценки. Имало слухове за обикновени симптоми на токсично отравяне. Аномалии при раждане, конвулсии или гърчове, кома и смърт. А също така доклади за психични разстройства и необичайно поведение.

— Агнешкото е действително вкусно. Опитай един от сосовете. Ферментираният бери сос много му подхожда.

— А какво представлява зеленият?

— Не съм сигурен. Има сладък и лют вкус. Потопи раците си в него.

— Превъзходно. Всичко е много вкусно. Трогната съм.

— Но да се върнем към токсичното отравяне... какъв тип необичайно поведение?

— Хората скубят косите си, удрят си главите в стените, държат си ръцете в огъня. Обикалят голи като животни, лазейки с ръце и колене и изяждат мъртвите, като внезапно се превръщат в канибали... Това ястие с ориз ми харесва. Как го наричат?

— „Халта“.

— Желая да взема рецептата от готвача.

— Вярвам, че може да се уреди — каза Пит. — Правилно ли чух — онези, които са заразени, ядат мърша?

— Техните реакции в голяма степен зависят от тяхната култура — отвърна Ева, вземайки си „халта“. — Хората от страните на третия свят например убиват пряко много повече животни, отколкото хората от Европа или Съединените щати. О, разбира се, и ние сме минали по този път в миналото. Но те виждат одрани животни, окачени на пазарите, и наблюдават как бащите им колят коза или овца. Децата се обучават от ранна възраст да ловят и колят зайци или птици, след това да ги дерат и готвят. Примитивната жестокост и мирисът на кръв са ежедневие за онези, които живеят в бедност. Те трябва да убиват, за да оцелеят. След това, когато незначителни количества от мъртвите токсини проникнат и абсорбират в кръвоносната им система в продължение на дълъг период от време, техните системи се израждат — мозъкът, сърцето, черният дроб, отделителните органи, дори генетичният код. Техните усещания се притъпяват и те проявяват шизофрения. Разстройват се моралните норми, отпадат задръжките. Те не се държат повече като нормални хора. За тях да нападнеш внезапно, убиеш и изядеш себеподобен изглежда толкова обикновено, както да заколиш и сготвиш пиле за вечеря. Харесва ми този сос с тръпчив вкус.

— Много е хубав.

— Специално с „халта“. Ние, цивилизованите хора от друга страна, купуваме разфасовано, нарязано месо в супермаркетите. Ние не присъстваме в кланиците, където умъртвяват животните с електронен чука, или при дрането и разфасоването на прасетата или овцете. Всички ние пропускаме тази неприятна страна. В този смисъл сме в състояние да изпитваме по-непосредствено чувство на страх, опасност и мизерия. Някои от нас може би стрелят в горите и убиват

животни, дори убиват съседите си в състояние на лудост, но никога не канибалстват.

— Какъв вид токсини могат да причинят такива проблеми? — попита Пит.

Ева пресуши виното си и изчака, докато сервитьорът ѝ налее нова чаша.

— Не могат да се нарекат екзотични. Обикновено оловно отравяне може да накара хората да вършат странни неща. Те поразяват капилярите и обагрят бялата част на окото в червено.

— Остана ли ти място за десерт? — попита Пит.

— Всичко е наред. Ще направя място.

— Кафе или чай?

— Американско кафе.

Пит кимна към сервитьора, който застана срещу него като скиор, който е готов да се спусне по току-що падналия сняг.

— „Ум Али“ за двамата и две кафета — едното американско, другото египетско.

— Какво е това „Ум Али“? — полюбопитства Ева.

— Горещ пудинг с мляко и посипан отгоре с фъстъци. Облекчава стомаха след обилно ядене.

— Звучи добре.

Пит се отпусна на стола си, неговото изсечено лице изглеждаше замислено.

— Ти каза, че хващаш самолета утре сутринта. Все още ли настояваш да отидеш в Мали?

— А ти още ли играеш ролята на защитник?

— Пътуването в пустинята може да се окаже смъртоносен бизнес. Жегата няма да бъде единственият ти враг. Някой ще дебне да убие теб и твоите безкористни приятели.

— И моят рицар в блестящи бели доспехи няма да бъде там, за да ме спаси — отвърна тя с нотка на сарказъм. — Не ме плаши. Мога да се грижа за себе си.

Пит се втренчи в нея и тя успя да забележи лека тъга в очите му.

— Ти не си първата жена, която казва това и после я намират в моргата.

— ...

В салона за танци в другата част на хотела доктор Франк Хопър беше организиран пресконференция. Една малка армия от кореспонденти, представляващи вестниците в близкия Изток, и четири международни телеграфни агенции го засипваше с въпроси под светкавиците на камерите на частната египетска телевизия.

— Какъв е размерът на разпространение на замърсяването в дадена околна среда, доктор Хопър? — попита журналистка от Ройтерс.

— Ние не ще узнаем, докато нашите екипи не са на място и не започнат да изучават разпространението му.

Журналист с магнетофон махаше ръката си:

— Знаете ли източника на замърсяването?

Хопър поклати отрицателно глава.

— В момента нямаме идея как става това и какъв е източникът, не допускам това да е френският слънчев проект в Мали.

Хопър се доближи до картата на Южна Сахара, която висеше върху широк стенд, и вдигна показалката. Той очерта един изолиран район от пустинята в северната част на Мали.

— Френският проект е разположен тук — при форт Фуру, на около двеста километра от определеното от докладите място, където е разпространена епидемията. Твърде далеч е, за да бъде евентуален източник.

Един германски журналист от „Дер Шпигел“ попита:

— Не е ли възможно замърсяването да бъде пренесено от ветровете?

Доктор Хопър поклати отрицателно глава:

— Не.

— Как можете да сте сигурен?

— По време на плановете и конструктивните разработки на проекта аз и моите приятели — учени от Световната здравна организация бяхме консултирани на всеки етап от инженерите на „Масар Ентърпрайзиз де Солер Енерджи“, която притежава съоръжението. Всички особено опасни отпадъци се разрушават от слънчева енергия и се редуцират до обикновени безвредни пари. Изходът се контролира постоянно. Никаква токсична емисия, която

може да се пренася от вятъра и да зарази живота на хиляди хора на километри разстояние, не се изпуска.

Един египетски телевизионен репортер насочи микрофона си напред:

— Получихте ли сътрудничество от нациите на пустинята, които планирате да посетите?

— Повечето ни поканиха с разтворени обятия — отговори Хопър.

— Вие споменахте по-рано, че има проява на недружелюбие от страна на президента Тахир от Мали при решението да ми допусне в страната си.

— Това е вярно, но веднъж, когато се окажем на място и демонстрираме нашите хуманни намерения, аз очаквам, че той ще промени спонтанно отношение си към нас.

— Значи ли, че вие имате чувството, че излагате на опасност живота си, като се месите в работите на ръководената от президента Тахир държава?

Нотки на гняв се забелязаха в гласа на Хопър:

— Истинска опасност е физическото неразположение към нас от страна на неговите съветници. Те отричат заболяването и за тях то не съществува, тъй като не се допуска официално съобщение.

— Мислите ли в такъв случай, че е безопасно за вашия екип да се движи из Мали свободно? — попита кореспондентът на Ройтерс.

Хопър се засмя и продължи да се смее. Въпросът беше обърнат в посоката, на която той се надяваше.

— Ако трагедията се случи, аз разчитам на вас, госпожи и господа от новинарските медии, да разследвате случая и да оставите на хората по света сами да преценят виновната страна.

След вечерята Пит придружи Ева до хотелската ѝ стая. Тя въртеше нервно ключа за вратата, несигурна в себе си. Естествено, имаше извинение да го покани да влезе и затова мислеше, докато се качваха. Беше му задължена и освен това го желаше. Но Ева играеше по правилата на старата школа и намираще за нелепо да се пъха в леглото с всеки мъж, който проявява интерес към нея, дори и с този, който ѝ беше спасил живота.

Пит забеляза сянката на смущение, която беше избила в лека розовина от шията до бузите ѝ. Той спря поглед в нейните очи. Те бяха сини като небето на южните морета. Обгърна раменете ѝ и нежно я притегли към себе си. Тя се напрегна леко, но не оказа съпротива.

— Отложи полета си.

Тя завъртя глава.

— Не мога.

— Може да не се срещнем отново.

— Вързана съм за работата си.

— И кога ще бъдеш свободна?

— Когато се завърна в дома на родителите ми в Пасифик Гроув, Калифорния.

— Хубаво място. Често участвах в конкурса за еlegantност в Пебъл Бийч за ретро автомобили.

— Прекрасно е през юни — каза тя и гласът ѝ леко потрепери.

Той се засмя:

— След това — ти и аз и заливът на Монтерей.

Това беше кратката прелюдия, която щеше да се превърне във взаимно привличане при едно океанско пътуване, което би ги направило приятели. Той я целуна нежно и след това направи крачка назад.

— Стой далеч от опасностите! Не искам да те губя.

След това се сбогува и тръгна към асансьорите.

7.

От столетия египтяните от една страна, и растителният свят от друга, са водили непрекъсната борба, за да съхранят съществуването си в пространството, заключено между оловносинкавите води на Нил и жълто-кафявите пясъци на Сахара. Простряна на 6 500 километра дължина от извора си в Централна Африка до делтата си в Средиземно море, тази река единствено от всички големи реки в света тече на север. Тук древността непрекъснато присъства в настоящето. Голямата река Нил е толкова чужда на безводния северноафрикански ландшафт, както същият този ландшафт е чужд на парообразната атмосфера на Венера.

Горещият сезон беше в разгара си по цялото протежение на Нил. Маранята се разгъваше и простираше над водата като плътна пелена, опъвана от безбрежната пустиня на запад. Ниското слънце висеше на хоризонта и предизвикваше изпепеляваща жажда, а лекият полъх на бриза се усещаше като бълващия в лицето горещ въздух на отворена пещ. Спокойствието на миналото срещаше технологията на настоящето. Заедно съжителстваха платноходката фелука, управлявана ръчно от четири млади момчета, и модерният изследователски кораб с мощни двигатели и електронно управление.

Пит вдигна очи от високоразделителния екран на видеото, горещината отвън не го смущаваше. Вътрешността на изследователския кораб се охлаждаше от климатична инсталация и той си седеше удобно срещу компютърния набор уреди, като отпиваше от чашата си изстуден чай. Загледал се за момент във фелуката, почти завиждаше на момчетата, които подскачаха на малката палуба и се опитваха да плуват, използвайки бриза, който духаше срещу тях.

Нещо върна вниманието му към монитора. Една необичайна аномалия започна да пробягва по екрана в цветно изображение. Вертикалният сканиращ сензор, изследващ дълбокото дъно на реката, изписваше на екрана първоначално нещо неясно. След това изображението започна постепенно да се стабилизира, като материализираше линията на дъвен плавателен съд.

— Обектът се появи — докладва Пит. — Отбележи го с номер 94.

Ал Джордино набра кода на своята конзола. Внезапно конфигурацията на реката заедно с ръчно направената маркировка на дъното, както и естествените очертания на бреговата линия, блеснаха, графично изобразени на екрана. Следващ код и сателитно-позиционната система очерта с прецизна точност точната позиция и разположение на особеностите на речното дъно.

— Номер 94 е подаден на компютъра и записан — докладва Джордино.

Нисък, тъмен и набит, Албърт Джордино гледаше втренчено през блестящите си кафяви очи, разположени ниско под челото, покрито с гъста къдрава черна коса. Ако пуснеше брада и му дадяха чувал с играчки, както често обичаше да казва Пит, Джордино спокойно би могъл да замести етруския Дядо Коледа.

Изненадващо бърз за мускулист набит човек, той можеше да се бори като тигър и беше ужасно стеснителен и непохватен, когато имаше работа с жени. Джордино и Пит бяха следвали заедно в университета, бяха играли футбол във военновъздушната академия и бяха служили заедно в самия край на войната във Виетнам.

От тази гледна точка на тяхната кариера назначението им в НЮМА по молба на адмирал Джеймс Сандекър, главен директор на националната агенция за изследване водите на моретата и океаните, имаше временен характер, който продължаваше вече почти девет години. Никой не би могъл да си спомни колко пъти единият беше спасявал живота на другия или поне го беше предпазвал от някаква много опасна ситуация, в повечето случаи предизвикана от непредвидени обстоятелства. Ето защо техните успешни измъквания от опасностите бяха станали легенда.

Пит продължи по-нататък и фокусира цифровия изометричен екран. Компютърът ротира триизмерно изображение, което показваше изгорелия плавателен съд в подробности — детайл по детайл. Изображението и размерите бяха записани и прехвърлени в процесора за данни, където можеше да се направи сравнение с известните данни за древните египетски съдове, плавали по река Нил. За броени секунди компютърът анализира профила и даде резултат. Данните за конструкцията на кораба се появиха в дъното на екрана.

— Това, което имаме тук, сочи, че корабът е товарен и е от времето на Шестата династия — прочете Пит. — Построен е някъде между 2000 и 2200 година пр.н.е.

— А състоянието му? — попита Джордино.

— Съвсем добро — отговори Пит — като другите, които намерихме. Той е добре запазен от тинята. Корпусът му и руля са все още непокътнати. Мога да различа мачтата, паднала напъряко на палубата. На каква дълбочина е?

Джордино изучаваше данните, изписани на неговия компютър.

— На два метра под водата и на осем метра в тинята.

— Някакъв метал?

— Уредът не може да засече нищо подобно.

— Не е изненадващо, тъй като желязото не е било познато в Египет до 12 век пр.н.е. Какво се чете върху цветния екран?

Джордино отвърна, завъртайки своята конзола:

— Не много. Няколко бронзови фигури. Вероятно е изоставен кораб.

Пит изучаваше изображението на кораба, който беше потънал в реката преди четиридесет столетия.

— Удивително е как дизайнът на корабите остава почти непроменен в продължение на три хиляди години.

— Обяснява се с тяхното изкуство.

Пит го погледна.

— Изкуство?

— Забелязал ли си някога, че техният стил в изкуството остава непроменен. Той е един и същ от първата до тринадесетата династии. Дори рисунките на телата им са статични. Защо, по дяволите, през цялото това време те никога не рисуват, не се опитват да изобразяват човешкото око в профил? Те изобразяват човека винаги в анфас. Говоря за традицията. Египтяните са били верни на нея — уточни Джордино.

— Кога си станал експерт по египтология?

Верен на нрава си, Джордино отговори остроумно:

— О, понаучил съм нещичко оттук-оттам.

Пит не беше глупав. Джордино имаше набито око за детайла. Той рядко пропускаше нещо. Доказателство за това беше неговото позоваване на египетското изкуство, което не забелязваха

болшинството от туристите. Никой от екскурзоводите не поясняваше същността му.

Джордино изпи една бира и остави празната студена бутилка пред себе си. Заби пръст върху останките от кораба, тъй като изображението се движеше и бе започнало да изчезва от екрана.

— Трудно е да се повярва, че се натъкнахме на деветдесет и четвъртата останка от кораби, след като сме проучили само две мили от реката.

— Не е толкова невероятно, като знаеш преди колко много хилядолетия са плавали кораби по Нил — допълни Пит. — Хората от всички цивилизации са имали щастие да плават през последните двадесет години от своя живот, преди да бъдат сплотени от буря, огън или други бедствия. Онези, които са оцелявали, след това обикновено са загивали поради небрежност. В Нил, заключен между Делта и Хартум, има повече потънали кораби на квадратен километър, отколкото където и да било по земята. За щастие на археолозите, останките са се покрили с тиня и по този начин са се съхранили. Те биха могли да престоят още четири хиляди години, преди да се разпаднат.

— Някаква следа от товар? — попита Джордино, надничайки през рамото на Пит в открития кораб. — Както се предполага, вероятно те са се опитали да извадят всичко, което е могло да бъде спасено от кораба, преди той да потъне.

Пилотът на изследователския кораб Гари Маркс хвърляше по едно тренирано око върху ехолота, докато сканираше течението на реката с другото. Висок, рус, с ясни сини очи, той носеше само шорти, беше обут със сандали и изглеждаше като фермер със сламената шапка на главата си. Беше обърнал леко глава встрани като продължаваше да говори:

— Тук привършихме. Продължаваме надолу по течението, Дърк.

— Окей — отвърна Пит, — заобиколи и сондирай отново, колкото е възможно по-близо до бреговата линия.

— Практически сега стържем дъното — каза Маркс равно, без капка вълнение. — Ако се доближим още малко до него, ще трябва да теглим кораба с трактор.

— Няма нужда от истерия — каза сухо Пит. — Заобиколи малко, доближи коритото и знай, че няма да повредим сензора.

Маркс съвсем професионално изви кораба към главния талвег на реката, направи почти завой на 180 градуса и се насочи паралелно към брега на разстояние не повече от пет-шест метра. Почти веднага сензорите откриха нови останки от кораб. Компютърът определи, че той е на знатен човек от средното царство и датира от 2040 до 1786 г. пр.н.е. Корпусът му беше по-тесен, отколкото на другите товарни кораби. Те наблюдаваха останките от този кораб на главния монитор, който обхващаше цялата палуба. Върховете на поддържащите подпори изглежда бяха резбовани с лъвски глави. Имаше широка дупка в предната част, по която се предполагаше, че е потънал при сблъсък си с друг кораб.

Още осем древни съда бяха разкрити под тинята и записани подробно от електрониката, преди да се натъкнат на голямото откритие. Пит се изправи, очите му гледаха съсредоточено едно изображение, много по-голямо от първоначалните, плуващи през неговия монитор.

— Ние имаме фараонска баржа! — извика той.

— Уточнете и маркирайте позицията — настойчиво каза Джордино.

— Сигурен ли си, че е изписано „Фараон“ на него?

— Такава красота, като картина, на която винаги ще се наслаждаваш. Погледни.

Джордино изучаваше нарастващото изображение.

— Вижда се добре. Никаква мачта. Баржата е твърде голяма, за да е принадлежала на обикновен човек. Сигурно е фараонска собственост.

Корпусът беше дълъг, изящно тънък в краищата. Стволът на кърмата, скулптиран във формата на соколова глава, представляваше египетския бог Хорус, но предната част на носа липсваше. Най-любопитното, което показва компютърът, обхванал двете страни на корпуса, бе, че върху тях имаше йероглифи. Имаше също така фараонска кабина с резбовани орнаменти. Най-голямата атракция беше правоъгълната форма върху палубата в средата на кораба с резбовани фигури. Двамата мъже бяха затаили едновременно дъх, докато компютърът следваше изображенията от дъното на реката. Отново се появиха ясни очертания върху екрана.

— Каменен саркофаг! — възкликна Джордино с необичайно за него вълнение. — Ние открихме каменен саркофаг!

Той отиде бързо до своята конзола, за да види анализа и цифровите параметри, които показваше неговият компютър.

— Цветният скенер показва голямо количество метал във вътрешността на кабината и саркофага.

— Златото на фараон Менкаура — изрече Пит тихо.

— Откога ли датира?

— Две хиляди и шестстотин години пр.н.е. Печатът на времето и изображенията върху монетите — каза Пит, усмихвайки се. — Компютърният анализ по-нататък показва изгоряло черешово дърво.

— В такъв случай това е липсващата погребална баржа на фараон Менкаура.

— Не бих казал, че е обратното — рече Пит. Състоянието му граничеше с еуфория.

Маркс акостира изследователския кораб направо върху мястото на откритата баржа. След това в продължение на шест часа Пит и Джордино с помощта на електронни скенери и проби я проучваха изцяло, като направиха подробен запис за нейното състояние и разположение. Същият беше необходим за египетските власти.

— Господи, как бих желал да имаме камера във вътрешността на кабината и саркофага — отвори бира Джордино, но почти забрави да пие от нея, тъй като много се вълнуваше.

— Вътрешните ковчези в саркофага може би са непокътнати — каза Пит, — но от влагата има вероятност мумията да е прогнила. Като предположение... Кой може да каже? Откритията ни може би са равни на съкровищата на Тутанхатен.

— Менкаура е бил далеч по-голям набоб и богаташ от фараон Тур. Той трябва да е имал по-голям запас съкровища за задгробния живот.

— Така или иначе, ние няма да видим и частица от него — каза Пит, като протягаше ръце към тавана на кабината. — Ще сме мъртви и превърнати в прах, преди египетските власти да решат как да изнесат съкровището и как да опазят останките, докато ги пренесат в музея в Кайро.

— Посетители — предупреди ги Маркс, — египетска патрулна лодка приближава към нас.

— Слуховете пътуват много бързо — каза Джордино неуверено.
— Кой ли може да ги е изпратил?

— Обикновена проверка — отвърна Пит. — Те ще ни отминат и ще продължат надолу по реката.

— Напротив, идват право към нас — повтори Маркс.

— Твърде много са за обикновен контрол — забеляза Джордино.

Пит се изправи и извади файловата касета от компютъра.

— Те ще бъдат шумни и ще искат да ни проверяват основно. Ще ги посрещна на палубата с нашето разрешително от службата за изучаване на античността.

Пит напусна кабината и застана на кърмата на откритата палуба. Горещината беше непоносима. Лодката се приближи и застана на разстояние по-малко от метър до кораба. Той наблюдаваше как двама моряци от патрула прехвърлят малък мостик към кораба. Видя и капитана, застанал в кабината си, откъдето му махаше дружелюбно с ръка. Той се учуди, че те нямаха намерение да се качват на борда при тях, и с изненада установи как един нисък сух човек преминава хвърления към кораба им мостик. Пит извика към него, невярващ на очите си:

— Руди, откъде по дяволите се взе тук?

Руди Гън, заместник-директорът на НЮМА, се усмихна широко и разтърси ръката на Пит:

— От Вашингтон. Кацнах на летището преди по-малко от час.

— Какво те довя към Нил?

— Адмирал Сандекър ме изпрати да откъсна теб и Ал от любимия ви проект. Разполагам със самолет на НЮМА, който ще ни отведе до Порт Харкорт. Адмиралът ще ни чака там.

— Къде е Порт Харкорт? — попита Пит смутено.

— Морско летище на делтата на река Нигер в Нигерия.

— Защо толкова се е разбързал адмиралът? Той би могъл да ни инструктира и чрез сателитната връзка. Защо хабиш време и усилие, за да ни го кажеш лично?

Гън направи знак за отрицание с ръцете си:

— Не мога да кажа. Адмиралът не ме е посветил в причината за секретността на задачата или за налудничавото си хрумване.

Ако Руди Гън не знаеше какво крие в ръкава си Сандекър, никой друг нямаше да знае. Руди беше слаб, с тънки рамене и бедра,

изключително компетентен, майстор на логиката: беше завършил Анаполис и беше работил като командир във Военноморския флот. Гън беше дошъл на борда на НЮМА по едно и също време с Пит и Джордино. Гледаше на света през дебели очила с рогови рамки и говореше с полуотворена уста, което в повечето случаи водеше до недоразумение. Джордино го бе прикачил към агентите на военното разузнаване, обучени да убиват.

— Идеално си избрал времето си за идване — каза Пит. — Ела вътре да се скрием от жегата. Има нещо, което трябва да ги покажа.

Пит извади на дисплея дигиталния изометричен модел на останките от древния кораб върху компютърния монитор. Те прекараха часове, разглеждайки цветното изображение, и коментираха всяка подробност, всеки квадратен метър на древната баржа.

— Неописуемо — говореше Гън.

— Ние също така записахме и определихме местонахождението на стотина други останки от такива кораби, датиращи от 3800 г. пр.н.е до 10 в. сл.н.е. — каза Джордино.

— Поздравления и за тримата — изрече Гън топло. — Вие сте открили невероятната находка, единствена за историческите книги. Египетското правителство ще ви награди с медали.

— А адмиралът? — попита непринудено Джордино. — С какво ще ни награди той?

Гън свали поглед от монитора и ги погледна. Изведнъж лицето му стана мъртвешки сериозно.

— С мръсна и неблагодарна работа, предполагам.

— Намекнал ли е за нещо? — притисна го Пит.

— Нищо, което да има определен смисъл — отвърна Гън, гледайки към тавана. — Когато го запитах защо бърза толкова, той ми цитира едно стихотворение. Не мога да си спомня точните думи. Нещо за сянката на кораба и омайната вода, която е червена.

— ... „Лъчите негови поддържат зноя в океана,
където корабната сянка е простряна
омайната вода блести огряна
спокойна, аленочервена...“

— цитира Пит куплет от стихотворението „Римата на древния моряк“ от Самуел Тейлър Колридж.

Гън погледна Пит с уважение.

— Не знаех, че можеш да цитираш поезия...

Пит се усмихна.

— Припомних си няколко стиха. Това е всичко.

— Питам се какво дяволско нещо си е наумил Сандекър? — каза Джордино.

— Предполагам, че не е проста гатанка.

— Не — отвърна Пит с леко безпокойство. — Поне това не му е в характера.

8.

Пилотът на хеликоптера от „Масар Ентърпрайзиз“ летеше североизточно от столицата Бамако. За два часа и половина огромната пустош се разгъна под него като миниатюрен декор, навит на руло. След още два часа забеляза слънчевия отблясък на стоманените релси от разстояние. Той се наклони и започна да следва камионите, които сякаш пътуваха за никъде.

Железният път, монтиран само преди месец, свършваше до огромната соларна инсталация за детоксификация и унищожаване на промишлени отпадъци в сърцето на Малийската пустиня. Съоръжението се наричаше форт Фуру и се намиреше непосредствено до отдавна изоставения от френския чуждестранен легион форт, отстоящ няколко мили по-нататък. От площадката на соларната инсталация камионите пътуваха 1600 километра почти по права линия, пресичаха границата на Мавритания, преди окончателно да стигнат ръчно изграденото пристанище Кейп Тафарит на Атлантическия океан.

Генерал Казим се наслаждаваше на луксозния комфорт на служебния си хеликоптер и наблюдаваше какво става долу, тъй като пилотът проследи и отмина дълга влакова композиция със запечатани вагони, возещи опасни промишлени отпадъци. Тя се теглеше от два дизелови локомотива. Пътуваше до Мавритания, където щеше да изпразни опасния си товар и да се върне обратно.

Той се усмихваше самодоволно, когато свали поглед от влака, за да се обърне към стюарда, който в този момент му поднасяше чаша изстудено шампанско, придружено с великолепен ордъовър. Французите, мислеше Казим, никога не са смятали за лукс шампанското, трюфелите и гъшия дроб. Той гледаше на тях като на тесногръда раса, която само неохотно се опитва да създава и поддържа една империя. Гражданите би трябвало да въздишат с облекчение, отървавайки се от натрапниците, мислеше той, когато на самите французи им беше наложено със сила да се откажат от своите завоевания в Африка и Далечния Изток. Дълбоко вътрешно се дразнеше, че французите не са изчезнали напълно от Мали. Въпреки

че те се бяха отказали от своето колониално владичество през 1960 година, все още продължаваха да поддържат своето влияние и тесни връзки в икономиката, упражнявайки силен контрол най-вече върху националното развитие на рудодобива, транспорта, промишлеността и енергетиката. Много от френските бизнесмени използваха възможността да инвестират и да купуват изгодно в различни отрасли на стопанството на Мали. Но никой не беше направил повече пари в пясъците на Сахара, отколкото Ив Масар. Някога магьосник на френската презокеанска икономическа агенция, Масар си беше подготвил една печеливша карта, използвайки контактите и влиянието на агенцията, за да превземе и подчини западните западноафрикански корпорации. Беше твърд и проникателен предприемач с често безскрупулни методи. Това му позволяваше да използва силната ръка и кадифената ръкавица, когато сключваше сделка. Състоянието му се определяше между два и три милиарда долара, като предприятието за складиране на особено опасни отпадъци и тяхната преработка в Сахара до форт Фуру беше центърът на неговата империя.

Хеликоптерът пристигна над застроеня комплекс, пилотът го снижи в кръгов периметър, за да даде добра възможност на Казим да разгледа разгърналия се под него соларен комплекс, собственост на Масар. Неговото необятно поле от параболоидни огледала събираше слънчевата енергия и я препращаше до акумулаторите, създавайки по този невероятен начин около 60 000 слънца, които излъчваха температура, по-висока от 5000 градуса по Целзий. Тази пренагрята фотонна енергия постъпваше след това във фотохимичните реактори, които унищожаваша молекулите на особено опасните химикали. Генералът беше разглеждал няколко пъти комплекса, но той вече се интересуваше от избора на още една порция пастет от гъши дроб с трюфели, тъй като току-що бе допил шестата си чаша шампанско „Въов Клико“ със златен етикет. В това време хеликоптерът бавно се приземи на летищната площадка срещу главния инженерен офис на предприятието.

Казим стъпи на земята и поздрави Феликс Верен, личния помощник на Масар, който го чакаше, стоейки под лъчите на слънцето. Казим се наслаждаваше да гледа французина, изложен на горещината.

— Феликс, много мило от твоя страна, че ме посрещаш. — Той говореше на френски, зъбите му блестяха под мустаците.

— Приятно ли беше пътуването? — попита протоколно Верен.

— Пастетът от гъши дроб не беше според рецептата на твоя шеф.

Сух, плешив мъж на около четиридесетте, Верен се усмихна насила въпреки вътрешната си неприязън към Казим.

— Да се надяваме, че това ще се оправи до вашия обратен полет.

— А как е мосю Масар?

— Той ви очаква в служебния апартамент.

Верен го поведе по покрита с килим пътека към триетажната тъмно остъклена соларна сграда със закръглени ъгли. Вътре те пресякоха едно уютно фоайе, напълно безлюдно, без да се брои скрития пазач, и влязоха в асансьора. Отворената врата на обкования с тиково дърво хол водеше към главния салон, който бе разделен на служебен офис и апартамент — там живееше Масар. Верен настани Казим в малкото, но луксозно подредено студио, като го сложи да седне върху кожен диван „Роше Бобoa“.

— Моля, настанете се, мосю Масар всеки момент...

— Но, Феликс, аз съм тук — се чу глас от отсрещната врата.

Масар пристъпи бавно и прегърна Казим.

— Затеб, приятелю, радвам се, че си тук.

Ив Масар имаше сини очи, тъмни вежди и червеникава коса. Носът му беше сух, издължен, а челюстите — квадратни. Тялото му беше кльощаво, бедрата тънки, но малкото му коремче изпъкваше напред. Нищо в него не правеше впечатление. Само физиката му оставаше в спомените на онези, които го срещаха. Те единствено запомняха енергията, бликаща от него, и начина, по който я изразяваше, сякаш ги удряше статично електричество.

Той направи познат знак на Верен, който се обърна и напусна стаята, затваряйки вратата след себе си.

— Сега на въпроса, Затеб. Моите агенти в Кайро ми съобщиха, че твоите хора са се провалили при опита им да сплашат екипа на Световната здравна организация да не идва в Мали.

— Тъжно обстоятелство — заключи Казим с безразличие, — причините не са изяснени.

Масар предприе директна атака към генерала.

— Съгласно моите източници на информация, твоите изпълнители са изчезнали по време на неуспешния си опит да убият доктор Ева Роджас.

— Наказание за неефективната им намеса.

— Ти си ги екзекутирал!

— Аз не търпя грешка на моите хора — излъга Казим. Провалът им да убият Ева и тяхното странно изчезване го беше вбесил. В безизходицата той беше заповядал смъртта на офицера, планирал убийствата, обвинявайки него и другите в неизпълнение на разпорежданията му.

Масар не можеше да допусне, че Казим не се е справил с хората си и е постъпил глупаво. Той мислеше, че познава достатъчно добре генерала, за да го заподозре в измама и пускане на кърфишеци.

— Ако имаме външни врагове, би било голяма грешка да ги пренебрегваме.

— Няма нищо обезпокоително — каза Казим, — нашата тайна е опазена.

— Ти искаш да ми кажеш, че екипът на Световната здравна организация при ООН, съставен от експерти по замърсяването на околната среда, ще кацне в Гао след по-малко от час. Не приемай тази работа толкова леко, Затеб. Ами ако те открият източника тук?

— Те няма да открият нищо, освен пясък и жега — прекъсна го Казим. — Ти знаеш много по-добре от мен, Ив, че каквото и да се случи, страшната болест близо до Нигер не би могла да идва оттук. Не виждам начин твоето предприятие да бъде отговорно за замърсяването на района на стотици километри на изток и юг от тук.

— Истина е — каза Масар уверено, — нашите мониторинг системи показват, че отпадъците, които изгарят в комплекса, са в границите на одобрените международни стандарти.

— Тогава за какво се безпокоим? — заключи Казим.

— За нищо. Но нали знаеш, котката не лочи млякото, когато е покрито.

— Остави изследователския екип на ООН на мен.

— Не ми пречи! — предупреди го бързо Масар.

— Пустинята се грижи за поканените гости.

— Убий ги и Мали, и „Масар Ентърпрайзиз“ ще бъдат изложени на голям риск от разкрития. Техният ръководител, доктор Хопър,

свикал пресконференция в Кайро и казал, че разчита на споразумението за сътрудничество с вашата държава. Той е изразил опасения, че неговият изследователски екип може да бъде изложен на определена опасност след пристигането му. Пръсни костите им из пустинята, приятелю, и ние ще имаме цяла армия репортери, както и следователи от всички служби на ООН, които ще проучват предприятието.

— Ти не беше против отстраняването на доктор Ева Роджас!

— Да, но покушението не беше в нашия двор и не би имало съмнение за намеса.

— Нито пък, че сте изпратили половината от вашите инженери на пикник с коли до дюните, за да изчезнат.

— Тяхното изчезване беше необходимо, за да спасим втората фаза на проекта.

— Ти беше щастливец, че покрих положението, без да има заглавие в парижките вестници или разследване на място от френски държавни служители.

— Справи се добре — констатира Масар. — Не бих могъл да мина без теб и твоето приятелство.

Като много от хората в пустинята, Казим не можеше да съществува без задължителните комплименти за своя гений. Масар ласкаеше генерала, защото пъклената операция не би могла да се осъществи без него. Това беше договор, сключен от двамата в ада — договор между две дяволски личности. Масар беше обзидил камилата, когато извика Казим да му пази гърба. След всичко това таксата от 50 000 долара месечно за Казим беше залогът срещу двата милиона долара дневно за Масар, които той извличаше от предприятието си за складиране на радиоактивни отпадъци.

Казим се доближи до добре заредения бар и си наля коняк.

— И така, как предлагаш да обезвредим доктор Хопър и неговия екип?

— Ти си експерт по тези работи — каза Масар с мазна учтивост. — Оставям това на теб.

Казим повдигна вежди.

— Елементарно, приятелю мой. Аз просто елиминирам проблема, който те идват да решат.

Масар го изгледа с учудване:

— Как постигаш това?

— Аз вече направих старта — отвърна Казим. — Изпратих моята лична гвардия да разчисти, разстреля и изгори всички жертви на болестта, причинена от замърсяването.

— Ти погребваш собствените си хора. — В гласа на Масар прозвуча ирония.

— Аз изпълнявам само патриотичния си дълг да унищожа националната чума — отвърна Казим с още по-голямо безразличие.

— Твоите методи са твърде крайни. — Признак на безпокойство пробягна по лицето на Масар. — Ще те предупредя, Затеб, не провокирай недоволство. Ако светът случайно разкрие какво в действителност вършим тук, международен трибунал ще обеси и двама ни.

— Но без доказателства и свидетели те са безсилни.

— Какво знаеш за онези озверели дяволи, които изядоха туристите в Аселар? Направи ли нещо и те да изчезнат?

Казим отвърна с кисела гримаса:

— Не. Те сами се убиват и изяждат помежду си. Но има други селища, страдащи от същата болест. В случай че доктор Хопър и неговите хора се натъкнат на тях, може би ще успея да видя как те ще свидетелстват непосредствено за канибализма.

Масар се нуждаеше от илюстрация на обясненията. Той беше прочел секретния доклад на Казим за драмата в Аселар. Съзнанието му с лекота рисуваше как полуделите от болестта номади буквално поглъщат изследователите от ООН, ако евентуално попаднат при тях.

— Много ефикасни мерки за отстраняване на лечителите — обърна се той към Казим. — Това ще ни спести разноските за погребението им.

— Съгласен съм.

— Но ако един или двама от тях все пак оцелеят и се опитат да стигнат до Кайро?

Казим се изправи, тънките безкръвни устни под мустаците му се разтвориха в дяволита усмивка:

— Без значение е как ще умрат, техните кости никога няма да напуснат пустинята.

9.

Преди 10 хиляди години сухите пясъчни корита в Република Мали бяха пълноводни, а голите плата — покрити с гори и населени със стотици представители на растителния свят. Малките възвишения и планините бяха домът на ранния човек много преди той да прекрачи каменната ера и да стане скотовъдец. През следващите 7 хиляди години дивите племена ловуваха антилопи, слонове и биволи. Те пасяха своите дългорози говеда и сменяха една паша с друга.

С времето пашата намаляваше, тревата съхнеше, поради все по-редките дъждове, които превръщаха Сахара постепенно в пустиня, каквата е сега. Тя ставаше все по-голяма и обхващаше все повече тропическа земя от африканския континент. Големите стада бяха принудени да напускат обитаваните региони, оставяйки тази безводна площ на няколко номадски банди, скитащи все още по тези места.

С откриването на камилата и нейната невероятна способност да служи на човека в пустинята за езда и транспорт на товари се слага началото на завоюването на африканския континент. Римляните първи използват животното за превоз на роби, злато, слонова кост, както и диви животни за кървавите арени на Рим. За осем столетия техните кервани прекосиха небитието от Средиземноморието до бреговете на Нигер. А когато Рим беше в залеза си камилата отвори границата на Сахара за светлокожите бербери. Последваха ги арабите и мурите. Мали е краят на епохата на мощните и бавно залязващи империи, които са управлявали черна Африка. През ранното Средновековие кралство Гана разширява големите кервански пътища между река Нигер, Алжир и Мароко. През 1240 година след новата ера кралството било унищожено от Ман Динго, който създава неочаквано на юг една дори по-голяма империя, наречена Малинке — основата на името на днешната държава Мали. Забелязва се много голям напредък, градовете Гао и Тимбукту се превръщат в цветущи центрове на ислямското учение и култура. Легенди се носеха за невероятното богатство от злато и скъпоценни камъни, пренасяни от керваните. Империята достига Близкия изток. Двеста години по-късно обаче, тя

запада от набезите на номадските племена туареги и фулани. Народът на Сонгай от изток поема основния контрол и управлява до идването на армията на мароканските султани, която стига до Нигер и обявява кралство през 1591 г.

Междувременно французите дебаркират със своите колониални войски от юг в началото на 19 век и по този начин старата империя Мали е напълно забравена.

След края на столетието французите се установяват трайно на редица територии в Западна Африка, в каквато превръщат и френски Судан. През 1960 г. Мали обявява своята независимост, изработва конституция и съставя правителство. Първият президент (държавен глава) е предложен от групата на армейските офицери, водени от лейтенант Муса Тооре. През 1992 г. след определен брой несполучливи опити за преврат, президентът (сега генерал) беше свален от капитан (сега майор) Затеб Казим.

Набързо издигнал се, той не можеше да очаква чуждестранна помощ като военен диктатор. Ето защо Казим отстъпи и постави на ръководния пост настоящия президент Тахир, но като формална фигура. Ловък манипулатор, Казим пазеше дистанция от Русия и Съединените Щати, докато поддържаше тесни отношения с Франция. Той скоро се ориентира в дебрите на търговията — вътрешна и външна, обогатявайки номерата на тайните си банкови сметки по целия свят. Казим даде зелена улица на инвестиционните проекти за развитие на промишлеността, въведе стриктен митнически контрол и поощри нахлуването на чуждестранния капитал. Френските бизнес комисионни, както беше в случая с Ив Масар, го направиха мултимилionер. Благодарение на всичко това не беше за чудене, че Мали се превръщаше в една от най-бедните държави в света.

Самолетът на ООН „Боинг 737“ се спускаше толкова бързо към земята, че Ева си помисли, че крилата му ще прережат покривите на глинените къщи. Само след миг обаче пилотът стабилизира подхода към примитивната писта на летището на легендарния град Тимбукту и докосна земята с плавно поклащане. Поглеждайки през илюминатора Ева откри, че е трудно да си представи мърлявия грозен град като най-големия пазар на керваните от империите Гана, Малинке и Сонгай,

обитавани някога от 1000 хилядно население. Основан от туарегите като сезонен лагер през 1100 г. сл.н.е., той се превръща в един от най-големите търговски центрове в Западна Африка.

Тя разбра, че е невъзможно да си представи славното му минало. Само три от древните джамии все още стояха на местата си. Те бяха знаците за някогашното архитектурно минало. Градът изглеждаше мъртъв, изоставен, неговите тесни прашни улици криволичеха и създаваха усещането, че водят за никъде, условията за живот бяха мизерни и безплодни.

Хопър не искаше да губи никакво време. Той застана на вратата на самолета и побърза да слезе по току-що подадената стълба, преди още двигателите на самолета да угаснат напълно. Един офицер с къс индиговосин башмак на главата си, явно от личната гвардия на Казим, приближи към него и поздрави. Поздравът му към изследователя от ООН бе на английски с подчертан френски акцент.

— Д-р Хопър, предполагам.

— А вие трябва да сте г-н Стенли — отговори Хопър с неговия обичаен закачлив хумор.

Нямаше ответна усмивка. Малийският офицер удостои Хопър с неприятелски поглед, който очевидно се прикриваше с протоколна любезност.

— Аз съм капитан Мохамед Батута. Моля ви да ме придружите до летищния терминал.

Хопър погледна към терминала. Приличаше на малка метална клетка с прозорци.

— О, много добре, ако това е най-доброто, което можете да направите — каза той сухо, без поклон.

Те се отправиха към терминала и влязоха в един горещ като пещ офис, обзаведен с няколко етажерки, дървена маса и два стола. Зад масата имаше друг офицер, по старши от Батута, видът му бе на човек, минал през много житейски изпитания. Той гледаше Хопър и го изучаваше с нескрито внимание.

— Аз съм полковник Нухум Манса. Мога ли да видя вашия паспорт?

Хопър беше предварително подготвен и му връчи както своя, така и шестте паспорта на хората от своя екип. Манса разлистваше

страниците без интерес, вглеждаше се в написаната националност на всеки един. Накрая запита:

— Защо дойдохте в Мали?

Хопър беше пропътувал света и не се нуждаеше от смешни формалности.

— Вярвам, че знаете целта на нашето посещение.

— Вие ще отговорите на въпроса.

— Ние сме членове на Световната здравна организация при ООН и сме натоварени с мисия да проучим докладите за токсичната болест, избухнала сред вашето население.

— Няма такава болест — отвърна учтиво полковникът.

— Тогава няма да имате нищо против, ако анализираме източниците на вода и вземем проби от въздуха в определена селективност от малките селища до големите градове по протежението на Нигер.

— Ние не обичаме чужденци, които се ровят в недостатъците и задния двор на нашата страна.

Хопър не отстъпваше лесно, когато срещаше тъпото лице на администрацията.

— Ние сме тук, за да спасим живота на много хора. Мисля, че генерал Казим разбра това.

Манса трепна. Фактът, че Хопър споменаваше името на Казим, вместо на президента Тахир, го накара да бъде внимателен.

— Генерал Кази... той е дал разрешение за вашата визита?

— Защо не му позвъните, за да го попитате? — Това беше блъф, но Хопър нямаше какво да губи.

Полковник Манса се изправи и отиде до вратата.

— Чакайте тук — нареди той безцеремонно.

— Моля, кажете на генерала — каза Хопър, — че неговите съседни страни са поканили учените на ООН, за да им се помогне да установят източника на замърсяване и ако той откаже на моя екип да влезе в Мали, ще бъде порицан и ще загуби престиж сред народите в света.

Манса не отговори и напусна стаята. Докато чакаше, Хопър удостои капитан Батута с най-дружелюбния си поглед. Батута затвори очи за известно време, но след това ги отвори и започна да оглежда стаята. След около 5 минути Манса се върна и седна зад бюрото. Без

да каже нито дума, той акуратно подпечата всеки паспорт и ги върна след това на Хопър.

— Разрешава ви се да влезете в Мали, за да ръководите своето проучване. Но моля ви, докторе, запомнете: вие и вашите хора сте гости тук. Нищо повече. Ако вършите нежелани действия или вземете участие в някаква акция засягаща сигурността ни, вие ще бъдете депортирани.

— Благодаря, полковник. И моля, благодарете на генерал Казим за любезното му разрешение.

— Ще се придружавате от капитан Батуа и десет от неговите хора — заради вашата сигурност.

— Поласкан съм да имам бодигард.

— Вие също така ще докладвате за вашите открития направо на мен. Очаквам вашето пълно сътрудничество по този случай.

— Как ще докладвам от вътрешността на страната?

— Хората на капитана имат комуникационна екипировка.

— Надявам се, че ще си станем симпатични — каза любезно Хопър на Батуа. Той се обърна към Манса: — Моят екип и аз се нуждаем от кола, за предпочитане с двойно предаване, и от два камиона за транспорт на лабораторното оборудване.

Лицето на полковник Манса почервения.

— Ще уредя военни коли.

Хопър се владееше добре, защото беше важно да запази добрия си тон пред полковника, за да има последната дума:

— Благодаря ви, полковник Манса. Вие сте умен и смел човек. Генерал Казим трябва да е горд, че има такъв истински войник на пустинята на своя страна.

Манса се облегна назад, очите му изразяваха удовлетвореност и триумф.

— Да, генералът има честта много често да се уверява в моята лоялност и да разчита на моите услуги.

Интервюто приключи. Хопър се върна при самолета и нареди да се разтовари багажа. Манса наблюдаваше от прозореца на терминала. Малка усмивка се беше появила на устните му.

— Ще мога ли да огранича тяхното разследване в забраните области? — попита Батуа.

Манса бавно поклати глава.

— Не. Позволете им да ходят където пожелаят.

— А ако д-р Хопър установи признаци на токсично заболяване?

— Няма значение. Докато аз контролирам комуникациите с външния свят, неговите доклади ще бъдат обработвани, за да показват, че в нашата страна не съществуват болести, причинени от особено опасни промишлени отпадъци.

— Но когато се завърнат в Главната квартира на ООН?

— Ти не желаеш истинските разкрития да бъдат оповестени, нали? — довърши Манса. — Съвсем естествено е.

Той стана и започна да се разхожда из стаята.

— А това не би се случило, ако самолетът претърпи трагичен инцидент при завръщането им в САЩ.

10.

Пит дремеше на пресекулки по време на полета от Египет до Нигерия. Той се събуди само за момент, когато Руди Гън свали масичката пред седалките в служебния самолет на НЮМА, носейки внимателно три кафета в двете си ръце. Вземайки чашата, Пит погледна към Гън с поносимо безразличие. Поведението му беше лишено от ентузиазъм и очакване на някакви приключения.

— Къде ще се срещнем с адмирала в Порт Харкорт? — попита той без явен интерес.

— Не точно в Порт Харкорт — поясни Гън, отпивайки от кафето.

— Ако не там, тогава къде?

— Той ще ни чака на борда на един от нашите изследователски кораби на 200 километра от брега.

Пит фиксира Гън с погледа на хрътка, преследваща лисица:

— Ти водиш, Руди.

— Дали Ал ще иска кафе?

Пит погледна към Джордино, който похъркваше в сладка дрямка.

— Остави го. Не би могъл да го събудиш и със запален фишек в ухото.

Гън се излегна на седалката срещу масичката от страната на Пит.

— Не мога да ти кажа какво има предвид адмирал Сандекър, защото честно казано, не зная. Това, което със сигурност предполагаме, е, че морските биолози на НЮМА трябва да ръководят проучването на кораловите рифове по света.

— Посветен съм в проблемите на проучването — каза Пит, — но резултатите пристигнаха, след като Джордино и аз отлетяхме за Египет.

Пит беше доволен от факта, че Гън евентуално е на едно равнище с него. Той и Гън имаха едно непринудено приятелство, освен обичайните разлики в техния личен начин на живот. Гън беше интелектуалец с научни степени в областта на химията, финансите и океанографията. На него напълно би му подходдала кабинетна обстановка, библиотека, изпълнена с книги, и той седнал зад

писалище, планиращ изследователски проекти. Пит, от друга страна, изпитваше наслада от работата с ръцете си, обичаше машините, специално старите класически автомобили от своята колекция във Вашингтон. Приключението беше неговият наркотик. Той се чувстваше на седмото небе, когато летеше със стар витлов самолет или управляваше някой античен плавателен съд. Пит имаше инженерна научна степен и изпитваше особено удоволствие да се намесва в работа, която другите считаха за невъзможна. Противоположно на Гън, той рядко можеше да бъде открит зад бюрото си в главната квартира на НЮМА. Предпочиташе проучването на пробите от непознати дълбочини на океана.

— Линията на дъното на океана е с рифове, които са в опасност и измират в невероятни количества — констатира Гън. — Точно сега това е горещият проблем, по който спорят учените — изследователи на океана.

— В какви части на океана се забелязва тази тенденция?

Гън погледна към кафето си.

— Ти назова проблема. Карибите от Флорида Кийс до Тринидад, Пасифика от Хавай до Индонезия, Червено море, бреговете на Африка.

— Във всички тях в еднаква степен ли се случва това?

Гън поклати глава.

— Не, това варира на места. Най-тревожният случай се явява протежението на западноафриканския бряг.

— Аз питах за друго. Особеното при кораловите рифове е, че те преминават през цикли и ако нямат възможност да се репродуцират умират, но при нормализиране на обстановката се възстановяват.

— Правилно — добави Гън, — когато условията се нормализират, рифът ще се възстанови. Но ние досега не сме виждали толкова широко поражение в един голям периметър.

— Някаква идея за случилото се?

— Два фактора. Първият — топлата вода. Знаем, че коралите се хранят с някои видове водорасли. Периодичните покачвания на температурата на водата, предизвикани най-общо от смяната на морските течения, принуждават тънките коралови полипи да всмукват или поглъщат в по-големи количества водораслите. Те ги изядат.

— Полипите са малки тубуларни дяволчета, които изграждат рифовете със своите скелетни останки.

— Много добре.

— Това е всичко, което сумира моите познания за коралите — забеляза Пит. — Борбата на живот и смърт на кораловите рифове рядко попада във вечерните новини.

— Жалко — отвърна Гън кратко, — особено, когато смяташ, че промените в корала могат да бъдат точен барометър на бъдещите тенденции в развитието на морския свят и на метеорологичните условия.

— Добре. Полипите изяждат водораслите — продължи Пит, — тогава какво?

— Поради това че водораслите са хранителни, те хранят полипите и им дават жизнен цвят — продължи Гън. — Липсата им умъртвява корала, той остава бял и безжизнен — явление, познато като обезцветяване.

— Което рядко се случва, когато водата е хладна.

Гън погледна Пит.

— Защо ти разказвам всичко това, когато ти вече го знаеш?

— Аз те слушам, за да разбера всичко по най-добрия начин.

— Остави ме да си допия кафето, преди да е изстинало.

Настъпи тишина. Гън в действителност нямаше вече желание за кафето, но отпи няколко глътки, докато Пит беше спрял да говори.

— Окей — каза Пит. — Кораловите рифове измират масово в Световния океан, но какъв е вторият фактор за тяхната смъртност?

Гън бавно разбърка кафето си с пластмасовата лъжичка.

— Една нова заплаха, и то много опасна, е внезапно появилото се изобилие на плътни зелени водорасли и морски треви, които обвиват рифовете като епидемия.

— Задръж малко. Ти казваш, че коралът гладува, защото разкъсва водораслите. Дори ги умъртвява в зародиш, нали?

— По-топлата вода дава и взема. Тя действа разрушително на рифовете, докато спомага за растежа на някои видове водорасли като предпазва хранителната среда и слънчевата светлина от въздействието на корала. Нещо като задушаване, което води до смърт.

Пит прекара ръка през косата си.

— Да се надяваме, че положението може да се поправи, когато водата стане по-хладна.

— Не е възможно да стане — каза Гън. — Не и в южната хемисфера. Дори температурата да спадне и водата да показва 10 градуса по-малко.

— Ти мислиш, че това е естествено явление или радиация, предизвикани от парниковия ефект?

— Възможно е. Според обикновените индикации на замърсяването.

— Нито аз, нито нашите океанолози от НЮМА имат всички отговори.

— Не съм чувал някой да прави нещо, без да може да го обясни — възрази Пит.

Гън се усмихна:

— Никога не съм се виждал в такава светлина.

Пит продължи:

— Или поне в определени срокове.

— Ти обичаш да дразниш хората, нали?

— Само академици с мнение.

— Добре — започна Гън, — аз не съм цар Соломон. Но тъй като ти ме попита за това, ще споделя какво мисля. Моята теория върху размножаването на водораслите — това всяко дете, което ходи на училище, може да ти каже, е, че след безконтролното изхвърляне на мръсни канални води, отпадъци и токсични химикали в океаните се достига определена точка на насищане. След това те се разлагат, повишават температурата на водата и ние всички, особено нашите внуци, ще трябва да заплатим висока цена за това.

Пит никога не беше гледал Гън с такова внимание.

— Това е лошо.

— Аз вярвам, че ние вече сме достигнали критичната точка, от която няма връщане назад.

— Не си ли оптимист за някакъв обрат?

— Не — отвърна Гън с горчивина. — Поражението върху морския свят от качеството на замърсената вода в океаните твърде дълго са били пренебрегвани.

Пит погледна Гън леко изненадан, че вторият човек от ръководството на НЮМА беше станал жертва на собствените си мисли за безнадеждност. Гън беше нарисувал една твърде мрачна картина. Пит не споделяше неговия тотален песимизъм.

— Отпусни се, Руди — каза приятелски Пит. — Каквото и да крие адмиралът в ръкава си, той не трябва да се надява на нас тримата, да излезем да спасяваме моретата и света.

Гън погледна към него и се усмихна.

— Аз никога не мога да предугадя действията му.

Ако някой от тях беше узнал или се беше досетил колко грешаха, те щяха да заплашат пилота с цялата си физическа сила да ги върне обратно в Кайро.

Времето на кацане върху една временна писта на петролна компания извън Порт Харкорт беше кратко и приятно. За няколко минути те бяха прехвърлени на един хеликоптер от база на Гвинейския залив.

Четиридесет минути след това летателният апарат кацна върху палубата на „Саундър“ — изследователски кораб, собственост на НЮМА, който Пит и Джордино познаваха много добре. Те бяха работили с проучвателни мисии на неговия борд три пъти. Построен за 80 милиона долара, 120 метровият кораб беше оборудван с най-модерната сеизмична, сонарна и батиметрична система за плаване.

Пилотът на „Саундър“ беше зает със стабилизирането на кораба при кацането на хеликоптера. Пръв стъпи на палубата Пит, следван от Гън. Джордино се движеше като зомби на опашката и се прозяваше на всяка крачка. Няколко членове на екипажа и учени, с които бяха стари приятели, ги посрещнаха и размениха поздравии с тях.

Пит знаеше пътя и изкачи стълбата през люка, който водеше към една от морските лаборатории на „Саундър“. Той прекоси стендовете, отрупани с химическа апаратура, и влезе в залата за лекции и конференции. За един работен изследователски кораб залата беше прилично обзаведена — с дълга махагонова маса и удобни меки, кожени кресла. Един чернокож мъж стоеше пред широк празен прожекционен екран, с гръб към Пит. Той изглеждаше като увеличена графика, проектирана върху екрана. Беше почти двадесет години по-възрастен от Пит и значително по-висок. Пит определи, че надвишава с малко двата метра, а в разчетените плавни движения на ръцете му съзря бивш баскетболен играч. Но каквото и да улавяха и запечатваха очите на Пит и неговите двама приятели, не беше нито цветната графика на екрана, нито невероятно високия ръст на чужденеца. Това беше една друга фигура — ниска, спретната и все още властна, която

беше облегла с безразличие едната си ръка върху масата, докато с другата държеше голяма незапалена пура. Тясното лице, студените авторитетни сини очи, пламтящата, но сега посивяла червена коса, гладко обръснатата брада ѝ придаваше вид на пенсиониран морски адмирал. Всичко това щеше да бъде вярно, ако не беше синият блейзър с извезаните златни котви върху предния горен джоб. Пред тях стоеше действащ адмирал. Това беше Джеймс Сандекър, движещата сила, която седеше зад НЮМА. Той се изправи, пусна своята усмивка „Баракуда“, закрачи напред и протегна ръка.

— Дърк! Ал! — Поздравът прозвуча, сякаш той беше изненадан от тяхното неочаквано посещение. — Поздравявам ви за откриването на фараонската погребална баржа. Прекрасна работа! Браво!

Той забеляза Гън и весело добави:

— Руди, виждам, че ги докара тук без инциденти.

— Като агнета за касапина — пошегува се Гън.

Пит изгледа остро Гън, след това се обърна към Сандекър.

— Вие ни грабнахте от Нил, довякохте ни тук. Дяволски бързате. Защо?

Сандекър реагира остро.

— Няма „здравейте“, няма „как сте“. Никакви поздравления към своя стар бос, който трябваше да откаже приятен обяд сред отбрано общество във Вашингтон и да прелети 6000 мили, само за да ви изкаже благодарност за добре свършената работа.

— Защо тогава вашата несигурна благословия ме изпълва с тревога? — попита загрижен от креслото си Джордино. — Тъй като сме работили много добре, какво ще кажете за едно разкошно пътуване до екзотични острови, за една премия, един бърз полет до вкъщи, или две седмици ваканция със заплащане.

Сандекър отвърна въздържано:

— Празничният парад от Бродуей се отлага за по-късно. След като направите един спокоен круиз по река Нигер.

— По Нигер? — възкликна Джордино. — Няма да разследваме останки от друг кораб, нали?

— Не.

— Кога тръгваме? — попита Пит.

— Започват веднага — отговори Сандекър.

— Какво точно ще искате от нас да направим?

Сандекър се обърна към изправения човек до прожекционния екран.

— Първите неща са първи. Разрешете ми да ви представя доктор Дарси Чапман, главен океански токсиколог в Гудуин Марин Сайънс Лаб в Лагуна Бийч.

— Господа — произнесе Чапман с дълбок приятен глас, който сякаш идваше от дълбините на морето, — искрено удоволствие е да се запозная с вас. Адмирал Сандекър ме посвети във вашите открития и възможности да работите заедно. Искрено съм впечатлен.

— Вие някога играехте за „Денвър Нагетс“ — подхвърли Гън, сложил ръце на кръста и гледайки право в очите Чапман.

— Докато ми омекнат коленете — отвърна Чапман. — След това се върнах в университета за моя докторат по биология.

Пит и Гън се здрависаха с Чапман. Джордино дружелюбно се надигна от креслото и му се поклони. Сандекър вдигна телефона и поръча закуска от салета.

— Хубаво е да се чувстваме удобно — каза той отсечено. — Имаме достатъчно много работа на земята, преди тя да ни приеме в недрата си.

— Вие сте ни подготвили някаква мръсна и опасна работа — забеляза спокойно Пит.

— Разбира се, че работата, която предстои, е мръсна — отговори директно Сандекър. Той кимна към доктор Чапман, като го помоли да включи екрана в залата. Една цветна карта излезе на екрана и показваше криволичето протежение на цялата река. — Река Нигер, третата най-дълга река в Африка след Нил и Конго. Странно. Тя започва от Гвинея, само на 300 километра от морето, но тече североизточно и след това южно 4200 километра, преди да се влее в Атлантика, при делтата си на нигерийския бряг. И някъде по дължината на нейното корито... някъде една високотоксична отрова преминава в нейните води и оттам попада в океана. По този начин се слага началото на катастрофална промяна, която... е неизчислима в срокове и време и ще доведе човечеството до деня на Страшния съд.

11.

Пит погледна Сандекър, не беше сигурен дали го беше чул добре.

— Денят на Страшния съд. Адмирале, разбрах ли ви правилно?

— Аз не говоря на шапката си — отговори Сандекър. — Морето от западна Африка нататък умира и морът се разпространява заради някакъв непознат замърсител. Ситуацията се развива динамично във верижна реакция с потенциал, който унищожава всеки отделен жив вид на морския свят.

— Това може да доведе до необратима промяна на климата на земята — каза Гън.

— Последното нещо, за което ще се тревожим — отбеляза Сандекър. — Крайният резултат е в постепенното измиране на всички форми на живот върху земята, което включва и нас самите.

Гън подхвърли с укор:

— Не пресилвайте нещата.

— Пресилвам нещата — прекъсна го Сандекър кисело, — същите приказки, които кретените в Конгреса ми отправят, когато изразявам тревогите си, когато пледирам да се проучи и реши проблемът внимателно. Те са повече загрижени да запазят устоите на собствената си власт и ще обещаят и луната на електората си, за да бъдат преизбрани.

Да потънеш от срам от техните дребни боричкания да отстояват популярни мерки заради собствения си престиж и в същото време да водят нацията към банкрут. Двупартийната система се превръща в стагниращо блато за измамни и престъпни обещания. Също като комунизма, най-големият експеримент на демокрацията (да не говорим, че комунизмът сам по себе си е илюзорна представа на лумпенизираното човечество за демокрация), който рухна от корупцията. Кой ще поеме отговорността пред хората, ако океаните загинат? Добре, за бога. Аз... Дори да ме разпънат на кръста, ще се боря за тяхното спасение.

Очите на Сандекър излъчваха горчивина. Пит бе зашеметен от дълбочината на неговите чувства. Това бе странно за неговия характер.

— Опасни промишлени отпадъци се изхвърлят в почти всяка река на света — произнесе спокойно Пит, връщайки дискусията към началото. — Какво е особеното в замърсяването на Нигер?

— Особеното е това, че се установява един феномен, най-общо казано, при който приливите и отливите стават червени и се репродуцират във все по-застрашителни размери.

— „... омайната вода блести огряна
спокойна, аленочервена...“

— цитира Пит.

Сандекър хвърли поглед към Гън и след това фокусира Пит.

— Вие улучихте посланието.

— Но не и връзката — отбеляза Пит.

— Вие, господа, всички сте водолази — каза Чапман, — така че вероятно знаете, че червеният прилив и отлив се получава от микроскопични образувания, наречени динофлагелати — микроорганизми, които съдържат червен пигмент, оцветяващ водата в червеникавокафяв цвят, когато се размножават и плават на големи маси в океана.

Чапман натисна бутона за смяна на картината на екрана и продължи лекцията си. Появи се изображение на странно изглеждащ микроорганизъм.

— Червените приливи и отливи са били описани още в древността от Моисей, най-общо казано, превръща водите на Нил в кръв. Омир и Чикеро също споменават червен цъфтеж в морето, както прави и Дарвин по време на своето пътуване на борда на „Бийгъл“. Нашествия в ново време се получават из целия свят. Последният случай дойде в Западния бряг на Мексико — водата там е станала лигава и отровна. Образуваният червен прилив и отлив причинил смъртта буквално на милиарди риби, раци и костенурки. Дори малките раковини са били умъртвени. На една площ от 200 мили са били принудени да затворят плажовете. Стотици местни жители и туристи

са се натровили, а някои и починали от ядене на риба, замърсена от вид смъртоносно токсични динофлагелати.

— Спускал съм се с леководолазен апарат при червен прилив и отлив — каза Пит, — но не съм установявал признаци на заболяване.

— За щастие, вие сте влизали във водата при една от многото безвредни разновидности на явлението — поясни Чапман, — но скоро бе открит един мутантен вид, който продуцира най-смъртоносните биологични токсини, които някога сме познавали. При контакт с него изчезва всякакъв морски живот. Няколко грама от този вид, ако евентуално бъдат консумирани, са в състояние да изпратят всеки от нас на оня свят.

— Толкова ли е силен?

Чапман отвърна:

— Да, изключително силен. Ако пък не бъде достатъчно силен, тогава става нещо невероятно.

— При втория случай — продължи Сандекър, — малките твари се самоизяждат в един разгулен морски канибализъм, което пък от своя страна води до драстичното намаляване на количеството на кислорода във водата и предизвиква задушаване на оцеляла риба и водорасло.

— Става дори по-лошо — допълни Чапман, — седемдесет процента от целия нов кислород се получава от диатоми, тънки растителни форми, подобни на водораслите, които живеят в морето. Всички вие знаете същността на фотосинтезата още от училище. Задушавачката токсичност на динофлагелатите, когато те растат на групи и цъфтят в червения прилив и отлив, убива диатомите. Няма диатоми, няма кислород. Трагедията е, че ние приемаме количеството кислород за гарантирано и никога не мислим за плъзгавото неравновесие на това количество, създавано от растенията, което превръщаме във въглероден двуокис, а това може да се окаже последната ни въздишка.

— Не съществува ли възможност малките морски товари да не се самоизяждат? — попита Джордино.

Чапман поклати глава.

— Загубите при тях са десет смъртни случая към едно раждане.

— Евентуално не спада ли нивото на прилива и отлива и той не се ли разсейва? — заинтригува се Гън. — Трябва напълно да изчезва,

когато по-хладните водни потоци влязат в съприкосновение с динофлагелатите.

Сандекър допълни:

— За съжаление, нещата не се осъществяват при нормални условия. Мутирацията на микроорганизъм, с който се занимавам, изглежда имунизиран към промените в температурата на водата.

— Това означава ли, че няма надежда да се спре червеният прилив и отлив? Нима в такъв случай Африка ще загине и изчезне?

— Не, ако той изчезне от само себе си — отговори Чапман.

— Като безбройно клониращи франкенщайновци, динофлагелатите се репродуцират с астрономически цифри. Първоначално от няколко хиляди на галон вода, те достигат почти милиарди. Един растеж, който никога досега не е забелязван. И това прави в момента тяхното размножаване неуправляемо.

— Някаква теория върху причините, предизвикали тази мутация в червения прилив и отлив? — попита Пит.

— Причинителят засега е неизвестен. Но ние сме уверени, че това е някакъв вид замърсител, изпускан в река Нигер, който мутира динофлагелатите, които се намират в морската вода, и възбужда техния репродукционен цикъл.

— Подобно на атлет, който взема стероиди — забеляза уместно Джордино.

— Или афродизиак — вметна Гън.

— Или стимулиращи таблетки — подхвърли Пит.

— Ако този червен прилив и отлив се движи неконтролируемо и се разпространи из океана, той ще покрие като огромна пелена от токсични динофлагелати — обясняваше Чапман — цялото световно количество кислород, като го снижи до твърде ниско равнище за поддържане на живота.

— Вие сте написали твърде безжалостен сценарий за апокалипсис, д-р Чапман! — каза Гън.

— Разказ на ужаса би могъл да се напише по-подходящо — добави в същия дух Пит.

— А не би ли могло такива динофлагелати да се унищожат с химикали? — внимателно подхвърли Джордино.

— С пестицид — уточни Чапман. — Честно казано, това може да влоши нещата. По-добре е да се отстрани първоизточника възможно

най-бързо.

— В какъв срок предвиждате това бедствие? — попита Пит Чапман.

— Ако смъртоносният поток на замърсяването на морето не може да бъде спряен до следващите четири месеца, ще стане твърде късно. Задушаването на планктона в океана ще излезе извън контрол. Хранителната среда във водата също ще бъде унищожена поради самоизяждането на микроорганизмите, предизвикано най-вероятно от абсорбираната силно химична отрова от водите на река Нигер. — Той спря да говори, за да включи екрана и покаже друга цветна графика.

Джордино подхвърли скептично:

— Почти невъзможно е да се възприеме мъртъв свят поради загуба на кислород.

Пит стана и се доближи до екрана, изучавайки студените цифри, които отчитаха изминалото време на човечеството. След това се обърна и погледна Сандекър.

— И така, защо, по дяволите, настоявате Ал, Руди и аз да плаваме заедно по Нигер с изследователски кораб, да анализираме водните проби, за да установим източника на замърсяването, който предизвиква червеният прилив и отлив?

Сандекър уточни:

— Налага се. Междувременно ние от НЮМА ще работим върху откриването на субстанция, която да неутрализира червените приливи и отливи.

Пит направи няколко крачки към стената и започна да изучава картата на река Нигер.

— А ако не открием първоизточника в Нигерия?

— Тогава ще продължавате да търсите докато го откриете. Пряко през Нигерия на североизток, където реката разделя държавите Бенин и Нигер, а след това — в Мали.

— Ако се наложи... — каза Сандекър.

— Каква е политическата обстановка в тези страни? — попита Пит.

— Трябва да подчертая, че е леко нестабилна.

— Какво разбираш под „леко нестабилна“? — попита Пит скептично.

— Нигерия — започна Сандекър — е най-голямата африканска нация, състояща се от 120 милиона, и е след процес на рязка промяна. Новото демократично правителство беше свалено от военните преди месец. Тези, които извършиха преврата, са двадесетгодишни, без опит и знания в управлението. Вътре страната е разяждана от обичайните етнически конфликти и вражди между мюсюлмани и християни. Опозицията се състои от посредствени държавни чиновници, потънали в корупция.

— Звучи като място за наслади — забеляза Джордино. — Не мога да очаквам мирис на барут.

Сандекър го прекъсна.

— Народна република Бенин е диктаторска държава, управлявана с терор. Президент е Ахмед Тигури. От другата страна на реката, в Нигер, държавният глава е протеже на либийския лидер Муамар Кадафи, който управлява държавните уранови мини. Въоръжени партизански нападения между враждуващи групировки има почти навсякъде. Предлагам ви да държите курс по средата на реката, когато преминаването тази територия.

— А Мали? — подхвърли нетърпеливо Пит.

— Президентът Тахир е разбран и разумен човек, но той е свързан с генерал Затеб Казим, който е начело на тричленен Върховен военен съвет и фактически по този начин управлява държавата. Казим е много властна фигура, която налага скрита диктатура зад гърба на едно честно правителство.

Пит и Джордино се изсмяха цинично, като клатеха глави.

— Вие двамата да нямате проблеми? — направи се, че не разбира Сандекър.

— Едно приятно пътуване по река Нигер, а? — бавно повтаряше думите на Сандекър Пит. — Всичко, което ние имаме да вършим, е да пропътуваме почти 1000 километра по течението на реката, която оказва се, е обградена с кръвожадни разбойници, скрити в храстите край брега; добре въоръжени патрулни кораби могат да ни спрат, арестуват и екзекутират като шпиони и всичко това, докато си правим пробите и изследваме химичния състав на водата. Чиста екзотика. Никакви проблеми, адмирале, никакви проблеми въобще, ако това не е самоубийството.

— Да! — каза Сандекър съчувствено. — Това може да изглежда и по този начин, но с малко късмет могат да се избегнат всички неудобства.

— Да чакам да ми падне главата е повече от неудобство.

— Какво мислите за ползването на сателитните сензори? — попита Гън.

— Не могат да бъдат ефикасни, тъй като не работят достатъчно прецизно! — отговори Чапман.

— А какво ще кажете за нисколетящ реактивен самолет? — предложи Джордино.

Чапман поклати глава.

— Също несигурно. Драгажните сензори при свръхзвукова скорост не работят във водата. Знам това от личен опит.

— Има прекрасно обзаведена лаборатория на борда на „Саундър“ — каза Пит. — Защо не го закотвим в делтата на реката, за да установим поне вида и равнището на замърсяване?

— Опитавме се — отговори Чапман. — Но един нигерийски патрулен кораб ни върна, преди да достигнем на 100 километра от нея. Твърде далече е, за да могат да се правят точни анализи.

— Проектът може да се осъществи само с добре екипиран малък плавателен съд — каза Сандекър, — такъв може да премине през обичайните препятствия и неспокойни води. Няма друг начин.

— Нашият Държавен департамент направи ли опит да помоли тези държави да разрешат на един изследователски екип да проучи реката до основи, тъй като ще спаси милиарди живи същества? — попита Гън.

— Пряк контакт беше опитан. Но нигерийците и малийците не отговориха на апела. Авторитетни учени пристигнаха в Западна Африка, за да обяснят ситуацията. Африканските лидери не повярваха на доводите им, дори се изсмяха. В действителност вие не можете да им се сърдите. Манталитетът им е доста примитивен. Те не могат да виждат нещата в по-едър план.

Пит подхвърли:

— И така, вие мислите, че една тайна операция остава единственият шанс да установим източника на замърсяване.

— Да — отвърна Сандекър.

— Надявам се, че имате план как да преодолеем трудности, които евентуално ще възникнат.

— Разбира се, че имам план.

— Разрешено ли ни е да узнаем точно по какъв начин трябва да действаме, за да открием източника на замърсяване? И как ще останем живи? — постави въпроса Гън.

— Това не е тайна — каза уверено Сандекър. — Вашето присъствие ще бъде оповестено като работно посещение на трима съветници на богати френски индустриалци, които търсят поле за инвестиции в Западна Африка.

— Това ли е всичко? — възрази Пит. — Вашият план?

— Да, и считам, че е добър — потвърди Сандекър.

— Това е лудост! Няма да тръгна.

— Аз също! — отсече Джордино. — Приличам на французин, колкото Ал Капоне на почтен гражданин.

— Нито пък аз! — добави Гън.

— Естествено, не в един бавен, невъоръжен плавателен съд — уточни Пит.

— Оставете на мен тази задача! — изслушвайки всички, каза Сандекър. — Забравих да ви съобщя за най-хубавата част от моя план. Яхтата. Когато видите яхтата, аз ви гарантирам — ще оставите всичките си съмнения настрана и ще промените мненията си.

12.

Ако Пит си беше представял в своите сънища висока класа, стил, комфорт и достатъчно въоръжение, за да се превземе Шести американски флот, то всичко това се въплъти в реалност с кораба, който Сандекър им достави, както бе обещал. Един поглед върху изящно изтеглената му линия, мощния обем на двигателите, невероятно здравото укрепване на корпуса и модерната електроника стана причина Дърк Пит да забрави предишните си тревоги и да приеме това опасно пътуване.

Майсторски изработен, с отлична аеродинамика, корабът, който всъщност бе супермодерна спортна яхта на външен вид, представляваше комбинация между фибростъкло и неръждаема стомана. Кръстиха го „Калиопа“, музата на епическата поезия. Той бе проектиран от инженерите на НЮМА и построен в един док в щата Луизиана при строга секретност. Имаше 18-метров корпус с ниско изнесен център на гравитация и почти плоско дъно, потъващо само на метър и половина във водата, което го правеше идеален за тесните и затлачени ръкави, каквито имаше по течението на Нигер. Корабът притежаваше три V-образни 12-цилиндрови двигателя, които му осигуряваха максимална скорост от 70 възела. Нищо не беше пропуснато при изработването му. Притежаваше всички качества за специфична работа.

Пит стоеше изправен на румпела, наслаждаваше се на сигурната работа на мощните двигатели и се радваше на спокойната разходка с тази суперяхта при скорост 30 възела в тъмната синьо-сива вода на делтата на Нигер. Очите му безпогрешно сканираха водите почти до бреговата линия. Той дежуреше редовно при проверката на дълбочините върху картата и цифровите показатели върху уреда за измерване на дълбочината. Задмина един патрулен кораб и екипажът беше възхитен от отличните плавателни способности на яхтата, която се носеше по повърхността на реката. Един военен хеликоптер изненадващо закръжи над тях, както и един военен самолет „Мираж“ — френско производство.

Пит се наведе да огледа още веднъж яхтата и продължи видимо доволен. Те се бяха отдалечили. Колкото по-далече, толкова по-добре. Нямаше опит да ги спрат или задържат.

Долу, в просторния интериор на яхтата, Руди Гън седеше в средата на малка, но отлично обзаведена лаборатория, проектирана и изпълнена от висококвалифициран екип учени, включили в оборудването всичко най-ново, разработено в НАСА в областта на инструменталната екипировка. Лабораторията не беше само място за изпитване и анализи на водните проби, но можеше да предава събраните данни чрез сателита директно до един научен екип на НЮМА в САЩ, който работеше с базисни компютърни данни при определяне на комплексните компаунди. Гън беше учен и вярваше, че сега е попаднал на много интересна работа. Разчиташе на подкрепата на Пит и Джордино. В случай, че нещо би могло да ги заплаши, Джордино беше поел отговорността за двигателите и бойната система. Той се беше запознал с всичко и беше направил проверка на компетентността на хората от екипажа.

Всички те вършеха своята високоотговорна работа с хладна пресметливост и с едно интуитивно усещане, че са се посветили на сигурността и успеха на мисията, както и за своето индивидуално оцеляване. Адмирал Сандекър беше избрал най-добрата. Той не би могъл да избере по-добър екипаж, който да се стреми да изпълни дори невъзможното. Тяхната упоритост граничеше с фанатизъм.

Километри останаха зад яхтата. Планините на Камерун и хълмовете на Йоруба изникваха и се скриваха от очите. Големи храсти от акации и магнолия обгръщаха дългия бряг. Села и малки градчета се появяваха и изчезваха, докато „Калиопа“ пореше водата, оставайки пяна след себе си.

Около обяд те преминаха под големия 1404-метров мост, който свързваше през реката пристанището и пазарния град Онича със земеделския град Асаба. Романските католически катедрали стърчаха самотно над пустите улици на Онича, които отвеждаха към индустриалната част на града. Доковете на пристанището бяха пълни с кораби и лодки, транспортиращи храна и стоки нагоре по течението от делтата на Нигер.

Пит наблюдаваше внимателно речния трафик, надсмивайки се на себе си, че малко се ядосва, когато трябва да се размине с малките

лодки или други речни съдове, доближаващи „Калиопа“. Веднъж излязъл от пристана той отпусна за малко ръце, за да раздвижи пръстите си. Беше на румпела в продължение на шест часа и забелязваше, че го наляга умора. Столът му до контролните прибори беше удобен и той се отпусна в него, сякаш бе седнал в седалката на скъп луксозен автомобил.

Джордино се появи с бутилка бира и сандвич от риба.

— Помислих, че се нуждаеш от подкрепа. Не си ял, откакто напуснахме „Саундър“.

— Благодаря. Не можах да чуя дали ми къркори стомаха от шума на двигателите. — Пит освободи румпела на своя приятел и мина встрани до кърмата. — Бъди внимателен с онези баржи, които плават срещу нас. Те риболовуват из целия канал.

— Ще държа широка дистанция от пристана — отвърна Джордино. — Имаме ли вид на хора, които си почиват?

— Ние сме такива, каквито винаги сме били. Някакви съмнения да предизвикваме?

— Вероятно не. Само няколко наблюдения от нигерийските военновъздушни сили и няколко приятелски ръкомахания от минаващи патрулни кораби. В противен случай денят щеше да бъде много скучен.

Джордино хвърли поглед към френския трикоълор, опънат на мачтата.

— Много по-добре бих се чувствал, ако се вееше знамето със звездите или някое друго знаме.

— Студена ли е бирата? Сложих я в хладилника преди час.

— Достатъчно студена — отвърна Пит, дъвчейки сандвича. — Какво ли е изследвал Руди?

— Той е кисел и не бива да го закачаш. Може да те наругае.

— Мисля, че мога да го...

Джордино се прозя и се загледа напред.

— Внимателно, защото може да те срита.

Пит се засмя и слезе надолу по стълбите към лабораторията, където беше Руди. Дребното човече се беше надвесил над разпечатката на компютъра и анализираше данни.

— Имаш ли някакъв успех? — попита го Пит.

— В тази страшна река какво ли няма — отвърна Гън. — Тя много по-мръсна от Хъдсън или Джеймс.

— Изглежда сложно — каза Пит, разглеждайки наоколо.

— Откъде взе тази бира?

— Искаш ли една?

— Разбира се.

— Джордино я измъкна от хладилника. Почакай за минута.

Пит излезе и влезе с още една бутилка бира. Гън я пое и каза:

— Окей, да отговоря на въпроса ти. Има три ключови елемента при нашия изследователски подход. Първият изисква механизирани микроинкубатори. Аз използвам това съоръжение, за да вадя малки проби от речната вода заедно с други, съдържащи проби от червения прилив и отлив, които получавам от брега. Микроинкубаторът след това оптично показва растежа на динофлагелатите. След няколко часа компютърът ми показва с каква активност става размножаването и колко голям е растежът на определена малка площ. Малка игра с числата е вероятният причинен резултат, по който се ориентираме колко близо сме до решаването на проблема.

— Значи причинителят на червения прилив и отлив не идва от Нигерия.

— Цифрите показват, че източникът е по-нагоре по течението на реката.

Гън накара Пит да се обърне към една двойка кутии с формата на кубове. Те бяха приблизително с размери на малък телевизор, но без капацитет откъм страната, където би трябвало да бъдат екраните.

— Тези два уреда са за определяне на замърсената сфера, както казах, или за комбинация от сфери, която стои зад нашия проблем. Първият е газ-хроматограф/маспектрометър. С него обикновено се идентифицират взетите речни проби, като се поставят вътре. Системата след това автоматично екстрахира и анализира съдържанието. Резултатите се обработват от нашите бордни компютри.

— Какво точно ти показва този уред?

— Той определя синтетично органичните замърсители, включително разтворители, диоксини и редица други химични компаунди. По този начин, момчето ми, се надявам да проникна в химията на компаунда, която предизвиква мутация и стимулира червения прилив и отлив.

— А ако замърсителят е метал?

— Тогава ползваме втория уред — плазма/маспектрометъра — каза Гън, посочвайки втория уред. — Неговата цел е автоматично да определи всички метали и техните елементи, които могат да се съдържат във водата.

— Изглежда подобен на другия — забеляза Пит.

— В основата си принципът е същият, но технологията е различна. На всеки два километра аз отново поставям проби, за да ги проверя.

— И какво показва вторият уред?

Гън направи пауза за миг, след което продължи:

— Че в река Нигер се съдържат половината от металите, познати на човека — от медта до живака, злато и сребро, дори уран. Всички концентрации са в естествените допустими граници. Няма да е лесно да отсеем най-важното — забеляза Пит.

— Най-накрая данните се препредават на нашите изследователи в НЮМА, които преглеждат моите резултати в техните собствени лаборатории и търсят нещо, което може да съм пропуснал.

За времето, през което Пит познаваше Гън, не беше запомнил той да пропусне нещо. Трябва да се отбележи, че приятелят му беше от много години компетентен учен и анализатор. Той беше човек, който мислеше ясно и конструктивно, доколкото е възможно. Гън изпи бирата и хвърли празната бутилка в кошчето за отпадъци. След това продължи:

— Токсичността е само относителен термин. В света на химията няма токсични компаунди. Само токсични нива.

— Е?

— Аз идентифицирах много различни замърсители и естествено получени компаунди — както метал, така и органични. Системите показват шокиращи нива на пестициди, които са забранени в САЩ, но все още широко се използват в Третия свят. Досега не съм имал възможността да изолирам синтетични химични замърсители, които да причиняват светкавично размножаване на динофлагелатите. В момента дори не знам до какво ще достигна. Всичко, което мога да правя, е да продължавам същото.

— Не ти ли е идвало на ум, че може нищо да не открием? — каза Пит.

— Да. Но ти не можеш да си представиш колко много химикали се съдържат тук. Броят им надвишава със седем милиона познатите от човека химични компаунди, а всяка седмица в САЩ химиците създават повече от шест хиляди нови такива.

— Но не може всички те да са токсични.

— На някакво ниво повечето от тези химикали ще имат някакви токсични свойства. Нещо е токсично, ако е погълнато, инхалирано, или инжектирано в определени дози. Дори вода може да бъде фатална, ако не се консумира от организма в достатъчно количество. Твърде много ще се размият необходимите електролити от тялото.

Пит го погледна.

— Изглежда, нищо не е абсолютно, нищо не е гарантирано.

— Нищо — Гън поклати глава, — всичко, което зная по въпроса е, че не сме достигнали до отговора къде нашите отровни водорасли навлизат в реката. Единствената добра новина досега е, че контролирам бактериалните микроорганизми като причина.

— Как я елиминираш?

— Чрез стерилизиране на пробите речна вода.

Пит потупа леко Гън по рамото.

— Ако някой може да обуздае всичко това — това си ти, Руди.

— О, аз само пресявам възможностите. — Гън свали очилата за момент, за да изтрие запотените стъкла. — Всичко при тези изследвания е все още не съвсем ясно. Но аз ще пресея всичко положително. Обещавам.

Техният късмет ги напусна на следващия ден, само час след като прекосиха границата на Нигерия при пресечката на реката, която разделяше Бенин и Нигер. Пит наблюдаваше спокойно през кърмата на „Калиопа“ реката, оградена от плътната зелена джунгла. Сиви облаци с оловен цвят се носеха над водата. Реката нагоре извиваше в неправилна дъга. Джордино беше на румпела, забелязваха се първите признаци на умора по увисналите торбички под очите му. Пит стоеше подпрян на рамо в близост до него и наблюдаваше един корморан, който прелетя над тях и се скри в дърветата, обграждащи брега. Той вдигна бинокъла и видя кърмата на кораб, който плаваше почти зад тях.

— Местните имат намерение да ни удостоят с обществено внимание — забеляза той.

— Виждам — надигна се от стола си Джордино и сложи ръка над очите си, за да се предпази от слънцето.

— Корекция, корабите са два.

— Насочват се право срещу нас. Приготвят оръжието си в очакване на неприятности.

— Какви са и под какъв флаг плават?

— Корабите са руско производство, флагът е на Бенин — отговори Пит и свали бинокъла си, като се загледа в опознавателната карта на западноафриканските въздушни сили и военноморски единици — реверсна сила на атака, осигурена от две еднакви 30-милиметрови картечници с обхват на огъня около 500 изстрела в минута.

— Не е добре — заключи кратко Джордино. Той погледна картата на реката. — Още 40 километра и ние ще сме извън територията на Бенин. Ако двигателите ни работят с пълна сила и имаме малко късмет, ще можем да преминем границата до обяд.

— Забрави за късмета. Тези приятели нямат намерение да ни махнат с ръка за щастливо плаване и ние да си продължим пътя. Те нямат намерение да правят рутинна инспекция. Не и с оръжията, които носят, готови да ни пратят в ада.

Джордино погледна назад и посочи над върха на мачтата:

— Играта загрубява. Те душат като лешояди.

Пит се извърна и забеляза един хеликоптер, който кръжеше около последната извивка на реката на не повече от десет метра над повърхността на водата.

— Всички съмнения, че те са приятелски настроени, току-що се изпариха.

— Мирише на капан — каза Джордино тихо.

Пит доближи Гън, който бе излязъл от електронната си кабина, за да обобщи ситуацията.

— Наполовина го очаквах — бе всичко, което каза.

— Те са ни очаквали — каза Пит, — това не е случайна среща. Ако те възнамеряваха само да ни арестуват и да конфискуват кораба, добре, но те ще ни осъдят и екзекутират като шпиони, след като установят, че сме толкова французи, колкото и акомпаниращо трио на Брус Спрингстийн. Ние не може да си позволим това. Каквито данни сме събрали от влизането си в реката досега, трябва да предадем на

Сандекър и Чапман. Тези приятелчета носят неприятности. Никакво наивно желание за сътрудничество от наша страна. Това е случай, при който или ние ще бъдем потопени, или те.

— Аз мога да сваля хеликоптера и ако имам късмет най-близкия кораб — каза Джордино, — но не мога да ги ударя и трите, преди един от тях да ни забие под водата.

— Окей. Тук е гвоздеят — говореше Пит, наблюдавайки спокойно подходящите бойни кораби. Той обясняваше своя план, докато Джордино и Гън слушаха замислено. Когато приключи, той погледна към тях. — Някакви бележки?

— Тук говорят на френски — коментираше Гън, — как си с речника?

Пит се засмя.

— Ще го взема.

— Тогава направи го — каза Джордино. Гласът му потрепна ледено.

Приятелите му бяха върхът, мислеше Пит. Гън и Джордино бяха професионално обучени членове на корпуса за бързо реагиране, бяха смели и компетентни хора, способни да се защитават по време на битка. Той не би се чувствал по-сигурен дори и да командваше ракетна база с двеста души състав.

— Добре — каза той с приветлива усмивка. — Сложете си наушниците и стойте на открито. Късмет.

Адмирал Пиер Матабу стоеше на мостика и се взираше през бинокъла в спортната яхта, пореща реката. Беше нисък, набит, в средата на тридесетте, облечен в спретната военна униформа, направена по собствена поръчка. Като командващ военноморския флот на Бенин — пост, гарантиран му от неговия брат, президент Тигури, той ръководеше състав от четиристотин човека, два речни бойни кораба и три океански патрулни катера. Капитан Бехназин Кету, шкипер на кораба, стоеше изправен до него.

— Много мъдро от ваша страна да прелетите от столицата и да поемете командването, адмирале.

— Да — забеляза Матабу, — брат ми ще бъде най-щастлив, когато му подаря един нов изящен кораб като тази яхта пред нас.

— Французите пристигнаха във времето, което предвидихте. — Кету беше висок, строен, с определено достойнство. — Нашата прогноза е съвсем истинска.

— Много мило от тяхна страна, че правят това, което аз искам! — злорадстваше Матабу. Той не каза, че негови платени агенти му бяха докладвали за движението на „Калиопа“ на всеки два часа от влизането ѝ в делтата в Нигерия. Щастливият факт, че тя плаваше във водите на Бенин, се беше превърнал в истина.

— Трябва да са много важни хора, за да притежават такъв скъп кораб.

— Това са вражески агенти! — Лицето на Матабу отразяваше баланса на неочакваното и скептицизма.

— Те се движат твърде очевийно, за да са вражески агенти. — Кету свали бинокъла си и изгледа Матабу.

— Не се съмнявай в информацията, капитане. Вярвай ми, че когато казвам, че онези бели чужденци са част от конспирацията по ограбване на естественото богатство на нашата страна, това е истина.

— Ще бъдат ли арестувани и отведени в столицата?

— Не. Вие ще ги застреляте, след това ще ги вземете и ще разкриете доказателства за тяхната вина.

— Господине?

— Забравих да напомня, че ти ще имаш възможността да водиш тази акция — каза помпозно Матабу.

— Не екзекуция — протестираше Кету. — Французите ще поискат разследване, когато научат, че техни влиятелни граждани са убити. Вашият брат може да не ни прости.

— Ти ще хвърлиш телата в реката и никакви въпроси на моите заповеди! — прекъсна го хладно Матабу.

Кету уклончиво каза:

— Както желаете, адмирале.

Матабу отново погледна през бинокъла. Спортната яхта беше само на двеста метра пред тях и забавяше ход.

— Стройте своите хора за прехвърляне. Аз лично ще приветствам шпионите и ще им заповядам да приемат вашата компания.

Кету предаде нарежданията на първия офицер, който ги повтори по мегафона на втория кораб. След това Кету прехвърли вниманието си

върху спортната яхта.

— Има нещо странно — каза той на Матабу, — не се вижда никой, освен мъжа на румпела.

— Европейската сволоч вероятно лежи пияна долу. Тя не подозира нищо.

— Странно. Те като че ли не забелязаха нашето присъствие, нито пък показват някаква реакция към нашите оръжия.

— Стреляй само ако се опитат да бягат — предупреди го Матабу. — Искан да пленя яхтата без повреда.

Кету насочи бинокъла си към Пит.

— Кормчията ми махна с ръка и се усмихва.

— Няма да се смее много дълго — каза Матабу и зъбите му блеснаха. — След няколко минути ще е мъртъв.

— Елате в мрежата ми, казал паякът на трите мухи — мърмореше си Пит под носа, като махаше с ръка и се усмихваше със сарказъм.

— Каза ли нещо? — попита Джордино от вътрешността на ракетната куличка.

— Говоря на себе си.

— Не мога да видя целта от отворите на корпуса — обади се Гън от предната част. — Каква е моята линия на стрелба?

— Бъди готов да удариш стрелците, когато ти подам команда — каза Пит.

— Къде е хеликоптерът? — попита Джордино, който, заслепен от слънцето, спускаше сенника.

— Той кръжи на сто метра откъм кърмата и е на 50 метра над повърхността на водата.

Нямаше никакви полумерки при тяхната подготовка за отбрана. Нито един от тях не се и замисляше за момент, че бойните кораби на Бенин, както и хеликоптерът може да им разрешават да преминат невредими.

Три въоръжени кораба срещу един, но изненадата беше на тяхна страна. Пит забеляза, че офицерът на мостика ги наблюдаваше с бинокъл. Беше му благодарен, че направи грешка, като не разположи двата кораба по ширината на реката, така че всяка картечница да бъде

насочена към „Калиопа“. Те я бяха приближили на разстояние пет метра. Пит можеше да види повечето от моряците, въоръжени с автоматични пушки. Пит погледна невинно към Матабу.

— Добър ден — изрече той на френски.

В същото време Матабу му крещеше на френски да спре яхтата и да го вземе на борда. Но тъй като Пит не разбираше нито дума, съчини нещо ново на френски:

— Разрешете ми да ви препоръчам един добър ресторант.

— Какво говори Пит? — попита Джордино Гън.

— Боже господи — възкликна Гън, — той току-що каза можете ли да ми препоръчате хубав ресторант!

Канонерките бавно застанаха отстрани на яхтата, докато Пит държеше спортния съд свободен от скорост срещу течението. Матабу отново му нареди да спре и се приготви за абордаж.

Пит се стремеше да бъде спокоен и да изглежда невъоръжен.

— Предпочитам бутилка „Мартин Рей Шардоне“ — изломоти той на френски.

— Сега пък какво казва? — заинтригува се Джордино.

Гън извика силно:

— Мисля, че си поръча калифорнийско вино.

— Следващото ще бъде бурканче горчица — измърмори Джордино.

— Той трябва да се опитва да ги заблуждава, докато ни оставят на мира.

Върху борда на канонерката лицата на Матабу и Кету изразяваха учудване от това, че Пит им говори на някакъв неразбираем език. Последният му запас от думи на френски попадна в целта:

— Не разбирам суахили. Ще опитате ли на английски?

Матабу стоеше на мостика с нарастващо раздражение. На него му липсваше чувство за хумор и той отговори на развален английски, който Пит можа да дешифрира с голяма мъка:

— Аз съм адмирал Пиер Матабу, командващ военния флот на Бенин — обяви той помпозно. — Спрете машините и се пригответе за проверка. В противен случай ще издам заповед да ви взривят.

Пит застана смирено и замаха с две ръце, сякаш поздравяваше:

— Да, да, не стреляйте, моля ви, не стреляйте.

Кокпитът^[1] на „Калиопа“ доближаваше до кърмата на канонерката на Матабу. Пит спазваше само достатъчна дистанция между двата съда, за да бъде невъзможно за някого, пък бил той и олимпийски скачач на дължина, да се прехвърли при тях. Двама моряци хвърлиха въжета към кила и кърмата на яхтата, управлявана от Пит, но той не направи никакво движение, за да ги хване.

— Завържи въжетата! — нареди Кету.

— Твърде далече са — отвърна Пит. Той вдигна ръка и направи полудъга. — Задръж. Ще заобиколя.

Без да чака отговор, той освободи пригответения тротил под седалката си и обърна румпела така, че спортната яхта бавно изви на 180 градуса около кърмата на канонерката, преди да се изправи и да мине от отсрещната страна на корпуса ѝ. Сега двата кораба бяха на паралелен курс, киловете сочеха течението на реката. Пит забеляза с определено задоволство, че 30-милиметровите картечници не са насочени достатъчно добре, за да поразят кокпита на „Калиопа“.

Матабу погледна Пит, очите му се разшириха, триумфалната усмивка започна да изчезва от дебелиите му устни. Кету не можеше да се освободи от някакво лошо предчувствие. Лицето му беше посивяло. Спокойно, все още маневрирайки, Пит изчакваше, докато бойната куличка с ракетите, където бе Джордино, застане на една линия с машинното отделение на канонерката. Държейки едната си ръка на руля, той държеше другата при освободените тротилни гранати, вързани на сноп, изчаквайки удобния момент да ги взриви срещу противника. В същото време разговаряше по микрофона, окачен на врата му:

— Ударете хеликоптера пред нас. Канонерката е до борда. Господа, време е за шоуто. Да им го покажем.

Докато Пит говореше, Джордино пушна една малка торпедна ракета право срещу хеликоптера, която попадна точно в резервоара с гориво. Гън пушна в действие двете „М16“ автоматични картечници право срещу екипажа на 30-милиметровите картечници на канонерката. В това време Пит хвърли във въздуха много близо до кораба на Матабу снопа гранати. Взривът бе оглушителен и корабът се оказа извън строя.

Матабу никога не се беше подготвял за такъв ужасен спектакъл. Струваше му се, че небето и земята са се слели в някакъв невероятен

катаклизъм.

— Белите копелета ни изиграха — крещеше Кету, пожълтял от гняв. Той сочеше юмрук към „Калиопа“ и нареждаше: — Заредете оръжията!

— Твърде късно — извика измъчено Матабу.

Адмиралът беше паникьосан и съкрушен, замръзнал неподвижно, очакваше своя край от оръжията на Гън. Той беше изпаднал в неочакван шок. Съзнанието му просто не можеше да възприеме, че има насреща си въоръжен кораб, маскиран като невинна спортна яхта, която му нанесе такъв отблъскващ удар, че превърна неговия удобен малък свят в ужас. Той беше учуден и от отличната тактика на съпротива. Хората му бяха извън строя. Адмиралът разбираше, че е обречен да умре. Той усети това, когато от спортната яхта беше изстреляна още една торпедна ракета. Същата попадна точно в машинната зала на неговия кораб, преди да експлодира.

---

[1] Кокпит — щурмански мостик. — Бел.ред. ↑

13.

Летящи късове метал и пушек раздираха въздуха. Хвърчаха перки, спасителни лодки, човешки трупове. За няколко секунди настъпи необичайна тишина над реката, прекъсвана само от лекото пукане от горящия на повърхността на водата газьол. След това, сякаш от дълбините на ада, се чу един агонизиращ глас, който се сля с шума на водата:

— Западни помяри! — крещеше Кету. — Вие ми избихте екипажа.

Той стоеше там срещу сивото небе, кръв струеше от рамото му, скован от потресаващия физически шок на трагедията, която се разигра около него.

Гън го наблюдаваше от височината на варелите изпразнени боеприпаси. Кету също го гледаше с безразличие, но в същия момент фокусира Пит, който се отдалечаваше по палубата, за да се хване за руля.

— Западни помяри! — продължаваше да вика Кету.

— Играта си е игра — отговори Пит, като се надвикваше с пукота на пламъците от разсипаното гориво. — Вие загубихте лотарията. — След което добави: — Напуснете вашия кораб. Ние ще се доближим и ще ви вземем.

Много бързо, почти като светкавица на фотоапарат, Кету се спусна по стълбата и се затича към кърмата.

— Засечи го, Руди — обади се Пит от кокпита. — Той отива към картечницата на кърмата.

Гън не каза нищо, но приготви една автоматична пушка „Ремингтън ТР 870“ в случай, че оня се опиташе да стреля.

През това време Пит беше извадил „Калиопа“ извън мястото на битката и я насочваше към средата на реката, за да продължат понататък. Наоколо имаше само плаващи отпадъци от разбитите съдове. Канонерката на капитан Кету направи своя старт — финал към дъното на реката. Водата почти беше стигнала колената на Кету — когато той

се добра до 30-милиметровата картучница на кърмата, насочи я и натисна стартовия бутон за стрелба.

— Ал! — извика Пит.

Отговорът, който получи, бе безшумното изстрелване на торпедна ракета, която Джордино пушна от куличката на яхтата. Облак оранжев пламък и бял пушек скриха канонерката на Кету.

Гън се появи откъм страната на Пит на кокпита и изпразни автоматичната пушка върху Кету. Те вече бяха твърде далеч, за да забележат омарата в очите му, нито пък видяха как той умира върху кърмата, натискайки бутона на картучницата.

Огледаха яхтата и установиха, че са се отървали с незначителни щети. След това Джордино изстреля своята последна ракета, която потопи и другата канонерка. Командващият военния и речен флот на Бенин, както и самият флот повече не съществуваха.

Пит побърза да се отърси от преживяванията около битката и да види какво става на неговия кораб и с неговите приятели. Гън се показва, леко накуцвайки и с малка рана върху плешивата си глава. Джордино се появи от машинната зала и приличаше на човек, току-що завърнал се от хандбално игрище — потен и мръсен, но готов за игра.

Той посочи реката:

— Преминахме ли в други води сега? — прошепна в ухото на Пит.

— Още не — отвърна Пит. — При тази скорост ще пресечем Нигер след 20 минути.

— Да се надяваме, че не сме оставили свидетели.

— Не разчитай на това. Дори да е нямало съгледвачи, някой трябва да е засякъл битката на брега.

Гън потупа Пит по рамото и добави:

— Колкото по-бързо стигнем Нигер, толкова по-добре. Ще се оттеглим и сме спасени отново.

— Положително — съгласи се Пит. Той хвърли бърз поглед върху сателитната чиния и комуникационната антена, засегната от изстрелите. — Твърде много време ще ни трябва за контакт с адмирала и изготвяне на пълен доклад.

— Нито пък е възможно лабораторните специалисти на НЮМА да получат моите данни — каза тъжно Гън.

— Много лошо, че няма да може да му разкажем за нашата ваканционна разходка, която за малко щеше да стане кървава баня — допълни Джордино.

— Ние сме пушечно месо, ако не намерим начин да се измъкнем оттук — каза Пит загрижено.

— Изпитвам силно желание да видя лицето на адмирала.

— Ще можеш — провикна се Пит, — ще можеш.

Каква нелепа бъркотия, мислеше си Пит, само за ден и половина, откакто започнаха работа, вече бяха убили поне трима души, свалили един хеликоптер и потопили две канонерки. Всичко в името на човечеството, усмихваше се той със сарказъм. Нямаше време за връщане назад от този момент. Те трябваше да открият замърсителя, преди силите за сигурност на Нигер или на Мали да ги спрат. С други думи, животът им не струваше повече от един скъсан долар. Пит погледна малкия радарен диск зад кокпита. Имаха спасителна връзка въпреки всичко. Дискът не беше повреден и все още работеше. Щеше да бъде дяволски трудно да пътуват нощем по реката или при мъгла без него. Загубата на сателитната навигация означаваше, че трябваше да установят входа на замърсяването на реката, като оставят маркировъчни знаци върху сушата. А те се движеха със скорост около 70 възела. Пит се тревожеше само да не би при тази скорост да опре дъното някъде или да се удари корпусът. За щастие реката беше достатъчно дълбока. Те влязоха в територията на Нигер след 11 минути. Нямаше и следа от сили за сигурност.

Четири часа по-късно те зареждаха с гориво в един док близо до столицата Ниамей. След зареждането и традиционните формалности от страна на западноафриканските имиграционни власти, на тях им беше разрешено да продължат по-нататък. Тъй като улицата на Ниамей около моста над реката беше наименувана на името на Джон Ф. Кенеди, Джордино говореше с бърз весел глас:

— Колкото по-далеч, толкова по-добре. Нещата не са по-лоши, отколкото са в действителност.

— Но не са и добри — обади се Пит от румпела. — И нещата могат да станат като цяло много по-лоши.

Джордино го изглежда:

— Що за глупост? Хората в тази страна не ми изглеждат с намерение да ни вземат за говеждо месо.

— Но тук нещата се нареждат твърде лесно — каза Пит бавно. — Нещата не стават по такъв начин в тази част на света. Естествено, не и в Африка, не след нашата схватка с флота на Бенин. Забеляза ли, че докато си показвахме паспортите и корабните документи на имиграционните власти, нямаше нито един полицаи или военен?

— Учудващо — произнесе Джордино, — или улеснена процедура може би.

— Никога. — Пит поклати отрицателно глава. — Обзалагам се, че някой играе някаква игра с нас.

— Ти мислиш, че нигерийските власти знаят за нашата среща с флота на Бенин?

— Слуховете се разпространяват много бързо тук и се обзалагам, че пътуват преди нас. Бенинските военни най-естествено подкрепят правителството на Нигер.

Джордино попита неуверено:

— Тогава защо местните власти не ни арестуваха?

— Нямам представа — изрече Пит със съмнение.

— Сандекър? — предложи Джордино. — Може би той се е намесил?

Пит поклати глава:

— Адмиралът може да е голяма клечка във Вашингтон, но тук не играе.

— Тогава някой иска да получи нещо от нас.

— Мисля, че си на верен път.

— Но какво? — попита Джордино. — Извън данните за замърсяването...

— Освен нас тримата, Сандекър и Чапман, никой не знае целта на нашия проект, освен ако не е изтекла информация, тогава това е нещо друго.

— Какво например?

Пит се замисли:

— Би ли повярвал, ако това е нашата яхта?

— „Калиопа“? — Джордино бе леко разочарован. — Ще трябва да измислиш нещо по-добро от това.

— Не — каза твърдо Пит. — Помисли. Един супермодерен съд, произведен по поръчка, развива скорост 70 възела и е достатъчно мощен, за да поразии един хеликоптер и два малки бойни кораба за три

минути. Всеки западноафрикански военен лидер ще даде мило и драго да я притежава.

— Окей. Приемам това — каза Джордино. — Но отговори ми. Ако „Калиопа“ е толкова желана, защо не беше конфискувана от властите на Нигер, докато зареждахме в дока на Ниамей?

— Изстрел в тъмното. Окей, някой е провалил сделката.

— Кой?

— Не зная.

— Защо?

— Не мога да кажа.

— Тогава кога ще ни пуснат гилотината?

— Те ни дадоха малко почивка. Отговорът на този въпрос ще дойде в Мали.

Джордино погледна към Пит.

— Но ние няма да се връщаме обратно.

— Ние си купихме двупосочен билет, когато потопихме флота на Бенин.

— Твърдо вярвам, че това е половината от комедията.

— Комедията свърши. — Пит погледна към бреговете на реката. Зелената растителност се сменяше с малки храсти, гола земя, жълта тиня. — Съобразявайки се с терена, ние може да продадем яхтата срещу камили. Защото, надявам се, всички искаме да се върнем вкъщи отново.

— О, господи — въздъхна Джордино. — Можеш ли да ни нарисуваш, яздейки муле в натура?

— Невъзможно.

— Ще оцелеем — каза Джордино, — адмиралът ще направи всичко възможно да ни върне с ковчезите вкъщи. В това поне съм сигурен.

14.

— Ние сме цвета от международните детективи, които разследват токсичните замърсители — пошегува се Хопър, наблюдавайки залеза над лагуната и островите от горната част на река Нигер. — Всички ние сме дошли, за да премахнем безразличието към здравеопазването на Третия свят.

Ева седеше върху едно походно столче срещу малка нафтова печка, заета с приготвянето на вечерята.

— Аз изследвах повечето от познатите токсини и установих наличие на всеки един от тях. Където и да е нашият фантом на болестта, той се оказва твърде неуловим.

Един по-възрастен мъж седеше до Ева. Беше висок, снажен, със стоманеносива коса и светлосини очи. Имаше умно и изразително лице. Казваше се доктор Уорън Гримес, главен епидемиолог на проекта, по народност беше новозеландец.

— Нищо не открих и от моя страна. Всяка проба, която получих при изминаването на тези 500 километра сега, показва чисти, незаразени микроорганизми.

— Има ли нещо, което може да наблюдаваме? — попита Хопър, като се отпусна в един стол, подплатен с възглавници.

Гримес продължи да се оплаква:

— Без жертви аз не мога да направя своите интервюта или да извършвам аутопсии. Без жертви не мога да получа проби от тъканите или да анализирам резултатите. Аз трябва да имам данни от прегледите, за да сравнявам симптомите или за да извършвам контролно проучване на случая.

— Ако някой умира от токсично замърсяване — каза Ева, — той не се намира тук.

Хопър обърна поглед от оранжевата светлина на залеза и вдигна чайника от печката, за да си сипе чай.

— Може ли това да е доказателство, че данните за някакво токсично замърсяване са фалшиви и неверни?

— Главната квартира на ООН получава достоверни доклади — отбеляза Гримес.

— Без твърди данни и точно местоположение, където да работим, с такива случаи, изглежда, ще тъпчем на място.

— Мисля, че е така — намеси се Ева.

Настъпи тишина. Хопър прехвърли поглед от Ева към Гримес.

— Ако е така, това ще е най-добре за нас — обади се най-накрая Гримес.

— Аз не съм сигурен все още, за да се съглася с вас — каза Хопър. Неговото учудване нарастваше. — Но екипите от Нигер, Чад и Судан докладват едно и също.

— Всичко това предполага, че замърсяването е в Мали и никъде другаде — каза Ева.

— Могат да се погребат жертви — забеляза Гримес — и те да бъдат скрити, но не могат да се скрият следите от замърсяването. Ако то е някъде тук, ние ще го открием. Моето лично мнение е, че сме върху неразорана нива.

Ева го погледна с уважение. Нейните пронизващи сини очи рефлектираха пламъка на лагерната печка.

— Ако те могат да крият жертвите, могат да подправят и докладите.

— Аха — забеляза Хопър. — Ева има нещо на ум. Аз не вярвам на Казим и на неговото змийско гнездо. Предполагам, че те подправят докладите и ни пращат за зелен хайвер. Предполагам, че замърсяването е в друга зона, а нас водят тук умишлено, за да повярваме, че няма такава.

— Тогава къде ще работим, като заминем оттук? — попита.

— Обратно в Тимбукту — каза Хопър приятелски. — Забелязахте ли вида на хората, които интервюирахме, преди да отпътуваме на юг? Те бяха нервни и разтревожени. Допускам това за възможно, защото са били принудени да мълчат.

— Специално туарегите от пустинята — напомни Гримес.

— Искаш да кажеш техните жени и деца — добави Ева. — Те отказаха да ги разпитваме.

Хопър кимна с глава:

— Аз съм виновен. Аз взех решението да обърнем гръб на пустинята. Това беше грешка. Сега го разбирам.

— Вие сте учен, а не психоаналитик — успокой го Гримес.

— Да — съгласи се буквално Хопър, — аз съм учен, но мразя да ме правят на глупак.

— Информацията, която ни липсва — каза Ева, — се спира от капитан Батута. Те затова са го определили да ни охранява.

Гримес погледна към нея.

— Точно така, охо-хо. Вие наливате масло в огъня, момичето ми. Сега, когато изтъкнете това, Батута ще бъде направо сервилен в държанието си с нас.

— Наистина — забеляза Хопър, — той ни води, като ни кара да следваме един утъпкан път, знаейки, че сме на километри от проблема.

Гримес изпи своята сода.

— Ще бъде интересно да видим лицето му, когато му съобщим, че се връщаме в пустинята и започваме всичко отначало.

— Ще се свърже по радиото с полковник Манса, преди думите да се излезли от устата ми.

— Ние можем да го излъжем — каза Ева.

— Да излъжем? По каква причина? — попита Хопър.

— За да го отстраним, за да отстраним всички тях от нашето проучване.

— Слушам.

— Кажете на Батута, че задачата е завършила. Кажете му, че не сме намерили и следа от замърсяване, и се завръщаме в Тимбукту, прибирайки палатките и летейки за дома.

— Вие ще ми липсват. Какво целите с това?

— По всички предвиждания, екипът ни трябва да запази спокойствие — обясняваше Ева. — Батута ще си вземе довиждане с нас и ние ще излетим. Но няма да летим за Кайро, а ще кацнем в средата на пустинята. Там ще си направим собствен лагер без куче пазач.

На двамата мъже им трябваше няколко секунди, за да осмислят плана на Ева.

— Тогава не е най-доброто — каза Гримес почти апологетично. — Вие не можете просто да кацнете с един реактивен самолет в средата на пустинята. Нуждаете се от почти 1000 метра дължина на пистата.

— Има голям брой места в Сахара, където земята е гладка стотици километри — аргументира се Ева.

— Твърде рисковано — възрази Гримес, — ако Казим подуши това, ще платим скъпо.

Ева изгледа остро Гримес, след това Хопър. Тя засече усмивка по лицето му.

— Това е възможно — каза тя уверено.

— Всичко е възможно, но често не може да се приложи на практика.

Хопър стисна облегалката на своя стол така силно, че едва не я счупи.

— За бога, мисля, че това може да стане.

Гримес погледна към него.

— Не може да си толкова сериозен.

— Но аз съм. Нашият пилот и екипажът му ще си кажат последната дума, разбира се, но опасност няма.

— Ти забравяш нещо — каза Гримес.

— Какво?

— С какво ще се придвижвате след приземяването?

Ева кимна с глава по посока на малък „Мерцедес“ кабрио с допълнителна седалка, доставен от полковник Манса в Тимбукту.

И така, на другия ден те решиха да предупредят капитан Батута за своите намерения.

До този момент капитан Батута не беше докладвал нищо за експедицията на своя началник. Той седеше в своя джип, подслушвайки със стереонаушниците. Те бяха свързани с чувствителни малки микрофони, поставени в другите коли на екипа. Всяка дума, казана от Ева и нейните двама колеги, беше чута, както и всички шеги, шепнения, намеци, оплаквания от работата, догадки и т.н. Батута прослуша и последния разговор — Ева да обяви прекъсването на работата на екипа, Хопър и Гримес да разучат подробно картата на пустинята.

Той веднага реши да телефонира и чрез африканския национален комуникационен сателит набра един номер. Гласът явно се прозяваше:

— Секретарят на главната квартира — окръг Гао.

— Капитан Батута за полковник Манса.

— Един момент, господине — отвърна любезно гласът.

Измина повече от минута, преди гласът на Манса да прозвучи в слушалката.

— Да, капитане.

— Специалистите на ООН планират диверсия.

— Какъв вид диверсия?

— Те ще докладват, че не са открили никакви следи от токсично замърсяване или негови жертви.

— Брилянтният план на генерал Казим да ги задържи далеч от замърсените области беше много успешен — прекъсна го Манса.

— Досега! — отговори Батута. — Доктор Хопър обяви приключването на проекта, след което ще заведе хората си в Тимбукту, откъдето те ще отлетят за Кайро.

— Генералът ще бъде много доволен.

— Не и когато разбере, че Хопър няма намерение да напусне Мали.

— Какво каза? — попита Манса.

— Техният план е да накарат пилота на самолета да ги остави в средата на пустинята близо до номадските селища, за да изследват замърсяването.

Манса мигновено затвори уста.

— Това ще бъде трагедия. Генералът много ще се ядоса.

— Грешката не е наша — каза Батута бързо.

— Ти познаваш неговия нрав. Няма значение дали си виновен, или невинен. Но ние изпълнихме нашия дълг. Сега ме дръж в течение за намеренията на Хопър — нареди Манса. — Аз ще предам твоя доклад лично на генерала.

— Той е в Тимбукту.

— Не. В Гао. За щастие, на яхтата на Масар. Ще взема военен транспорт и за половин час съм там.

— Късмет, полковник.

— Следи Хопър всяка секунда. Информирай, ако има промяна в плановете му.

— Както заповядате.

Манса затвори телефона. Трябваше да се бърза. Беше благодарен на Батута, че го спаси от неприятната ситуация. Бърз моторен катер

чакаше на дока, когато Манса слезе от военния джип, който го беше докарал от аерогарата. Един униформен моряк се придвижи от кърмата и се качи в кокпита. Той включи мощния осемцилиндров двигател на катера.

Яхтата на Масар се рееше в средата на реката със спуснатата котва. Тя бе истинска автоматична крайсерска яхта на три етажа. Нейното плоско дъно ѝ позволяваше да се движи леко надолу и нагоре по реката в сезона на пълноводие. След малко лутане Манса откри Масар и Казим. Казим стоеше на перилата на палубата до входа на салета.

— Надявам се, че прекъсването на моя бизнес от ваша страна е нещо положително. Господин Масар също жадува да чуе вашето съобщение.

Манса започна своя доклад за екипа на Световната здравна организация така, както му го беше предал Батута. Казим слушаше с нарастващ интерес. Неговите тъмни очи хлътнаха и гледаха невидящо танцуващите във водата светлини, отразени от яхтата. Силна тревога се изписа на лицето му, но скоро тя бе заменена от лукава усмивка. Когато Манса завърши, той попита:

— Кога Хопър и неговите хора се очакват в Тимбукту?

— Ако тръгнат утре сутринта, ще пристигнат късно следобед.

— Повече от достатъчно, за да се вместим в хубавия план на доктора.

Той погледна Манса студено в очите.

— Кълна се, че сте проявили разочарованието си, когато Хопър е обявил безсмислието на своето разследване на вас.

— Бях на най-доброто си дипломатическо ниво.

— Дали техният самолет и неговият екипаж са все още на летището в Тимбукту?

Манса отвърна:

— Пилотите са настанени в хотел „Азалай“.

— Вие казвате, че Хопър настоява да им заплати премия, за да се приземят на север в пустинята.

— Да, това е, което каза на другите.

— Ще трябва да поемете контрола над летището.

— Вие искате да предложите повече на пилотите, отколкото Хопър ще им предложи.

— Прахосване на пари — отсече Казим. — Не, ще ги убиеете.

Манса очакваше полуготов такава заповед и затова не реагира.

— Да, господине.

— И ги заменете с наши военни пилоти, които съответстват на техния ръст и имат някаква прилика с тях.

— Майсторски план, генерале.

— Също така информирайте доктор Хопър, че аз настоявам капитан Батута да ги придружи до Кайро и да действа като мой личен представител към Световната здравна организация. Той ще наблюдава ситуацията.

— Какви заповеди ще дадете на подменените пилоти?

— Наредете им — каза Казим с дяволит пламък в очите — да свалят доктор Хопър и неговите хора в Аселар.

— Аселар? — Името се завъртя върху езика на Манса, сякаш имаше киселина. — Хопър и екипът му със сигурност ще бъдат убити в Аселар от мутиралите жертви на странната болест, причинена от токсичното замърсяване. Същото, което се случи с членовете на туристическото сафари.

— Това — каза Казим хладно — ще реши Аллах.

— Но ако по непредвидена причина те оцелеят? — постави деликатно въпроса Манса.

Генерал Казим се засмя злорадо. Очите му бяха студени и неподвижни.

— След това винаги има... *Тебеца*.

ЧАСТ ВТОРА
МЪРТВА ЗЕМЯ

15.

Ню Йорк

15 май 1996 г.

Във Флойд Бенет Фийлд, на брега на залива Ямайка, Ню Йорк, един мъж, облечен като хипи от шейсетте, се беше облегал на джип, паркиран на запустелия край на пистата. Той съсредоточено гледаше през чифт старомодни очила към тюркоазния самолет, който плавно забавяше ход по пистата в леката утринна мъгла, докато спря на около десет метра от него. Изправи се, когато Сандекър и Чапман слязоха от самолета на НЮМА и тръгнаха напред, за да ги поздравят.

Адмиралът забеляза колата и кимна със задоволство. Той ненавиждаше официалните лимузини и държеше да има за собствен превоз спортен шевролет. Отправи бегла усмивка към облечения с дънково яке и с коса, вързана на опашка, директор на огромния център за компютърна информация на НЮМА. Хирам Йегър беше единственият от ръководния персонал на Сандекър, който не обръщаше внимание на правилата за обличане и някак си все успяваше да се измъкне безнаказано.

— Благодаря, че дойде да ни посрещнеш, Хирам. Извинявай, че те измъкнахме от Вашингтон в погледната минута.

Йегър тръгна към него с протегнатата ръка.

— Няма защо, адмирале. Имах нужда да си почина от моите машини.

После вдигна глава и се вгледа в лицето на доктор Чапман.

— Как мина полетът от Нигерия, Дарси?

— Таванът на кабината беше много нисък, а седалката ми — твърде къса — оплака се високият токсиколог, — а на всичко отгоре адмиралът ме би на рум с десет на четири.

— Ще ви помогна да пренесете багажа си до колата и тръгваме за Манхатън.

— Уреди ли срещата с Хала Камил? — запита Сандекър.

Йегър кимна.

— Телефонирах в главната квартира на ООН веднага щом получих телеграмата ви с часа на пристигане. Генералният секретар Камил размести целия си дневен ред, за да ни приеме. Секретарката й бе доста учудена, че е готова да направи това заради вас.

Сандекър се усмихна.

— Всеки има своя чар.

— Тя ще ни приеме в десет и половина.

Адмиралът погледна часовника си.

— Час и половина. Ще имаме време да хапнем и да изпием едно кафе.

— Звучи добре — отвърна Чапман, прозявайки се. — Почти умирам от глад.

Йегър потегли по пътя от паркинга на летището и зави по Кони Айланд авеню, където откри един ресторант за екзотични храни. Те се настаниха в едно сепаре и повикаха сервитьорката, която явно не сваляше поглед от внушителната фигура на доктор Чапман.

— Какво ще желаят господата?

— Съомга, крема и препечен хляб — поръча Сандекър.

Чапман си избра пастърма и омлет със салам, а Йегър си поръча просто датски специалитет. Те се хранеха мълчаливо, всеки потънал в мислите си, докато сервитьорката донесе кафето. Сандекър разбърка кубче лед в чашата си, за да охлади горещата течност, и се облегна назад в сепарето.

— Какво е мнението на твоите електронни деца по проблема с червения прилив и отлив? — обърна се той към Йегър.

— Изхвърлените от прилива и отлива остатъци изглеждат доста потискащо — отвърна компютърния експерт, играейки си с вилицата. — Наблюдавам непрекъснатите промени на разрастващото се петно на сателитните снимки. Темпът на нарастване е просто невъобразим. Получава се като в оная стара приказка, която започваш с едно пени, удвояваш го всеки следващ ден и в края на месеца си милиардер. Червеният прилив и отлив в Западна Африка се разраства и удвоява площта си на всеки четири дни. В четири часа сутринта той покриваше площ от 240 хиляди квадратни километра.

— Или сто хиляди квадратни мили — преведе Сандекър по старата система.

— С това темпо той ще покрие целия южноатлантически океан за три-четири седмици — пресметна Чапман.

— Каква, мислите, че е причината? — запита Йегър.

— Предполагам само, че вероятно става дума за органометално съединение, което съдейства за мутацията на динофлагелати. Те именно са в сърцевината на червения прилив и отлив.

— Органометално?

— Комбинация: метал и органично вещество — поясни Чапман.

— Има ли някое по-специално съединение, което да привлича вниманието?

— Още не. Идентифицирахме десетки замърсители, но нито един от тях не би могъл да бъде причината. Всичко, което предполагаме в момента от синтетичните съединения или страничните химични продукти, изхвърлени в река Нигер.

— Може и да са отпадъци от екзотични биотехнологични изследвания — предложи Йегър.

— В Западна Африка не се провеждат никакви токсични биохимични експерименти — убедено заяви Сандекър.

— По някакъв начин това неидентифицирано вещество действа като възбудител — продължи Чапман, — почти като хормон, създавайки мутантен червен прилив и отлив с изумително бърз растеж и невероятно висока степен на токсичност.

Разговорът замря, докато сервитьорката поднесе таблата със закуските. Тя се отдалечи, върна се отново с кана кафе и напълни пак чашите.

— Каква е възможността да имаме работа с бактериална реакция в необработен разлив от канализацията? — запита Йегър, гледайки тъжно своя специалитет, който сякаш бе настъпен с мазен ботуш.

— Отпадните води могат да бъдат хранителна среда за водораслите, какъвто е животинският тор за селскостопанските култури на сушата — каза Чапман. — Но не и в този случай. Това, с което се сблъскваме, е екологично следствие, което далеч преминава границата на всичко, причинено от човешките отпадъци.

Сандекър намаза с ножа си крема върху филийката и постави съомга отгоре.

— И така, докато ние тук седим и се тъпчем, червеният прилив и отлив се разширява до размери, пред които иракският нефтен разлив от

1991 година би изглеждал като локва в прерията на Канзас.

— И не можем да направим нищо, за да го спрем — призна Чапман. Без пълен анализ на проби от водата мога само да изказвам предположения за химичния състав. Докато Руди Гън търси иглата в купата сено и какво и кой я е хвърлил там, ръцете ни са вързани.

— Какви са последните новини? — запита Йегър.

— Новини от кого? — промърмори Сандекър с пълна уста.

— От нашите трима приятели в Нигер — отвърна Йегър, объркан от привидното безразличие на Сандекър. — Вчера излъчената от тях информация внезапно прекъсна.

Адмиралът се огледа наоколо, за да се увери, че никой не ги подслушва.

— Те се забъркаха в малък спор с два военни кораба и един хеликоптер от флота на Бенин.

— Малък спор ли? — възкликна недоверчиво Йегър. — Как, по дяволите, е станало това? Ранени ли са?

— Може само да предполагаме, че са успели да се отърват — каза предпазливо Сандекър. — За малко щели да завладеят кораба им. Единственият избор, който им оставал, за да запазят неразкрит проекта, бил да се включат в битката. По време на боя апаратурата им за свръзка трябва да е излязла от строя.

— Това обяснява повредата в телеметъра им — успокои се Йегър.

— Сателитните снимки от Националната агенция по сигурността — продължи Сандекър — показват, че са взривили двата плавателни съда и хеликоптера, след което са преминали благополучно границата на Мали.

Йегър потъна в стола си. Гладът му изведнъж премина.

— Те никога няма да излязат от Мали. Влезли са в задънена улица. Аз ръководех компютърен профил на малийското правителство. Военният им лидер има най-лошата харта за правата на човека в Западна Африка. Пит и другите ще бъдат заловени и обесени на първата финикова палма.

— Затова искаме да се срещнем с Генералния секретар на ООН — отвърна Сандекър.

— С какво би могла да ни помогне тя?

— ООН е единствената ни надежда да си върнем благополучно екипа и информацията заедно с него.

— Някак си започва да ми се струва, че експедицията по Нигер не е получила одобрение.

— Не можем да убедим политиците в неотложността на проблема — каза Чапман с чувство на безсилие. — Те настояваха да се създаде специална комисия по случая. Представи си само! Светът е на прага на изчезване, а нашите видни управници искат да афишират собствената си значимост, докато те самите са обвързани един с друг на своите председателски места и пеят в един глас като църковен хор.

— Дарси иска да каже — поясни Сандекър, усмихвайки се на образния език на Чапман, — че ние обяснихме неотложността на проблема на президента, държавния секретар и няколко конгресмени. Всички те отхвърлиха молбата ни да си стиснем ръцете със западноафриканските нации, за да получим разрешение да анализираме водата на реката.

Йегър се вгледа в него.

— И така, ти тръгна с главата напред и изпрати Пит, Джордино и Гън по дяволите.

— Нямаше друг начин. Часовникът спира. Трябваше да го направим, въпреки неодобрението на правителството. Ако операцията пропадне, ще ни топнат задниците в киселина.

— Нещата са по-лоши, отколкото си мислех.

— Затова имаме нужда от ООН. Без помощта им по всяка вероятност Пит, Джордино и Гън ще потънат в някой малийски затвор, откъдето никога няма да излязат.

— И информацията, от която спешно имаме нужда, ще потъне заедно с тях — каза Сандекър.

Йегър се вгледа тъжно в него.

— Ти си ги пожертвал, адмирале. Доброволно си пожертвал най-близките си приятели.

Сандекър погледна твърдо Йегър.

— Мислиш, че малко съм се борил с дявола, докато взема това решение? Като пресметнеш залога, ти на кого би се доверил за тази работа? Кого би пратил на Нигер?

Йегър разтърка слепоочията си, преди да отговори. Накрая кимна:

— Прав си, разбира се. Те са най-добрите. Ако има някой, който да стори невъзможното, това е Пит.

— Радвам се, че се съгласи с мен — каза дрезгаво Сандекър. Отново погледна часовника си. — По-добре да плащаме и да вървим. Не бих искал генералният секретар Камил да ни чака, не и когато съм готов да падна на колене и да се моля като изгубена душа.

Генералният секретар на ООН Хала Камил бе египтянка и притежаваше красотата и загадъчността на Нефертити. Четиридесет и осем годишна, с черни очи, в които се криеше нещо мистично, с поток от абаносовочерни коси, падащ леко под раменете, и фини черти на лицето, подчертани от безупречния тен, тя бе запазила красотата и младежкия си вид въпреки тежката отговорност на престижния пост. Беше висока и добре оформената ѝ фигура личеше дори под строгия костюм.

Тя се изправи и заобиколи бюрото си, когато въведеха Сандекър и приятелите му в офиса ѝ в сградата на главната квартира на ООН.

— Адмирал Сандекър, радвам се да ви видя отново.

— Удоволствието е мое, госпожо секретар. — Сандекър се усмихна широко, както винаги в присъствието на красива жена. Той отвърна на здравето ѝ ръкостискане и леко се поклони. — Благодаря, че ни отделихте време.

— Вие сте удивителни, адмирале. Никак не сте се променили.

— А вие изглеждате още по-млада.

Тя се усмихна пленително.

— Оставате комплиментите. И двамата сме прибавили по някоя и друга бръчка. Доста време мина.

— Почти пет години.

Той се обърна и ѝ представи Чапман и Йегър. Хала бегло отбеляза високият ръст на Чапман и странното облекло на Йегър. Беше свикнала да се среща с доста хора от различни националности, облечени най-разнообразно. Тя посочи с малката си ръка отсрещния диван: „Моля, заповядайте“.

— Ще бъда кратък — започна Сандекър без предисловие. — Нужна ми е вашата помощ по спешен проблем, отнасящ се за

природно бедствие с размери, заплашващи съществуването на човешката раса.

Тъмните ѝ очи го погледнаха скептично.

— Това са тежки думи, адмирале. Ако това е поредното ужасно предсказание относно парниковия ефект, вече не се поддавам лесно.

— Нещо много по-лошо — отвърна сериозно Сандекър. — Към края на годината по-голямата част от земното население ще е престанала да съществува.

Хала се вгледа в лицата на мъжете, които седяха насреща ѝ. Те бяха решителни и мрачни. Започваше да му вярва. Не знаеше точно защо, но познаваше достатъчно добре Сандекър, за да почувства, че не се шегува, нито пък ще тръгне да се оплаква, че небето ще се стовари отгоре им, ако няма абсолютно научно доказателства за това.

— Продължавай, моля те — каза кратко тя.

Сандекър даде думата на Чапман и Йегър, които разказаха за непрекъснатото разрастващия се червен прилив и отлив. Двайсетина минути по-късно Хала се извини и натисна един бутон на телефона за вътрешна връзка на бюрото си.

— Сара, би ли се обадила на посланика на Перу? Кажу ми, че е възникнал важен проблем и го попитай дали ще е удобно да отложим срещата до утре по това време.

— Дълбоко уважаваме вашите интереси и ценим времето ви — каза Сандекър и действително го мислеше.

— Значи няма никакво съмнение, че заплахата действително е огромна? — обърна се тя към Чапман.

— Никакво. Ако нищо не спре разливането на червения прилив и отлив на океана, той ще отнеме кислорода, необходим за поддържане живота на земята.

— И то, като изключим от сметката токсичността му — добави Йегър, — която със сигурност ще причини масово унищожение на всичко живо под водата, както и на хората и животните, които се хранят с него.

Тя погледна към Сандекър.

— Защо не свикате конгреса на учените? Правителството, както и Световната общност по въпросите за околната среда несъмнено са загрижени по проблема.

— Има известно безпокойство — отвърна Сандекър. — Представихме доказателствата си пред президента и членовете на Конгреса, но колелото на бюрокрацията се завъртя твърде бавно. Комисии разследват случая и все още няма изгледи да вземат някакво решение, а бедствието е по петите им. Те просто нямат представа колко бързо изтича времето, с което разполагат.

— Разбира се, ние предадохме нашите предварителни изследвания на океанолози и учени, работещи по замърсяването на околната среда — каза Чапман, — но докато не установим точната причина за тази морска чума, никой не може да даде определено разрешение на проблема.

Хала мълчеше. Беше ѝ трудно да се заеме с апокалипсис, особено когато имаше толкова малко време. Чувстваше се безсилна. На поста си Генерален секретар на ООН тя се чувстваше като измислена кралица на въображаемо кралство. Работата ѝ бе да наблюдава спазването на мирните договори и многобройните програми за търговия и подпомагане. Можеше да напътства, но не и да командва. Тя хвърли поглед през масичката към Сандекър.

— Не знам какво бих могла да направя, за да ви бъде полезна, освен да ви обещаю сътрудничеството на Организацията по проблемите на околната среда.

Самоувереността на Сандекър нарасна и той направи следващата крачка, произнасяйки думите бавно и отчетливо с ниския си глас, в който се чувстваше напрежение:

— Изпратих кораб с екип от специалисти по река Нигер, за да направят анализ на водата и да се опитат да открият източника на червената експлозия.

Тъмните очи на Хала го погледнаха хладнокръвно и проницателно.

— Вашият кораб ли потопи бенинските военни кораби? — попита тя.

— Досетлива сте!

— Получих информацията от световните бюлетини.

— Да, това беше кораб на НЮМА — призна Сандекър.

— Предполагам, знаете, че адмиралът, командващ персонала на бенинската флота, е брат на президента на Бенин и бе убит в битката.

— Чух за това.

— Доколкото разбрах, корабът ви се движил под френски флаг. Действайки непочтено и под чужд флаг, хората от екипа ви можеха да бъдат застреляни като врагове на западноафриканските страни.

— Хората ми знаеха на какво се излагат, за да успеем да спрем червеният прилив и отлив, преди да се е разпрострял отвъд възможностите на нашите технологии за унищожението му.

— Те живи ли са още?

Сандекър кимна.

— Да, допреди няколко часа, когато са проследили замърсяването през малийската граница и необезпокоявани от никого, са приближили Гао.

— Кой друг от вашето правителство знае за случая?

Сандекър кимна към Чапман и Йегър.

— Само ние тримата и хората на кораба. Извън НЮМА вие единствена знаете за това.

— Генерал Казим, малийският шеф на сигурността, не е глупак. Щом научи за битката с бенинската флота, разузнавателната му служба ще го предупреди за навлизането на екипажа ви на територията на страната. Ще ги арестуват в момента, в който акостират някъде.

— Точно това е проблемът, който ни доведе при вас, госпожо Генерален секретар.

„Това било“, помисли си Хала.

— Какво искате от мене, адмирале?

— Да ми помогнете да спася хората си.

— Предположих, че ще се стигне до това.

— Най-важното е да им се притечем на помощ веднага, щом открият произхода на замърсителя.

— Спешно ни трябва резултатите от анализа — заяви категорично Чапман.

— Всъщност резултатите от анализа са това, което искате да спасите — отвърна тя хладно.

— Нямам навика да изоставям смелите мъже — заяви гордо Сандекър.

Хала поклати отрицателно глава:

— Съжалявам, господа. Разбирам отчаяното ви положение, но не мога да излагам на опасност честта на поста си и да злоупотребявам с

властта си, като участвам в незаконна международна операция, независимо колко решаваща е тя.

— Дори и ако мъжете, които ще спасите, са Дърк Пит, Ал Джордино и Руди Гън?

За миг очите ѝ се разшириха, след което тя се отпусна назад в креслото си. Спомените от миналото нахлуха за момент в главата ѝ.

— Картината започна да ми се изяснява — каза меко тя. — Използвайте ме точно така, както сте използвали и тях.

— Не замислям тенис среща със знаменитости — заяви категорично Сандекър. — Опитвам се да предотвратя смъртта на хиляди хора.

— Вие наистина забивате стрелите си точно в сърцето.

— Когато е необходимо.

Чапман повдигна въпросително вежди.

— Страхувам се, че не разбирам нито дума.

Хала гледаше в пространството пред себе си, докато говореше:

— Преди около пет години тримата мъже, които сте изпратили по река Нигер, спасиха живота ми от терористи убийци не един, а два пъти. Първият път беше в една планина в Брекенридж на Магелановия проток. Адмирал Сандекър се възползва от това, знаейки, че съвестта не би ми позволила да не им се отплатя.

— Мисля, че си спомням — кимна Йегър. — Беше по време на преследването за съкровището на Александрийската библиотека.

Сандекър се изправи, заобиколи и седна до нея.

— Ще ни помогнете ли, госпожо Генерален секретар?

Хала стоеше неподвижна като статуя, която бавно се разпуква. Дишането ѝ беше повърхностно и слабо. Накрая се извърна малко и застана с лице към Сандекър.

— Добре — каза меко тя. — Обещавам да използвам всичко, до което имам достъп, за да измъкна приятелите ни от Западна Африка. Да се надяваме само, че не сме закъснели и те все още са живи.

Сандекър се извърна. Не искаше тя да види облекчението, което се изписа по лицето му.

— Благодаря ви, госпожо Генерален секретар. Задължен съм ви. Задължен съм ви много.

16.

— Никаква следа от живот. — Гримес гледаше запустялото селище Аселар. — Нито куче, нито коза.

— Действително изглежда мъртвило — каза Ева, закривайки очи от слънцето.

— По-мъртво от сплескана жаба на магистрала — забеляза Хопър, като гледаше през бинокъла.

Те стояха на малко скално възвишение в пустинята, наблюдавайки Аселар. Единственото доказателство за хора бяха гумите на камиони, които лежаха изоставени в селото откъм североизток. Странно, никой не се появи, за да отбележи тяхното пристигане. Ева имаше впечатлението, че това е един изоставен град от древни времена.

Хопър се обърна към Батута:

— Много мило, че ни сътрудничите, капитане, и че ни разрешихте да кацнем тук, но това, което виждам, е един призрачен град в пустинята.

Батута седна зад волана на открития мерцедес кабрио и каза невинно:

— Керванът от солните мини в Таодени докладва за заболяване в Аселар. Какво друго мога да ви кажа?

— Нищо няма да ни стане, ако го видим — каза Гримес.

Ева добави в съгласие:

— Ние бихме анализирали водата от кладенеца, за да сме сигурни, че е добра.

— Моля ви, минете оттук — каза Батута. — Ще се върна до самолета, за да докарам багажа на вашите хора.

— Браво, капитане — одобрително каза Хопър — и наглеждайте нашето оборудване.

Без отговор или сбогуване Батута вдигна облак прах и се отправи към самолета, който се беше приземил на една дълга отсечка върху равната земя.

— Дявол го взел, много бързо стана услужлив — забеляза Гримес.

А Ева добави:

— Твърде услужлив, ако питате мен.

— Не се притеснявам много за това — каза Гримес, гледайки нямото селище. — Ако това беше американски уестърн, бих казал, че се разхождаме в капан.

— Капан или не — каза Хопър спокойно, — нека повървим и потърсим обитатели.

Десет минути по-късно те вървяха по тесните като алеи улици на Аселар. Трябваше да правят по няколко крачки напред и назад, за да заобиколят несъбрания разпилян боклук, пръснат навсякъде по земята. Лек топъл бриз ги полъхна и те усетиха миризмата на развалено и прогнило месо, която дразнеше ноздрите им. Отвратителната смрад се усещаше още по-силно след всяка крачка, която правеха напред.

Хопър оглеждаше входовете на постройките, докато стигна пазарището. Тук пред очите им се разкри покъртителна картина. Никой от тях, дори и в най-дивашките желаниа на подсъзнанието си, не можеше да си представи такава ужасна гледка. Смачкани останки от човешки скелети бяха подредени в една линия, като че ли щяха да бъдат излагани за продан. Опушена и изсушена човешка кожа висеше на едно дърво на пазарния площад, атакувана от ято мухи.

Първата мисъл на Ева бе, че тя вижда човешки останки от сражение с използване на въоръжена сила. Но тази теория бе светкавично опровергана в съзнанието ѝ, тъй като то не можеше да обясни подреждането на скелетите или одраната висяща кожа. Нещо се беше случило тук, което е стигнало твърде далеч, вероятно сражение между кръвожадни войници и пустинни бандити. Тя се наведе и вдигна една кост. Беше от ключицата на рамото. Огледа я внимателно и забеляза отпечатъци от човешки зъби. Храната в стомаха ѝ се надигна. Искаше ѝ се да повърне.

— Канибализъм — прошепна тя в шок.

Гримес взе костта от ръката ѝ и я погледна.

— Тя е права — каза той на Хопър. — Някакви бесни манияци са изяли всички тези бедни дяволи.

— Има още някой, който не се е върнал при скелетите. Вие и Ева чакайте тук. Ще проверя къщите и ще видя дали мога да намеря един

жив човек.

— Предлагам да си плюем на петите обратно към самолета, преди да сме станали месно меню — настояваше Гримес.

— Глупости — прекъсна ги Хопър, — ние търсим един екстремен случай на анормално заболяване. Това може да се окаже конкретния пример на заболяване от токсично замърсяване. Ще продължим да търсим и аз няма да се махна оттук, докато не разнищя до дъно всичко.

— Ще дойда с вас — каза Ева утвърдително.

Гримес също се съгласи. Той беше кавалер от старата школа и не можеше да допусне да бъде по-страхлив от една жена.

— Добре, ще търсим заедно.

Хопър го потупа по гърба.

— Добро шоу, Гримес. Ще бъде чест за мен да бъда частица от супата на деня заедно с вас.

В първата къща, в която влязоха, откриха два трупа на мъж и жена, починали преди седмица. Горещината беше изсушила техните тъкани и свила кожата им. Смъртта не е била мигновена, а мъчително бавна, определи Хопър след обстоен преглед. Това не е било смърт от бързодействаща отрова. Тя е настъпила от удушаване.

— Не мога да кажа много без патологично изследване — каза Хопър.

Гримес погледна надолу. Лицето му беше спокойно и непроницаемо.

— Тези хора са мъртви от известно време. Аз ще използвам добрия шанс да намеря солидни отговори за настъпилата смърт от една свежа жертва.

Това звучеше студено и цинично за Ева. Тя все още не можеше да проумее видяното в тъмната къща. Това толкова я раздвояваше, че се опита да го отхвърли от себе си, докато стигна до една друга къща, пряко пресичаща улицата. Тя се промъкна през вратата ѝ и влезе в нея. Дворът ѝ беше чист и изметен. Почти неприличен, ако го сравнеш с другите, които бяха пълни с останки от трупове. От вътрешността на къщата обаче се носеше воня. Тя премина от стая в стая. Стените бяха бели, таваните — високи и беше светло от многото отворени прозорци. Така стигна до една голяма правоъгълна стая. Тя се скова и остана на място. Разтрепери се от уплаха, когато откри разкъсана плът от

разложени човешки крайници, разхвърляни в безпорядък. Ева премина стаята и влезе в отсрещната спалня. Невъобразим шок я скова. Тя замръзна, гледайки един лежащ мъж в леглото, който сякаш си почиваше. Очите му бяха широко отворени и безжизнени. Главата му беше поставена на възглавницата, ръцете — отпуснати настрани. Той гледаше срещу нея с невидящите си очи, които сякаш са били на дявола. Бялото около тях беше с ясно розовеещ цвят, докато ирисът беше наситеночервен. В моментната си уплаха Ева помисли, че е още жив. Но нямаше никакво движение на гърдите, което ясно показваше, че не диша, както и клепачите на сатанинско оцветените му очи не трепваха.

Ева остана тук, гледайки твърде дълго. Накрая събра кураж и се размърда. Доближи се до леглото и докосна каротидната артерия на шията с пръсти. Нямаше пулс. Ръцете бяха вкочанени.

Тя се стресна, чувайки стъпки зад себе си. Обърна се и видя лицата на Хопър и Гримес. Те я заобиколиха и хвърлиха поглед върху трупа. След това някак спонтанно Хопър се засмя. Смехът му отекна в празната къща.

— За бога, Гримес. Вие искахте прясна жертва за аутопсия и тя лежи пред вас.

След като Батута направи последното пътуване в селището с изследователския екип на ООН и пренесе тяхното оборудване за анализ, той паркира мерцедеса встрани от самолета.

Вътрешността на кокпита и на пасажерската кабина бързо се бяха превърнали в пещ от силното слънце и екипажът на самолета се бе разположил на сянка под крилата. Въпреки че те се отнасяха с безразличие по отношение на учените, към Батута изразяваха почит и уважение.

— Напускал ли е някой самолета? — попита Батута.

Главният пилот поклати глава:

— Самолетът е съвсем празен.

Батута му се усмихна. Пилотът беше облечен в летателната униформа с нашивки на ръкава.

— Много добре действате, лейтенант Джемаа. Доктор Хопър налапа въдицата. Взе ви за истинския пилот и не успя да разбере, че

екипажът е сменен.

— Благодаря ви, капитане. И благодаря на моята южноафриканска майка, че ме е научила да говоря английски.

— Трябва да използвам радиото за връзка с полковник Манса.

— Ако дойдете на кокпита, аз ще наглася честотата за вас.

Да влезеш в самолетния кокпит, бе все едно да встъпиш в разтопено олово. Поради това лейтенант Джемаа остави страничните прозорци отворени за вентилация. Капитанът седна, докато малийският военен летец търсеше по радиото главната квартира на полковник Манса. След като се свърза, той подаде микрофона на Батута и с благодарност напусна горещия кокпит.

— Тук „Сокол 1“. Приемам.

— Чувам, капитане — прозвуча гласът на Манса. — Можеш ли да разчиташ на кода? Съмнявам се да не ни подслушват вражески агенти. Как е положението?

— Местните хора в Аселар са мъртви. Западняците работят свободно в селището. Повтарям, всички жители на селището са мъртви.

— Онези канибали са се самоизяли, нали?

— Да, полковник. До последната жена и дете. Доктор Хопър и неговите хора считат, че са натровени.

— Имат ли някакво доказателство?

— Не още. Те анализират водата от кладенеца и подготвят аутопсията на жертвите.

— Няма значение. Продължавайте играта с тях. Щом свършат, ще пътуват за Тебеца. Генерал Казим им е подготвил добро посрещане.

Батута добре си представи какво беше планирал генералът за доктор Хопър. Той мразеше големия канадец. Той мразеше всички.

— Ще ги видя, когато пристигнат с музика.

— Приключете важната мисия, капитане, и аз ви обещавам повишение.

— Благодаря, полковник. Сега и винаги на вашите заповеди.

Гримес уреди импровизирана морга в къщата на мъртвия човек, когото Ева беше открила.

Къщата беше най-голямата и най-чистата от всички други постройки в селището. Той направи аутопсия на трупа, намерен в спалнята, докато тя правеше кръвните проби. Хопър извърши химичен анализ от кладенците, снабдяващи града с вода.

Другите членове на екипа анализираха тъканните и костни проби от различни специално подбрани части от тялото на мъртвия.

В една друга къща, точно зад пазарния център, те намериха разбитите ланд ровъри на сафарито, чийто членове бяха изядени. Оставиха намерените коли в сервиза, разположен между селището и самолета, докато капитан Батута се чудеше какво повече да прави тук.

Намирането на трупа на мъртвия и отговорите, които очакваха от изследванията му, не им даваше покой. Те работиха през цялата нощ до вечерта на другия ден, преди да спрат за почивка. Лагерът им беше разположен близо до самолета. След краткия сън, който направиха, хапнаха малко консервирано телешко месо. Екипът на Световната здравна организация стоеше около портативната нафтова печка, за да понесе по-спокойно шейсетградусовия спад на температурата между деня и нощта. В същото време Батута, играейки своята пъклена игра, им предложи силен африкански чай, като ги слушаше внимателно, докато всеки от тях почиваше и сравняваше записките си с другия.

Хопър запали лулата си и се обърна към Уорън Примес.

— Предполагам, че ти ще започнеш, Уорън, и ще докладваш за твоите резултати от изследвания труп.

Примес взе бележките си от своите асистенти, погледна от тях за момент и започна.

— С всичкия си опит, натрупан през годините, никога не съм виждал толкова много болестни усложнения в един човек. Червеникаво обезцветяване на очите, на ириса и на бялата част на очите; тъканта на кожата — обезводнена и чиста, с бронзов цвят. Кръвни съсиреци в сърдечните клапи, в мозъка и изпражненията. Увредени бъбреци. Тежки увреждания на черния дроб и панкреаса. Много висок хемоглобин. Дегенерация на мастната тъкан. Като съберем всички нарушения на функциите на органите, заедно бихме могли да възпроизведем една неконтролируема психоза.

— Неконтролируема ли? — попита Ева.

— Жертвата бавно е полудявала, тъй като условията лесно са благоприятствали за това, специално увреждането на мозъка, което

води до евентуално умопомрачение и агресивност. Като доказателство са проявите на канибализъм.

— Твоята диагноза? — провокира Хопър.

— Смърт от масивна полицитемия вера, заболяване от непознат произход, чиито симптоми са увеличеният брой червени кръвни телца и хемоглобин при циркулация.

В този случай една масивна инфузия на червени кръвни телца предизвиква непоправимо увреждане на системата от вътрешни органи на жертвата, но факторите за образуване на кръвни съсиреци не създават възможност за образуване на големи количества, които да предизвикат спиране на сърцето. Хемофагите, получени из цялото тяло, стават видими по кожата и очите. Това е като да инжектирате тялото на човек с масивна доза витамин В₁₂ който, както знаете, действа специално за произвеждане на червени кръвни телца в организма.

Хопър се обърна към Ева:

— Вие правихте кръвните изследвания. Кажете нещо за самите телца. Поддържат ли нормалното си равнище или съществуват аномалии?

Ева поклати отрицателно глава:

— Не, те се образуват по начин, който досега не сме виждали — почти триъгълни, със спори. Както заключи Гримес, броят им е невероятно висок. Наличността им е обикновено 5,2 милиона червени телца на кубически милиметър кръв за средно възрастен човек. Кръвта на нашата жертва надвишава три пъти този брой.

Гримес каза:

— Мога да добавя също така, че открих доказателство за арсениково отравяне, което също предизвиква смърт рано или късно.

Ева добави:

— Потвърждавам диагнозата на Уорън. Съдържанието на арсеника в кръвните проби е с над нормална концентрация. Също така съдържанието на кобалт е с повишено ниво.

— Кобалт? — скочи Хопър от шезлонга си.

— Не се учудвай — каза Гримес, — витамин В₁₂ съдържа почти 4,5% кобалт.

— Две от вашите констатации съвпадат с моите резултати от анализа на водата в кладенците — каза Хопър. — Има достатъчно

арсеник и кобалт във водата, от която пият камилите.

— Подземно проникване — каза Ева, поглеждайки към пламъка на печката, около която бяха насядали. — Потокът вода под земята минава през почви, геологично съдържащи депозити на кобалт и арсеник.

— Ако разчитам на училищните си знания — каза Хопър, — най-общо арсеникът е николит — минерал, смесен с кобалта.

— Това е връхът на айсберга — съдържано каза Гримес. — Комбинацията на двата елемента все още не е достатъчна за създаването на тази бъркотия. Някаква друга субстанция или компаунд действа като катализатор с кобалта и арсеника, за да увеличат нивото на токсичност над обикновеното, което предизвиква увеличаване брой кръвни телца. Това звено липсва.

— Вероятно тази субстанция провокира тяхната мутация — допълни Ева.

— Мистерията не е по-сложна, отколкото е — каза Хопър, — но нещо ме връща към моя анализ. Открих високо съдържание на радиоактивност.

— Интересно — каза Гримес заинтригувано, — но в този случай при наличието на нормално ниво на радиация броят на червените кръвни телца щеше да намалее. Не забелязах нещо през време на моето изследване, което да предполага хронични ефекти на радиоактивност.

— Да считаме ли, че проникването на радиация във водата на кладенеца е станало неотдавна? — попита Ева.

— Уместна възможност — потвърди Гримес, — но ние сме твърде далеч от разгадаването на непознатата субстанция — убиец.

— Оборудването ни е ограничено — сподели Хопър, — ако ние търсим нов вид бактерия или някакви комбинации от екзотични химикали, няма да имаме възможността изобщо да идентифицираме случаите тук. Ще трябва да вземем нашите проби за изследване в лабораторията ни в Париж.

— Може би това е синтетичен отпадъчен продукт — подхвърли внезапно Ева, разхождайки се. — Откъде може да идва той? Със сигурност, не оттук.

— А може би от преработващия завод за опасни промишлени отпадъци във форт Фуруо? — изпревари Гримес.

Хопър се беше загледал в лулата си.

— Двеста километра на северозапад. Твърде голямо разстояние, за да се пренесе замърсителят чрез вятъра и да попадне в градските кладенци. Това не обяснява високите радиационни стойности. Заводът във форт Фуру не е проектиран да преработва радиоактивни отпадъци. Освен това опасните материали се изгарят. Така че няма начин да проникнат в подпочвените води и след това да стигнат толкова далече, без почвата да абсорбира смъртоносните химикали.

— Окей — каза Ева. — Какъв ще бъде нашият следващ етап от проучването?

— Пакетираме и летим до Кайро, а след това до Париж с нашите проби.

Ева отвърна:

— Съгласна съм. Колкото по-бързо оформим нашето разследване при домашни условия, толкова по-добре.

Хопър се обърна и погледна към Батута, който не говореше нищо, но седеше, слушайки видимо безразличен, докато магнетофонът, поставен под ризата му, записваше всяка тяхна дума.

— Капитан Батута?

— Да, доктор Хопър.

— Ние решихме да отлетим за Египет утре рано сутринта. Съгласен ли сте с това?

Батута пусна широка усмивка и засука единия край на мустаците си.

— Съжалявам, но трябва да остана и да докладвам на моите началници за състоянието в селището. Вие сте свободни да продължите до Кайро.

— Ние не можем просто така да ви оставим тук!

— Има достатъчно бензин в колите. Аз просто ще взема един от ланд ровърите и ще се върна в Тимбукту.

— Това се 400 километра. Знаете ли пътя?

— Роден съм и съм отгледан в пустинята — каза Батута. — Ще тръгна по изгрев и ще бъда в Тимбукту, преди да падне нощта.

— Дали промяната на нашия план няма да ви създаде някакви неприятности с полковник Манса? — попита Гримес.

— Заповедта е да бъда на вашите услуги — каза Батута въодушевено. — Не ми е дадено друго разпореждане. Съжалявам само,

че не мога да ви придружа до Кайро.

— Това ни устройва — каза Хопър, ставайки от стола си. — Ние ще натоварим първо нашето оборудване и сутринта ще отлетим за Египет.

Тъй като седянката около огъня се разтури и всички се прибраха по палатките си, Батута се отдели от тях и изключи скрития микрофон. После се доближи до самолета, като подаде сигнал с фенерчето си. Минута по-късно от кабината му слезе пилотът и се представи на Батута.

— Вие ли сигнализирахте? — попита той.

— Трябва да съобщя по радиото в Тебеца и ги предупредя за пристигането.

— И се погрижете да посрещнат доктор Хопър с необходимите почести.

Главният пилот каза уклончиво:

— Неприятно място е Тебеца. Веднъж да предам пътниците, не мисля да оставам повече от необходимото.

— Наредданията за вас са да отлетите обратно в Бамако — каза Батута.

— Много добре — отвърна главният пилот и направи лек поклон с глава. — Лека нощ, капитане.

Ева си направи кратка разходка, за да подиша чист въздух и се полюбува на звездния небесен килим. Тя се върна точно когато главният пилот се прибираше в кабината, оставяйки Батута сам. Някаква интуиция ѝ подсказа, че ще се случи нещо лошо. Тя тръсна главата си, за да прогони лошите мисли. Какво ли можеше да направи този капитан, за да ги спре. Веднъж озовали се във въздуха, нямаше връщане назад. Те ще се освободят от ужаса, когато изминат пътя към своето приятелски настроено отворено общество. Тя изпита удоволствие от мисълта, че повече няма да се върне по тези места, но нещо дълбоко в душата ѝ я караше да не се чувства толкова сигурна.

17.

— Колко време са били прикачени към нас на опашка? — каза Джордино, търкайки след тричасов сън очите си и гледайки изображението, което показваше радарният екран.

— Засякох ги на около 75 километра зад нас, точно след като влязохме в територията на Мали — отговори Пит. Той стоеше изправен, подпрян странично на румпела, който обикновено държеше с дясната си ръка.

— Забеляза ли тяхното въоръжение?

— Не. Аз засякох траен сигнал от радара, който ми изглеждаше неясен. След това, когато преминахме покрай тях, не забелязах нищо особено, тъй като те продължиха по канала.

— Може би само обикновен патрул.

— Обикновените патрули нямат камуфлажни прикрития.

Джордино анализираше дистанцията от скалата на радара.

— Те не правят опит да ни изтласкат към брега.

— Вероятно пестят време.

— Обикновен малък боен кораб — каза Джордино. — Не се знае как може да се разлети във въздуха.

— Тъжно е, но ще има усложнения. Канонерката не е единственото бясно куче, пуснато след нас.

— Искаш да кажеш, че има приятели?

— Забелязвам малийски боен самолет, кръжащ в небето източно от нас.

Джордино погледна нагоре.

— Най-новият модел френски „Мираж“. Те са цяло ято. Шест, не, седем на не по-малко от шест километра.

Пит изви отново яхтата и пое курс на запад.

— А забелязваш ли пращия облак зад хълмовете по протежение на бреговата ивица? Мисля, че е конвой военни коли.

— Колко са? — попита Джордино, като пресмяташе какви ракети има в наличност.

— Преброих четири.

— Няма ли танкове?

— Нашата скорост е 30 възела. Дори и да има танкове, те не биха ни достигнали.

— Този път няма да изненадаме никого — каза Джордино, потвърждавайки факта.

— Въпросът, който си поставям, е — кога са научили за нас и кой ги изпраща?

— Затеб Казим?

— Кой още? — попита Джордино. — Кога ни е скроил този номер?

— Ако той е по-умен от оня оперетен адмирал на бенинския флот и иска да конфискува „Калиопа“ за собствено удоволствие, всичко, което той трябва да направи, е да ни изчака да излезем от реката.

Пит замълча и се загледа в широката ленива вода на Нигер, замисляйки спасителен план. Златистожълтото слънце висеше на хоризонта. Покрай тях премина луксозна крайсерска яхта. Няколко човека от екипажа спяха върху чувалите с ориз, а други просто се забавляваха, изтегнати на палубата.

Джордино прекъсна мислите на Пит:

— Не спомена ли, че жената, която срещна в Египет, ще пътува за Мали?

Пит отвърна:

— Тя е биоложка с екип на Обединените нации, който представлява Световната здравна организация. Те щяха да летят до Мали, за да разследват странната епидемия, разпространила се в селищата на пустинята.

— Лошо е, че няма да можеш да се срещнеш с нея — подхвърли Джордино с усмивка, — защото да си седиш под луната на пустинята, прегърнал я нежно и шепнейки мили думи в ухото ѝ.

— Ако това е начин да ме ядосаш, водиш с едно на нула.

— С какво още можеш да забавляваш геоложката?

— Биохимичка — поправи го Пит.

Изражението на Джордино изведнъж стана сериозно:

— Минавало ли ти е през ума, че тя и нейните колеги може би търсят същия токсичен замърсител, който и ние?

— Да. Веднъж.

В този момент Руди Гън изскочи от своята лаборатория. Лицето му беше почти сиво.

— Открих го — извика той триумфално.

Джордино го погледна с недоумение:

— Какво си открил?

Гън не отговори. Той се смееше неистово. Пит схвана почти незабавно.

— Ти си го открил?

— Причинителят за червените приливи и отливи? — възкликна Джордино.

Гън изрече:

— Щастлив съм.

Пит стисна ръката му.

— Поздравления, Руди.

— Аз към почти готов — каза Гън. — Прекарах стотиците проби вода през газ-хроматографа, но не бях проверил вътрешното им съдържание. Когато най-накрая взех и прегледах резултатите от кобалтово покритие върху инструменталната колона, се шокирах, че виждам метал, екстрахиран от синтетични органични замърсители. След няколко часа експеримент, модификации с тестове, аз идентифицирах екзотично органометален компаунд, който е комбинация на изкуствена синтетична аминокиселина и кобалт.

— Звучи ми като китайски — прекъсна го Джордино. — Каква е аминокиселината?

— Хранителни протеини, които се възпроизвеждат.

— Откъде може да е попаднал в реката? — попита Пит.

— Не мога да кажа — отговори Гън. — Моето предположение е, че синтетичната аминокиселина се получава от генетично инженерство в биотехнологична лаборатория, където отпадъците на водата дълго време са били в съприкосновение с химични и ядрени отпадъци. По този начин се получава една смес, която предизвиква мутантна реакция и е причина за червените приливи и отливи.

— Възможно ли е това, което си открил, да се е получило при подобна ситуация?

Гън отвърна:

— Може би, защото установих високи показатели на радиация във водата. Вероятно те причиняват получаването на този мутантен

замърсител. Въпросът е да установим как попада радиацията във водите на реката и това е някъде на територията на Мали. Сигурен съм, че има определена връзка.

Пит не отговори, но погледна отново в радарния екран изображението на малкия боен кораб, все още далеч от тях. Той го завъртя и сканира небето, за да види самолетите. Те все така летяха на определена дистанция, пестейки гориво и наблюдавайки „Калиопа“. Тук реката са разширяваше с няколко километра и той изгуби от погледа си военните коли.

— Работата ни е свършена само наполовина — каза той. — Следващото и най-важното е да установим откъде се влива токсичният замърсител в Нигер. Малийците, изглежда, не бързат много да ни нападнат, така че ние ще продължим нашето наблюдение и ще се опитаме да си свършим работата, преди да са хлопнали вратата под носа ни.

— Но как ще предадем резултатите си на Чапман и Сандекър, след като повредиха сателитната ни връзка? — попита Джордино.

— Ще измисля нещо.

Гън се отмести и тръгна, без да говори, към кабината на лабораторията си.

Пит с благодарност предаде румпела на Джордино и отиде до каютата си, за да поспи. Когато се събуди, слънцето беше на една трета зад хоризонта, а температурата с десет градуса по-висока. Един бърз поглед върху радара показва, че канонерката е все още на безопасно разстояние, а самолетите — на половин курс от тяхната база за презареждане. Малийците сигурно мислеха, че плячката е в мрежата. Със ставането Джордино му подаде чаша кафе.

— Кафето трябва да те досъбуди. Хубаво египетско кафе, гарнирано с мед.

— Колко време съм спал?

— Ти беше мъртъв за света за по-малко от два часа.

— Отминахме ли Гао?

— То е на 5 километра зад гърба ни. Ти пропусна да видиш плаващия сал с хубави африканки по бикини, които ми пращаха целувки.

— Ти ще ми ги предадеш.

Джордино щракна с пръсти.

— Това беше най-фантастичното, което съм виждал. Но нека бъдем сериозни.

— Дали Руди още отчита силните токсични нива?

Джордино отвърна:

— Той каза, че концентрацията става по-наситена с всеки изминат километър.

— Ще трябва да свършваме. Той мисли, че сме почти на ръба на откритието.

За момент нещо накара Пит дълбоко да се замисли. Нещо видимо, което рефлектиреше от дълбочината на съзнанието му. Джордино винаги познаваше кога Пит напуска реалността и пътува към неизвестни светове. Джордино погледна към него с любопитство.

— Не обичам този поглед.

Пит слезе на земята.

— Само си мислех как да спасим „Калиопа“ от деспотичните преследвачи, които искат да я конфискуват за пиянски оргии.

— И как очакваш да заблудиш окото на Казим?

Пит се усмихна, като цитира Фагин: „Като изпълним дълга си по начин, който не очакват“.

Малко преди залез Гън се обади отдолу.

— Навлязохме в чисти води. Замърсяването току-що изчезна от моите инструменти.

Пит и Джордино извиха глави едновременно и огледаха двата бряга. На това място реката течеше под наклон — от запад на север и от изток към юг. Нямаше никакви селища и гранични пътища. Окото не забелязваше нищо от четирите посоки.

— Пусто — каза Джордино.

Гън също се оглеждаше, като подхвърли:

— Виждате ли нещо?

Джордино отговори:

— Нищо, освен пясък.

Пит направи няколко крачки напред и назад, огледа брега и ръкава, в който бяха навлезли. Радарът показваше, че следящата ги канонерка е спряла и капитанът и неговите офицери вероятно се чудят колко числен е екипажът на „Калиопа“.

Гън заклати глава и отново слезе в лабораторията си.

— Кълна се в бога, че най-високата концентрация на токсини идва от онова място, което току-що преминахме.

Пит и Джордино замълчаха. Те анализираха възможността замърсяването да идва от пустинята.

— Няма ли доказателство за токсичност зад тази точка? — запита Пит.

— Не — отвърна Гън. — Концентрацията по скалата показва, че е точно там, малко преди да навлезем в пясъчния ръкав.

— Синтетичен компаунд не може да се образува по естествен начин. Той трябва да е продукт на някакво радиационно замърсяване и аз ви обещавам да ви докажа, че това замърсяване идва някъде от пустинята.

Пит погледна към звездите и след това канонерката, която упорито ги следваше.

— Нашите кучета упорито ни душат. Ще е по-добре да продължим курса, като се правим, че нищо не забелязваме.

За по-малко от две минути малийската канонерка беше останала далеч зад яхтата. Но това не означаваше, че в скоро време тя няма да ги нападне.

18.

Генерал Казим седна в кожения стол в края на заседателната маса, заобиколен от двама министри на кабинета и неговия военен началник-щаб. На пръв поглед модерните картини върху стените с копринени тапети и дебелият килим създаваха впечатление, че се намират в представителен офис на модерен небостъргач. Единственият недостатък бяха прихлупеният таван и шумът на самолетите.

Еlegantно обзаведеният „Еърбъс А-300“ беше само един от няколкото подаръка, които Ив Масар беше направил на Казим в знак на благодарност, че подпомага френския индустриалец да ръководи своя голям бизнес в Мали, без да губи време за преодоляване на бюрократични пречки, които всяка държава би могла да му създаде. Каквото поискаше Масар, Казим го даваше и това щеше да продължи дотогава, докато сметките в чуждите банки на генерала оставаха дебели.

Освен че „Еърбъс“ можеше да бъде използван за частни цели на генерала и неговите приближени, той беше също така оборудван и свързан с командния център за военни комуникации. Това позволяваше на Казим да шпионира всички противници от слабата опозиция в парламента в случай, че бъде обвинен в корупция.

Казим слушаше внимателно, докато неговият началник-щаб полковник Сахир Чеик обясняваше подробно унищожаването на двете канонерки на Бенин и военния хеликоптер. След това той показа две фотографии на суперяхтата при нейното преминаване от морето в реката.

— На първата снимка — обясняваше Чеик, — яхтата се движи с френско знаме, но при влизането си в нашата страна тя пътува под пиратски флаг.

— Какви глупости говориш? — забеляза Казим.

— Ние не знаем — продължи Чеик сконфузено, — но френският посланик се кълне, че неговото правителство не знае нищо за такава яхта, документирана като френска собственост. Що се касае до пиратски флаг, това е една загадка.

— Ти трябва да знаеш откъде идва яхтата.

— Нашите разузнавателни служби не са в състояние да установят нейния производител и страната, където е построена. Нейните линии и конструкция са нестандартни за главните корабостроителници на Америка и Европа.

— Може би китайска или японска — предположи външният министър на Мали Месауд Джерма.

Чеик погали брадата си и намести очилата си.

— Нашите агенти също така са направили справка в корабостроителниците на Япония, Хонконг и Тайван, които проектират подобни яхти със скорост, надвишаваща 50 км в час. Нито една от тях няма представа за производството на подобна яхта.

— Вие въобще нямате никаква информация — каза Казим с учудване.

— Никаква — вдигна ръце Чеик, — сякаш Аллах я е пуснал от небето.

— Една обикновено изглеждаща яхта, която сменя флаговете си като жена дрехите, плава по Нигер Ривър — заключи Казим студено, — унищожават половината военен флот на Бенин с неговия командващ генерал, спокойно навлиза в наши води, без да бъде спряна за митническа и миграционна проверка, а вие седите тук и ми разказвате, че моето разузнаване не може да установи националността на корабостроителя или собственика.

— Съжалявам, генерале — отвърна Чеик нервно. Неговите очи гледаха Казим със студенина. — Може би ще успея, ако ми разрешите да изпратя един агент на дока в Ниамей.

— Това ще ни струва много, ако властите на Нигер разберат, че се месим, когато яхтата спре в дока за презареждане. Последното нещо, от което се нуждаем, е нашият агент да предизвика инцидент.

— Отговаря ли на повиквания по радиото? — попита Джерма.

Чеик поклати глава.

— На всички наши повиквания те мълчат.

Първият човек във военния съвет след Казим — Сейни Гаши, който изглеждаше повече като търговец на камили, отколкото военен, подхвърли:

— Каква е тяхната мисия?

— Това засега е мистерия, която моите разузнавачи не са успели да разрешат — каза язвително Казим.

— Сега те са на наша територия — рече външният министър Джерма. — Защо не са направили опит да ги спрат?

— Бенинският адмирал Матабу се опита и сега лежи на дъното на реката.

— Яхтата е въоръжена с торпедни ракети — отбеляза Чеик. — Ефективността им личи от резултатите.

— Но ние разполагаме с необходимата огнева мощ?

— Те плават нагоре по течението на Нигер — прекъсна ги Казим. — Те не могат да завият и да се върнат на хиляда километра до морето. Изглежда, правят опит да изпълняват някаква задача. Затова ние внимателно ще ги следим с ваш боен самолет, а сухопътната ни артилерия ще ги унищожи. Ще гледаме и ще чакаме. Когато свършат горивото, единствената им надежда за спасение ще бъде да се предадат. Тогава ще отговорят и на нашите въпроси.

— Ще можем ли да опазим нашите хора, които ще бъдат натоварени да прекъснат тяхната мисия? — заинтересова се Джерма.

— Да — отговори бързо Чеик.

Главният пилот излезе от кабината си и помоли за внимание.

— Ние виждаме яхтата!

— Ето. Най-последно и ние ще може да видим за себе си тази загадка — каза Казим.

Джордино беше първият, който чу самолетните двигатели. Погледна нагоре и видя един самолет, който летеше на по-малко от 200 метра над реката със запалени светлини, мигащи в синьо. Видимо това беше голям пътнически самолет на малийските въздушни линии. Два или три бомбардировача като ескорт летяха след него. Първоначално изглеждаше, че пилотът се стреми да слезе в реката и да унищожи „Калиопа“. Но на два километра зад нея той се издигна и започна да кръжи в спирала.

Пит стоеше ням и трепереше. След това показа лакът и извика:

— Давайте направо, господа. Сега ще видите пиратски кораб и неговата чудесна банда от морски пльхове. Радвайте се на шоуто, но не повреждайте коритото. Ще бъдете избити.

— Това не може да бъде истина — произнесе Джордино, който току-що беше излязъл от машинното отделение. — Приготвил съм торпедните ракети и ако се наложи, ще прекроя крилата на самолета и неговия корпус.

Гън, който стоеше на стола на палубата, сподели:

— Радвам се на вашия хумор, но виждам, че те искат да ни унищожат. Не бива да предприемаме нищо, докато не слязат по-ниско.

— И така, какво ще правим? — попита Джордино.

— Да свалим един самолет като този е все едно да разбутаме гнездо на оси. Казим ще изпрати всичко, с което разполага — аргументира се Гън.

— Надявам се, че това е така — каза Пит, — но няма нищо сложно. След един час ще стане тъмно. Ние ще променим курса, доколкото е възможно, и ще се приближим до Гао, преди Казим да е започнал своята игра. Руди ще излезе и ще започне да плава към брега. След това ти и аз ще започнем стрелба, за да го прикрием. Тогава ще се опитаме да се спасим.

19.

Пит хвърли последен поглед към самолетите. Те все още кръжаха безцелно. Не показаха признаци, че ще атакуват, а още по-малко намерение да правят това сега. Веднъж започнала своя бяг по реката, „Калиопа“ се подчиняваше на ръцете на Пит. В момента той не можеше да си позволи да губи време, за да държи под наблюдение преследвачите. Плаваща със 70 възела скорост в нощта, яхтата изискваше неговата пълна концентрация.

Пит свали пиратския флаг от мачтата и постави нов двуметров, със звездите и райетата — флага на Съединените щати. В същото време той не изпускаше очи от канонерката, която следеше от радарния екран. При скоростта, с която се движеше яхтата и насрещния вятър, знамето на Съединените щати плющеше опънато на мачтата. Пит добре съзнаваше, че нарушава държавната политика, демонстрирайки националната емблема на чужда територия при една нелегална мисия. Държавният департамент щеше да изпадне в ярост при един протест от властите на Мали. Само бог можеше да предвиди скандала, който щеше да избухне в Белия дом. Напрежението нарастваше. Само бледата светлина на звездите се отразяваше върху повърхността на водата. Пит не можеше да се задържи в дълбоките води на реката.

Очите му постоянно следяха екрана на радара и уреда за дълбочина. Той дори не губеше време да следи спидометъра, защото знаеше, че яхтата дава всичко възможно от себе си и се движи с максимална скорост.

Когато малкият малийски боен кораб застана почти в центъра на радарния екран, Пит успя да се скрие в тъмнината. Едва различи ниският му силует, застанал на пряко на канала в опит да блокира тяхното измъкване. Нямаше запалени светлини, но той не се съмняваше дори за момент, че екипажът на преследвача е взел на мушка своята цел.

Пит реши да мине на борд и след това да пресече опита на стрелците, преди те да се готови за стрелба. Малийците имаха

инициативата, но той беше решил да окаже съпротива на желанието на Казим да унищожи една от най-бързите яhti в света. Генералът не желаше да бърза. Той все още разполагаше с удобно предимство от няколкостотин километра от дължината на реката, за да спре плаващата яхта.

Пит застана стабилно на палубата и постави ръце на руля в позиция за бързо маневриране. По някаква неизвестна причина шумът от двигателите и кресчендото на вятъра се сляха в ушите му, напомняйки му за последното действие от „Залезът на боговете“ на Вагнер. Всичко, което липсваше, бяха гърмът и светкавиците. И те не закъсняваха.

Малкият боен кораб изпразни цялото си снаряжение и порази „Калиопа“.

От борда на своя самолет Казим изглеждаше шокиран от неочакваната атака. След като дойде на себе си, той изкрещя:

— Кой нареди на капитана на бойния кораб да открива огън?

Чеик погледна смутено:

— Трябва да е действал самостоятелно.

— Нареди му де спре огъня незабавно! Искам тази яхта непокътната и без повреди!

— Да, господине — чинно отвърна Чеик, скочи от седалката си и се втурна в апаратната за съобщения.

— Идиот! — продължаваше Казим. Лицето му бе изкривено от яд. — Ще се изпълняват моите заповеди. Никакви атака, освен ако не съм наредил. Искам капитана и офицерите на кораба да бъдат екзекутирани за неизпълнение на моите команди!

Външният министър Месауд Джерма погледна към Казим с разочарование:

— Това са сурови мерки!

Казим сръза Джерма със студен поглед:

— Не и за онези, които са нелоялни!

Джерма свали поглед от своя началник. Никой мъж, жена или семейство не смееха да се противопоставят на Казим. Онези, които се опитваха, обикновено не бяха между живите. Казим бавно се

успокояваше и съсредоточаваше вниманието си върху събитията, които ставаха в реката.

Там долу беше истински ад. След нападането над „Калиопа“ хвърчаха пръски вода, малки отломки от палубата и не можеше да се види нищо. Яхтата не беше поразена сериозно — имаше дупки на няколко места и беше скъсана котвената верига. Беше повреден и инструменталният панел, който експлодира около Пит. Като по чудо той остана невредим, но усещаше лека болка от кървящата си буза. Не можеше да си прости глупостта, че позволи на малийците да поразят „Калиопа“. Пит дълбоко съжаляваше, задето не успяха с Джордино да преместят торпедните ракети навреме, за да поразят резервоарите с гориво на вражеския кораб. Те бяха съвсем близо до него и той успя да види циферблата на своя стар водолазен часовник „Докса“ от отблясъка на пламъците. И изведнъж стрелбата спря. Пит не можеше да си обясни причината. Той поддържаше зигзагообразен курс, докато малкият боен кораб остана далеч в тъмнината. Сега можеше за малко да се отпусне, тъй като за щастие функционираше радарът, който можеше да засече евентуалната самолетна атака.

Джордино се показва зад него със загрижено лице:

— Добре ли си?

— Изтощен съм като футболен играч. Как сте ти и Руди?

— Няколко куршума префучаха покрай мене, но се отървах. Руди получи цицина на главата си, понеже се удари в стената вследствие на една твоя бърза маневра. Но това не можеше да го спре да продължи работата си.

— Той е мъжко момче.

Джордино запали фенерчето и освети лицето на Пит.

— Знаеш ли, че имаш забито парче стъкло на грозната си мутра?

Пит вдигна едната си ръка от руля и опипа малкото парче стъкло, забито в бузата му.

— Моля те, ти виждаш по-добре, извади го.

Джордино ухапа фенерчето между зъбите си, насочи светлината към раната на Пит и внимателно измъкна стъклото. Изхвърли го през борда и отиде до аптеката в кокпита. След това постави лепенка върху лицето му и доволен от своята работа каза:

— Можеш да пътуваш. Още една брилянтна операция, извършена от доктор Албърт Джордино.

— Кой ли ще е следващият ти голям миг в медицината? — попита Пит, като направи широк завой и продължи да плава в тъмнината.

— Защо? Ще ти представя сметката.

— Ще ти изпратя чек.

Гън излезе от люка, носейки кубче лед върху главата си. Те спряха да се шегуват. Гън подхвърли:

— Дали адмиралът ще получи инфаркт, когато разбере какво сме направили с неговата лодка.

— Спокойно. Не мисля, че той очаква да я види някога отново — забеляза Джордино.

— Да я взривим ли? — попита Пит Гън.

— Да почакаме. Все още има време за един изстрел, преди да я потопим.

— Преследват ли ни още самолетите? Радарът показва само един.

Джордино вдигна глава към небето.

— Големият все още ни следи — потвърди той. — Твърде тъмно е, за да забележа ескортиращите бомбардировачи.

— Колко остава до Гао? — попита Гън.

— Около 75 или 80 километра — уточни Пит. — Дори при тази скорост ние няма да можем да видим светлините на града преди час.

— Предвид тези обстоятелства, остави ни сами — каза Джордино и гласът му се покачи две октави, за да преодолее вятъра и да може да се чуе.

Гън настрои портативното радио за връзка.

— Може да ни помогне, ако се опитаме да говорим с тях.

Пит се усмихна в тъмнината.

— Да, мисля, че е време да си разменим любезности.

— Защо не? — продължи Джордино. — Любопитен съм да чуя какво имат да ни кажат.

— Разговаряй с тях, можем да спечелим време и да стигнем Гао — заключи Гън. — Имаме идеалният начин да го направим.

Пит подаде румпела на Джордино, усили микрофона на портативното радио, така че да може да се чува всичко, и започна да говори:

— Добър вечер. С какво мога да ви помогна?

Настъпи кратка пауза. След това един глас отговори на френски:

— Мразя този език — изломоти Джордино.

Пит го погледна и продължи по микрофона на френски:

— Не говорите ли френски?

Гън повдигна вежди.

— Знаеш ли какво каза?

Пит го погледна невинно:

— Казвам му, че не говоря френски.

Гън отбеляза:

— Не, ти току-що му каза, че той не говори френски.

— Каква глупост!

Един глас се обади от микрофона:

— Аз разбирам английски.

— Това е добре — отвърна Пит. — Карай нататък.

— Идентифицирайте се.

— Първо вие.

— Много добре. Аз съм генерал Затеб Казим, шеф на военния съвет на Мали.

В отговор Пит се обърна и погледна към Джордино и Гън.

— Важна клечка.

— Аз винаги съм желал да се запозная с високопоставени личности — отвърна Джордино със сарказъм. — Но никога не съм мислил, че това ще се случи, когато съм почти като в капан.

— Идентифицирайте се — повтори Казим. — Вие ли командвате този американски кораб?

— Едуард Тийч, капитан на „Куин Анс Ривендж“.

— Завършил съм университета в Принстън — отговори Казим сухо. — И съм много близък с черния пират. Моля, свалете маската и съобщете името на вашия кораб.

— А ако имам други планове?

— Вие и вашият екипаж ще бъдете унищожени от бомбардировачите на малийските въздушни сили.

— Ами ако те не уцелят по-добре, отколкото вашият боен кораб?
— дразнеше Пит Казим.

— Не си играйте с мен! — каза Казим. Тонът на гласа му стана заплашителен. — Кой сте вие и какво правите в моята страна?

— Може да се каже, че сме домашна компания на риболов.

— Спрете и закответе вашия кораб незабавно! — заповяда Казим.

— Не мисля, че имам желание — отвърна Пит кавалерски.

— Вие и вашият екипаж със сигурност ще умрете, ако не го направите.

— Тогава вие ще изгубите една яхта като никоя друга в света. Единствената по рода си. Мисля, че имате идеята да я запазите.

Настъпи тишина и Пит знаеше, че няма да е за дълго.

— Прочетох докладите за вашето малко спречкване с моя приятел адмирал Матабу и съм наясно за вашата огнева мощ.

— Тогава вие знаете, че бихме могли да изпратим вашия боен кораб на дъното на реката.

— Съжалявам, че стрелях по вас, нарушавайки моята заповед.

— Ние също така можем да ударим вашия командирски самолет и да го свалим — блъфира Пит.

Казим не беше глупав. Той беше предвидил такава възможност.

— Аз ще умра, вие ще умрете. Каква е ползата от това?

— Дайте ни възможност да си помислим и ще ви отговорим, докато стигнем Гао.

— Аз държа на думата си — каза Казим с неудоволствие. — В Гао вие ще застанете на дока. Ако се опитате да направите глупав опит за бягство, моите въздушни сили ще ви унищожат.

— Разбирам, генерале. Вие правите нашия отбор кристалночист.

Пит изключи радиото и се развика:

— Обичам, когато правя добра сделка.

Светлините на Гао блеснаха в тъмнината на по-малко от пет километра от тях. Пит пое руля от Джордино и се обърна към Гън:

— Наблюдавай дълбочината, Руди.

— Скоростта е почти 75 възела. При това положение не бих могъл да я определя — възрази Гън.

— Не се притеснявай. Ще я намаля с десет възела. Ти наблюдавай самолета. — След това се обърна към Джордино: — Поговори сладко с Казим. Ангажирай вниманието му.

Джордино включи радиото и започна с бавен тон:

— Бихте ли повторили условията си, генерале?

— Спрете с вашите глупости и опити да се измъкнете. Вкарайте вашия кораб в Гао и ще живеете. Това са условията ми.

Докато Казим говореше, Пит подхождаше с „Калиопа“ все по-близо до брега на реката, който водеше към града. Напрежението в кокпита растеше. Той прецени, че Гън трябва да скочи във водата, преди светлините на Гао да се отразят в нея, а той самият трябва да запази спокойствие. Играта беше малийците да не забележат тяхната последна маневра. Дълбокомерът показваше, че става по-плитко. Той приготви тротила, който щеше да изпрати „Калиопа“ на дъното.

— Време е — каза Пит на Гън. — Върви и добра сполука.

Без да каже дума за сбогуване Гън, се спусна във водата, като влачеше след себе си ролката с кабела за взривяване.

Джордино погледна зад кърмата, но Руди беше вече напълно изчезнал в тъмната вода. Доволен, че неговият приятел безопасно ще преплува последните 50 метра от яхтата до брега, той продължи спокойния си разговор с Казим:

— Ако ни обещаете безопасно пътуване из вашата страна, яхтата или поне това, което е останало от нея, е ваше.

Казим отговори:

— Приемам.

— Ние нямаме желание да мрем в ада на огъня или в тази мръсна река.

— Мъдро решение — отговори Казим. Думите му прозвучаха формално, но се усещаше триумфа, който отразяваше гласа му. — В действителност вие нямате друг избор.

Пит имаше гадното усещане, че е преиграл. Съмняваха се дали Казим не възнамерява да ги убие и да хвърли телата им на чакалите. Планът, ако той можеше да бъде наречен такъв, щеше да им осигури не повече от няколко часа време. Но миг по-късно ги осени едно неочаквано решение, което дотогава не бяха си представяли.

20.

Джордино потупа Пит по рамото и му посочи една яхта:

— Светлините, които виждаш от борда, са на крайсерската луксозна яхта, за която ти говорих. Същата, която задминахме неотдавна. Има вид на мултимиллионерска яхта, снабдена с хеликоптер и компания красиви жени.

— Мислиш ли, че може да има и сателитна комуникационна система, която да ни помогне да се свържем с Вашингтон?

— Не бих се изненадал, ако има телекс.

Пит се обърна и се усмихна на Джордино.

— Тъй като нямаме задължителни ангажименти, защо да не я посетим?

Джордино се засмя и го тупна по гърба.

— Ще приготвя детонатора.

— Тридесет секунди са достатъчни.

— Добре.

Джордино подаде радиото на Пит и слезе в машинното отделение. Той се върна обратно почти веднага, докато Пит още програмираше курса на компютъра и беше зает с автопилота. За щастие, реката на това място беше широка и права, което позволяваше на „Калиопа“ да плава на собствен ход на определена дистанция след тяхното напускане.

Той попита Джордино:

— Готов ли си с радиото?

— Каж ми нещо.

— Какво?

Пит насочи микрофона към себе си и изрече:

— Генерал Казим.

— Да?

— Промених мнението си. Няма да имате яхтата, въпреки всичко. Приятен ден!

Джордино възкликна:

— Харесвам стила ти!

Пит постави радиото обратно и застана прав, докато „Калиопа“ застана почти до крайсерската яхта. След това приготви тротила. Когато скоростта спадна до 20 възела, той извика:

— Сега — и скочи във водата.

Джордино не се нуждаеше от подкана. Той прекоси задната палуба и се прехвърли през кърмата. Падна във водата и се озова в центъра на килватера^[1]. Пит се колебаеше дали ще му стигне времето при евентуален взрив да избегне ударната вълна. За щастие, водата беше топла. Той плуваше по гръб, гледайки как „Калиопа“ потъва в тъмнината със скоростта на експресен влак. Една напусната безлюдна яхта, на която ѝ оставаха секунди живот. Пит плуваше и чакаше да види експлозията в машинното отделение. Не чака дълго. Дори и на километър отдалеченост от нея, той почувства удара на вълните, предизвикани от взрива. Пламъците образуваха оранжева топка и „Калиопа“ се разцепи на хиляди парчета. След това всичко утихна. Единствените звуци идваха от самолета на Казим. Чуваше се и музика на пиано от крайсерската яхта. От борда ѝ се чу гласът на Джордино:

— Ти плуваш? Мислех, че ще се разхождаш.

— Само при специални случаи.

Джордино му подаде ръка:

— Считай, че ги заблудихме.

— Временно. Те ще разберат това скоро.

Докато плуваше, той беше огледал новата яхта. Тя беше отличен съд за речно плаване. Проектът и конструкцията ѝ напомняха на Пит един стар параход, плавал по Мисисипи по времето на генерал Лий. Но за разлика от него яхтата беше далеч по-модерна. Тя отговаряше на всички изисквания на класа мегаяхти. Имаше отделна пилотска кабина, горна и долна палуба, малък хеликоптер, атриум на три нива, изпълнени с тропични растения. Притежаваше още супер модерна електроника за управление.

Малко преди да взривят „Калиопа“, на около 20 метра от крайсерската яхта, Пит беше забелязал сенките на офицерите ѝ да стоят на брега. Но поради експлозията тяхното внимание беше отвлечено и те въобще не забелязаха, че Пит и Джордино се бяха качили на тяхната яхта. Въпреки всичко те трябваше да бъдат много предпазливи, защото не знаеха дали няма други хора на яхтата. Бяха се озовали на палубата, която водеше към каютите за гости. Огледаха се

внимателно и решиха, че трябва да се изкачат и на следващата палуба. Един бърз поглед им беше достатъчен да разберат, че са в приемния салон с размери и елегантност на луксозен хотелски ресторант. След това продължиха напред по палубата и стигнаха до пилотската кабина. Отвориха вратата и видяха, че е отлично обзаведена — само стъкло, метал и кожа в златистожълто. Върнаха се в салона, за да го огледат по-добре. Сервитьорът беше излязъл вероятно с гостите навън, но една русокоса жена с дълги прави бедра, тесен кръст и бронзово обгоряла кожа седеше зад пианото, като закриваше клавишите с пищния си бюст. Тя беше облечена с тясна черна мини рокля. Свиреше стар шлагер „Последният път, когато бях в Париж“. Свиренето ѝ беше лошо, но пееше с приятен гърлен глас. Четири празни чаши от мартини седяха върху единия край на пианото. Изглеждаше, като че ли е прекарала целия ден откакто се е събудила в пиене на джин. Спря по средата, погледна ги изненадано със зеленикавите си полуотворени очи.

— Кой вятър ви довя тук? — измънка тя.

Пит видя гримасата, която тя направи при появата им. Тогава той схвана от огледалото, което висеше зад бара, че външният им вид беше окайващ. И какво ли би си помислил всеки нормален човек, който вижда мъже с мокри, измачкани ризи и шорти, сплъстена коса и небръснати поне от една седмица. Ето защо те простиха учудването ѝ. Пит постави пръст на устните си да мълчи и целуна ръката ѝ, след което напусна безшумно хола. Джордино се поколеба, отправи ѝ нежен поглед и ѝ смигна:

— Казвам се Ал. Обичам ви и ще се върна.

И излезе.

Озовали се на палубата, те започнаха да се оглеждат, за да се ориентират в лабиринта от коридори.

— Ако бях собственик на тази яхта — каза Пит, — щях да си оборудвам офиса и комуникационния център на горната палуба в задната ѝ част, за да се наслаждавам на гледката.

— Аз пък мисля, че искам да се ожена за пианистката.

— Не сега — отвърна предпазливо Пит. — Давай напред, за да проверим вратите и да се ориентираме в обстановката.

Разпознаването на каютите стана лесно. Вратите бяха с метални табелки. Както се досещаше Пит, каютата в края на средния коридор

носеше табелка с надпис „Частен офис на г-н Масар“.

— Това трябва да е човекът, който притежава този плаващ дворец — каза Джордино.

Пит не отговори, но с лекота отвори вратата. Всеки офицер на която и да е от по-големите компании на Западния свят би ахнал от почуда, когато види този служебен кабинет на яхта, закотвена в далечен бряг на пустинята. В средата имаше старинна испанска заседателна маса с десет стола, тапицирани със стилна цветна дамаска. Встрани имаше скулптури в естествен размер на Хопи Качина. Таванът беше изписан в иберийски стил. За момент Пит не повярва, че се намира на яхта. Модерна комуникационна система беше монтирана в близост до бюрото. Стаята беше празна и Пит не губеше време. Той се доближи до телефона, седна, като изучаваше целия комплекс бутони и цифри, и след това започна бързо да набира. Когато избра кодовете на страната и на града, той прибави частния телефонен номер на Сандекър. Седна и зачака. След около десет позвънявания не се получи отговор.

— За бога, защо не отговаря? — каза Пит с отчаяние.

— Вашингтон е с пет часа назад от Мали. Сега там е полунощ. Вероятно си е в леглото.

Пит тръсна глава:

— Не и Сандекър. Той никога не заспива, когато чака връзка с такава мисия като нашата.

— Какво ще стане, ако те имат оръжие? — подхвърли Джордино.

— Ще се погрижим за това, като му дойде времето.

Джордино оглеждаше стаята и предметите на индийското изкуство. Най-послед един женски глас се обади в слушалката:

— Офисът на адмирал Сандекър.

Пит стисна здраво слушалката и попита:

— Джули?

Частната секретарка на Сандекър Джули Уулф въздъхна:

— О, господин Пит, вие ли сте?

— Да, но не очаквах, че вие ще бъдете в офиса по това време на нощта.

— Никой не е спал, откакто изгубихме връзка с вас. Благодаря на бога, че сте живи. Всички в НЮМА много се тревожим. Господин Джордино и господин Гън добре ли са?

— Те са добре. Адмиралът наблизил ли е?

— Той е на среща с отряда за бързо реагиране на ООН и мислят как да ви измъкнат от Мали. Ще ви свържа веднага.

За по-малко от минута гласът на Сандекър прозвуча заедно с шум от отваряне на врата:

— Дърк?

— Нямам време за дълъг доклад, адмирале. Моля ви, включете на запис.

— Включено е.

— Руди изолира химичния причинител на замърсяването. Той има записани всички данни и се отпрати към летището на Гао, където се надява да хване някакъв самолет, за да напусне страната. Ние установихме евентуалното местоположение, откъдето компаундът прониква в Нигер. Всичко това точно е записано в дневника на Руди. Трудността идва оттам, че местоположението е някъде на север в пустинята. Ал и аз оставаме, като ще направим опит да се доберем до там. Междувременно потопихме „Калиопа“.

— Къде сте сега? — попита Сандекър.

— Чувал ли си някога за богат човек на име Масар?

— Ив Масар. Френски магнат. Чувал съм за него.

Преди Пит да успее да отговори, Джордино беше изблъскан до стената от шестима здрави мъже. Той се опита да събори трима от тях.

— Ние сме неканени гости на яхтата на Масар — завърши думите си Пит. — Съжалявам, адмирале, но трябва да си тръгвам.

Пит спокойно окачи слушалката, завъртя стола и видя, че в офиса беше застанал човек, току-що влязъл в кабинета.

Ив Масар беше безупречно облечен в бял костюм с жълта роза на ревера. Едната му ръка беше в джоба на сакото. Той се огледа наоколо, видя разкървавените физиономии на хората от екипажа си вследствие борбата с Джордино. Мълчаливо, пушейки бавно цигарата си „Голоаз“ се опитваше да разбере какво е станало. Пит и Джордино леко се усмихваха.

— Добър вечер — каза вежливо Пит.

— Американци или англичани? — заинтересува се Масар.

— Американци.

— Какво правите на моята яхта? — отсеке той.

Пит му се усмихна:

— Беше много спешно и трябваше да ползвам вашия телефон. Надявам се, че няма да ме изхвърлите. Ще бъда щастлив да си заплатя разговора и да отстраня повредите на вашата врата.

— Вие можехте да ме помолите, като дойдете на борда на моята лодка, и ползвате телефона като джентълмени.

Тонът на Масар показваше, че той ги счита за примитивни американски каубои.

— Ако бяхме сторили това, вие едва ли бихте поканили такива безупречни чужденци, които внезапно се появяват посред нощ във вашия личен кабинет.

Масар схвана това и им отвърна с усмивка:

— Не. Вероятно не. Вие сте съвсем прави.

Пит взе една писалка от бюрото и написа нещо върху лист хартия. След това го подаде на Масар.

— Може да изпратите сметката на този адрес. Приятно беше да разговаряме с вас, но трябва да вървим по пътя си.

Ръката на Масар се измъкна бавно от джоба му и в нея блесна малък автоматичен пистолет. Той се прицели в Пит.

— Ще настоявам да останете и да се радвате на моето гостоприемство, преди да ви предам на службите за сигурност на Мали.

Джордино го изгледа злобно и му подхвърли:

— Ще ни пратиш ли по едно желязо?

Французинът гледаше Джордино, като че ли беше мечка в зоопарк:

— Да, мисля да ви пусна по един.

Джордино погледна към Пит.

— Виждаш ли, казвах ти същото.

---

[1] Килватер — средна част по течението на реката. — Бел.ред. ↑

21.

Сандекър се върна в заседателната зала на главната квартира на НЮМА и седна, зареден с малко по-голям оптимизъм, отколкото имаше няколко минути преди това.

— Те са живи — произнесе той окуражено.

Двама мъже бяха седнали отделно на една маса с разгърнатата карта на западна Сахара и внимателно проучваха докладите на разузнаването относно дейността на армията и службите за сигурност на Мали. Те разбраха Сандекър и му кимнаха одобрително.

— Тогава ние ще продължим рискованата операция, както е планирана — каза по-старшият от двамата — мъж с посивяла, добре подстригана коса, със сини очи и вдъхващо доверие лице.

Генерал Хюго Бок беше далновиден човек, който преценяваше съобразно случая. Войник, притежаващ невероятен брой умения, той беше роден убиец. Бок бе старши командир на малко известния секретен отряд, наречен УНИКРАТТ, абревиатура на една служба за бързо реагиране към ООН. Отрядът се състоеше от хора от девет националности, високо подготвени и владеещи всички бойни похвати и средства. Те изпълняваха секретните и нелегални мисии на Световната организация, за които никъде не се съобщаваше. Генералът бе започнал своята продължителна кариера в германската армия и бе постоянно изпращан като съветник в страните от Третия свят, чийто правителства се нуждаеха от услугите му при революционни ситуации или гранични вражди.

Негов заместник бе полковник Марсел Левант, ветеран с високи бойни отличия от Френския чуждестранен легион. В държанието му имаше аристократична нотка. Завършил Сен Сир — френската военна академия, той бе служил във всички части на света и бе герой от кратката пустинна война срещу Ирак през 1991 г. Лицето му излъчваше интелигентност и притежаваше определена привлекателност. Въпреки че бе почти 36-годишен, стройната му осанка, дългата кестенява коса, широките, но добре поддържани

мустаци и сивите очи го правеха да изглежда като току-що дипломиран курсант.

— Имате ли тяхното местоположение? — попита Левант Сандекър.

— Да — отвърна Сандекър, — единият се опитва да се качи на борда на някакъв самолет на летището в Гао, а другите двама са на една яхта в река Нигер, принадлежаща на Ив Масар.

Очите на Левант се отвориха широко, когато чу името:

— А, да. Скорпионът.

— Вие го познавате?

— Само по репутацията му. Ив Масар е международен мошеник, който притежава около два милиарда долара. Наричат го Скорпионът, защото известен брой от неговите съдружници и бизнес партньори мистериозно изчезват, като му оставят солиден капитал и няколко големи и много печеливши предприятия. Смятат го за твърде безскрупулен, без да споменаваме за затрудненията на френското правителство. Вашите приятели не биха могли да намерят по-лоша компания.

— Дали има криминални престъпления? — попита Сандекър.

— Съвсем определено, но той не оставя никакво доказателство, което би го уличило в нарушение на закона. Приятели от Интерпол ми довериха, че имат около метър досие за него.

— От толкова много хора в Сахара — забеляза Бок, — как ли вашите приятели са попаднали на него?

— Ако вие познавахте Дърк Пит и Ал Джордино — произнесе Сандекър, — щяхте да разберете.

— Все още не разбирам защо генералният секретар г-жа Камил одобри операцията по тайното изваждане на вашите хора от НЮМА извън Мали — каза Бок. — Мисиите на нашия отряд са обикновено нелегални и дълбоко засекретени, но само в случай на международни кризи. Не мога да разбера защо спасяването на живота на тримата изследователи от НЮМА е толкова критично.

Сандекър погледна Бок право в очите.

— Повярвайте ми, генерале, вие никога не ще имате мисия, по-важна от тази. Научните данни, които тези мъже са събрали в Западна Африка, трябва да изпратим в нашите лаборатории във Вашингтон при първа възможност. Нашето правителство поради глупави причини,

известни само на бога, отказа да се намеси. Хала Камил присърце прие необходимостта от операцията и одобри вашата мисия.

— Мога ли да попитам какви са тези данни? — контрира Левант Сандекър.

Адмиралът поклати глава:

— Не мога да ви кажа.

— Това е работа, касаеща само Съединените Щати.

— Не, тя се отнася до всеки човек, жена, дете, които ходят по земята.

Бок и Левант размениха кръстосани погледи. След малко Бок се обърна към Сандекър:

— Вие твърдите, че вашите хора са в клопка. Този факт прави успеха на операцията крайно труден. Ние отиваме на голям риск, като разделяме нашия отряд, опитвайки се с един куршум да уцелим два заека.

— Да не искате да ми кажете, че не можете да спасите моите хора? — попита Сандекър с учудване.

— Съвсем не — каза Бок.

— Това, което генерал Бок иска да каже — обясни Левант, — е, че ние удвояваме риска, като опитваме да изпълним две мисии едновременно. Елементът на изненадата е само половината от нещата. Ние имаме по-големия шанс да успеем, концентрирайки нашата сила върху спасяването на двамата мъже от яхтата на Масар, тъй като там не очакваме сериозна съпротива. Също така можем да определим точното ѝ местонахождение. Летището е различна история. Ние нямаме представа къде е вашият човек.

— Руди Гън — обяви Сандекър. — Името му е Руди Гън.

— Къде се крие Гън — продължи Левант. — Нашият отряд би изгубил ценно време да го търси. Също така мястото се използва от малийските военновъздушни сили, както и от гражданската авиация. Военното разузнаване сигурно знае за случая. Всякакъв опит за напускане на страната от летището Гао ще бъде изключен.

— Вие искате от мен да направя избор.

— Искаме планиране на непредвидените трудности — каза Левант. — Ние трябва да степенуваме коя от мисиите е на пръв и коя на втори план.

Бок погледна Сандекър.

— Ваш ред е, адмирале.

Сандекър погледна към картата на Мали, разгъната върху масата, втренчи очи в червената линия на река Нигер, която маркираше курса на „Калиопа“. Действително имаше известно колебание в него, за да реши. Химичните анализи бяха с най-голямо значение. Последните думи на Пит останаха на заден план в съзнанието му. Той взе една от пурите, които седяха пред него, и бавно я запали. Гледаше съсредоточено маркировката на Гао върху картата, преди да се обърне към Бок и Левант отново.

— Гън трябва да бъде вашият приоритетен риск — каза той равно.

Бок допълни:

— Съгласен съм.

— Но как можем да сме сигурни, че Гън вече не е уредил напускането на страната?

Левант даде знак.

— Моите сътрудници вече провериха разписанието на полетите. Следващият полет на малийската гражданска авиация или на всеки друг може да бъде след четири дни, считано от днес, в случай, че не бъде анулиран, което рядко се случва.

— Четири дни — повтори Сандекър. Надеждите му внезапно се стопиха. — Няма начин Гън да се крие в продължение на четири дни. Двадесет и четири часа, може би. След това малийските служби за сигурност ще го заловят.

— Освен ако не говори арабски или френски, или случайно да изглежда като местен — каза Левант.

— Няма шанс за това — отговори Сандекър.

Бок придърпа картата на Мали към себе си и посочи с пръст.

— Полковник Левант и отрядът от четиридесет човека могат да бъдат в Гао след двадесет часа.

— Бихме могли, но няма да стане — предпазливо каза Левант. — Двадесет часа, считани отсега, означава, че ние ще пристигнем точно по обяд малийско време.

— Грешката е моя — коригира се Бок, — по никакъв начин не мога да рискувам да пристигнем през деня.

— Да почакаме още малко — каза Сандекър кисело. — Тогава ще увеличим шансовете на Гън да бъде заловен или убит.

— Обещавам ви, че моите хора и аз ще направим най-доброто, за да спасим вашия човек — отвърна Левант. — Но не с голям риск за останалите.

— Не отказвайте — погледна към Левант Сандекър. — Той носи информация, която е критична за оцеляването на всички нас.

Лицето на Бок придоби скептично изражение след чутото от Сандекър.

— Честна игра, адмирале. Няма значение дали тази мисия е одобрена, или не от генералния секретар на ООН. Ако част от хората ми умрат при изпълнението ѝ, убити като диви патици, за да спасят само един човек от вашите, по-добре е да ме екзекутират.

Сандекър напусна масата и погледна Бок с очи, искрящи от гняв.

— Сега слушай, гумена главо, пет пари не давам дали ще загубите хора или не при спасяването на Гън от Мали. Само го измъкнете оттам. Изпълнявайте и не си бършете задника с мен.

Бок въобще не успя да възрази. Той седеше, наблюдавайки Сандекър изпод големите си сиви вежди. След това избухна в смях.

— Чак сега се разбрахме. Защо да не пийнем нещо и да не направим план.

Сандекър се усмихна и бавно се отпусна в един стол. Той предложи на Бок една от своите пури.

— Удоволствие е да се прави бизнес с вас, генерале. Да се надяваме, че сътрудничеството ни ще бъде печелившо.

Хала Камил стоеше на стъпалата на хотел „Уолдорф Астория“, чакайки своята лимузина, след като беше напуснала една формална вечеря, давана в нейна чест от индийския посланик в ООН. Валеше слаб дъжд и улиците отразяваха светлините на града по мокрия паваж. Когато големият черен „Линкълн“ пристигна и шофьорът отвори вратата, тя пристъпи под един чадър, носен от пиколото на хотела, който придържаше дългия шлейф на роклята ѝ. Внимателно я настани на задната седалка на лимузината.

Исмаил Йерли беше вече седнал от другата страна. Той взе ръката ѝ и я целуна.

— Извинявам се, че се срещаме по този начин — оправда се той, — но е твърде рисковано за нас да ни виждат заедно.

— Продължава дълго време, Исмаил — каза Хала. Големите ѝ очи бяха меки и сияйни. — Ти ми го подаряваш.

Той погледна напред към кабинката на шофьора, за да се убеди, че прозорчето е спуснато.

— Чувствам, че е по-добре за теб, ако се срещаме по този начин. Ти се издигна твърде много и работиш упорито, за да загубиш всичко заради някакъв скандал.

— Ние може да бъдем дискретни — каза Хала с тих глас.

Йерли поклати глава.

— Любовните приключения на политическите мъже остават незабелязани. Но не е така за жена с твоя пост. Медиите и журналистите ще ги разтръбят из целия свят.

— Аз все още изпитвам голямо влечение към теб, Исмаил.

Той хвана ръцете ѝ.

— И аз също. Ти си най-доброто, което съм срещал, и няма да бъда причина за твоя провал.

— Сега трябва да повървиш — каза тя. — Ще бъде много достойно за теб.

— Да — отвърна той без ентузиазъм, — за да не предизвикваме заглавие в новините „Генералният секретар на ООН уличена като метреса на Световната здравна организация“. Моите началници от втори отдел на Националната служба за отбрана ще бъдат особено доволни от разкритието ми като такъв.

— Защо да не запазим нашата връзка в тайна, както досега — протестира тя. — Защо да не продължим?

— Невъзможно.

— Ти си познат като човек от турска националност. Кой би могъл да разкрие, че французите са те завербували, когато си бил студент в Истанбулския университет?

— Ако някой се зарови по-дълбоко, сигурно ще открие тайната. Първото задължение на добрия агент е да работи в сянка, без да бие на очи или да бъде забелязан. Аз направих компромис с моето прикритие в ООН, когато се влюбих в теб. Ако евентуално британските, съветските или американските служби се доберат до нашата връзка, техните разузнавачи няма да се спрат пред нищо, докато не изровят и най-малката подробност за нея и после да я използват срещу теб.

— Но те не знаят нищо — отвърна тя с надежда.

— Не, и те няма да могат. Заради това ние не трябва да се виждаме извън сградата на ООН.

Хала се обърна и погледна през мокрото от дъжда стъкло на колата.

— Тогава защо си тук?

Йерли пое дълбоко въздух.

— Нуждая се от услуга.

— Нещо, засягащо Обединените нации или твоите френски господари?

— И двете.

Тя почувства, че се задушава.

— Ти само ме използваш, Исмаил. Експлоатираш чувствата ми, за да играеш своите дребни шпионски игри. Ти си един безскрупулен плъх.

Той не каза нищо.

Тя се предаде, както много добре знаеше, че ще направи.

— Какви сведения искаш от мен?

— Има един епидемиологичен екип на Световната здравна организация — занарежда той с делови глас, — който разследва съобщенията за една странна болест в пустинята на Мали.

— Чух за този проект. Беше съобщено за него през времето на моя ежедневен брифинг преди няколко дни. Доктор Франк Хопър ръководи разследването.

— Точно така.

— Хопър е добре известен учен. Каква е твоята намеса в тази мисия?

— Моята задача е да координирам тяхното пътуване и да им осигуря храна, транспорт, лабораторна екипировка — по малко от тези неща.

— Все още не съм наясно какво искаш от мен.

— Бих искал да отзовете доктор Хопър и неговите хора незабавно.

Тя се обърна и го погледна с изненада.

— Защо искаш това?

— Защото са в голяма опасност. Имам сведения от добър източник, че ще бъдат убити от западноафрикански терористи.

— Не мога да повярвам!

— Истина е — каза той сериозно. — Ще бъде поставена бомба в самолета им и той ще експлодира над пустинята.

— За кого работиш? — промълви тя. Гласът ѝ трепереше. — Защо идваш при мен? Защо не предупредиш доктор Хопър?

— Опитах се да се свържа с него, но той отказа всякаква връзка.

— Не можеш ли да помолиш малийските власти да предотвратят атентата и да осигурят защита?

Йерли отговори:

— Генерал Казим гледа на тях като на нежелани чужденци и отказва мерки за тяхната сигурност.

— Щях да съм глупачка, ако не мислех, че има нещо много поинтригуващо в тази история, отколкото просто поставянето на бомба.

Той я погледна право в лицето.

— Повярвай ми, Хала, единствената ми мисъл е да спася доктор Хопър и неговите хора.

Хала искаше безрезервно да му повярва, но дълбоко в сърцето си знаеше, че я лъже.

— Изглежда, през тези дни всеки разследва замърсяване в Мали и всичките спешно искат помощ и евакуация.

Йерли погледна загадъчно, но не каза нищо, очаквайки да продължи.

— Адмирал Сандекър от НЮМА дойде при мен с настоятелната молба да използва нашия отряд за бързо реагиране, за да евакуираме трима от неговите хора, попаднали в ръцете на малийските секретни служби.

— Американците разследват също източник на опасно замърсяване в Мали?

— Да, в частност това е една нелегална операция, но малийското военно разузнаване ги е разкрило.

— Заловени ли са?

— Не, допреди четири часа.

— Къде точно са разследвали?

Йерли изглеждаше разтревожен и Хала улови голямо напрежение в гласа му.

— В река Нигер.

Йерли хвана рамото ѝ и очите му изглеждаха опечалени.

— Искам да зная повече за това.

За момент тя почувства някаква тръпка.

— Те изследваха източника на един химичен компаунд, който е причина за червените приливи и отливи по целия африкански бряг.

— Четох за това във вестниците. Продължавай.

— Казаха ми, че те ползват една яхта с оборудване за химични анализи и извършват това, като вземат непрекъснато проби от реката.

— Дали са го открили? — забеляза той.

— Според адмирал Сандекър, те са определили района, откъдето идва — недалеч от град Гао в Мали.

Йерли не изглеждаше доволен.

— Дезинформация. Това трябва да бъде отговорът. Тази история трябва да е прикритие за нещо друго.

Хала поклати глава.

— За разлика от теб адмиралът никога не лъже, когато се касае за живот.

— Ти каза, че НЮМА седи зад тази операция.

Хала потвърди.

— Не е ли ЦРУ или друга американска разузнавателна служба?

Тя тръсна с ръка и се засмя кисело.

— Ти искаш да кажеш, че твоите скрити разузнавателни източници в Западна Африка нямат никаква представа, че американците работят под носовете им.

— Не говори абсурди. Какви важни тайни може да притежава една такава бедна нация като Мали, които да са привлекателни за американските интереси.

— Трябва да има нещо. Защо не искаш да ми го кажеш?

Йерли гледеше разсеяно и не отговори веднага.

— Нищо... нищо съществено.

Той почука на стъклото, за да привлече вниманието на шофьора.

Шофьорът удари спирачките и спря пред голяма административна сграда.

— Ще си поплачеш ли за мен?

Гласът ѝ беше плътен и изпълнен с желание. Той се обърна и я погледна.

— Истински съжалявам. Ще ми простиш ли?

Нещо се надигна отвътре в нея. Тя тръсна глава.

— Не, Исмаил. Не мога да ти простя. Повече няма да се срещаме. Очаквам писмото с твоята оставка върху бюрото си утре до обяд. Ако не го направиш, ще те изхвърля от ООН.

— Не можеш да бъдеш толкова лоша!

Хала продължи:

— Твоите тревоги не са свързани със Световната здравна организация. Нито пък те е грижа за нея. Ти дори не си лоялен 50% към французите. И понеже това е така, ти работиш единствено за своите финансови интереси.

Тя се пресегна през него и отвори вратата.

— А сега изчезвай!

Йерли слезе безшумно от колата и застана на тротоара. Хала със сълзи на очи дръпна вратата обратно и не се обърна назад, докато шофьорът не потегли. На Йерли му се искаше да усети малко болка или тъга, но беше твърде голям професионалист. Тя беше права, че той я използваше. Неговото единствено привличане към нея беше сексът. Но от многото жени, които бяха минали през ръцете му, тази беше единствената, която се влюби в него.

Той влезе в коктейлната зала на хотел „Алгонкуин“, поръча си едно питие и след това помоли да ползва телефона. Набра номера и зачака отговор от другата страна.

— Да?

Той заговори с преправен и тайнствен глас:

— Имам свежа информация за господин Масар.

— Откъде сте вие?

— От руините на Пергамон.

— Турция?

— Да — отсече Йерли кратко. Той никога не вярваше на телефоните и мразеше, когато трябваше да си служи с детски кодове.

— Аз съм на бара в хотела „Алгонкуин“. Кога мога да ви очаквам?

— В един след полунощ. Твърде късно ли е?

— Не. Ще направя късна вечеря.

Йерли постави слушалката замислено. Какво ли знаят американците относно операцията на Масар в пустинята и форт Фуруо? Дали техните разузнавателни служби са разкрили истинската дейност на завода за преработка на опасни промишлени отпадъци? И какво са

надушили наоколо? Ако е така, последствията ще бъдат ужасни. Както и фалитът на няколко големи френски банки.

22.

Зад него беше черен непрогледен мрак, а пред него — редките пръснати улични светлини на Гао. На Гън му оставаха още 10 метра до брега, когато единият му крак докосна мекото дъно на реката. Той стъпи, огледа се и като държеше тялото си под водата, започна внимателно да се приближава към брега.

Бреговата ивица свършваше до малка каменна стена, откъдето започваше пътят. Когато стъпи на пясъка, той почувства живителната му топлина и тъй като тялото му я жадуваше, легна върху него, за да почине за няколко минути. Чувстваше леко схващане на десния си крак и умора в раменете.

Той се опипа по гърба и усети, че раницата е на мястото си. Откакто беше скочил във водата като изстрелян снаряд, мислеше, че може би я е загубил. Но презрамките ѝ все още бяха на раменете му.

Той се изправи и тръгна към стената, прескочи я и се озова на пътя. Беше пусто. По лошо павираната улица, която водеше диагонално към града, се виждаха малък брой пешеходци. С крайчеца на окото си Гън забеляза слаба светлина и погледна към покрива на близката къща, където в същото време един човек палеше цигара. Той вървеше и оглеждаше улицата, пешеходците, опитваше се да проумее ритъма на тяхното движение. За да бъде по-незабелязан, реши да свали очилата си, макар че това не беше много удачно за него, тъй като беше късоглед и не можеше да вижда на повече от 20 метра.

Гън сложи раницата на гърдите си и я закри с якето си, така че да изглежда като разширен стомах. Внимателно крачеше по улицата между гражданите на Гао. След около две пресечки той забеляза, че се движат хора с велосипеди. Отминаха го няколко коли и мотоциклети. Щеше да бъде добре, ако просто можеше да се окаже на летището, но още преди напускането на яхтата той беше проучил картата и знаеше, че е на няколко километра от града. Намисли си да открадне велосипед, но бързо се отказа от тази идея. Вероятно щяха да търсят крадеца, а той не искаше да оставя следи. Гън стигна до главната улица и след това се озова на пазарния площад. Тук беше хотел „Атлантида“.

Миришеше на екзотика. Хората бяха облечени със сини и зелени дрехи, имаше и в национални носии. Повечето мъже носеха шапки или главите им бяха покрити със сини башмаци. Гън държеше главата си наведена надолу, беше покрил наполовина лицето си с башмак, така че бялата му кожа почти не се забелязваше. Никой не го спря и не му зададе неудобни въпроси. Ако по неочаквана причина някой го спреше, щеше да каже, че е турист, тръгнал на пътуване по Нигер. Все пак опасността да бъде спрян от някого му изглеждаше реална за един нелегален американец, какъвто беше. Той продължи по пътя, като държеше посоката, където би трябвало да бъде летището. Така стигна до края на града. Той не можеше да предположи, че в този момент пътят му щеше да стане по-лесен, отколкото очакваше. Един камион се движеше зад него с бавна скорост. Гън се сниши в канавката и реши да почака. Дори извади от раницата си един пистолет „Смит енд Уесън“ — 38 калибър, подарен от баща му за всеки случай. Камионът го отмина, като леко намали и в този момент Гън се затича и скочи в него. Според предположенията му, посоката беше към летището. Озовал се временно в безопасност, той сложи отново очилата си, за да вижда по-добре. Пътят беше асфалтов и на километър или два пред себе си видя светлини на голяма площ, което му подсказа, че това може би е летището. Малко след това камионът намали и почти спря на един завой. Гън реши, че сега е моментът да скочи. Поседя малко на земята, стана и тръгна по алеята към светлините. Само след няколко метра забеляза дървена табела, на която пишеше на три езика: „Международно летище Гао“.

— Международно — прочете Гън на глас. — Как се надявам да е така.

Той продължи по алеята, вървейки плътно в левия ѝ край, за да не го удари някое идващо превозно средство. Нямаше никаква нужда да се крие. Летищният терминал беше тъмен и паркингът пред него абсолютно празен. Надеждите му бяха да се скрие някъде наблизо. Той видя няколко добре поддържани дървени постройки с извит ламаринен покрив. Това бяха хангари. Гън премина покрай тях незабелязано и се озова в началото на пистата. Там, осветени от прожекторите, стояха 4 бойни самолета на малийските военновъздушни сили и един транспортен. Той застана неподвижно, когато забеляза двама

въоръжени постови, които седяха в една секретна кабина. Единият се люлееше на стола, а другият се бе излегнал и пушеше цигара.

Гън извади своя водолазен часовник „Хроноспорт“ и погледна циферблата. Беше единадесет и двацет. Изведнъж се почувства уморен. Бе изминал такова разстояние единствено за да се добере до това пустинно летище, на което сега не се виждаше никакво пристигане или заминаване на самолети. Това можеше да не бъде чак толкова лошо, но имаше вероятност малийските сили за сигурност да са го завардили отвсякъде и в такъв случай всяка възможност да се измъкне бе обречена на провал, още повече при липсата на вода и храна. Гън продължи нататък, избягвайки светлините, като много внимаваше да не се натъкне на други секретни постове. Постепенно излезе от зоната на летището и се озова направо в пустинята, в близост до една малка пясъчна дюна. Използвайки прикритието на тъмнината, той изкопа с ръцете си дупка в пясъка. Може би тя бе пълна с мравуняк, но сега не го беше грижа. Бе много уморен да мисли за това.

Само след тридесет секунди беше заспал.

Пит и Джордино бяха повалени от хората на Масар и заключени на една метална платформа в близост до машинното отделение. Ръцете им бяха вързани, а краката им — оковани в къси вериги, закрепени към тръбите на парната инсталация. Движението им беше съвсем ограничено, тъй като можеха да стоят само на коленете си и всяко мръдване при опит да се освободят ги залепяше до горещите тръби и им причиняваше страхотна болка. Състоянието им беше безпомощно. Над тях на палубата стоеше часови с автоматичен пистолет. Да се избяга при тази ситуация беше невъзможно.

Атмосферата в тази метална кутия, където се намираха, ставаше непоносима. Парата от една тръба проникваше в порите им, въздухът започваше да недостига, а като прибавим и горещината, мъчението нарастваше с всеки изминал момент. Джордино се чувстваше зле, бе отслабнал и започваше да губи съзнание. Силата му се бе почти стопила след два часа престой в този арест. А загубата на течности го правеше почти луд от жажда. Той погледна към Пит, опитваше се да разбере как приятелят му понася това нечовешко мъчение. Доколкото схващаше, Пит не показваше никаква реакция. Лицето му, обгърнато в

пара, изглеждаше замислено и тъжно. Той с усърдно внимание изучаваше начина на закрепване на веригите към тръбите, всеки болт и всяка гайка, търсейки как да се освободи от тях. Погледът му беше засякъл едно табло с набор от гаечни ключове и той правеше план как да се добере до тях, без да бъде забелязан в това вързано положение.

— В още една хубава каша се забъркахме, Стенли — каза Джордино, цитирайки реплика от комедиите на Лаурел и Харди.

— Съжалявам, Оли, всичко е в името на човечеството — отвърна Пит в същия тон.

— Мислиш ли, че Руди е успял?

— Ако се е скрил някъде и е запазил хладнокръвие, няма причина да се е сдухал като нас.

— Какво мислиш, че очаква от нас този дърт френски мафиот, като ни държи тук вързани? — попита Джордино, изтривайки потта от челото си.

— Нямам представа — отговори Пит. — Но очаквам, че ще узнаем защо ни натика в тази гореща кутия, освен ако преди това няма намерение да ни предаде на полицията.

— Той трябва действително да е злопамятен, ако ни се сърди, че му ползвахме телефона.

— Грешката е моя — каза Пит поглеждайки весело, — но трябваше да проведе важен разговор.

— Разбира се, ти не би могъл да знаеш, че приятелят е скръндза.

Пит погледна Джордино с голямо възхищение. Той се учудваше, че този нисък и набит италианец все още имаше чувство за хумор, като имаше предвид окаяното състояние, в което се намираха. През дългите минути на агония в тяхната клетка — пещ, Пит упорито мислеше как могат да се спасят. В момента всякакъв оптимизъм беше безсмислен. Почти нямаше начин да скъсат веригите или да отключат белезниците.

Съзнанието му бе подготвило поне дванадесет комбинации, всяка от които изключваше следващата. Никоя не беше приложима, освен ако случайно не възникнеше подходяща ситуация. Главната пречка бяха веригите. По един или друг начин те трябваше да ги откачат от парната тръба. Ако това не станеше, добре обмисленият план на Пит се проваляше.

Той прекъсна умствената си гимнастика, тъй като постовият отвори капака на тяхната клетка и слезе долу да отключи веригите.

Още четирима от екипажа стояха горе пред машинното отделение. Пит и Джордино се изправиха на крака и четиримата моряци от екипажа ги поведоха към кабинета на Масар.

Ив Масар седеше в средата на един голям кожен диван и пушеше тънка черна цигара, а пред него на малка масичка имаше чашка коняк. Един тъмнокож мъж в униформа на офицер седеше на отсрещния стол и пиеше шампанско. Никой не помръдна, когато Пит и Джордино застанаха пред тях боси, по риза и панталон, мръсни и прогизнали от пот и влага.

— Това ли са клетите екземпляри, които си хванал в реката? — попита офицерът, гледайки ги любопитно през черните си студени и празни очи.

— В действителност те се появиха на борда, без да съм ги канил — отговори Масар. — Хванах ги в момента, когато ползваха телефона ми.

— Мислиш ли, че са успели да се свържат?

— Дойдох твърде късно, за да мога да ги спра — забеляза Масар.

Офицерът остави чашата си в края на масата и се надигна от стола си, прекоси стаята и застана право пред Пит. Той беше по-висок от Джордино, но беше с около 6 инча по-нисък от Пит.

— Кой от вас държеше връзка с мен, докато бяхте в реката? — попита той.

Учудването на Пит бе свършило.

— Вие трябва да сте генерал Казим.

— Да, същият.

— Трябва да ви подчертая, че не може да се създаде представа за даден човек само по неговия глас. Аз си мислех, че вие изглеждате повече като Рудолф Валентино, отколкото като Фернандел.

Пит се наведе и се завъртя косо, лицето му внезапно се изпълни с омраза, челюстите болезнено се свиха, тъй като Казим неочаквано го срита в слабините с обувия си в ботуш крак. Овладейл се бързо, Пит задържа с елегантно движение протегнатия крак на Казим, като накара генерала да балансира на другия. След това бавно оттласна разярения офицер назад, докато той се просна по задник на стола си.

Настъпи гробна тишина в стаята. Казим изпадна в шок. Като пожизнен диктатор в продължение на 10 години, съзнанието му отказваше да приеме подобен род отношение към неговата персона.

Той така беше свикнал на сервилността и подчинението на заобикалящите го, че не можеше да си представи някой да реагира брутално и физически срещу него. Целият трепереше от яд, устата му се напълни с пяна, само очите му оставаха студени и празни.

Бавно, отмерено той извади пистолет от кобура изпод мишницата си. Беше, както забеляза Пит, по-стар модел автоматична „Берета“ 9-милиметров, от въоръжението на НАТО. След това се излегна на една страна, взе на мушка Пит, като се усмихваше студено под мустак.

Пит хвърли страничен поглед към Джордино и забеляза, че приятелят му се канеше да скочи върху Казим. После отново спря поглед на Казим, очаквайки го да натисне спусъка, готов при най-малкото мръдване на ръката му да залегне на дясната си страна. Това може би щеше да се окаже една възможност за спасение, но Пит съзнаваше, че бе изгубил предимство в предизвикателството си към него. Казим имаше отлична възможност за стрелба и не би пропуснал от толкова близко разстояние. Освен това Пит знаеше, че бързината би му помогнала да избегне първия изстрел, но после, когато Казим зареди на автоматична стрелба, щеше да стане невъзможно, първо щеше да го простреля в едното коляно, после в другото. В очите на генерала се четеше насладата от бавно предизвикана смърт.

Вероятно секунда преди да започне стрелбата и мятането на конвулсиращи тела по пода, Масар вдигна ръка във въздуха и каза със заповеден тон:

— Ще ви помоля, генерале, да проведете екзекуцията където и да е другаде, но не и в моя приемен кабинет.

— Този — високият, трябва да умре! — изсъска Казим, гледайки с черните си очи Пит.

— Всичко с времето, приятелю мой — каза Масар, докато си наливаше нова чаша коняк. — Направи ми удоволствието да не опръскваш с кръв моя скъп килим „Назлини Навахо“.

— Ще ти купя нов — успокой го той.

— Не отчиташ ли факта, че той може да желае лека и бърза смърт? Разбираемо е, че те провокира, защото е по-леко да избереш бързата смърт, отколкото мъчителната агония.

Много бавно Казим свали насочения пистолет и го прибра. След това се усмихна лукаво.

— Ти разгада мислите му. Ти усети много добре какво всъщност представлява той.

Масар отвърна с галска хитрост:

— Американците наричат това улична интелигентност. Тези хора имат нещо съхранено в себе си, нещо живо. И двамата можем да спечелим, ако ги накараме да говорят.

Казим се надигна от стола си, доближи се до Джордино, вдигна беретата и я насочи в дясното му ухо.

— Да видим дали ще си по-словоохотлив, отколкото беше на твоята яхта.

— Каква яхта? — попита Джордино. Гласът му беше невинен като на дете след причастие.

— Онази, която напуснахте минути преди да се взриви.

— А-а. Онази яхта.

— Каква беше вашата мисия? Защо плавахте по Нигер до Мали?

— Ние изследвахме миграционните навици на дребните малки рибки, като сравнявахме знанията си за тях и времето, по което те изхвърлят хайвера си в горното течение на реката — изръси Джордино.

— А боеприпасите на борда на вашата яхта?

— Боеприпаси? Какви боеприпаси? — вдигна отрицателно рамене той и направи учудваща гримаса. — Не сме имали никакви боеприпаси.

— Забравихте ли за вашето нападение срещу военните патрулни канонерки на Бенин?

— Съжалявам, не сме слушали радио! — тръсна глава Джордино.

— Няколко часа в уютните килии на моята главна квартира в Бамако ще опреснят паметта ти.

— Много нездравословен климат за несговорчиви чужденци, уверявам ви! — каза Масар.

— Спрете да тормозите човека! — каза Пит, поглеждайки Джордино. — Кажете им истината.

Джордино се обърна и изгледа Пит.

— Да не си откачил?

— Вероятно няма да издържиш мъченията. Аз не мога. Мисълта за евентуална болка ме прави безпомощен. Ако не искаш да кажеш на генерал Казим това, което иска, аз ще го направя.

За момент на Джордино му притъмня пред очите, след това се съвзе и изкрещя, изпълнен с гняв:

— Ти си мръсно влечуго! Ти си предател!

Гласните протести на Джордино изведнъж затихнаха, тъй като Казим насочи пистолета си право в лицето му, дори го потърка по бузата, като му причини малка рана. Джордино отстъпи две крачки назад, спря и настръхна като разярен бик. Казим зареди на автоматична стрелба пистолета и го опря между веждите му.

„Стана тя, каквато стана“ хладнокръвно помисли Пит, обезпокоен от горещия темперамент на Джордино. Той направи рязко движение и застана през Казим, като избута зад гърба му Джордино.

— Спрете, за бога!

Незабелязано Масар натисна един бутон, закрепен на малка конзола върху канапето. Преди някой да успее да се обади или направи някакво движение, нахълта малка армия от членове на екипажа. Те хванаха Пит и Джордино и ги повалиха на пода. Пит разбра, че е безполезно да оказва съпротива, но Джордино се мятеше като заклан и псуваше.

— Отведете този обратно в металния бокс до парното! — извика Масар, сочейки с крак Джордино.

Пит видя как те завързаха ръцете на Джордино отзад с един кабел и след това стегнаха кабела около врата му, точно под ухото. Хванаха го под мишниците и го завлякоха към предишния им арест.

Казим насочи оръжието към Пит, който все още лежеше на пода.

— Е, тъй като ти предпочиташ сърдечния разговор пред агонията, защо не започнеш с истинското си име.

Пит се завъртя на една страна и седна.

— Пит. Дърк Пит.

— Трябва ли да ти вярвам?

— Това е име като всяко друго.

Казим се обърна към Масар.

— Претърсихте ли ги?

Масар отвърна:

— Не, те не носеха никакви документи или удостоверения.

Казим погледна Пит. Лицето му беше непроницаемо.

— Вероятно ще можете да ме осветлите защо влязохте в Мали без паспорти?

— Няма проблем, генерале! — пророни думите си Пит. — Партньорът ми и аз сме археолози. Бяхме сключили договор с една френска фондация да изследваме река Нигер за останки от древни плавателни съдове. Паспортите ни изчезнаха, когато нашата яхта беше нападната от един от вашите кораби и потопена.

— Ще станете честни археолози като новородените деца, след като бъдете оковани в металната кутия до парното за два часа. Вие сте твърде устойчиви, безстрашни и арогантни, за да бъдете нещо друго, освен обучени вражески шпиони.

— Каква фондация? — подхвърли Масар.

— „Дружеството на френското историческо наследство“ — отговори Пит.

— Никога не съм чувал за него!

Пит махна безпомощно с ръце.

— Какво мога да кажа?

— Откога археолозите изследват древността със суперлюксозна яхта, оборудвана с ракети и автоматично оръжие? — попита Казим саркастично.

— Никога не вреди, ако е подготвена срещу пирати или терористи! — усмихна се Пит глупаво.

В същия момент се почука на вратата. Един от хората на Масар влезе и му връчи съобщение.

— Отговорът, господине.

Масар хвърли поглед върху съдържанието на текста и отвърна:

— Предайте моите поздрави и му кажете, че трябва да продължи разследването.

След като човекът напусна, Казим попита:

— Хубави ли са новините?

— Най-вече осветляващи — продължи Масар, — от моя агент в ООН. Изглежда, тези хора са от НЮМА — Вашингтон. Тяхната задача е да намерят източника на химическо замърсяване, което съществува в Нигер, и причинява бърз растеж на червените приливи и отливи след влизането му в океана.

— Фасада — възрази Казим, — нищо повече. Те душат наоколо за нещо, далеч по-значимо от замърсяването. Мисля, че е петрол.

— Главната задача на моя агент в Ню Йорк е да разбере точно това. Той предполага, че може би такава дейност е прикритие, още

повече че неговият източник на информация не споделя това.

Казим изгледа Масар с подозрение.

— Надявам се, че няма връзка с форт Фуру?

— Не, разбира се — отговори Масар спокойно. — Моят завод е твърде отдалечен, за да засегне Нигер. Не, това трябва да бъде само твоят, който поради различни несигурни договори си оставил да работи без контрол.

Лицето на Казим стана мораво и безжизнено.

— Ако някой е отговорен за разпространението на химическото замърсяване в Мали, стари приятелю, това си ти.

— Не е възможно — каза спокойно Масар. Той погледна към Пит и попита: — Намирате ли разговора за интересен, г-н Пит?

— Не разбирам за какво говорите.

— Вие и вашият партньор трябва да сте много ценни хора.

— Не е вярно. В момента ние сме само обикновени ваши затворници.

— Какво искаш да кажеш, когато ги наричаш „ценни“? — заинтересова се Казим.

— Моят агент докладва също така, че ООН е изпратил своя отряд за бързо реагиране, за да ги освободи.

Само за секунда Казим изглеждаше объркан, но бързо дойде на себе си.

— Специално подразделение идва тук?

— Вероятно вече е на път. Така че г-н Пит може да се свърже със своя покровител. — Масар хвърли око още веднъж на съобщението. — Според моя агент, той се казва адмирал Джеймс Сандекър.

— Изглежда, нищо не може да ви изненада.

Еlegantният салон на яхтата се охлаждаше приятно от въздушния кондиционер, така че Пит се съвземаше след времето, прекарано в металния бокс. Той беше съкрушен от факта, че Масар знае за същността на тяхната мисия. Опитваше се да си представи кой може да е възможният предател, но в съзнанието му беше хаос.

— Добре, добре, ние не сме толкова умни и хладнокръвни, когато ни дърпат чаршафа, нали, приятелю мой? — подхвърли Казим и си наля още една чаша от превъзходното шампанско на Масар. — Къде възнамерявате да се срещнете с отряда за бързо реагиране, г-н Пит?

Пит се опитваше да си придаде изражение на човек, получил амнезия.

Това беше задънена улица. Бе повече от очевидно, че мястото, където ще се осъществи кацането на отряда, е летището Гао. Той се надяваше да изпуснат Гън, но се излъга в надеждите си, че Казим е толкова тъп, както изглежда на пръв поглед и реши да блъфира.

— Летище Гао, там ще кацнат. Трябва да ги чакаме на западния край на пистата.

Казим изгледа Пит за момент, след това внезапно го халоса с барабана на своята „Берета“ по главата, като изкрещя:

— Лъжец.

Пит наведе главата си и закри лицето си с ръце:

— Това е истината. Кълна се!

— Лъжец! — повтаряше Казим. — Пистата на Гао е разположена в посока север-юг, няма западен край.

Пит въздъхна с облекчение и изправи глава много бавно.

— Знаех, че е безполезно да упорствам. Рано или късно щяхте да ме разкриете.

— За съжаление. Има начини да постигна това.

— Добре — каза Пит. — Инструкциите на адмирал Сандекър са, че след като унищожим яхтата, трябва да отидем на юг от Гао, на около 20 километра, в една широка изоставена падина. Хеликоптерът трябва да дойде от Нигерия.

— Какъв е сигналът за опознаване?

— Няма нужда от сигнал. Околността е пустинна. Хеликоптерът ще остане на светлини след кацането и ще бъде разпознат от нас.

— В колко часа ще кацне?

— В четири сутринта.

Казим го изгледа дълго и изпитателно, след което заключи:

— Ако ме лъжете отново, дълбоко ще съжалявате.

Генералът постави пистолета си обратно в кобура и се обърна към Масар.

— Няма време за губене. Трябва да се подготвя за церемонията по посрещането.

— Би трябвало да бъдеш находчив, Затеб, като държиш ООН отряда на мушка. Твърдо те съветвам да не подценяваш възможностите му. Когато те не намерят Пит и неговия приятел, ще се върнат обратно

в Нигерия. Да свалиш хеликоптера през това време и да убиеш екипажа му е толкова лесно, както да събориш кукувиче гнездо.

— Те са нарушили границите на моята страна.

— Много тривиално — махна с ръка Масар. — Националната гордост не ти подхожда. Те ще провалят своята цел. Пусни ги да си вървят безнаказано.

Казим се усмихна лукаво, после избухна в силен гърлен смях.

— Ив, ти ми отнемаш цялото удоволствие от живота.

— Докато пълня с милиони франкове джоба ти.

— И това също! — отвърна Казим.

Масар посочи към Пит:

— Въпреки всичко ти ще имаш своето развлечение с тези двамата. Сигурен съм, че ще ти кажат онова, което искаш да научиш.

— Те ще проговорят до обяд.

— Уверен съм, че ще го направят.

— Благодаря ти, че ще ги поизпотииш малко в твоя чудесен метален бокс до машинното отделение.

— Удоволствието е мое! — Масар тръгна към страничната врата.

— А сега ще ме извиниш, но трябва да видя гостите си. Твърде дълго ги оставих сами.

— Една услуга?

— Ще я имаш, но искам да я назовеш.

— Задръж Пит и Джордино в металния бокс, колкото е възможно по-дълго. Бих желал да се стопи тяхното упорство, преди да ги отведе в Бамако.

— Както желаеш! — съгласи се Масар. — Ще наредя на моите хора да ги сложат обратно там.

— Благодаря, Ив, приятелю мой. За залавянето и предаването им. Аз съм ти признателен!

— Няма защо — отвърна Масар.

Преди да се затвори вратата след Масар, Казим погледна отново Пит. Очите му изразяваха сатанинска злоба. Пит можеше да си спомни само веднъж преди това подобно изражение на лице.

— Приятно прекарване в бокса, г-н Пит, преди да си попаднал при още по-добри условия.

Ако Казим очакваше, че Пит ще трепне или уплаши, жестоко се лъжеше. Той изглеждаше невероятно спокоен. Правеше впечатление на

човек, който току-що е спечелил джакпота на игрална машина. Пит се радваше, че адмиралът беше разбрал посланието му и правеше всичко възможно за тяхното спасение. Вратата беше полуотворена и той щеше да се възползва от това.

23.

Твърде възбудена, за да заспи, Ева първа от спящите учени забеляза спускането на самолета. Въпреки че пилотите контролираха машината безупречно, доколкото бе възможно, тя усети загубата на мощност на двигателите и разбра, че самолетът губи височина, когато внезапно ушите ѝ изпукаха.

Ева погледна през прозорчето, но всичко, което видя, бе непрогледна тъмнина. Никакви светлини не се забелязваха върху празната пустинна земя. Един поглед върху циферблата на ръчния часовник ѝ показва, че беше десет минути след полунощ — само час и половина след като те бяха натоварили и последния сандък от екипировката си, както и взетите проби от замърсяването на борда, и бяха излетели от гробището, наречено Аселар.

Тя седеше спокойна и отпусната, мислейки, че може би пилотите само са променили курса и височината, но възникналата слабост в стомаха ѝ подсказваше, че самолетът все още снижава. Ева стана и тръгна по пътеката към седалката, където беше Хопър. Той се наслаждаваше, пушейки лулата си. Тя се наведе над него и прошепна в ухото му:

— Франк, нещо с полета не е наред.

Хопър бе леко задрямал и почти инстинктивно се втренчи в нея.

— Какво каза?

— Самолетът се спуска. Мисля, че кацаме.

— Глупости! — отвърна той. — Кайро е на 5 часа път.

— Не, чух изключване на двигателите.

— Пилотите може би се опитват да пестят гориво.

— Ние изгубихме височина. Сигурна съм в това.

Хопър реагира сериозно на нейния тон, стана и се послуша много внимателно в шума на двигателите. Погледна през прозореца, после отново се заслуша в двигателите. Някаква тревога го обхвана.

— Мисля, че си права. Изглежда ще кацаме.

Ева посочи към кабината на пилотите.

— Пилотите винаги държат вратата отворена по време на полета. Сега е затворена.

— Изглежда съмнително, но сигурен съм, ще успеем да реагираме. — Той отметна одеялото върху седалката и се изправи. — Няма да е лошо да погледнем.

Ева го последва по пътеката до кабината на пилотите. Хопър натисна звънеца, но никой не му отвори. Лицето му помръкна.

— Наистина е заключено.

Той почука отново на вратата, но отговор не получи. Самолетът продължаваше да снижава.

— Нещо непредвидено ще се случи. По-добре да събудим другите.

Ева се затича обратно по пътеката към останалите и започна да ги буди.

Гримес бе първият, който запита Хопър.

— Защо кацаме?

— Нямам определена представа. Пилотите нямат намерение да ни кажат.

— Може би те извършват принудително кацане.

— Ако е така, те ще запазят за себе си причините.

Ева се наведе над седалката и погледна прозореца. Забеляза жълтеещи светлини в нощта на няколко километра от носа на самолета.

— Светлини пред нас! — обяви тя.

— Бихме могли да разбием вратата на пилотската кабина! — предложи Гримес.

— Поради каква причина? — възрази Хопър. — Ако пилотите възнамеряват да кацнат, няма начин да ги спрем. Никой от нас не може да пилотира джет лайнер.

— Тогава единственото, което ни остава, е да седнем на седалките и да затегнем коланите — каза Ева.

Още не беше свършила, когато светлините за кацане блеснаха, осветявайки безличната пустиня. Колесарите се спуснаха плавно и само след няколко минути се усети слабия трус от гумите, които докоснаха пясъка. Корпусът се изравни, предният колесар също докосна земята, пилотът форсира двигателите, намали скоростта и само секунди след това спря машината в края на пистата.

— Питам се къде кацнахме — разсъждаваше Ева.

— Ще разберем това съвсем скоро — каза Хопър, придвижвайки се към вратата на пилотската кабина, този път с намерение да я ритне, но това не му се наложи, тъй като в това време тя се отвори и пилотът се показа на вратата.

— Какво означава това прекъсване на полета? Някакъв технически проблем ли? — продължаваше Хопър.

— Тук трябва да слезете! — отговори пилотът бавно.

— За какво говорите? Вие трябва да ни закарате в Кайро!

— Заповедта е да ви сваля тук, в Тебеца.

— Това е чартърен самолет на ООН. Вие сте длъжен да ни откарате където поискаме, но Тебеца или както и да наричате това място, мисля, не сме искали.

— Смятайте, че това е непредвидено кацане.

— Вие не можете просто така да ни захвърлите в средата на пустинята. Как ще се измъкнем отгук и ще продължим за Кайро?

— Поръчката вече е направена.

— Какво ще правим с нашата екипировка?

— Ще бъде охранявана!

— Нашите проби трябва да стигнат до лабораторията на СЗО в Париж колкото е възможно по-бързо.

— Това не е моя грижа. А сега, моля ви, вземете си личния багаж и слизайте.

— Няма да направим такова нещо! — заупорства Хопър.

Пилотът отстрани Хопър и тръгна по пътеката към изхода за пътници. Той свали ключалките на вратата, отвори я и спусна стълбата на земята. След това извади едрокалибрен пистолет и го насочи към смаяните учени.

— Слизайте от самолета сега! — нареди той с глас нетърпящ възражение.

Хопър се доближи плътно до пилота, без да се страхува от оръжието, което опираше в стомаха му.

— Кой сте вие? Защо вършите това?

— Аз съм лейтенант Абубакар Бабананди от малийските военновъздушни сили и действвам по нареждане на моите началници.

— И кои точно са те?

— Малийският Военен съвет.

— Искате да кажете — генерал Казим. Той иска да ни застреляте тук.

Хопър се сви конвулсивно, тъй като лейтенант Бабананди го удари доста силно с пистолета в слабините.

— Моля ви, не създавайте неприятности, докторе. Напускайте самолета или ще ви прострелям, както стоите срещу мен.

Ева хвана Хопър за рамото.

— Прави каквото казва, Франк. Не разрешавай гордостта да те убие.

Хопър стъпи на краката си, все още придържайки се за слабините. Бабананди изглеждаше твърд и непоколебим, но Ева усети повече страх в очите му, отколкото решителност. Без да каже дума, Бабананди грубо изблъска Хопър на стълбата на самолета.

— Предупреждавам ви. Не се мотайте повече.

Секунди по-късно, прикрепян от Ева, той слезе на земята и се огледа наоколо.

Шестима мъже, облечени като туареги с башмаци на лицата, застанаха в полукръг около Хопър. Те бяха високи и яки, облечени в черни, дълги роби и въоръжени със саби, запасани около кръста им. Освен това държаха автоматични пушки, чиито цеви бяха насочени право в тялото на Хопър.

От тъмнината изскочиха още две фигури. Едната беше на внушителен мъж, слаб, светлокож; единствената част от него, която се показваше, бяха ръцете и очите, които прозираха през забулилия главата му литам. Робата му беше пурпурночервена, препасана с бял колан. Когато застана до Хопър, той видя само раменете му. Другата фигура беше на жена, която имаше тяло като на борец сумо. Беше облечена в мръсна, широка рокля, която стигаше до коленете ѝ и показваше крака с дебелината на телефонни стълбове. За разлика от останалите, главата ѝ не беше покрита. Беше тъмна като северноафриканка, косата ѝ беше къдрава и вълниста, имаше яки челюсти и остър нос. Очите бяха малки и хлътнали, а устата ѝ заемаше цялата широчина на лицето. Изглеждаше студена и садистична.

Тя държеше дебел кожен камшик в едната си ръка с метално топче на края.

— Кое е това място? — започна направо Хопър.

— Тебеца — отговори високият мъж.

— Веднъж ми беше съобщено това. Но къде точно се намира Тебеца?

Отговорът дойде на английски, с лек акцент, по който Хопър се досети, че има работа със северноирландец.

— Тебеца е там, където свършва пустинята и започва адът. Тук се добива злато в мините от осъдени затворници и роби.

— Нещо подобно като в солните мини в Тоудени — каза Хопър, поглеждайки към пушките, насочени в него, докато говореше. — Имате ли нещо против да не пъхате тези пушки в лицето ми?

— Те са необходимост, д-р Хопър.

— Не се безпокойте. Нямаме намерение да крадем вещите. — Хопър прекъсна изречението по средата, очите му щяха да изхвъркнат от орбитите, когато той продължи с учуден тон, почти шепнешком: — Вие знаете името ми?

— Да, ние ви очаквахме.

— Кой сте вие?

— Казвам се Селиг О'Банион и съм главен инженер по производството в мините. — О'Банион се обърна и посочи огромната жена: — Моята дясна ръка е Мелика, което означава кралица. Вие и вашите хора ще получавате заповедите от нея.

Може би изминаха около десет секунди в мълчание, нарушавано само от бавно работещите турбини на самолета, след което Хопър възрази:

— Заповеди, за какво, по дяволите, говорите?

— Вие сте изпратени тук по нареждане на генерал Затеб Казим. Неговото първо желание е да работите тук, в мините.

— Това е отвличане! — протестира Хопър.

О'Банион поклати глава.

— Истинско отвличане, д-р Хопър. Вие и вашият екип учени от ООН няма да бъдете третирани и държани като заложници. Вие ще бъдете принудени да работите в мините на Тебеца, добивайки злато за националния трезор на Мали.

— Вие сте по-нахален и от хлебарка! — започна Хопър, когато Мелика го удари през лицето с нейния тежък камшик. Той се наведе шокиран, опипвайки синината по бузата си.

— Твоят пръв урок като роб, вонящо прасе! — изруга огромната жена. — Започвай сега и няма да говориш, ако не ти наредят!

Тя вдигна камшика, за да удари отново Хопър, но О'Банион я хвана за рамото.

— Леко, жено! Дай му време, за да получи представа за нещата.

Той изгледа останалите учени от екипа, които бяха заобиколили на прилично разстояние Хопър. Очите им изразяваха шок и ужас.

— Искам ги в добро състояние през първия им работен ден.

С неудоволствие Мелика прибра камшика.

— Страхувам се, че много жалиш дебелината им кожа, Селиг, те не са направени от порцелан.

— Вие сте американка? — каза Ева.

Мелика отвърна:

— Правилно, сладурче. Десет години като шеф на надзирателите към женския затвор в Корона, Калифорния. Всеки, който ми е ял попарата, още ме помни.

— Мелика полага специални грижи за жените работнички — каза О'Банион. — Сигурен съм, че тя ще положи за вас същите грижи, както за другите жени, които работят тук.

— Вие карате жени да работят в мината? — каза Хопър невярващо.

— Да, определен брой от тях, включително и децата им — отвърна сурово О'Банион.

— Това е безпрецедентно нарушаване на човешките права! — извика Ева ядосано.

Мелика изгледа О'Банион с лукава усмивка.

— Може ли?

Той отвърна:

— Може. Разбира се!

Грамадната жена заби края на камшика в стомаха на Ева и тя се преви. Мелика я събори по гръб и ѝ нанесе още един удар, така че Ева имаше усещането, че е покрита с мокро одеяло. Щеше да остане на земята още дълго, ако Хопър не я беше грабнал през кръста и изправил.

— Скоро ще разберете, че и устната съпротива се наказва — каза О'Банион. — По-добре е да прекарате остатъка от вашето време на земята колкото е възможно по-безболезнено.

Хопър произнесе с определена надежда:

— Ние сме уважавани учени от Световната здравна организация и вие не можете просто да ни екзекутирате без причина.

— Да ви екзекутираме ли, драги докторе? — каза спокойно О'Банион. — Нищо подобно! Ще настояваме да работите до своята смърт.

24.

Планът потръгна, точно както Пит се надяваше. Когато бодигардът го свали обратно в парната кутия, той се показва послушен и сговорчив при поставянето на белезниците и веригата към тръбите, само и само да може да си осигури благоприятна позиция, която да му позволи после да освободи себе си и Джордино. И Пит остана прав, ръцете му бяха вързани така с белезниците, че му позволяваха да ги движи по протежение на цялата дължина на тръбата и да направи опит да я демонтира, като по този начин щеше да освободи и двамата от веригите.

Единственото нещо, което го притесняваше, бе дали парата е с ниско налягане — в противен случай и двамата щяха жестоко да пострадат. Бодигардът спокоен излезе, като затвори люка. Джордино седеше целия мокър от влагата, масажирайки темето си. В мъглата от изпаренията Пит трудно го виждаше.

— Какво става? — попита Джордино.

— Масар и Казим са мошеници. Те са партньори в някаква тъмна операция. Масар плаща на генерала за услуги. Това е повече от очевидно. Но освен това не научих много.

— Следващият въпрос?

— Шшшт.

Пит вдигна рамене и се усмихна:

— С малко усукване на китката.

Сега, вързан противоположно за тръбата, Пит имаше под ръка комплекта ключове, които бе забелязал да стоят закачени на стената. Взе един и опита да развие гайките на фитинга, но той се оказа малък. Взе втори — той идеално пасваше на гайките. Предстоеше най-трудното. Трябваше по някакъв начин да ги развие. Той се напрегна; бяха заяли от ръждата, наложи се да употреби цялата тежест на тялото си и първата подаде. Бавно, с много усилия, Пит успя да извади всички гайки и да освободи фитинга, който свързваше двете части на тръбата. Когато свърши, спря и се обърна към Джордино:

— Всичко е наред. Тръбата е готова за демонтаж. Слава богу, че парата е с ниско налягане. Но трябва много бързо да се освободим и да бягаме, защото ако стоим по-дълго, ще ни задуши.

В синхрон с Джордино Пит отлепи единия край на тръбата и измъкна своята верига, после тази на приятеля си. Боксът се изпълни с пара, която започна да излиза нагоре през люка. Чул шумът и обезпокоен от излизащата пара, бодигардът отвори капака с насочена пушка, за да види какво става. В този момент ръцете на Пит сграбчиха автоматичното му оръжие и го повалиха долу на пода. Джордино през това време пребърка джобовете му и намери ключовете за белезниците. Най-после бяха свободни.

Пит пръв излезе навън, за да разузнае дали няма други хора от екипажа. Машинното отделение бе празно — явно нямаше дежурни, освен гарда.

Пит погледна надолу и подвикна на Джордино:

— Идваш ли?

— Поеми бодигарда! — обади се през мъглата Джордино. — Нямаме причина да оставим бедното копеле да умре в тази дупка.

Пит слезе долу и опипом хвана тялото на припадналия пазач, като го пренесе в машинното отделение и го остави легнал на пода. След това хвана Джордино за китката и го измъкна навън.

— Ръцете ти са като варени джолани — каза Джордино.

— Трябваше да ги опека, когато свалях веригата от горещата тръба — отвърна му Пит в същия тон.

— Да ги превържем с нещо!

— Няма време! — вдигна той изранените си ръце. — Да се измъкваме от кашата, която забъркахме. Няма да трае дълго. Гостите на Масар скоро ще започнат да се оплакват от топлината, по-специално жените, облечени с по-затворени рокли. Ще изпрати хора да видят какво става и ще открият, че сме избягали.

— Тогава е време да напуснем изискано и дискретно.

— Дискретно във всички случаи! — отбеляза Пит, който бе излязъл на външната палуба, която водеше към кърмата на яхтата. През прозорците на салона се виждаха хора, пийки и разговаряйки във вечерно облекло, безразлични към изтезанията на Пит и Джордино, които лежаха почти под тях долу в машинното отделение.

Той направи знак на Джордино да го последва и те тръгнаха по страничната палуба, надничайки през вратите на отворените каюти, докато стигнаха стълбата. Скриха се в сянката зад стъпалата и започнаха да оглеждат горната палуба. Силно осветена, контрастираща на черното небе, тя изглеждаше като бял килим дневна светлина. Точно там, на горната палуба над главния салон, забелязаха частния хеликоптер на Масар. Той стоеше изоставен, без пазачи наоколо.

— Нашата каляска чака — каза Пит.

— Уморените отплават — съгласи се Джордино. — Ако французинът знаеше, че ще бъде забавляван от двама стари военни пилоти, той никога не би ги допуснал до яхтата си.

— Неговото недоглеждане е нашата съдба — махна Пит с ръка.

Той се покачи по стълбата на горната палуба и внимателно огледа всяко ъгълче за евентуални признаци на живот. Няколкото мъже, които забеляза да се разхождат из каютите си, изобщо не проявяваха интерес какво става навън. Продължи да се движи внимателно по палубата. Достигна хеликоптера и отвори вратата на кабината. В това време Джордино развърза въжетата, които крепяха машината за пода и последва Пит в кабината, като се настани на дясната седалка.

— Я да видим с какво разполагаме — подхвърли Джордино, изучавайки бордните прибори.

— Последен модел двутурбинен „Екюрей“ — френско производство — отговори Пит. — Не мога да ти кажа коя модификация, но това не е важно, пък и нямаме време да превеждаме всички подробности.

Точно две минути бяха необходими на Пит да пусне двигателите, да освободи спирачките и да задвижи роторните перки за издигане. Като всички пилоти, на него не му беше нужно да разчита френските надписи и приборите, той знаеше за какво служи всеки един. Те бяха универсални и не му създаваха никакви проблеми.

Един човек от екипажа на яхтата се появи и загледа с любопитство към кабината на хеликоптера. Джордино му махна усмихнат от прозорчето и той си остана там, без да прояви някаква тревога.

— Този приятел не може да определи кои сме — каза Джордино.

— Има ли оръжие?

— Не, но неговите приятелчета, застанали до стълбите, не изглеждат твърде дружелюбни.

— Време е да се махаме.

— Всички прибори работят нормално — докладва Джордино.

Пит нямаше за какво да се бави повече. Той си пое дълбоко дъх и отлепи хеликоптера на малка височина от палубата, преди да насочи машината и да я форсира за полет. Веднъж овладял хеликоптера, Пит се издигна на 10 метра, насочи го напред и пое курс към долното течение на реката.

— Накъде се отправяме? — попита Джордино.

— Към мястото, където Руди откри, че утайките замърсяват реката.

— Не сме ли объркали посоката? Ние открихме токсичното вещество на около 100 километра в обратната посока.

— По-добре е да не разлайваме кучетата. Веднага щом бъдем на безопасна дистанция от Гао, ще поема на юг, ще заобиколя през пустинята и отново ще съм на 30 километра от реката.

— Защо не кацнем на летището да вземем Руди и да се измъкнем от тази адска страна?

— По определен брой причини — обясни Пит, — за да прелетим повече от 200 километра. Второ: Масар и неговото протеже Казим ще изпратят своите изстребители и ще ни принудят или да кацнем, или ще ни взривят във въздуха. И това може да стане следващите петнадесет минути. Трето: Казим смята, че сме само двама. Разстоянието, което оставяме между нас и Руди, ще му даде по-голям шанс да се спаси с пробите.

— Това сега ли ти светна, или беше плод на дълбоки терзания? — подхвърли саркастично Джордино.

— Считай го като резултат от дългото ни приятелство и съжителство! — отговори Пит в същия тон.

— Ти да не си прослушван за цирков жонгльор? — изрече сухо Джордино.

— Аз те измъкнах от парната баня и от дяволската яхта, нали?

— За това сега летим през средата на пустинята Сахара, докато останем без гориво. След това ще тръгнем пешком през най-голямата пустиня в света, за да търсим токсичното вещество, което познаваме, но не знаем къде се намира, докато грохнем или ни заловят части от

малийските военновъздушни сили, за да ни подложат на мъчения, ако не сме умрели преди това.

— Действително не ти липсва талант за художник на апокалипсиса!

— Тогава остави ме на мира!

— Достатъчно! — отсече Пит. — Веднага щом установим местоположението на замърсяването, ще се отървем от хеликоптера.

— Как, като го потопим в реката? — изгледа го Джордино.

— Ти вече имаш закалка!

— Никакво топене повече в тази шибана река — никакво! — Той поклати глава отрицателно. — Ти си по-смахнат от Уди кълвача.

— Всяка дума е добродетел, всяко движение — сублимно — подхвърли Пит шеговито и след това съвсем сериозно добави: — Всеки малийски самолет може да ни засече във въздуха. Ако подпалим хеликоптера над реката, те няма да имат отправна точка, откъдето да ни издирват. В такъв случай там където ще бъдем, на север в пустинята, в търсене на токсичния замърсител, Казим едва ли би се сетил да ни търси.

— Измъкна се! — каза Джордино. — Това ти е хубавото.

Пит се наведе и извади картата, закачи я пред себе си и каза:

— Поеми контрола, докато уточняваме курса.

— Разбира се — отвърна с разбиране Джордино, поемайки управлението на хеликоптера.

— Издигни машината до 100 м височина, задръж курса над реката за пет минути и след това направи завой на 260 градуса.

Джордино следваше инструкциите на Пит и изравни височината на 100 метра, преди да погледне надолу. Под него се намираще реката.

— Хубава работа — звездите ли се отразяват във водата или аз не мога да видя къде, по дяволите, отиваме?

— Следвай само тъмните сенки на хоризонта, след като направиш завоя. Ние не искаме да се забием в някоя скала.

Само двадесет минути бяха изминали от техния преход над Гао, преди да се отправят в желаната от тях посока. Бързият хеликоптер на Масар се носеше в нощното небе като фантом — невидим, без навигационни светлини, с Джордино на щурвала, докато Пит извършваше навигацията. Пустинята под тях беше безлична и равна, тук-там изникваха сенките на малки скали или пясъчни възвишения.

Това бе почти контраст, тъй като черните води на река Нигер се появиха отново.

— Какви са тези светлини пред борда? — попита Джордино.

Пит не се помръдна, гледайки картата.

— От коя страна на реката?

— От северната.

— Трябва да е Бурем, малък град, който отминахме с яхтата, малко преди да навлезем в замърсените води на реката.

— Къде искаш да се потопим?

— В горното течение на реката, точно където няма резиденти с остър слух.

— Някаква специална причина да бъдем на това място? — попита още веднъж Джордино.

— Днес е събота вечер. Защо да не отидем до града и да проверим дали са започнали да ни търсят?

Джордино сви устни, искаше му се да каже нещо, но се отказа и концентрира вниманието си върху управлението на хеликоптера. Приближавайки средата на реката, той намали газта, снижи машината и бавно започна да се подготвя за потапянето ѝ.

— Пригответе ли спасителния пояс?

— Никъде не мърдам без него! — отвърна Пит — Снижавай още.

Два метра над водата Джордино изключи двигателите, затвори резервоара за гориво, изключи и електричеството. Машината на Ив Масар запърха като ранена пеперуда във водата и започна много бавно да потъва. В това време Пит и Джордино вече бяха скочили в реката и плуваха към брега. Никой не видя, нито чу как потъна хеликоптерът.

25.

Това не беше точно просторното фоайе на хотел „Бевърли Хилс“, но за някои, които са били хвърлени два пъти в реката, стояли са полусварени в парна баня и са вървели с изранени стъпала из пустинята в продължение на два часа през нощта, нито един водоем не би могъл да им предложи по-голямо чистилице. Пит установи, че никога досега не беше виждал един мръсен водолаз да изглежда толкова добре.

Имаха усещането, че влизат в пещера. Грапавите глинени стени завършваха в добре измазан с кал под. Една дълга маса, иззидана от бетонни тухли, служеше за бар в средата на помещението. Масата притежаваше толкова гладка повърхност, че чашите, поставени върху нея, се плъзгаха към средата ѝ. Зад описания бар имаше широка полица, закрепена за глинена стена, върху която бяха наредени различни съдове за приготвяне на кафе и чай. В близост до съдовете стояха пет бутилки скъп ликьор с различна вместимост. Те трябва да бяха предназначени за редките туристи, които случайно посещаваха това място, установи Пит, тъй като на мюсюлманите им бе забранено да пият. Срещу едната стена бе поставена малка печка, която явно допълваше комфорта и решаваше проблема с отоплението. Всичко това се смесваше с тежкия мирис, който нито Пит, нито Джордино някога биха определили като камилски. Столовете изглеждаха като подаръци от Армията на спасението. Масите не бяха по-добри — опушени от дима, изгорени от безброй фасове, мръсни, те връщаха във времето на френските колониални дни.

Единственото осветление бяха две електрически крушки, които висяха от една жица в близост до тоалетната, прикована с пирони в гредата. Те светеха слабо, тъй като тяхната енергия бе ограничена от мощността на дизеловия генератор в града. Придружаван от Джордино, Пит седна на една празна маса, като насочи вниманието си към клиентелата. Той установи, че никой не носеше униформа. Помещението бе населено с местни хора, лодкари и рибари, за които

Нигер беше препитание; селяни и хора, които изглеждаха като фермери. Не се забелязваше никакво женско присъствие.

Някои пиеха бира, но повечето посрѣбваха от малки чаши подсладено кафе или чай. След обичайното любопитство към новодошлите, те се върнаха към собствените си разговори или съсредоточиха вниманието си върху една игра, подобна на домино.

Джордино се излегна на масата и измърмори:

— Това ли ти е представата за прекарана приятна вечер в града?

— Във всяко пристанище има буря! — отвърна Пит.

Собственикът, дебело облечен мъж с гъста черна коса и внушителни мустаци, изскочи иззад импровизирания бар и се доближи до масата им. Той стоеше и ги наблюдаваше, без да каже дума, чакайки ги първи да го заговорят.

Пит щракна с два пръста и каза:

— Бира.

Собственикът кимна и тръгна обратно към бара. Джордино го наблюдаваше как взема две бутилки немска бира от лошо затварящия се метален хладилник, след което се обърна въпросително към Пит.

— Имаш ли представа как ще платим?

Пит се усмихна, наведе се под масата, събу лявата си обувка и извади нещо от подметката. След това очите му с хладно изражение зашариха из помещението. Никой от посетителите не изразяваше и слаб интерес към тях двамата. Той внимателно отвори длани така, че да може да го види само Джордино. Между тях лежеше подредена купчина пари — малийска валута.

— Конфедерация на френско-африкански франк! — каза той тихо. — Адмирал Сандекър не е пропуснал и тази подробност.

— Сандекър се грижи за всичко! — допълни Джордино. — Само не ми е ясно защо се е доверил на теб за пачката, а не на мен.

— Аз имам по-голяма крачка.

Собственикът се върна и сложи, по-скоро изтърва бутилките върху масата.

— Десет франка — изрѣмжа той.

Пит му връчи сметката. Той я взе, огледа банкнотите на оскъдната светлина и ги прибра в чекмеджето на бара.

— Той ти каза десет франка — каза Джордино. — Ти му даде двадесет. Ако той те вземе за голям прахосник, ние вероятно ще бъдем

ухажвани от половината град, докато си тръгнем.

— Това е целта — каза Пит. — Само въпрос на време е, преди на играчите да им замирише на кръв и да обкръжат своите жертви.

— Ще купуваме или ще продаваме?

— Повече ще купуваме. Нуждаем се от средства за транспортиране.

— Любимата храна трябва да има предимство. Гладен съм като мечка стръвница.

— Можеш да опиташ храната тук, ако желаш! — каза Пит. — Аз предпочитам да гладувам.

Те пиеха третата си бира, когато един младеж на не повече от осемнайсет влезе в бара. Той беше висок и строен, с леко наклонени рамене. Имаше приятно овално лице с големи мечтателни очи. Кожата му беше тъмна, а косата — гъста и къдрава. Носеше жълта спортна риза и таки панталони, разширяващи се надолу, тип чарлстон. Бяха от бял памучен плат. Той огледа набързо посетителите и спря погледа си на Пит и Джордино.

— Търпението, добродетел на бедняка — измърмори Пит. — Избавлението е на път.

Младежът спря на тяхната маса и кимна с глава.

— Добър вечер! — поздрави той на френски.

— Добър вечер! — отвърна Пит.

Меланхоличните очи на младежа засияха.

— Англичани ли сте?

— Новозеландци — излъга Пит.

— Аз съм Мохамед Дигна. Може би ще мога да помогна на господата да обменят парите си?

— Разполагаме с местна валута.

— Нуждаете ли се от човек, който да помага, ако възникнат проблеми с митница, полиция или държавните учреждения?

— Не, не мисля, че се налага. — Пит хвана един свободен стол и го притегли към масата. — Ще седнете ли при нас да пийнете нещо?

— Да, благодаря! — Дигна каза нещо на собственика на френски и седна.

— Вие говорите английски действително добре! — каза Джордино.

— Завърших гимназия в Гао, а после колеж в Бамако и бях първи в класа — каза той с гордост. — Мога да говоря четири езика, включително моя роден език бамбара, френски, английски и немски.

— Вие сте по-умен от мен — каза Джордино. — Аз говоря само достатъчно английски, за да се оправям.

— Каква е вашата професия? — попита Пит.

— Баща ми е шеф на близкото селище. Аз ръководя бизнес връзките му и експортния бизнес.

— И едновременно с това предлагате услугите си на туристи — допълни Джордино.

— Радвам се да се срещна с чужденци, защото така мога да практикувам знанията си по чужди езици — каза Дигна без стеснение.

Собственикът дойде и остави малка чаша чай пред Дигна.

— Как вашият баща превозва стоката си? — запитва Пит.

— Притежава малък парк камиони „Рено“.

— Някаква възможност да наемем един? — подхвърли му Пит.

— Искате да направите дребна търговия?

— Не, приятелят ми и аз желаем да направим кратко пътуване на север и да видим голямата пустиня, преди да се завърнем вкъщи в Нова Зеландия.

Дигна поклати глава:

— Не е възможно. Камионите на баща ми заминават следобед за Мопти, натоварени с текстил и готова продукция. Освен това никой чужденец, идващ отвън в страната, не може да пътува в пустинята без специално разрешение.

Пит се извърна към Джордино. Лицето му изразяваше болка и разочарование.

— Колко несправедливо! И като помислиш, че сме прелетели половината свят, за да видим номади в пустинята, яздеци камили.

— Никога няма да мога да погледна в лицето побелялата си стара майка — занарежда Джордино, — тя пожертва всичките си спестявания, за да мога да изуча живота в Сахара.

Пит удари с ръка по масата и стана.

— Добре, тогава се връщаме на летището в Тимбукту.

— Разполагат ли господата с кола? — попита Дигна.

— Не.

— Как мислите да стигнете до там?

— С автобус — отговори смутено Джордино, почти задавайки въпрос.

— Вие имате предвид кола, която вози пътници?

— Точно така — произнесе Джордино щастливо.

— Вие няма да можете да пътувате до Тимбукту преди утре на обяд — каза Дигна.

— Тогава трябва да има някакво превозно средство в Бурем, което ще можем да наемем — предложи Пит.

— Бурем е беден град. Повечето хора ходят пеш или карат мотоциклети. Само няколко фамилии могат да поддържат собствени коли, които да не се нуждаят постоянно от ремонт. Единственото превозно средство, което постоянно е в отлично техническо състояние в Бурем, е личната кола на генерал Затеб Казим.

Дигна може би играеше с тях, насочвайки разговора в такава посока. Мислите на Пит и Джордино работеха на същата дължина на вълната. Те и двамата настръхнаха, но веднага се успокоиха, като си даваха вид, че за пръв път чуват това име.

— Какво прави колата му там? — запита невинно Джордино. — Ние го видяхме за пръв път вчера в Гао.

— Генералът пътува почти навсякъде с хеликоптер или военен самолет — отговори Дигна, — но той иска свой личен шофьор и кола, когато пътува през малките градчета и градове. Шофьорът му беше докарал колата на новия аутобан от Бамако до Гао, когато тя се повреди на няколко километра извън Бурем. Беше оставена тук за ремонт.

— И беше ли поправена? — интересува се Пит, като изпи глътка бира, за да изглежда индиферентен.

— Градският механик свърши късно тази вечер. Парче скала пробило радиатора.

— Шофьорът замина ли за Гао? — с учудване попита Джордино. Дигна поклати глава.

— Пътят от тук до Гао е все още в строеж. Да се шофира през нощта може да бъде рисковано. Той не иска да рискува отново да повреди колата на генерал Казим. Той мисли да отпътува с нея на разсъмване.

Пит го погледна.

— Откъде знаете всичко това?

Дигна отговори:

— Баща ми притежава гаража за ремонт на автомобили и аз контролирах нейния ремонт. Вечеряхме с шофьора заедно.

— Къде е шофьорът сега?

— Гост е в дома на баща ми.

Пит смени темата на разговора за местната индустрия.

— Има ли някакви химически компании тук? — попита той.

Дигна се засмя.

— Бурем е твърде беден да произвежда нещо, освен дребни манифактурни стоки.

— Знаете ли нещо за завода за опасни промишлени отпадъци?

— Форт Фуро, но той е на стотици километри на север.

Получи се малка празнина в разговора, след което Дигна попита:

— Колко пари носите?

— Не знам — отвърна Пит честно, — не съм ги броил.

Пит забеляза странния поглед на Джордино и видя четирима мъже, седнали на една маса в ъгъла. Той схвана, че те са седнали току-що. Трябва да е капан, реши той. Пит погледна към собственика, който се беше изтегнал върху бара, четейки вестник. Един бърз поглед към останалите посетители беше достатъчен, за да го убеди, че техният единствен интерес бяха разговорите помежду им. Значи противниците бяха пет срещу двама. Не толкова лошо, помисли Пит.

Той изпи бирата си и стана на крака.

— Време е да тръгваме.

— Много поздрави на шефа — каза Джордино, стискайки ръката на Дигна.

Младият малиец се усмихна, но погледът му имаше твърдо изражение.

— Вие не можете да напуснете.

— Не се тревожи за нас — успокой го Джордино. — Ние ще спим някъде по пътя.

— Дайте ми вашите пари — каза Дигна решително.

— Синът на един шеф проси пари — засече го Пит. — Вие трябва да сте голям източник на доходи за стария си баща.

— Не противоречете — отвърна Дигна студено. — Дайте ми всичките си пари или кръвта ви ще оплиска пода!

Джордино се постара да избегне конфронтацията и застана в единия ъгъл на бара. Четиримата мъже се изправиха от масата си и вероятно чакаха сигнал от Дигна. Такъв сигнал нямаше. Малийците се смутиха от показаното малодушие на техните потенциални жертви.

Пит се наведе през масата и застана очи в очи с Дигна.

— Знаеш ли какво правим с моя приятел, когато попаднем ма хора като теб?

— Вие не можете да уплашите Мохамед Дигна — заяви той предизвикателно.

— Това, което ние правим — продължи Пит спокойно, — е да ви забиваме един юмрук в зъбите.

— Единственият начин да уплашиш мюсюлманина, е да го поставиш в допир с прасе. Той счита това за скверно и много обидно — подхвърли Джордино.

За да изпълнят своите намерения, Пит свали от тезгяха на бара едно парче свински бекон, с което натри устата на Дигна. За няколко секунди Дигна остана неподвижен, издавайки гърлени звуци. Мускулите на лицето му бяха опънати, а зъбите му тракаха неконтролирано. Той се изправи и измъкна дълъг нож изпод своето наметало. Но беше твърде късно. Пит стовари силния си юмрук в челюстите му и го прехвърли през масата на играещите домино, събаряйки всички плочки на играта. Хората на Дигна заобиколиха Пит с извадени ножове, а един от тях държеше и малка брадва. Пит сграбчи един стол, развъртя се и го стовари върху своите нападатели. Някои от тях изреваха от болка и в помещението настана паника. Обикновените посетители гледаха как да се измъкнат през тясната врата на бара.

В това време Джордино счупи една бутилка уиски в главата на този, който държеше брадвата, и го събори по очи. Пит вдигна една маса над главата си, като я държеше с двете си ръце и я въртеше като щит. Нападателите спряха своите атаки за момент, мъчейки се да го нападнат откъм гърба. Но в това време Джордино грабна друга бутилка и успя да се справи с двама от тях. Пит довърши третия.

— Нямаме време за повече упражнения — измърмори Джордино. — Тези момчета не ще могат да се появят преди по малко от пет минути по улиците на Бурем.

— Наблюдавай вратата — каза Пит.

Той се обърна към собственика, който стоеше напълно безразличен на бара, прелиствайки страниците на вестника си, сякаш това, което стана пред очите му, беше обикновено нощно забавление.

— Гаражът? — попита го Пит.

Собственикът повдигна глава, засука мустак и посочи с ръце южната страна на бара. Пит му хвърли няколко франка за нанесените щети и му каза „Мерси“.

— Ще запомним това място! — каза Джордино.

Пит погледна часовника си.

— Остават четири часа до разсъмване. Да тръгваме, преди да са алармирали за нас.

Те напуснаха бара и прикривайки се зад зданията, се придвижиха на няколко километра към града. Повечето къщи бяха тъмни и почти нямаше никакъв шанс да ги срещне някой по улиците. Така те стигнаха до една голяма тухлена къща, която имаше широка метална врата и голям двор. Вгледаха се и забелязаха в двора тридесет стари коли, паркирани една зад друга. Двигатели и резервни части бяха складирани в единия ъгъл на двора. Те огледаха вратата на къщата, като се опитваха да разберат дали няма сигнална система или пък куче пазач, което би могло да ги изненада. След всички тези предпазни мерки решиха да прехвърлят оградата и да огледат колите.

— Мисля, че това е търсеният гараж — каза Пит. — Ако намерим и подходяща кола ще те предложа за медал.

Те внимателно оглеждаха колите из гаража, когато Пит изведнъж се спря пред една стара, много елегантна кола от преди Втората световна война.

— Боже мой! — извика Пит учудено. — Един „Авион Вуазин“!

— Какво?

— Един „Вуазин“. Произвеждан е във Франция от 1919 до 1939 година от Габриел Вуазин. Това е много рядка кола.

Джордино се разхождаше около нея, изучавайки тази уникална кола. Забеляза необикновените дръжки на вратите, хромираните лайстни, оригиналната решетка на радиатора. Пит се наведе да огледа гумите, след това отвори капака на двигателя, затвори го. Според него колата трябваше да работи. След това отвори вратата, влезе в колата и скачи контактните кабели. Всички уреди на таблото светнаха.

— Твърде стара птичка — забеляза Джордино.

— Но притежава един от най-модерните двигатели с висящи клапани — каза Пит. — Тя е била една от най-мощните коли за своето време.

Въпреки това Джордино гледаше тази стара класическа кола с голям скептицизъм.

— Ти действително ли мислиш, че с тази стара реликва можем да пътуваме из Сахара?

— Ние имаме пълен резервоар с бензин, а това означава, че все едно ще яздим камила. Потърси няколко чисти контейнера и ги напълни с вода и виж дали може да откраднеш нещо за ядене.

— Относно храната сериозно се съмнявам — каза Джордино, разхождайки се из гаража.

— Прави каквото знаеш.

Пит отиде и отвори вратите на гаража, за да могат да излязат.

След това провери още веднъж колата, нивото на маслото и водата, състоянието на гумите. В това време Джордино дойде, носейки няколко безалкохолни напитки, които беше намерил в гаража, както и няколко пластмасови бутилки вода.

— Ние няма да изпитваме жажда няколко дни, но най-хубавото, което намерих, са двете консерви сардина.

— Няма смисъл да търсиш повече. Хвърляй се на задната седалка и наблюдавай пътя.

Джордино се изтегна отзад, а Пит седна зад волана. Запали колата, включи на скорост и шестдесетгодишният „Вуазин“ потегли бавно и спокойно. Пит внимателно се промъкваше покрай паркираните коли и излезе от гаража, карайки по една алея, докато стигна тесен пращен път, водещ на запад, паралелно на река Нигер. Движеше се с не повече от двадесет и пет километра в час, докато напусна очертанията на града. Чак тогава включи светлините и смени скоростта.

— Щеше да бъде добре, ако имахме пътна карта — каза Джордино.

— Карта на камилските копита ще бъде по-практична. Не може да рискуваме да излезем на главната магистрала.

— Сега сме „Окей“, движейки се по тази камилска пътека далеч от реката.

— Веднага щом намерим мястото, където уредите на Гън засякоха токсичното замърсяване, ще завием и ще продължим на север.

— Не ми е приятно, че сме на път, когато шофьорът ще събщи на Казим, че неговата радост и гордост е открадната.

— Генералът и Масар ще мислят, че ние сме поели към най-близката граница, която е Нигер — отвърна Пит. — Последното място, което те биха очаквали да ни засекаат и върнат, е средата на пустинята.

— Трябва да ти кажа — подхвърли Джордино, — че не очаквам нищо от това пътуване.

Пит също не очакваше нищо. Това беше един налудничав опит, без всякакъв шанс за спасение. Фаровете на колата осветяваха една равна и безлична страна, осеяна тук-там с малки кафяви скали. Това, мислеше Пит, е най-самотното място, където може да се умре.

26.

Слънцето припичаше жарко. В десет часа температурата беше вече 32 градуса по Целзий. Започна да духа вятър от юг, което от една страна бе добре, но от друга създаде малки неприятности за Руди Гън. Бризът освежаваше изпотеното му тяло, но ситният пясък проникваше през носа и ушите му. Той завърза по-добре кърпата около главата си и си сложи тъмните очила, за да се предпази от пясъка. После извади малка пластмасова бутилка вода и я изпи до половината. Не беше необходимо да бърза след прекараната безсънна нощ, криейки се на летището. То изглеждаше мъртво, както и предишната нощ. Движение на военните се наблюдаваше само при смяната на караулите, но из хангарите и по летателната писта нямаше жива душа. На гражданския терминал той забеляза човек, който караше мотоциклет и след това влезе в контролната кула. Гън реши, че това е добър знак. Никой не беше толкова шантав да изкачва този стъклен горещ цилиндър, за да се любува на слънцето, освен ако не трябваше да пристигне самолет.

Един сокол кръжеше над леговището на Гън в пясъка. Той го забеляза, докато си правеше сянка в окопа, където се беше настанил. След това отново погледна към летището. Някаква кола беше застанала пред терминала. Двама мъже разтоварваха дървени трупчета, които се поставяха пред гумите на самолета при кацане. Гън започна предварително да обмисля своя най-добър стратегически подход за придвижване до мястото, където би кацнал самолетът. Фиксира маршрута в съзнанието си. След това се излегна по гръб и се загледа в небето. Соколът беше отлетял някъде към реката. Няколко бели пухкави облачета плуваха в безкрайната небесна шир. Той гледаше към небето, за да може да забележи от разстояние сигналите на кацания самолет. Очите му уловиха някаква точка, която бавно се задаваше на хоризонта. Това беше самолет, който подхождаше за кацане, но все още бе твърде далеч, за да го разпознае. Трябва да беше граждански, определен за гражданската авиация. След секунди Гън забеляза опознавателните знаци. Беше граждански „Еърбъс“ със светли и тъмнозелени ивици на компанията „Ер Африк“. Пилотът приземи, след

като навлезе в пистата, форсира двигателите и натисна спирачките. След това го придвижи срещу терминала. Двигателите още не бяха изключени, когато двама мъже от наземния персонал подкараха бордната стълба към главния изход на самолета. Вратата се отвори и една стюардеса слезе по стълбите. Тя премина покрай двамата малийци, без да ги погледне, и се отправи към контролната кула. Малийците се загледаха след нея с обичайното любопитство. Когато тя влезе в кулата, извади малки клещи за рязане на жица от чантата, висяща на рамото ѝ, и съвсем спокойно прекъсна хранващите и комуникационни кабели между контролната кула и терминала. След това подаде сигнал към кабината на самолета. Изведнъж изпод фюзелажа излезе на пистата едно малко бъги. Гън не беше виждал подобно нещо. Шофьорът подкара бъгито в посока към военните караули. Зад гърба на шофьора той забеляза добре въоръжен човек в цивилно облекло, който стреляше. Акцията беше толкова неочаквана, че двамата малийци бяха елиминирани на място, както и двата военни караула. След това шофьорът направи остър завой и огънят се концентрира върху седемте военни бомбардировача, един след друг те бяха извадени от строя и запалени. Гън наблюдаваше тази драма с истинско учудване. Цялата операция продължи не повече от шест минути. Тогава един човек в офицерска униформа слезе от самолета и се отправи към укритието на Гън. Беше го забелязал от кабината на самолета. Той приближи към него и му каза без всякакво фамилиарничене:

— Господин Гън, ако това сте вие, моля, последвайте ме. Нямаме време.

Гън трепереше. Той не знаеше дали това не беше някакъв вид капан. Но бързо прогони глупавите си опасения. Генерал Казим не би разрушил собствения си въздушен флот заради един човек.

— Господин Гън — повтори офицерът, — ако не сте ме чули, повтарям ви да побързате или ще бъда принуден да ви оставя.

Това беше всичко, от което Гън се нуждаеше. Той се надигна от пясъчното си укритие и махайки с ръце като луд, се затича след него.

— Чакайте ме, идвам.

Когато Гън го настигна и се спря, непознатият офицер изгледа учения от НЮМА, който в момента приличаше на просяк.

— Добро утро. Вие ли сте Руди Гън?

— Аз съм — отговори Гън, бършейки се от потта. — Кой сте вие?

— Полковник Марсел Левант.

Гън го погледна с възхищение и разбра, че те са хора от групата за бързо реагиране, но за всеки случай попита:

— Каква група сте вие?

— Спасителен отряд за бързо реагиране към Обединените нации — отвърна Левант.

— Как научихте името ми и мястото, където да ме намерите?

— Адмирал Джеймс Сандекър получи съобщение от някой си Дърк Пит, който казал, че се криете близо до летището и трябва да бъдете незабавно евакуиран.

— И адмиралът изпрати вас?

— С одобрението на генералния секретар — отвърна Левант, — иначе как щях да зная, че сте Руди Гън.

— Но, по дяволите, може и други Руди Гъновци да са попаднали в тази част на пустинята.

— Вие нямате документи или карта за самоличност.

— Моите документи вероятно са на дъното на Нигер. Трябва само да ми повярвате.

Левант се запъти към борда на самолета.

— Готови за отлитане — нареди той. След това се обърна към Гън и му каза сърдечно: — Качвайте се в самолета, Гън. Нямаме повече време за празни разговори.

— Къде ще ме откарате?

Левант го погледна и отвърна:

— В Париж. Оттам вие ще летите до Вашингтон с „Конкорд“, където няколко важни личности очакват да се срещнат с вас. Това е всичко, което знам. Да тръгваме, защото времето ни притиска.

— Но вие унищожихте целия въздушен флот — отбеляза Гън.

— Само една част, страхувам се. Има още три други, базирани около столицата Бамако. Веднъж излетели, те могат да ни окажат сериозна съпротива, преди да сме напуснали въздушното пространство на Мали.

Те натовариха обратно бързото в самолета и той тръгна по пистата. Малко след това, набрал скорост, излетя и започна да набира височина.

— Ние нямаме първа класа и подходяща храна и шампанско, господин Гън — подхвърли му стюардесата усмихната. — Но имаме студена бира и италиански сандвичи.

— Вие не знаете колко е приятно това за ухото.

Всичките му страхове бяха изчезнали. Сега той се чувстваше спокоен и спасен. Благодареше на Пит и Джордино, които му помогнаха да се добере до свободата. Те се бяха жертвали за него. Как ли са могли да намерят начин за контакт със Сандекър, се чудеше той. Къде ли са сега? Какво ли е положението им? Това беше единственото нещо, което тревожеше мислите му сега.

Полковник Левант седна до него и го наблюдаваше с видимо любопитство.

— Вие не изглеждате щастлив, че ви измъкнахме от тази каша.

Гън погледна през прозореца.

— Мисля си за хората, които останаха тук.

— Пит и Джордино? Добри приятели ли сте?

— От много години.

— Защо не дойдоха с вас? — попита Левант.

— Те имат работа за довършване.

Левант поклати глава с неразбиране.

— Те или са много смели, или са много глупави.

— Не са глупави! — каза Гън. — Въобще не са такива.

— Но със сигурност ще свършат в ада.

— Вие не ги познавате. Ако някой може да влезе в ада и да излезе, носейки чаша текила с лед — каза Гън, — това е Дърк Пит.

27.

Шест елитни войници от личната охрана на генерал Казим предизвикаха вниманието на Масар, когато излизаше от своята яхта, за да отиде на дока. Един майор спря пред него и поздрави.

— Господин Масар?

— Какво има?

— Генерал Казим помоли да ви придружа до него незабавно.

— Той знае ли, че трябва да бъда непременно във форт Фуру и че нарушава плановете ми?

Майорът вежливо настоя:

— Вярвам, че молбата на генерала за среща с вас е твърде спешна.

Масар подхвърли една галска закачка в анонс и се съгласи да последва майора.

— След вас.

Майорът кимна и даде някаква къса заповед на сержанта. След това той тръгна през пръснатите и разпилени дървени талпи на дока към един голям склад, който граничеше с него. Масар плътно следваше офицера, придружаван от бодигард.

— Моля, по този път — каза майорът, заобикаляйки ъгъла на склада, докато тръгна по малка странична алея.

Там под пълната секретност на въоръжени стражи стоеше един „Мерцедес-Бенц“ с каравана, който служеше на генерал Казим като подвижна главна квартира. Масар влезе вътре и вратата незабавно се затвори след него.

— Генерал Казим е в офиса си — каза майорът, отваряйки друга врата и заставайки встрани.

Интериорът в офиса приличаше на арктическа ледена къща след горещината навън. Явно Казим имаше добра климатична инсталация, която работеше на пълни обороти. Пердетата бяха спуснати така, че на Масар му трябваше малко време, за да свикне със светлината.

— Заповядай, Ив, сядай — извика Казим от бюрото си, като постави слушалката на един от четирите телефона.

Масар се засмя и остана прав.

— Защо толкова много стражи? Да не очакваш покушение?

Казим също се засмя.

— В светлината на събитията от последните няколко часа допълнителната охрана е най-добрата предпазна мярка.

— Откри ли моя хеликоптер? — попита Масар директно.

— Не още.

— Как можеш да загубиш хеликоптер в пустинята? Той имаше гориво за час и половина полет.

— Изглежда, че ти помогна на двамата американци да се спасят.

— Моята яхта не е пригодена да държи затворници! — отвърна Масар. — Ти трябваше да ги вземеш от мен, когато имаше възможност.

Казим се обърна направо към него.

— Нека бъде така, приятелю. Изглежда, че след като агентите на НЮМА откраднаха твоя хеликоптер, те са стигнали до Бурем, където имам причини да вярвам, са го потопили в реката, отишли са до селището и след това са откраднали моята кола.

— Твоят стар „Вуазин“? — Масар произнесе това „Васаан“.

— Да! — потвърди Казим със затворена уста. — Американските отрепки са избягали с моята рядка класическа кола.

— И ти не си ги намерил или засякъл още.

— Не.

Масар накрая седна, ядосан за загубата на своя хеликоптер и кражбата на престижния автомобил на Казим.

— Какво стана с тяхната среща с хеликоптера южно от Гао?

— Моите съжаления. Усетих, че лъжат. Силите, които поставих там на 20 километра на юг, чакаха напразно и моите радарни системи не засякоха никакъв летателен апарат. Освен да са пристигнали на летището Гао с граждански самолет.

— Защо не ги проследихте?

— Защото не приличаше на секретна операция — отговори Казим. Само един час преди разсъмване служителите на „Ер Африк“ в Гао оповестиха, че един от техните самолети ще направи извънредно кацане, за да могат група туристи да посетят града и да направят кратък круиз по реката.

— И летищните власти са повярвали? — попита Масар учудено.

— А защо не? Те редовно молят за потвърждение от главната компания в Алжир и го получават.

— И след това какво се случи?

— Според авиодиспечера на контролната кула и наземния персонал, самолетът е летял с опознавателните знаци на „Ер Африк“ и е подходил на пистата със същата идентификация. Но след като се приземил и спрял пред терминала, един въоръжен отряд съвместно с въоръжено бъги джип, транспортиран със самолета, е слязъл и с голяма бързина застрелял секретните постове на военната зона, преди да могат да реагират. След това същият джип е унищожил осем от моите бомбардировачи.

— Да. Експлозиите събудиха всички на яхтата — каза Масар. — Ние видяхме пушек в тази посока от летището и решихме, че е катастрофирал самолет.

Казим отвърна:

— Нещо обикновено.

— Неземният персонал и авиодиспечерът идентифицирали ли са нападателния отряд?

— Не. Те са били в цивилно облекло.

— Колко от твоите хора са убити?

— За щастие само двама от секретните постове. Базовият персонал, механиците и пилотите бяха на религиозен празник.

Лицето на Масар придоби сериозен вид.

— Няма съмнение, че те са открили токсично замърсяване. Тези събития не са типични за нападения на твоята опозиция. Тези действат по-умно и с много по-голяма сила.

Казим махна с ръка в знак на безсилие.

— Някои отделни туареги правят подобно нападение, но на камили със саби. Но какво да кажа за високо обучен специален отряд с модерно въоръжение?

— Може би и ти ще създадеш такъв, но срещу високо възнаграждение.

— Но с какви фондове? — Казим поклати глава. — Не, това беше добре обмислен план, осъществен от професионалисти. Разрушаването на самолетите елиминира всякаква възможност за контраатака и даде възможност да спасят един от агентите на НЮМА.

Масар погледна Казим с горчивина.

— Забрави да ми съобщиш тази малка подробност, нали?

— Неземният персонал ми докладва, че командирът на този отряд е търсил човек на име Гън, който се е появил от пустинята, където се е крил. След като го качили на самолета, те отлетели северозападно и поели курс към Алжир.

— Звучи като кадър от безкраен сериал.

— Не се шегувай, Ив. — Тонът на Казим беше дружелюбен, но с твърда нотка. — Станалото сочи конспирация, зад която се крие търсене на петрол. Аз твърдо вярвам, че интересите на двама ни са застрашени от външни сили.

Масар се въздържаше да възприеме изцяло теорията на Казим. Тяхното минимално доверие беше създадено върху уважението на ума на всеки един от тях и на здравия страх от тяхната респектираща власт. Масар беше много вътре в играта, която Казим играеше. Една игра, която би могла да свърши, само ако генералът я завършеше. Той гледаше с очите на чакал, докато Казим — с очите на лисица.

— Как завърши всичко това? — попита Масар саркастично.

— Ние знаем сега, че това са тримата мъже от яхтата, която се взриви в реката. Аз съм убеден, че те са притежавали експлозивни за диверсия. Двама от тях се качват на твоята яхта, докато третият, който трябва да е човекът, наречен Гън, плува до брега и се отправя към летището.

— Нападението и евакуацията на Гън изглеждат невероятно добре обмислени и съгласувани по време.

— Тя се разгърна много бързо, защото е планирана и изпълнена от първокласни специалисти — отговори Казим бавно и добави: — Този спасителен отряд е бил предупреден за мястото и времето от агента, който нарича себе си Дърк Пит.

— Как разбра това?

Казим се усмихна:

— Въпрос на пресмятане! — Той погледна Масар. — Забрави ли, че Пит използва твоята сателитна комуникационна система, за да се свърже със своя началник адмирал Сандекър? Ето защо той и Джордино са се качили на борда на твоята яхта.

— Но това не обяснява защо Пит и Джордино не направиха опит да се спасят с Гън.

— Очевидно ти ги залови, преди да могат да преплуват реката и да се присъединят към него на летището.

— Тогава защо те не отлетяха през границата, след като откраднаха моя хеликоптер? Нигерийската граница е само на 150 километра. Те биха могли да направят това с горивото, останало в резервоара на хеликоптера. Почти е безсмислено да се лети във вътрешността на страната, след това да се унищожават хеликоптера и да се краде стара кола. На тази територия през реката няма мостове, така че те не могат да пътуват на юг към границата. Къде вероятно може да са отишли?

Казим въртеше очи и го гледаше с очакване.

— Може би някъде, където никой не ги очаква.

Масар вдигна вежди.

— На север, в пустинята?

— Къде другаде?

— Абсурд!

— Очаквам по-добра идея.

Масар поклати глава скептично.

— Каква ли е възможната причина двама мъже да откраднат шестдесетгодишна кола и да се отправят в най-забутаната част на пустинята? Трябва да са самоубийци.

— Поне досега техните действия показват обратното — отбеляза Казим. — Те имат някаква тайна мисия, повече от очевидно е. Но все още не сме разбрали какво ще правят.

— Тайна — подхвърли Масар.

Казим поклати глава.

— Всеки събран материал върху моята военна програма без съмнение е във файловете на ЦРУ, КГБ и МИ-6. Мали няма тайни проекти, които са от интерес на чужда нация или на нашите съседи.

— Има два, за които забравяш.

Казим изгледа Масар с любопитство.

— За какво намекваш?

— За форт Фуру и Тебеца.

Това е възможно, мислеше Казим, тъй като проектът за производство и преработка на опасните промишлени отпадъци и златните мини са свързани с индустрията. Съзнанието му се опитваше да даде смислен отговор, но такъв не се получаваше.

— Ако в действителност тези бяха целите им, защо тогава навлизат над 300 километра на юг в пустинята?

— Не мога да ти отговоря. Но според настояванията на моя агент в ООН, те изследват източник на химично замърсяване, който идва от водите на Нигер и предизвиква експанзивен растеж на червени приливи и отливи, след вливането им в океана.

— Знам за това. Но ми се струва, че е прикритие за тяхната действителна мисия.

— Която може да е проникване във форт Фуру и защита на човешките права в Тебеца — подхвърли Масар сериозно.

Казим мълчеше. Лицето му изразяваше съмнение.

Масар продължи:

— Предполагам, че Гън е имал някаква точна информация у себе си, когато са го евакуирали. Защо тогава ще бъде извършена такава комплексна операция с голям риск за него, докато Пит и Джордино ще бъдат оставени да се придвижват на север към нашите общи проекти?

— Ще намерим отговорите, когато ги заловим — каза Казим. В гласа му се усещаше скрит гняв. — Наличните военни и полицейски единици са завардили всички пътища и камилски пътеки, водещи във от страната. Наредил съм също така на моите въздушни сили да контролират северната част на пустинята и да наблюдават всяко кътче.

— Мъдро решение — каза Масар.

— Без храна те не могат да издържат повече от два дни на горещината в пустинята.

— Одобрявам твоите методи, Затеб. Не се съмнявам, че ти ще заловиш Пит и Джордино и ще ги сложиш в една от твоите специални килии утре до обяд.

— Бих искал да е по-скоро.

— Така ще е най-сигурно — каза Масар с усмивка.

Но дълбоко в себе си той съзнаваше, че Пит и Джордино няма да бъдат лесна плячка за тях.

Капитан Батута поздрави и застана изправен пред полковник Манса, който небрежно отговори на поздрава с махане на ръка.

— Учените на ООН са арестувани в Тебеца — докладва Батута.

Манса леко се усмихна.

— Представям си. О'Банион и Мелика са щастливи, че имат нови работници за мините.

Батута изрази своето съгласие.

— Тази Мелика е жесток надзирател. Не бих желал да съм на тяхно място в лапите им.

Манса добави:

— Аз давам на доктор Хопър и на неговия екип четири месеца живот, преди последният от тях да бъде погребан в пясъка.

— Генерал Казим ще бъде последният, който ще пролее сълзи за тяхната загуба.

Вратата се отвори и влезе лейтенант Джемаа, пилот от малийските военновъздушни сили и пилот на самолета на учените от ООН. Той поздрави.

Манса погледна към него.

— Завърши ли всичко добре?

Джемаа се усмихна.

— Да, господине. Ние се върнахме обратно до Аселар, качихме искания брой трупове. След това отлетяхме на север, където моят помощник и аз скочихме с парашут на територията на Танезруфт на сто километра от най-близкия камилски керван.

— Самолетът изгоря ли след падането? — попита Манса.

— Да, господине.

— Проверихте ли останките?

Джемаа допълни:

— След като шофьорът на колата, която бяхте оставили да ни вземе, тръгна, ние обходихме площадката на катастрофата, аз установих, че самолетът се е забил вертикално. Той е експлодирал изцяло, образувайки кратер, дълбок почти десет метра. Освен двигателите няма парче от останките, което да е по-голямо от кутия за обувки.

Манса се засмя от удоволствие.

— Генерал Казим ще бъде доволен. Двамата пилоти ще получат повишение. — Той погледна Джемаа. — А вие, лейтенанте, ще командвате операцията по издирване самолета на Хопър.

— Но защо аз ще го търся? — попита Джемаа сконфузено. — Нали знам къде е той?

— А защо си го напълнил с трупове?

— Капитан Батуа не ми събщи плана.

— Ние играем нашата оперетна роля в откриването на останките — обясни Манса — и след това ще прехвърлим случая за разследване на инцидента на международна комисия. Тя няма да може да намери достатъчно човешки останки, за да ги идентифицира като доказателство, в случай че се съмнява в катастрофата. — Той отново погледна Джемаа. — В случая, лейтенант, вие свършихте добра работа.

— Лично аз демонтирах черната кутия — успокои Джемаа полковника.

— Добре! Сега ние може да започнем нашата игра, като изразим официалната си загриженост за изчезването на самолета с учени на ООН пред международните новинарски медии и покажем дълбокото си съжаление за тяхната загуба.

28.

Обедната горещина беше непоносима. Без тъмните очила, друсан от каменистия път и пясъка, очите на Пит се заслепяваха. Той и Джордино бяха пропътували доста път от гаража в Бурем до мястото, където се намираха в момента. Те пътуваха през студената нощ на светлината на звездите, с не повече от десет километра в час, спираха на всеки час и отваряха капака, за да се охлади двигателят. Без компас или карта, ориентирайки се по звездите, следваха старото корито на Нигер на север, дълбоко в пустинята. През деня се криеха зад малките храсти или дюни, обикновено покриваха колата с пясък, за да не се забелязва и лягаха в дюната до нея.

— Какво ще кажеш, ако имахме чаша вода от някой кладенец или освежителна малийска напитка — подхвърляше Джордино, държейки една бутилка топла вода, миришеца на сяра, която бяха напълнили още в гаража.

— Не мога да усетя вкуса ѝ — каза Пит, — но по-добре е да пием поне по три пъти на двадесет и четири часа.

— Не мислиш ли, че трябва да я намалим?

— Не, тъй като ще намерим някакъв извор. Обезводняването ще ни направи слаби и няма да имаме сили да продължим. По-добре да пием толкова, отколкото се нуждаем, а след това ще му търсим колая.

— Какво ще кажеш за обяд от сардина?

— Звучи весело. Единственото нещо, което липсва, е салатата.

След като отвори сардината, Джордино си облиза пръстите.

— Чувствам се като идиот — да седя в средата на пустинята и да ям риба.

Пит се усмихна.

— Бъди благодарен, че имаме и това. — След това се заслуша.

— Чуваш ли нещо? — попита го Джордино.

— Самолет — каза Пит, държейки ръце на ушите си, — нисколетящ самолет. Разбира се по звука.

Той се излегна по корем и започна да наблюдава небето. След известно време забеляза една точка, която се движеше насреща на

разстояние около три километра. Пит установи, че това е стар модел американски „Фантом“, служещ за упражнение на малийските военновъздушни сили.

— Видя ли го? — попита Джордино.

— Един „Фантом Ф4“ — отговори Пит.

— Каква му е посоката?

— Мислиш ли, че е заради нас?

Пит се обърна и погледна към скритата кола. Ако издирването беше с хеликоптер, можеше да се съмнява, че ще ги забележат, но не и пилотът на този самолет. Той нямаше такава директна видимост и летеше твърде бързо, за да може да различи следи от превозно средство на земята. Но самолетът продължаваше да кръжи все по-ниско и по-ниско. Пит го наблюдаваше със затаен дъх и си мислеше дали няма да забележи тяхното укритие. Вероятно вече ги търсеха. Той погледна към хоризонта. Оставаше около час до залеза на слънцето. Кръженето на самолета затихна и те видяха, че той се загуби в северна посока. Пит се изправи и се подпря на една пръчка в пясъка.

— Дали Казим не се е сетил да ни търси на север или е решил да ни остави, знаейки, че нямаме никакви шансове?

— Това е вероятно — отвърна Джордино, — но все пак ми се струва, че той е завардил всички пътища и ще ни търси навсякъде.

Пит вдигна ръка и каза:

— След малко ще се стъмни и ние ще може да продължим.

— Колко път изминахме, откак напуснахме Бурем?

— Според спидометъра са 116 километра, но аз мисля, че реално са около деветдесет.

— И все още не сме намерили и следа от химическа продукция или радиоактивно замърсяване.

— Нито дори някакъв празен контейнер.

— Аз не виждам повече смисъл да продължаваме — каза Джордино. — Няма начин да сме на 90 километра навътре и нищо да не сме открили.

— Изглежда каузата е загубена — потвърди Пит.

— Тогава ние можем да опитаем да се измъкнем оттук през алжирската граница.

Пит поклати глава.

— Нямаме достатъчно бензин. Ще трябва да извървим последните 200 километра до Транссахарската автомагистрала, за да се доберем до някакъв белег на цивилизация. Но ние ще умрем от липса на храна и вода, преди да сме извървели и половината път.

— Какви са нашите възможности?

— Да продължим издирването.

— Колко още?

— Докато открием това, което търсим.

— И скрием костите си в пясъка за всеки случай.

Джордино го погледна.

— Ние сме заедно от много години. Ще бъде срамно да свършим тук, в тази точка на света. Двама директори на НЮМА са загинали в Сахара. Ние ли трябва да ги последваме?

Джордино спря за момент и след това подхвърли:

— Чуваш ли нещо?

Пит се изправи.

— Да, чувам.

— Някакъв глас пее на английски. Боже, може би вече умираме.

Те се изправиха един до друг, тъй като слънцето бе започнало да залязва, слушаха гласа, който пееше, и разбраха, че това е старата кънтри песен „Моя скъпа Клементина“. Думите се чуваха много отчетливо и много наблизко.

— *Ти се загуби и замина завинаги, за което съжалявам, Клементина.*

— Той идва към нас — измърмори Джордино, стискайки един гаечен ключ.

Пит приготви няколко камъка. Те заеха позицията от двата края на покритата с пясък кола, готови за атака в очакване кой ще се появи. Гласът продължаваше да пее. Появи се фигурата на човек, засенчена от възвишението, която водеше някакво животно. Песента спря, тъй като човекът наблюдаваше покритата с пясък кола. Той спря до нея, докосна и събори пясъка от покрива.

Пит и Джордино бавно се изправиха и застанаха срещу непознатия, гледайки го като пришелец от друга планета. Това не беше туарег, който водеше камилата си през суровата пустиня на своята родна страна. Нашият човек нямаше нищо общо със Сахара — сякаш беше попаднал тук не на място и не навреме. Мъжът беше облечен

като трапер от Дивия запад, носеше стара шапка „Стетсън“, дочени панталони, закрепени с тиранти и беше обут с тесни кожени ботуши. На врата му бе вързана червена кърпа, която му придаваше вид на бандит. Животното зад него не беше камила, а муле. Самарът му беше натоварен с пакет почти колкото него, съдържащ стоки, няколко меха с вода, одеяла, консерви храна и една пушка „Уинчестър“.

— Знаех си — прошепна Джордино с учудване, — ние сме спасени и ще отидем в Дисниленд.

Непознатият свали кърпата си и избърса мустаците и брадата си. Очите му бяха зелени, почти като тези на Пит. Той беше висок и беше по-скоро набит, отколкото слаб. Усмихна им се приятелски.

— Надявам се, приятели, че говорите моя език — каза той сърдечно, — защото аз със сигурност ще се възползвам от вашата компания.

29.

Пит и Джордино се гледаха недоумяващо и съзнанието им не можеше да проумее откъде се появи този човек.

— Откъде идвате? — попита Джордино.

— Аз мога да ви попитам същото — отговори непознатият. Той погледна покритата с пясък кола. — Разбрахте ли какво търсеше самолетът?

— Защо искате да знаете? — попита Пит.

— Ако вие двамата искате да си играете на въпроси и отговори, аз продължавам.

Чужденецът приличаше на номад и откакто разговаряха, той им изглеждаше добър човек. Пит внезапно реши да му се довери.

— Името ми е Дърк Пит, а приятелят ми се казва Ал Джордино. Истина е, че малийците ни търсят.

Старият човек добави:

— Не се учудвам. Те не са любезни към чужденците. — Той гледаше с учудване към колата. — Как, за бога, сте докарали тази кола толкова далече, без да се движите по шосе?

— Не беше лесно, господин...

Непознатият се приближи към тях и махна с ръка.

— Всички ме наричат Кид.

Пит се усмихна и подаде ръка.

— Как човек на вашата възраст може да бъде наричам така?

— Много отдавна, след като се връщах от някоя успешна работа, се отбивах в моя любим бар в Джеръм, Аризона. Когато барманът ме видеше, той винаги ме поздравяваше с думите „Хей, Кид пак се е върнал“. Това име ми остана като прякор.

Джордино започна разговор с него:

— Мулето не се използва в тази част на света. Камилата не е ли по-практична?

— Да започнем с — каза Кид с известно чувство за хумор — господин Периуинкъл, който не е никакво муле, а е товарно магаре. Камилата може да изтрае по-дълго без вода и да бъде по-издръжлива

на път, но магарето също е пригодено за пустинята. Аз открих господин Периуинкъл в Невада преди осем години и когато тръгнах за Сахара, натоварих и него на кораба. Той не е така капризен като камилата, яде по-малко и може да носи много товар. Освен това е понисък от камилата и по-лесно се товари.

— Хубаво животно — съгласи се Джордино.

— Изглежда, вие се готвите да тръгвате. А аз се надявах, че може да поседнем и да си поговорим. Не съм срещал жива душа, освен един арабин, който водеше двойка камили да ги продава в Тимбукту. Това беше преди три седмици. Не съм срещал от много години, откакто скитам наоколо, други американци.

Джордино погледна Пит.

— Може би е разумно да останем тук и да получим информация от някой, който познава територията.

Пит кимна в съгласие, отвори вратата на „Вуазин“-а и посочи навътре.

— Искате ли да се отморите от дългия път?

Кид погледна кожените седалки на колата, като че ли бяха направени от злато.

— Не мога да си спомня откога не съм сядал на мек стол. Много съм ви благодарен. — Той се настани в колата с явно удоволствие.

— Ние разполагаме само с консерва сардини, но ще бъдем щастливи да я споделим с вас — предложи Джордино с грациозен жест.

— В никакъв случай, вечерята е от мен. Аз имам много консервирана храна. Ще бъде повече от удоволствие да я разделя с вас. Как ви звучи говеждо варено?

Пит се засмя.

— Вие не знаете колко щастливи сме да бъдем ваши гости. Сардините не са точно нашата представа за вкуса, който искаме да усетим.

— Ние може да сложим вареното с нашите безалкохолни напитки — предложи Джордино.

— Имате ли газирани вода? Изобщо как се справяте с водата?

— Имаме достатъчно за няколко дни — отговори Джордино.

— Ако повървите малко, мога да ви покажа един кладенец на около десет мили на север.

— Ще ви бъдем благодарни за всяка помощ — каза Пит.

— Повече, отколкото предполагате — добави Джордино.

Слънцето се скриваше зад хоризонта и залезът осветяваше небето. С настъпването на вечерта въздухът отново ставаше поносим за дишане. Господин Периуинкъл се беше забил щастливо в оскъдните храсти и пасеше тревата между тях. Кид добави вода към консервираното говеждо варено и за учудване на Пит го притопли на малка спиртна печка заедно със сухарите. Старецът беше извадил чинии и вечерята започна. Пит и Джордино се наслаждаваха на останките на своето варено със сухар и си казаха, че това е най-хубавата храна, която някога бяха яли. Светът започна да им изглежда по-розов и оптимизмът им се възвърна. След като свършиха, Кид извади полупразна бутилка ръжено уиски и им го подаде.

— Е, добре, ако нямате нищо против, защо вие, момчета, не ми кажете накъде сте тръгнали в най-дивата част на Сахара с кола, която изглежда по-стара от мен?

— Ние търсим източник на токсично замърсяване, който се влива в Нигер и оттам в океана — отговори Пит направо.

— Това е нещо ново. Откъде се предполага, че идва то?

— От химически завод или фабрика за промишлени отпадъци.

Кид поклати глава.

— Няма нищо такова по тези места.

— Някаква солидна конструкция в тази част на Сахара? — попита Джордино.

— Не мога да се сетя, освен може би форт Фуру, на северозапад оттук.

— Заводът за соларна детоксификация, построен от французите?

Кид добави:

— Действително голям завод. С господин Периуинкъл го видяхме преди шест месеца. Боже опази! Охрана навсякъде. Може да помислите, че това е тайно скривалище на ядрени бомби.

Пит глътна малко уиски и почувства приятно парене в гърлото и стомаха си. Подаде бутилката на Джордино.

— Форт Фуру е твърде далеч от Нигер, за да замърсява нейните води.

Кид замълча за момент. После погледна Пит със загадъчно пламъче в очите.

— Възможно е, ако заводът е построен над Уед Зарит.

Пит се наведе към него и повтори:

— Уед Зарит?

— Легендарната река, която е текла през Мали преди 130 години. След това е потънала в пясъците. Местните номади и аз включително смятаме, че Уед Зарит сега тече под земята и се влива в Нигер.

— Като акуифер.

— Като какво?

— Геоложки пласт, който позволява на водата да прониква през пори и отвори — отвърна Пит. — Обикновено през почва с пори или варовикови каверни.

— Всичко, което знаем, е, че ако вие сте нагазили достатъчно дълбоко, ще попаднете на водата от този стар речен канал.

— Аз никога не съм чувал за изчезнала река, която да продължава своето течение дълбоко под земята — каза Джордино.

— Няма нищо необикновено в това — обясни Кид. — Повечето от потоците на Моджейв Ривър текат през пустинята Мохаве в Калифорния, преди да се вляят в едно езеро. Това е нещо, което ви казвам от собствен опит, тъй като открих една пещера, водеща на стотици метри надолу до този подводен поток. Така че аз намерих тонове златен прах във водата.

Пит се обърна и погледна въпросително Джордино.

— Какво мислиш?

— Струва ми се, че форт Фуру е единствената игра, на която се залага — отвърна Джордино.

— Но може би има смисъл, тъй като един подводен поток, който тече от завода за токсични отпадъци към Нигер, може да се окаже нашата находка на замърсяване.

Кид махна с ръка и посочи към пустинята.

— Аз искам да кажа, момчета, че е възможно тези потоци да се вливат в старото корито на реката.

— Ние знаем — потвърди Пит. — Следвахме старото корито на Нигер през цялата нощ и се скрихме на това място от горещината на деня, за да се предпазим, ако бъдем търсени от малийските служби.

— Изглежда, че вие сте ги разигравали твърде дълго.

— С какво се занимавате? — попита Джордино Кид, давайки му бутилката с уиски. — Да не търсите злато?

Кид се загледа в етикета на бутилката за момент, като че ли искаше да си спомни някаква важна случка в своето минало.

— Да, търся злато. Всъщност — не. До сега не съм казал на никого, но ще ви кажа. Истината е, че търся останки от кораб.

Пит го погледна изненадващо.

— Останки от кораб... Останки от кораб тук, в сърцето на Сахара?

— По точно, един конфедерален броненосец.

Пит и Джордино седнаха и го слушаха с нарастващо напрежение. Те възприемаха Кид по много странен начин. Беше се почти стъмнило, но те все още можеха да забележат сериозното изражение на очите му.

— С риск да прозвучи глупаво — каза Пит скептично, — бихте ли ни разказали как един военен кораб от войната между Щатите се е озовал тук.

Кид направи дълга глътка от бутилката с уиски и облиза устни. След това разви едно одеяло върху пясъка, коленичи и сложи ръце на темето си.

— Това се е случило през април 1865 година, преди Лий да се предаде на Грант. Няколко мили под Ричмънд, Вирджиния, конфедералният броненосец „Тексас“ бил натоварен с архивите на загиващото конфедерално правителство. Те казват, че това са били документи и преписки, но в действителност това е било злато.

— Сигурен ли сте, че това не е мит като многото други приказки за злато? — каза Пит.

— Президентът Джеферсън Дейвис преди да умре предаде злато от съкровището на конфедералните щати, което било натоварено през нощта на борда на „Тексас“. Той и неговият кабинет се надявали да се промъкнат през блокадата на Съюзния флот в друга държава, така че да могат да образуват ново правителство в изгнание и да продължат войната.

— Но Дейвис е бил заловен и затворен! — каза Пит.

Кид продължи:

— Конфедерацията е умряла и никога не е била възстановена.

— А „Тексас“?

— Корабът е преминал през ада на битката, преплавал е през Джеймс Ривър, минал е през Съюзния флот и фортовете „Хемптън Роудс“ и „Чесапийк Бей“, като се е спасил в Атлантическия океан.

Последният, който е видял кораба и неговия екипаж, казва, че корабът е изчезнал в мъглата невредим при влизането си в океана.

— И вие мислите, че „Тексас“ е преплувал през океана и е влязъл в река Нигер? — възрази Пит.

— Сигурен съм — отговори Кид. — Аз съм проучил спомени на френски колониалисти и местни хора, които свидетелстват, че такъв кораб е преминал покрай техните селища, плавайки по реката. Описанията на военния кораб и датите, когато е забелязан, ме карат да вярвам, че това е „Тексас“.

— Как е възможно военен кораб с размери и тонаж на броненосец да достигне толкова навътре в Сахара, без да заседне? — попита Джордино.

— Това е било възможно тогава, тъй като тази част на пустинята е била плодородна и Нигер е бил много по-дълбок, отколкото е сега. Един от неговите притоци е била Уед Зарит. По това време Уед Зарит е извирала от планина Ахагар, североизточно от тук и е текла в продължение на 600 мили, докато се влее в Нигер. Журналисти на френските колонизатори и на военните експедиции сочат, че тя е била достатъчно дълбока, за да плават в нея големи кораби.

— Дори и при такава голяма дълбочина и дебит на водата, изглежда невъзможно за такъв тежък съд като броненосеца да плава толкова далече, след като е напуснал океана.

— „Тексас“ е бил построен за военни операции и пригоден да плава в река. Той има гладко дъно и плитко газене. Навигацията в реката не е проблем за него и за неговия екипаж. Чудото е, че той е прекосил открития океан, без да потъне при лошо време и бурна вода като „Монитор“.

— „Монитор“ е корабът, който е достигнал до всички региони през 1860 година на северните и централните американски брегове — каза Пит. — Но защо са рискували да превозват златото си през океана с такъв кораб като „Тексас“?

Кид запали цигара и продължи:

— Трябва да имате предвид, че това е станало, защото Съюзния флот никога не би се сетил да търси „Тексас“ на хиляди мили в една африканска река.

— Вероятно не, но това със сигурност е много крайно.

— Аз съм с теб — каза Джордино. — Що за бъркотия? Те не биха могли да възстановят друго правителство в сърцето на пустинята. Пит погледна Кид замислено.

— Трябва да е имало нещо по-важно за такова рисковано пътуване от проклетото злато.

— Съществува мълва — тонът му се промени и стана по-уверен, — че Линкълн е бил на борда на „Тексас“, когато корабът е напуснал Ричмънд.

— Не Ейбрахам Линкълн — засмя се Джордино.

Кид замълча.

— Кой сънува тази измислица? — отпи още една глътка от уискито Пит.

— Един конфедерален кавалерийски капитан на име Невил Браун, умрял през 1908 г., прави предсмъртно завещание на своя лекар в Чарлстън, Южна Каролина. Той твърди, че неговата част е пленила Линкълн и го е качила на борда на „Тексас“.

— Бълнуване на умиращ човек — измърмори Джордино, абсолютно невярващ. — Линкълн трябва да е летял с „Конкорд“, за да пристигне навреме във „Форд театър“ и да бъде убит от Джон Уилкис Бут.

— Не знам цялата история — отбеляза Кид.

— Фантастично, но интригуваща история — каза Пит, — но трудно е да я приемем сериозно.

— Аз не мога да гарантирам легендата на Линкълн — каза Кид честно, — но ще заложа г-н Периуинкъл и остатъка от моя багаж, че „Тексас“ и костите на неговия екипаж заедно със златото лежат тук някъде в пясъка. Аз скитам из пустинята от пет години, търсейки тези останки и за бога, ще ги намеря или ще умра, търсейки ги.

Пит наблюдаваше стария човек със симпатия и уважение. Той рядко беше виждал такова посвещение и такава отдаденост.

Имаше особена дискретност в държанието на Кид, което напомняше на Пит стария миньор от „Съкровището на Сиера Мадре“.

— Ако останките от кораба са под дюните, как възнамерявате да ги откриете?

— Имам метален детектор „Фишер 1265X“.

Пит нямаше какво повече да каже, освен:

— Надявам се, че добрият късмет ще ви доведе до „Тексас“ и вие ще се радвате.

Кид легна върху одеялото, без да проговори няколко минути, потънал в мислите си.

Джордино наруши тишината:

— Време е да тръгваме по пътя си, ако не искаме да останем на това място.

Половин час по-късно моторът на вуазина работеше — Пит и Джордино се сбогуваха с Кид и г-н Периуинкъл. Старецът настояваше да вземат няколко пакета консервирана храна от неговия запас. Той им даде също така карта на старото речно корито, маркира им кладенеца близо до пътя, който водеше до завода за преработка на отпадъци във форт Фуоро.

— Колко е далече? — попита Пит.

Кид отговори:

— Около 110 мили.

— 177 километра — преведе Джордино.

— Надявам се, приятели, ще намерите каквото търсите.

Пит подаде ръка и се засмя:

— Вие също!

Той са качи във вуазина, седна зад волана, почти тъжен от сбогуването със стареца.

Джордино махна за сбогом и каза:

— Благодаря за гостоприемството.

— Радвам се, че ви помогнах.

— Очаквах да кажете това, но изглеждате много по-сърдечен.

— Не мога да си представя защо никога не съм срещал приятели като вас.

— Ще ви притесня ли, ако ви попитам за вашето истинско име?

— Разбира се, че не. Аз не се смущавам лесно. Това е едно странно име. Никога не се използва много.

Джордино стоеше кротко, без да го прекъсва.

— Казвам се Клайв Къслър.

Джордино се усмихна.

— Вие сте прав. Това е странно име.

След това седна на предната седалка до Пит в колата. Пит освободи съединителя и включи на скорост. Вуазинът бавно започна да

набира скорост по равното легло на сухото дере. Старият човек и мулето останаха сами в настъпващата нощ.

ЧАСТ ТРЕТА
ТАЙНИТЕ НА ПУСТИНЯТА

30.

18 май 1996 г.

Вашингтон, окръг Колумбия

Свръхзвуковият лайнер „Конкорд“ на „Ер Франс“ кацна на летище Дълес и спря пред един правителствен хангар в близост до терминалите за обработка на товари. Небето беше облачно, но пистата беше суха и нямаше никакви следи от дъжд. Сложил на гърба си пътническия сак, който беше неразделна част от него, Гън излезе от самолета и бързо стъпи на подвижната стълба, за да стигне до чакащия го черен „Форд Седан“ на столичната униформена полиция. Със запалени светлини и виещи сирени фордът незабавно го откара в главната квартира на НЮМА в столицата.

Гън се чувстваше като заловен престъпник, седнал на задната седалка на полицейската кола. Той забеляза, че река Потомак изглежда необикновено зелена, когато прекосиха моста „Рошамбо Мемориал“. Потокът от минувачи така беше свикнал със светещи лампи и вой на сирени, че изобщо не се впечатли от преминаващия с бясна скорост „Форд“.

Шофьорът не спря пред главния вход, а зави зад западния ъгъл на сградата на НЮМА и влезе направо в подземния гараж, като спря точно пред един асансьор. Двама дежурни от тайната охрана отвориха вратата и придружиха Гън в асансьора до четвъртия етаж на агенцията. Когато излязоха, те спряха пред една врата във фойето и я отвориха. Това беше представителната конферентна зала на НЮМА с нейните визуални дисплеи и компютри.

Няколко мъже и жени седяха около дълга махагонова маса, вниманието им бе фокусирано в д-р Чапман, който провеждаше лекция изправен пред един екран, на който се виждаше средата на Атлантическия океан по дължината на екватора откъм Западна Африка.

Залата утихна напълно когато Гън влезе. Адмирал Сандекър стана от стола си, втурна се напред и прегърна Гън като брат, който е оцелял след чернодробна трансплантация.

— Да благодарим на бога, че си тук — каза той с неподправено чувство. — Как беше полетът от Париж?

— Чувствах се като отшелник в „Конкорд“ само за мен.

— Нямаше военни самолети под ръка, за да те докарат незабавно, чартирането на конкорда беше единствената възможност да се върнеш бързо.

— Хубаво, но дано данъкоплатците не научат за това.

— Ако те научат, че съществуването им е поставено на карта, съмнявам се дали ще се оплакват.

Сандекър представи Гън на присъстващите в конферентната зала.

— С изключение на трима, мисля, че повечето ги познаваш.

Д-р Чапман и Хирам Йегър приближиха и се ръкуваха, показвайки явното си задоволство, че го виждат. Те представиха на Гън д-р Мюриъл Хоаг — директор по морска биология в НЮМА и д-р Евън Холанд — експерт по развитие на връзките с учените в агенцията. Мюриъл Хоаг беше представителна, висока, с тяло на модна манекенка. Тя имаше гъста черна коса, спускаща се грациозно назад и завършваща под раменете. Кафявите ѝ очи гледаха живо през кръгли очила. Тя не носеше грим, който във всички случаи би ѝ подходдал, помисли си Гън. Най-известния козметичен салон в Бевърли Хилс би увеличил клиентелата си, ако тя го посетеше.

Евън Холанд беше химик и изглеждаше като ловджийска хрътка в работата си. Ушите му бяха големи, несъразмерни за главата. Имаше дълъг нос като клюн. Очите му бяха дълбоки и меланхолични. Той беше един от най-големите специалисти по водните замърсявания. Другите двама мъже, Чип Уебстър, специалист по анализите на сателитните връзки в НЮМА, и Кейт Хъдж, главен океанограф на агенцията, Гън вече познаваше.

Той се обърна към Сандекър:

— Някой се изложи на много голям риск, за да ме евакуира от Мали.

— Хала Камил лично даде съгласието си да използваме отряда за бързо реагиране на ООН.

— Офицерът, който отговаряше за операцията, полковник Левант, не беше твърде щастлив, за да ме поздрави.

— Генерал Бок, неговият началник, и полковник Левант имаха известни търкания преди операцията — обясни Сандекър. — Но когато тя трябваше да се реализира по спешност те ги изгладиха.

— Те изпълниха блестящо една много рискована операция — каза Гън. — Невероятно е как са могли да я планират и да я приведат в действие през нощта.

Ако Гън, мислеше Сандекър, би могъл да знае всички подробности, той щеше да се разочарова. Неуредиците при всяка криза оставяха отпечатък върху лицето на генерала. До тях имаше поднос с кафе и сладки, но той не предложи на Гън. Хвана го за ръката и го сложи на един стол в края на дългата заседателна маса.

— Да забравим случилото се — каза адмиралът бързо. — Всеки с нетърпение очаква да чуе за твоето откритие на компаунда, причиняващ разрастването на червения прилив и отлив.

Гън седна на масата, отвори сака си и започна да изправва съдържанието. Много внимателно той извади стъклени колби водни проби и ги постави върху покривката. След това разопакова дискетите със записаните данни и ги постави встрани. Когато всичко беше пред него, той започна:

— Пред вас са водните проби и резултатите, получени от уредите и компютрите, с които разполагах на борда на яхтата. За късмет, аз можах да идентифицирам стимулатора на червения прилив и отлив като най-необикновения органометален компаунд — комбинация на синтетична аминокиселина и кобалт. Открих също така и следи от радиация във водата, но не вярвам, че има някаква пряка релация към влиянието на замърсяването, предизвикващо червения прилив и отлив.

— Като имаме предвид трудната ви одисея в тази част на Западна Африка — каза Чапман, — цяло чудо е, че сте могли да постигнете успех в работата си по този случай.

— Това стана благодарение на уредите, с които разполагах и на това, че те останаха невредими при схватката с флота на Бенин.

— Аз получих запитване от ЦРУ — каза Сандекър с усмивка, — дали не зная нещо за някаква тайна операция, след като вие бяхте унищожили половината флот на Бенин и свалихте един хеликоптер.

— И какво им отговорихте?

— Излъгах ги. Моля да продължим.

— Огънят на един боен кораб на Бенин успя да повреди нашата трансмисионна система за предаване на данни — продължи Гън. — Това направи невъзможно предаването на моите резултати в компютърната мрежа на Хирам Йегър.

— Искам да повторя опитите с твоите водни проби, докато Хирам повтори анализа на твоите данни — каза Чапман.

Йегър приближи до Гън и нежно вдигна компютърните дискети.

— Не мога да бъда много полезен на това съвещание, така че отивам да работя.

В момента, в който компютърните данни напуснаха залата, Гън се обърна към Чапман:

— Аз съм проверявал моите резултати по два и три пъти и съм абсолютно убеден, че твоята лаборатория и Хирам ще потвърдят моите открития.

Чапман усети напрежение в тона на Гън.

— Повярвай ми, когато казвам, че не подлагам на съмнение твоите опити нито за минута. Ти, Пит и Джордино свършихте адска работа. Благодарение на вашите усилия, сега ние знаем как да продължим. Сега президентът може да упражни своето влияние върху правителството на Мали, за да открием източникът на замърсяването и да спрем по-нататъшното разрастване на червените приливи и отливи.

— Не слагай тигана на печката, докато рибата е в морето — отвърна Гън сериозно. — Това, че сме открили компаунда и неговата входна точка в реката, както и че сме разбрали неговите свойства, е само едната страна на задачата. Но ние сме длъжни да открием местонахождението на неговия източник.

Сандекър барабанеше с пръсти по масата.

— Пит ми съобщи лоши вести, преди да прекъсне връзката. Аз се извинявам, че не предадох информацията. Но разчитах на сателита да попълни липсващата част от нея.

Мюриъл Хоаг погледна Гън право в очите.

— Аз не мога да разбера по какъв начин сте успели да установите компаунда по протежение на хиляда километра водно пространство, а след това сте го изгубили на сушата.

— Това е лесно — отвърна Гън. — След като отминахме точката на най-високата концентрация, данните от уредите за замърсяването станаха нулеви и започнаха да отчитат само обикновеното замърсяване

на водата. Ние направихме няколко връщания назад, за да се убедим, че уредите работят точно. Направихме визуални проучвания в различни посоки. Не установихме химически складове, манифактурни производства или някаква площадка за опасни промишлени отпадъци в близост до реката. Никакви постройки. Нищо. Единствено голата пустиня.

— Би ли могло площадка за опасни отпадъци да е била изгорена преди това? — предположи Холанд.

— Не открихме никакви доказателства за подобно нещо.

— А някаква възможност за природен токсичен замърсител? — попита Чип Уебстър.

Мюриъл Хоаг се засмя.

— Според анализите на нашия господин Гън и изпитанията, които е направил, става въпрос за синтетична аминокиселина. Такава може да бъде получена в биохимична лаборатория. Не може да става и дума за природен замърсител. Не за пръв път инцидентна интеграция на химикали предизвиква получаване на непознат компаунд.

— Но как, за бога, може да се получи такъв екзотичен компаунд в средата на Сахара? — чудеше се Чип Уебстър.

— И да достигне океана, където действа като стероид на динофлагелатите — добави Холанд.

Сандекър се обърна към Кейт Хъдж.

— Какъв е последният доклад за растежа на червения прилив и отлив?

Океанографът беше към шейсетте, с тъмнокафяви очи, които гледаха от едно издължено интелигентно лице. Беше облечен модерно, но изглеждаше като благородник от миналия век.

— Растежът се е увеличил за последните четири дни с 30%. Страхувам се, че ако продължава с този темп, ще надмине и най-смелите ни предвиждания.

— Но ако доктор Чапман може да открие компаунд, който да неутрализира замърсяването, а ние открием източника му, в такъв случай няма ли да може да контролираме експлозията на червения прилив и отлив?

— По-добре е да го направим скоро — отговори Хъдж. — Ако до следващия месец открием компаунда, ще имаме първото доказателство как действа.

Мюриъл Хоаг каза със съмнение:

— Може да отнеме и три месеца.

Хъдж направи безпомощна гримаса.

— Когато се занимаваме с нещо непознато, единственото сигурно средство е случайността.

Сандекър се разположи удобно на стола си и се загледа в сателитните снимки от Мали, прожектирани на стената.

— Къде точно компаундът попада в реката? — попита той Гън.

Гън се изправи и отиде до него, за да види снимките. Той взе молив, очерта малка точка от река Нигер над Гао и каза:

— Точно тук. При едно старо корито, което някога се е вливало в Нигер.

Чип Уебстър натисна бутоните върху малката конзола, закрепена на масата, и извади на екрана мястото, което Гън маркира.

— Никакви структури не се виждат. Никаква индикация за евентуално замърсяване. Нищо, което да бъде доказателство, че има някакъв склад или се изгарят опасни материали.

— Това е загадка — промърмори Чапман. — Откъде, по дяволите, може да идва източникът на това замърсяване?

— Пит и Джордино са все още там и разследват — спомни си Гън за тях.

— Нещо за последното им състояние? — попита Хъдж.

— Никакви новини, откакто Пит се обади от яхтата на Ив Масар — отговори Сандекър.

Хъдж го изгледа с любопитство.

— Господи, не този мошеник.

— Ив Масар?

— Познавате ли го?

Хъдж продължи:

— Кръстосах си пътищата с него след един неприятен скандал с химикали в Испания преди четири години. Едни от неговите кораби, който пренасяше отпадъчни канцерогенни химикали, познати като РСВ, за разтоварване в Алжир, се разби и потъна при буря. Аз лично мисля, че корабът беше умишлено потопен, за да се получи застраховка и да се укрие нелегален товар. Както се оказа, алжирските власти не са настоявали да получат опасни химически отпадъци на склад. Тогава Масар направи всичко възможно да укрие документите,

лъга и извърта, като не позволи да излезе нито едно доказателство за изясняването на тази бъркотия. Когато се ръкувате с този човек, трябва да преброите пръстите си, след като си тръгнете.

Гън се обърна към Уебстър:

— Разузнавателните спътници могат да разчитат вестници от космоса. Защо ние да не изстреляме един над пустинята северно от Гао, който да търси Пит и Джордино?

Уебстър поклати отрицателно глава.

— Невъзможно. Според моите сведения, нашето военно разузнаване използва най-добрите в момента, за да наблюдава най-новите китайски оръжия. Гражданската война в Украйна, граничната вражда между Сирия и Ирак. Те не биха искали да си губят времето, за да търсят двама цивилни в Сахара. Аз мога да направя опит с последния модел геостат, но въпросът е дали той ще може да различи човешки форми в неправилните терени на пустинята, каквато е Сахара.

— Значи, ако са зад някоя пясъчна дюна, той не би ги различил? — попита Чапман.

Уебстър поклати глава.

— Никой, който пътува през Сахара и я познава добре, няма да тръгне през меките пясъци на дюните. Дори номадите ги избягват. Попаднеш ли в морето на дюните, означава истинска смърт. Пит и Джордино са достатъчно умни, за да не си позволят това.

— Но ти желаеш ли да ги потърсиш и откриеш? — настоятелно попита Сандекър.

Уебстър замълча. Той беше почти плешив, с малък белег на врата.

— Аз имам добър приятел, който е главен специалист в Пентагона и е експерт по сателитно търсене в пустинни райони. Мисля, че бих могъл да разговарям с него, за да направи няколко снимки на този район и ги предаде чрез компютъра в нашия геостат.

— Благодарен съм за вашето съгласие — отвърна искрено Сандекър.

— Ако те са някъде там, той ще ги засече както никой друг — обеща му Уебстър.

— Засичал ли е вашият сателит самолета с екипа на Световната здравна организация? — попита Мюриъл.

— Страхувам се, че още не. Нашият последен сеанс над Мали не показва нищо, освен облак дим, идващ странично на нашата камера, надяваме се, че при следващия сеанс ще можем да получим по точна картина. Може да се окаже, че е номадски огън.

— Не съм много уверен, че в тази част на Сахара се движат номадски племена — каза Сандекър.

Гън се обади последен:

— За какъв екип на Световната здравна организация говорите?

— За група учени от същата организация, които са с мисия в Мали — обясни Мюриъл. — Те разследваха случая на странни заболявания, които предизвикват полудяване. Техният самолет изчезна някъде между Мали и Кайро.

— Имаше ли жена в техния екип? Биохимичка?

— А, доктор Ева Роджас е биохимичката на групата — отговори Мюриъл. — Някога работех с нея върху един проект в Хаити.

— Познаваш ли я? — попита Сандекър Гън.

— Аз не, но Пит. Той се запозна с нея в Кайро.

— Може би ще е добре той да не знае — каза Сандекър. — Той има достатъчно проблеми, мъчейки се да оцелее, за да му създаваме нови.

— Няма потвърждение за катастрофа досега — каза Холанд с надежда.

— Може би са направили принудително кацане в пустинята и са оцелели — каза Мюриъл в същия тон.

Уебстър поклати глава.

— Честно казано, аз се страхувам и мисля, че генерал Затеб Казим има пръст в тази кална работа.

Гън се обади:

— Пит и Джордино имаха разговор с генерала по бордно радио, малко преди да скоча в реката. Имам впечатление, че е жесток човек.

— Като всеки блискоизточен диктатор — каза Сандекър, — той не желае дори да се срещне и разговаря с дипломати от нашия държавен департамент, освен ако те не му връчат дебел чек чуждестранна валута.

Мюриъл добави:

— Той игнорира Обединените нации и отказа външна хуманитарна помощ за своя народ.

Уебстър вметна:

— Всеки борец за човешки права, който влезе в Мали и протестира, бива пращан в затвора.

— Казим и Масар са обвързани взаимно — каза Хъдж. — Страната тъне в пълна мизерия, а те двамата трупат големи богатства.

Сандекър ги прекъсна:

— Това не е наша грижа. Няма да има Мали, Западна Африка или която и да е друга част на света, ако ние не спрем бедствието с червения прилив и отлив.

Чапман заключи:

— Сега ние имаме всички данни, за да ги сверяваме. Трябва да фокусираме цялото си внимание в общата работа, за да намерим решението.

— Намерете го бързо — каза Сандекър. — Ако вие пропуснете тридесет дни от днес, никой от нас не ще има втори шанс.

31.

Свеж бриз полъхна в листата на дърветата в парка Палисейдс над река Хъдсън. Исмаил Йерли наблюдаваше през бинокъла малка светлосива птичка, която падна от клона на едно дърво. Той се размърда, тъй като цялото му внимание беше погълнато от птичката и почувства, че някой се появи зад гърба му. В действителност той очакваше това появяване от няколко минути.

— Белогърда горска зидарка — каза високият красив чужденец, облечен в скъпо бургундско кожено яке. Той седна на гладкия камък до Йерли. Беше подстриган късо и имаше посребрена коса. Наблюдаваше с безразличие птичката през бледосините си очи.

— Черното петно в близост до главата показва, че е женска — каза Йерли, без да сваля бинокъла.

— Мъжкият вероятно е наблизно. Може би обикаля гнездото.

— Добри познания, Бордо — каза Йерли, използвайки другият код за мъжко име. — Не знаех, че си любител на птиците.

— Не съм. Какво мога да направя за теб, Пергамон?

— Ти поиска тази среща.

— Но не и на такива отдалечени места, където духа вятър.

— Срещите в луксозни ресторанти не са моята представа за хора, работещи под прикритие.

— Аз никога не съм възприемал идеята да работя на сянка и да живея като отшелник — каза сухо Бордо.

— Не е мъдро да се живее на показ.

— Моята работа е да защитавам интересите на човека, който ми плаща максимално добре. ФБР няма да ме постави под наблюдение, ако не ме подозира в шпионаж, и тъй като нашата работа, по-точно моята работа не е да крада стратегически американски тайни, не виждам защо трябва да се претопявам в общата, миришеца на пот маса.

Особеното схващане на Бордо по отношение на разузнаването не допадна на Йерли. Въпреки че те се познаваха и често работеха заедно в продължение на години за Ив Масар, нито един от тях не знаеше

истинското име на другия и не се беше опитвал да го научи. Бордо извършваше търговското разузнаване в САЩ за Масар Ентърпрайсиз. Йерли, познат за него като Пергамон, често изпращаше жизненоважна информация на Масар относно международните му проекти. Затова той беше заплатен много добре, много над заплатата, която получаваше като агент на френското разузнаване. Ситуацията се толерираше от неговите началници, защото Масар имаше силни връзки с много от членовете на френския кабинет.

— Изглеждаш безгрижен, приятелю.

Бордо отвърна:

— Започнах да се отегчавам да работя с примитивните американци. Ню Йорк е една клоака. Страната е разделена расово и етнически и се дезинтегрира. Някой ден САЩ ще повторят икономическата и регионална разруха, която се наблюдава в Русия и Европейската общност днес. Отдавна искам да се върна във Франция, единствената истински цивилизована нация в света.

— Чух, че един от хората на НЮМА е бил измъкнат от Мали — каза Йерли, рязко сменяйки тона на разговора.

— Този идиот Казим го е изпуснал през пръстите си — отговори Бордо.

— Изпрати ли моето предупреждение на Масар?

— Разбира се. И той го предал на генерал Казим. Двама други мъже са били заловени от Масар на яхтата му, но Казим с цялата си предвидливост се е оказал твърде глупав да търси третият агент, който е бил спасен и евакуиран от отряда за бързо реагиране на ООН.

— Какво мисли Масар по въпроса?

— Не е много щастлив, като знае, че има сериозен риск от международно разследване на неговия завод във форт Фуру.

— Не е добре. Всеки опит за разследване и доближаване до форт Фуру води до разкриване на нашата френска ядрена програма.

— Масар е твърде вътре в проблема — каза Бордо кисело.

— Какво знаеш за учените от Световната здравна организация? Сутрешните вестници пишат, че техният самолет е прекратил радиовръзката и е изчезнал безследно.

— Това е една от по-добрите идеи на Казим — отговори Бордо.

— Той инсценира самолетна катастрофа в малко позната част на пустинята.

— Инсценирал? Аз казах на Хала Камил, че според мен е била поставена бомба в самолета, за да го взриви и да унищожи Хопър и неговите сътрудници.

— Малка промяна в твоя план за сплашване на всяка бъдеща инспекция от страна на Световната здравна организация — каза Бордо.
— Самолетът действително се разби, но телата на борда не бяха тези на доктор Хопър и неговия екип.

— Значи са още живи.

— Те са живи — умрели. Казим ги изпрати в Тебеца.

Йерли заключи:

— По добре да бяха умрели веднага, отколкото в мините на Тебеца от претоварване и третиране като роби.

Йерли замълча замислен, след което каза:

— Мисля, че Казим направи грешка.

— Тайната за тяхното истинско положение е запазена — каза Бордо с безразличие. — Никой не се е спасил от Тебеца. Те влизат в мините и никога не излизат.

Йерли извади бинокъла от джоба си и започна да почиства лещите.

— Дали Хопър е успял да открие доказателство, което може да застраши форт Фуру?

— Достатъчно е да се предизвика интерес и се направи позадълбочено разследване в случай, че докладът му бъде публикуван.

— Какво се знае за агента на НЮМА, който е бил спасен?

— Името му е Гън и е заместник-директор на НЮМА.

— Влиятелен мъж.

— Действително.

— Къде е той сега?

— Ние проследихме самолета, който го евакуира до Париж, откъдето беше прехвърлен на „Конкорд“ за Вашингтон. Оттам беше откаран направо в главната квартира на НЮМА. Моите източници съобщават, че допреди 40 минути той все още се намирал в сградата на офиса.

— Разбра ли се дали носи своята информация от Мали?

— Каквата информация да бъде получена, ако има такава, то реката Нигер е все още мистерия за тях. Но Масар не желае да се

пораждат никакви съмнения, които биха довели до разследване на форт Фуру.

— В такъв случай Казим ще има достатъчно време да си поговори с другите двама американци.

— Получих съобщение, преди да изляза за срещата с теб. За съжаление, те също са изчезнали.

Йерли погледна към Бордо възбудено.

— Кого да обвиним?

Бордо отговори:

— Няма значение кой е виновен. И честно казано, това не е наша грижа. Това, което е важно, е, че те все още са в страната. Малката надежда да се спасят през границата е илюзорна. Въпрос на часове е Казим да ги залови.

— Ще трябва да пътувам до Вашингтон и да проникна в НЮМА. От разговорите ще мога да разбера дали има нещо ново в разследването по проблема на замърсяването.

— Тогава да тръгваме — каза Бордо хладно. — Масар очаква още работа от теб.

— Твоите началници ще знаят за това след един час.

Йерли не каза нищо, но продължаваше да наблюдава малката горска зидарка, която се беше изправила на краката си и се опитваше отново да кацне на клона.

— Какво има предвид Масар?

— Той иска ти да бъдеш в Мали и да действаш като връзка с генерал Казим.

Йерли не реагира. Той продължаваше да държи бинокъла на очите си, докато говореше:

— Преди осем години бях изпратен за няколко месеца в Судан. Ужасно място. Само хората бяха дружелюбни.

— Един от самолетите на Масар Ентърпрайсиз ще те чака на летището „Ла Гуардия“. Трябва да бъдеш там тази вечер в шест часа.

— Значи аз трябва да бъда човекът, който ще предпазва Казим от необмислени постъпки.

Бордо заключи:

— Мизите ни са твърде високи, за да позволим на един луд да го хваща амока.

Йерли постави бинокъла в калъфа и го преметна през рамо.

— Веднъж сънувах, че умирам в пустинята — каза той тихо. — Моля се на Аллаха това да е било само... сън.

В една типична за ведомството стая в най-малко посещаваната част на Пентагона майорът от военновъздушните сили Том Грийцуолд затвори телефона, след като кимна с глава на жена си, която го предупреждаваше, че е закъснял за вечеря. Той се отпусна за миг, за да се освободи от мислите си върху анализа на сателитните фотоснимки, които показваха сраженията между подразделения на китайската армия и демократичните въоръжени сили, и да се захване с текущата си работа.

Филмът от камерите на геостата беше изпратен по куриер от Чип Уебстър от НЮМА. Майорът го зареди на модерното оборудване, което имаше в стаята. Когато всичко беше готово, Грийцуолд се изтегна в удобно кресло, взе си кутийка диетична „Пепси Кола“ и с дистанционното устройство включи телевизионния екран пред себе си. Снимките на геостата му изглеждаха като изображение отпреди 30 години. Това беше така, защото той беше проектиран за геологични проучвания и не отговаряше на сегашните модерни стандарти на новите спътници. Новите модели имаха камери, които можеха да проникнат през тъмнината, през облаците и дори през пушека.

Грийцуолд настрои екрана с дистанционното устройство и на него се появиха различни участъци от северната част на пустинята Мали. Скоро той започна да наблюдава дребните очертания на летящ самолет и камилски керван, които пресичаха пустинята от солните мини на Тоудени на юг към Тимбукту.

На снимката, която показваше региона северно от Нигер към Азауат, имаше много, много дюни и нищо друго. Грийцуолд продължи да увеличава изображението и започна да открива знаци на човешко присъствие. Това можеха да бъдат кости на животно, предимно камили, струпани около някой изоставен кладенец, но действително човешко присъствие беше трудно да се засече, дори и от неговите съвременни електронни системи.

След близо час Грийцуолд затвори изморените си очи и започна да масажира слепоочията си. Той не беше открил нищо, което да напомни и най-малка следа от двамата мъже, които търсеха. Майорът

направи своя избор и реши да се прибере при жена си. Но в последния момент нещо му щукна и той отвори екрана за последен път. Увеличи сателитните снимки, които показваха регионите около изоставения Азауат и се загледа в тях. И птичката кацна на рамото му. За малко щеше да я изпусне, ако вниманието му не беше се фокусирало върху един далечен обект, чиито очертания едва се забелязваха. Той можеше да мине за скала или малка дюна, но контурите бяха неправилни и това го усъмни. Грийцуолд направи всичко възможно, за да доближи обекта в едър план. Знаеше, че там има нещо. По време на войната в Ирак беше станал пословичен със засичането на скрити обекти на иракската армия, като бункери, танкове или артилерийски установки.

— Кола — изрече на глас, — кола, покрита с пясък, за да не бъде забелязана.

След внимателно проучване той успя да различи две слаби очертания на фигури около колата. Искаше му се да получи още по-добро изображение, но геостата не беше пригоден за това. Дори след внимателна настройка той едва можа да разбере, че това бяха фигурите на двама души.

Грийцуолд поседя за момент, развълнуван от своето откритие. След това отиде до близкото бюро и набра телефона. На петото позвъняване отговори мъжки глас, който звучеше задъхано:

— Ало?

— Ти ли си, Чип?

— Да. Ти ли си, Том?

— Да не си тичал?

— Жена ми и аз бяхме в двора, разговаряхме със съседите — отговори Уебстър — и аз се затичах много бързо, като чух телефона да звъни.

— Открих нещо, което сигурно ще те заинтригува.

— Моите двама колеги? Ти си ги засякъл на снимките на геостата.

— Те са на сто километра северно от зоната, която обозначихте — каза Грийцуолд.

Настъпи мълчание.

— Сигурен ли си, че това не е двойка номади? — попита Уебстър. — Никой не може да си представи как моите хора биха могли да извървят толкова път през горещата пустиня за 48 часа.

— Те не са вървели, а са шофирали.

— Шофирали са кола? — попита Уебстър изненадано.

— Трудно е да се определят подробностите. Струва ми се, че я покриват през деня с пясък, за да се укриват от търсещите ги самолети. Шофират нощем. Сигурно това са твоите двама колеги. Кой друг би могъл да играе такива игри на място, където не никне трева?

— Можеш ли да кажеш дали се опитват да стигнат границата?

— Трудно ми е. Те са в центъра на северно Мали. Най-близката съседна граница е поне на 350 километра.

Уебстър забави отговора си.

— Трябва да са Пит и Джордино. Но откъде, по дяволите, са намерили кола?

— Струва ми се, че са оправни момчета.

— Те отдавна трябва да са се отказали от търсене на източника на замърсяване. Каква лудост ги е обхванала пак?

Това беше въпрос, на който Грийцуолд не можеше да отговори.

— Може би ще ви се обадят от форт Фуру — предположи той полусериозен, полуусмихнат.

— Дали възнамеряват да се доберат до френския соларен завод за преработка на опасни промишлени отпадъци?

— Те са само на 50 километра от него и той е единственото доказателство за западна цивилизация наоколо.

— Благодаря, Том — отвърна Уебстър искрено. — Почерпката е от мен. Какво ще кажеш аз и жена ми да ви поканим на вечеря?

— Звучи добре. Избери ресторанта и ми се обади за деня и часа.

Грийцуолд постави слушалката върху апарата и отново погледна двете малки фигури, които се виждаха на екрана.

— Вие момчета, трябва да сте луди — изрече той на глас в празната стая.

След това изключи системата и си тръгна за дома.

32.

Сутрешното слънце се закотви на небосклона и гореща вълна заля пустинята, сякаш някой беше забравил отворена вратата на огромна пещ. Нощният хлад отмина като облак дъжд. Двойка гарвани летяха в пламтящото от жегата небе, проучвайки безлюдния пейзаж с надеждата да открият нещо за ядене. След като установиха, че живият човек не предлага нищо такова, те бавно отлетяха на север.

Пит лежеше изтегнат върху ската на една дюна, почти зарит в пясъка, наблюдавайки птиците известно време. После съсредоточи вниманието си пак към необхватния по площ соларен завод за детоксификация на опасни промишлени отпадъци във форт Фуру. Това беше едно нереално място — не защото заводът беше сътворен от човешка ръка и работеше с най-модерна технология, а защото беше разположен върху отдавна мъртва зона, превзета от пясъците и жегата.

Той се изви леко, когато чу лек шум зад себе си и видя Джордино да пълзи по корем върху пясъка като гущер.

— Наслаждаваш се на гледката? — попита Джордино.

— Ела и погледни, надявам се да бъдеш впечатлен.

— Единственото нещо, от което бих могъл да се впечатля, е един прохладен плаж и хубав сърф.

— Не пропускай да подстрижеш хубавата си черна коса и да си намериш модерен бански, за да се харесаш на мацките.

Джордино се държеше като хлапак и посипа косата си с пясък. Приблужи се до Пит и седна на пясъка.

— Ай, ай — промърмори той, — ако не се познавах добре, щях да помисля, че съм дивак.

— Пейзажът тук е див, пустинен и ти ще му подхождаш.

— Това място е голямо колкото Дисниленд. Мисля, че е около 30 квадратни километра.

— Забелязвам влизаща композиция — каза Джордино, посочвайки железопътната линия, по която се движеше дълга влакова композиция с много вагони, теглена от четири дизелови локомотива. — Бизнесът преди всичко.

— Това е влакът, с който Масар превозва техническите отпадъци — допълни Пит. — Преброих около 120 вагона, пълни с отровен товар.

Джордино посочи огромното поле, покрито с рефлекторни огледала, които събираха слънчевите лъчи като в море на чудесата.

— Това изглежда са соларните рефлектори.

— Комулатори — уточни Пит, — те събират слънчевата радиация и я превръщат в огромно количество топлина, като увеличават интензитета на протоните. Лъчистата енергия след това се фокусира във вътрешността на химически реактор, който напълно унищожава опасния продукт.

— Трябва да сме наясно — каза Джордино. — Откога си станал експерт по слънчева енергия?

— Познавах една жена, която беше инженер в Института по слънчева енергия. Тя ме разведе из техните изследователски лаборатории. Това беше преди няколко години, когато те все още бяха в изпитателен етап на разработената термична технология за елиминиране на индустриални токсични отпадъци. Вероятно Масар е поръчал разработката.

— Тук липсва нещо — каза Джордино.

— Какво?

— Целият този строеж. Защо трябва да се строи толкова скъпо тази санитарна катедрала в средата на най-голямата пясъчна пустиня в света? Аз бих я построил до голям индустриален център. Помисли само колко скъпи са разходите за транспорт на тези отпадъци, които прекосяват половин океан и 1600 километра в пустинята.

— Много уместна забележка — каза Пит. — Аз също се чудя. Ако форт Фуру е такова удобно място за унищожаване на токсични отпадъци и е одобрено от експертите като безопасно, защо тогава се охранява толкова строго? Това е безсмислено.

— Ти още ли мислиш, че отгук тръгва замърсителят към река Нигер? — каза Джордино.

— Ние не открихме никакъв друг източник.

— Разказът на стареца, когото срещнахме, за подводната река, може да се окаже ключ за решението.

— Действително, ако тя съществува.

— Ти винаги си бил песимист — промърмори Джордино.

— Не казвам нищо лошо за версията с подводната река. Онова, което не мога да си обясня, е откъде идва замърсяването.

— Съгласен съм с теб — отвърна Джордино. — Как ще изтича нещо, когато се предполага, че те го изгарят?

— Точно така.

— Тогава форт Фуру не е това, за което го представят.

— Не, според моя начин на мислене.

Джордино се обърна и го погледна подозрително.

— Надявам се, че не мислиш да се промъкнем там, защото ще ни превърнат в двойка кремирани посетители.

— Имам предвид да го направим незабелязано.

— И как възнамеряваш да го осъществим? Като шофираме до вратата и помолим за пропуск?

Пит посочи към влачещата се композиция вагони, която влизаше във фабриката.

— Ще скочим във влака и ще се скрием в някой от вагоните.

— А как ще излезем? — попита Джордино.

— С вуазина, чийто резервоар чука на празно. Ще потеглям след залез и ще караме, докдето можем. След това ще хванем влака, който пътува за Мавритания.

Джордино започна да се шегува:

— Ти очакваш от мен, след като съм пътувал в първокласна кола, да се кача в товарен вагон и да пътувам сред тонове токсични химикали? Твърде млад съм, за да се стопя между тях.

Пит го загледа и също се засмя.

— Ти трябва само да бъдеш внимателен и да не се докосваш до нищо.

Джордино поклати глава с разбиране.

— Счита ли, че може да възникнат трудности?

— Трудностите са създадени, за да бъдат преодолявани — отвърна Пит.

— Ще преодоляваме ли алармени системи, пазачи с добермани, патрулни коли с насочени автоматични пушки и осветени места като на бейзболен стадион?

— Да. Сега върви и ме остави за малко сам.

— Повече от странно — продължи Джордино, — че тези токсични отпадъци се пазят като арсенал атомни бомби.

— Още една причина, за да направим своята проверка — отвърна тихо Пит.

— Ти няма да си промениш мнението и да си тръгнеш за в къщи, докато още сме цели и читави.

— Помисли и ще ме разбереш.

Джордино вдигна ръце.

— Ти си по-луд и от стария човек и неговата шантава история за конфедералния броненосец с Ейбрахам Линкълн на борда, който е заробен в пустинята.

— Ние имаме нещо много общо — отвърна Пит с лекота.

Той извади една карта на мястото, където се намираха, и очерта четири километра на изток. Оттам на кратко разстояние се намираше железопътната линия.

— Виж този запусиял форт.

— Да, виждам го — отвърна Джордино.

— От тук форт Фуру е получил името си — каза Пит. — Не повече от сто метра го делят от железопътната линия. С настъпването на тъмнината ще го използваме за прикритие, докато скочим в някой идващ влак.

— Вече забелязах, че вагоните се движат много бързо и дори за професионален каскадьор ще бъде трудно да се качи на тях.

— Упоритост и търпение — отвърна Пит. — Локомотивите започват да забавят ход, преди да стигнат стария форт. След това влизат в завой и спират за проверка, преди да тръгнат отново към завода.

Джордино подхвърли:

— И трябва да имаме по един долар за всеки от армията пазачи, която ще проверява вагоните.

— Те не могат да бъдат толкова прецизни. Проверката обхваща сто вагона, пълни с варели токсични отпадъци, а едва ли някой човек прави това от душа и сърце.

— И ти си единственият човек, който стига до това заключение — каза сухо Джордино.

— Аз винаги съм склонен на по-практични предположения и не мисля като теб за алармени системи, патрулни коли, добермани и т.н.

Джордино тъкмо се канеше да отговори на Пит както му се полагаше, когато забеляза в небето един задаващ се хеликоптер. Пит

също погледна нагоре. Хеликоптерът идваше от юг и се насочваше право към тях. Той не беше военен и те лесно различиха името „Масар Ентърпрайзиз“ върху фюзелажа.

— Господи, — извика Джордино, — той наблюдава пясъка, където сме скрили „Буазин“-а. Ако снижи по-надолу, ще го издуха от колата.

— Само ако мине точно над нея — каза Пит. — Лягай долу и не се движи!

Едно наблюдателно око лесно би могло да ги забележи, както и да види необичайната пясъчна дюна със странна форма. Но пилотът беше концентрирал вниманието си върху кацането на машината в завода и не поглеждаше встрани разхвърляните пясъци и дюните. Важният пасажер в хеликоптера беше зает с проучване на финансовия си доклад и също не хвърляше поглед през прозореца.

Хеликоптерът мина почти над тях, като снижаваше височина и след няколко секунди кацна зад стените на завода. Вратата се отвори и важният пътник слезе. Дори от половин километър без бинокъл Пит успя да различи фигурата на пасажера, както и да се досети кой е, когато влизаше в сградата на офиса си.

— Мисля, че нашият приятел се връща, за да ни залови — каза той.

Джордино постави ръце над очите си, като се взираше.

— Твърде е далеч, за да кажа със сигурност. Но вярвам, че си прав. Жалко, че не води пианистката от яхтата си.

— Не можеш ли да я заличиш от паметта си?

Джордино погледна Пит и отговори натъртено:

— Защо трябва да го правя?

— Но ти дори не знаеш името ѝ.

— Любовта побеждава всичко — отвърна Джордино с плам.

— Тогава победи разпилените си мисли и се подготви да починем до идването на нощта. След това ще се опитаме да хванем влака.

Те заобиколиха кладенеца, описан от стария скитник, където старото речно корито на Уед Зарит тръгва в разни посоки. Безалкохолните напитки бяха свършили, а запасите им от вода бяха около два литра. Но те си я разделиха и ги изпиха, за да не получат обезводняване, надявайки се да намерят вода близо до завода.

Паркираха „Вуазин“-а в една малка падина на километър южно от изоставения форт. След това се заровиха в пясъка под колата, за да се спасят малко от непосилната жегата. Джордино заспа веднага, но съзнанието на Пит беше твърде затормозено, за да заспи.

Нощта падна бързо над пустинята. Здрачът се стопи в тъмнината. Настъпи странна тишина. Сухият въздух над пустинята започна да се очиства от жегата и пъстрият килим на звездите се разгърна в обсидиановото небе. Звездите бяха толкова ярки, че на Пит му се стори, че може да разграничи три вида от тях: червени, сини и зелени.

Той никога не беше наблюдавал такъв космичен екран, дори и в открито море.

Те покриха отново колата за последен път и тръгнаха под звездите към форта. Влязоха в изоставения му двор и огледаха десетметровите високи стени, докато стигнат до главната врата. Тя беше голяма, дървена, солидно направена и избеляла от слънцето. С голяма мъка я отвориха и влязоха във вътрешността на форта. Пред тях се простираше изоставен пустеещ плац за маршировка на войниците от Чуждестранния легион. За миг те си представиха как някога тук войниците от този легион са марширували с помпозните си униформи. Зад плаца бяха разположени някогашните жилищни помещения, сега тъмни и изоставени. Пит и Джордино тръгнаха на обиколка. Разположението на форта представляваше правоъгълник с четири бойни кули. Две от стените бяха с дължина 30 метра и имаха три метра дебелина. Тесните стени бяха с дължина 20 метра. Фортът представляваше добър бастион за времената, когато е бил строен. След като направиха своята обиколка, те застанаха в близост до главната врата и зачакаха идващият влак. През това време бяха пресметнали шансовете си как да минат през секретната проверка, да проникнат в завода и да се измъкнат със следващия влак на разсъмване. Само след няколко минути ушите на Пит доловиха шум от доста голямо разстояние. Джордино също се събуди от леката си дрямка и чу шума. Те се погледнаха взаимно и се изправиха на крака.

— Някакъв извънреден влак — каза Джордино.

Пит погледна часовника си и каза:

— Единадесет и двадесет. Имаме достатъчно време да направим своята проверка и да се измъкнем до сутринта.

— В случай че всичко върви по плана — каза Джордино предпазливо.

— Време е да вървим — каза Пит. — За мен форт Фуру е само една фасада. Трябва да проникнем зад нея, за да разберем истината. Един от нас трябва да се спаси на всяка цена и да предупреди Сандекър в случай, че се случи нещо лошо с нас.

Замислено изражение се появи на лицето на Джордино и той погледна Пит, без да каже нещо. След това двамата се хванаха за ръка, чувайки свирката на дизеловия локомотив, която предупреждаваше, че приближава секретния пост. Тръгнаха.

Пит подхвърли:

— Ще трябва да побързаме.

Те излязоха от голямата врата и се затичаха към влака.

33.

Един изоставен камион „Рено“ седеше на трупчета на около половината път между форта и железопътната линия. Всичко, което можеше да се свали от неговата каросерия и шаси, отдавна го нямаше. Гуми и джанти, двигател, скоростна кутия и диференциал, дори и брезента и вратите бяха демонтирани за резервни части или продадени като отпадъци, натоварени на някоя камила за Гао или Тимбукту от сърчен търговец.

За Пит и Джордино, които се бяха скрили зад камиона, за да не бъдат осветени от фаровете на дизеловия локомотив, изоставянето на такова превозно средство на произвола на съдбата беше престъпление. Но за тях беше отлично прикритие в случая.

Силната светлина на локомотива осветяваше всяка скала и всяко стръкче изсъхнала трева почти на километър. Те се снижиха под лъча докато локомотивът отmine, при което Пит прецени, че той се движи не с повече от 50 километра в час. Машинистите щяха да намалят още скоростта, тъй като се готвеха да спрат за проверка. Пит търпеливо изчака това. В същото време последните вагони доближаваха изоставения камион и той прецени, че сега е моментът при скорост около 15 километра, достатъчно бавна за тях, да могат да се качат на някой от вагоните.

Те напуснаха укритието си и пробягаха последните няколко метра до железопътното платно. Клекнаха и започнаха да наблюдават вагоните, които возеха контейнерите с токсичен товар по посока на форт Фуру. Последният вагон, който вече се забелязваше, не беше от обикновените за такава влакова композиция. Той беше армиран и возеше тежки картечници, зад които стоеше солидна охрана. Масар провежда голяма операция, помисли си Пит. Ескортът вероятно беше от професионалисти.

Защо е тази засилена охрана? Повечето правителства гледаха на химическите отпадъци като на бедствие. Саботаж или някакво инцидентно нападение в сърцето на пустинята почти не ставаха. От

кого тогава се пазят? Естествено, не от обикновени бандити или терористи.

Ако Пит беше в състояние да анализира характера на Масар, той щеше да разбере, че френският магнат играе двойна игра. Той плащаше на малийските бунтовници и в същото време пълнеше касата на Казим.

— Нека се качим в третия вагон отзад напред. В противен случай може да бъдем забелязани от охраната.

Джордино отвърна:

— Съгласен съм с тебе.

Те станаха и се затичаха паралелно на пътуващата композиция. Пит беше сгрешил преценката си за скоростта. Влакът се движеше два пъти по-бързо, отколкото те можеха да тичат. Но те нито за миг не помислиха да спрат или да се откажат. Ако изостанеха, стражата от последния вагон можеше да ги забележи. За това те правеха всичко, на което са способни.

Пит пръв успя да се хване за вагона и да стъпи на стъпалото. Джордино поизостана, тъй като бе по-нисък и за секунди не успя да се качи на същия вагон. Неговата единствена надежда беше да рискува да се качи на следващия, който беше в непосредствена близост до охраната. Той почти издъхваше, но това беше последният му шанс да избегне падането под колелата или да бъде застрелян от охраната. Почти издъхнал, Джордино успя да се хване за перилата на стълбата на вагона. Той правеше неимоверни усилия да свие крака и да стъпи на стъпалото. Най-после успя да сложи едното си коляно, след това другото и да се залепи по очи на стълбата.

Стъпил на платформата на вагона, Пит се спря за малко, за да си поеме дъх, преди да се прехвърли във вътрешността му. До този момент той не беше се обръщал назад и не разбра, че Джордино го няма. Загледа се наоколо, погледна към съседния вагон и успя да различи тялото на приятеля си залепено на стълбата. Той остана няколко секунди безпомощен, изкачвайки се нагоре по стълбата, за да се прехвърли във вътрешността на вагона. Когато стигна върха, видя, че локомотивът е на километър от станцията за проверка. Някакво шесто чувство го макар да се обърне назад и замръзна. Един от охраната стоеше на малка платформа, която беше до последния вагон. Той се беше замислил със скръстени ръце и гледеше някак разсеяно.

Трябваше само да погледне надолу към съседния вагон, и с Джордино беше свършено. Но пазачът явно не подозираше нищо, защото след малко се прибра при колегите си.

Без да губи повече време, Джордино изкачи стълбата и влезе във вагона. Горещината все още се чувстваше. Той изтри потта си и се огледа към съседния вагон за Пит.

— Прехвърли се при мен — викаше Пит и гласът му потъваше в шума на движещия се влак.

Пълзейки предпазливо на ръце и колене, Джордино се доближи до платформата на вагона, където беше Пит. Стъпи на буферите на съседния вагон като успя да се хване за парапета на стълбата. Изчака малко, за да се успокои движението и използвайки цялата си атлетичност, стъпи върху стълбата. През това време Пит спокойно изучаваше един кондиционер, монтиран в горната част на товарния вагон, за да предпазва лесно възпламенимите химически отпадъци от запалване при високите температури по време на транспортирането им през пустинята. Кондиционерът беше свръхмощен, компресорът му се задвижваше с малък бензинов двигател, работещ безупречно и безшумно.

Когато светлините на секретната спирка блеснаха, Пит съсредоточи мислите си как да избегне евентуална засечка. Той не можеше да си представи, че хората на охраната щяха да обикалят влака по маниера на железопътната полиция от тридесетте години, нито че хората на Масар използват кучета. Нямаше начин да се намери куче с такъв чувствителен нос, което да различи миризмата на човек от смесения аромат на химикали и изгорелите газове от нафта.

Пит стигна до заключение, че се използват телевизионни камери. Влакът просто минава покрай тях, а мониторите са инсталирани във вътрешността на зданието. Нямаше съмнение, че Ив Масар можеше да инсталира такава модерна секретна технология.

— Имаш ли нещо за завиване? — попита Пит, без да чака отговор от Джордино.

— Ти ме питаш за отвертка — учудено го изгледа Джордино.

— Искам да сваля винтовете на този голям панел, за да освободя кондиционера.

Джордино бръкна в джоба си, почти изпразнен след претърсването, което направиха хората на Масар, когато бяха на яхтата

му.

Намери една монета от пет цента и една от десет. Подаде ги на Пит.

— Това е най-доброто, което мога да направя за теб в момента.

Бързо движейки ръцете си върху големия панел на кондиционера, Пит установи местата на винтовете. Те бяха десет с добре запазени глави. Той не беше сигурен дали щеше да успее да ги развие навреме. Петцентовата монета беше твърде голяма, но десетцентовата пасваше точно. Енергично започна да развива винтовете.

— Твърде странно време си избрал за поправка на един кондиционер — каза Джордино с любопитство.

— Искам да се предпазим от охраната, която ще използва телевизионни камери за проверка на влака и за транзитни пътници като нас. Те ще ни хванат със сигурност. Единственият ни шанс да се укрием, е като застанем зад този панел. Той е достатъчно голям, за да скрие и двама ни.

Влакът вече се движеше съвсем бавно и половината от вагоните бяха преминали през проверката.

— По-добре е да побързаш — каза Джордино.

Сълзи се появиха от очите на Пит, когато десетцентовата монета се изкриви. Техният вагон доближаваше телевизионните камери. Три четвърти от влака вече беше преминала, докато на Пит му оставаха още три винта за сваляне. Той бързаше. Останаха два. След това — един. Вагонът пред тях вече минаваше пред камерите. С последни усилия, хванал го с двете си ръце, Пит успя да отмести големия панел, късайки резбата на последния винт.

— Бързо. Сядай и опри гръб срещу кондиционера — нареди той на Джордино.

Двамата напрегнаха гърбове и успяха да отместят панела, заставайки зад него като зад щит.

— Мислиш ли, че това ще заблуди някого? — попита Джордино със съмнение.

— Телевизионните монитори са двуизмерни. Колкото по-дълго са насочени към нас, ние ще бъдем илюзия за всеки, който ни наблюдава.

Техният вагон бавно навлезе в чист бял тунел с монтирани телевизионни камери, които обхващаха вътрешността на вагона, отделните му страни и пода. Пит стискаше панела с ръцете си, сякаш искаше да го разтегне, за да не могат да бъдат забелязани от охраната на влака. Явно тя беше свикнала с тази рутинна проверка, защото тя не продължи много дълго. Пит и Джордино не знаеха това и очакваха всеки момент да чуят звънци или сирени, но никаква аларма не бе дадена. Вагонът излезе отново под звездното небе и те се показаха от прикритието си. Влакът набираше ход към завода.

— О, братко — въздъхна с облекчение Джордино, — не бих искал да преживея подобно нещо отново.

Пит се засмя и удари приятелски Джордино по рамото, като посочи опашката на влака.

— Не се успокоявай още. Нашите приятели са все още с нас.

Те останаха неподвижни във вагона, подпрени на кондиционерния панел, така че да не могат да бъдат забелязани от охраната в последния вагон. Четирите дизелови локомотива теглеха умерено композицията към близкия завод, където празни вагони чакаха да ги вземат обратно към пристанището в Мавритания.

Спасени за момента, Пит и Джордино стояха във вагона и спокойно очакваха да се случи нещо. Депо, където се озоваха, беше осветено арковидно и не показваше признаци на живот. Дълга редица странно изглеждащи вагонетки седеше на товарната площадка. Те бяха с по четири колела без гуми — плоски, уеднаквени за поемане на определен вид товар.

Пит се канеше да завие отново панела на кондиционера, когато забележа движение над главата си. За щастие, той видя телевизионната камера, монтирана на един стълб под арковидното осветление.

Хвърли поглед върху цялото депо и откри четири камери.

— Стой там — предупреди той Джордино. — Те, изглежда, използват роботизирано оборудване навсякъде.

Застанаха отново зад панела и установиха, че при всяко движение на релсовите кранове светват и угасват различни лампи. В кабината нямаше никой и това им подсказа, че действително се управляват от общ команден център някъде вътре в завода. Крановете се движеха над влаковата композиция и спускаха хоризонтално във всеки вагон метални палети, върху които щяха да бъдат поставени

контейнерите с химикали. От другата страна на линията, където беше тяхната композиция, други такива кранове разтоварваха пълните контейнери със същите метални палети. Количките с поставените върху тях контейнери също се управляваха от общ команден център. В началото Джордино не можа да разбере това и се обърна към Пит:

— Кой ги кара?

— Никой — отговори Пит, — това е роботизиран транспорт. Управлява се от обща командна зала и вероятно тези камери са за това.

— Учуден съм — каза Джордино, — никога не съм виждал такава ефективност.

Пит щеше да се съгласи, ако не беше забелязал нещо интересно. През една модерно направена рампа количките с товара се спускаха, преминавайки четири различни нива, и се изгубваха от погледа. Пит изучаваше маркировката на различните партиди товари. Те се означаваха със символи на френски. Горните нива бяха за биологични отпадъци, а долните за химическите. Пит започна да се чуди с какъв контейнер те бяха влезли дотук.

Той дойде до извода, че загадката се увеличава. Защо реакторът, който изгаря отпадъците, трябва да ги изгаря толкова дълбоко в земята? Мислейки по този начин, дойде до извода, че те трябва да бяха над повърхността на земята близо до слънчевите комулатори.

Самата рампа водеше в една огромна пещера, от която изглежда нямаше излизане. Таванът беше на височина четири етажа, имаше прокопани в скалата тунели във всички направления като спици на колело.

Усетът на Пит стана чувствителен като антена. Той продължаваше да се учудва, че все още не вижда хора, работници или машинни оператори. С всеки изминал момент се убеждаваше, че складовата пещера се управлява автоматично. Безупречният електрически транспорт с подредени една след друга вагонетки завиваше към всеки един от тунелите, маркирани с червен знак с черен диагонал, който означаваше, че товарът идва отгоре. Напред следваха други знаци и обозначения.

— Завод с пълно автоматизирано управление — каза Джордино посочвайки една редица вагонетки, движещи се в противоположна посока. Вратите на контейнерите бяха отворени и те видяха, че са празни. След като се качиха в една вагонетка, Пит и Джордино

изминаха почти километър, когато тя започна да забавя своето движение и шумът започна да се увеличава. След като зави, тя влезе в една огромна стая, пълна от пода до тавана с хиляди контейнери във форма на кутии от бетон, всички боядисани в жълто с черна маркировка. Робот подготвяше разтоварването им от товарните контейнери и ги смесваше върху морето от други контейнери, които стигаха до покрива на пещерата.

Зъбите на Пит затракаха. Той изпадна в шок в това подземно помещение на ужаса. Всички варели бяха маркирани със знак за радиоактивност. Той и Джордино бяха узнали тайната на форт Фуру. Съхраняване на ядрени отпадъци под земята в нечувано количество!

Масар хвърли обстоен поглед на телевизионния монитор и поклати глава с учудване. След това се обърна към седящия до него Феликс Верен.

— Тези мъже са невероятни! — промърмори той.

— Как са се промъкнали през охраната? — вайкаше се Верен.

— По същия начин, както избягаха от моята яхта, откраднаха колата на генерал Казим и пропътуваха половината Сахара. Съчетание на сръчност и хитрина.

— Защо да не предотвратим бягството им от този склад? — предложи Верен. — Ще ги държим там, докато умрат от лъчева болест.

Масар помисли за момент и след това поклати отрицателно глава:

— Не, прати охраната да ги арестува. Дай им възможност да се почистят добре и ги изпрати тук. Искам да разговарям с г-н Пит отново, преди да съм се отървал от него.

34.

Личната охрана на Масар залови Пит и Джордино двадесет минути по-късно, след като те бяха напуснали склада и се бяха качили на един празен контейнер, за да излязат на повърхността. Коварната телевизионна камера ги бе засякла в неочакван момент при влизането им в контейнера.

Вратата на контейнера се отвори, малко преди той да бъде вдигнат и поставен във вагона. Те нямаха никакъв шанс да се измъкнат или спасят. Изненадата беше добре координирана и пълна.

Пит преброи десет човека, застанали с пълно снаряжение и насочени автоматични пушки срещу двама невъоръжени мъже вътре в товарния контейнер. Той почувства пареща горчивина от безизходицата, която го прерязва като нож. Усети я дори на върха на езика си. Да бъдеш заловен веднъж от Масар, беше въпрос на лоша преценка. Но да бъдеш заловен втори път, бе пълна глупост. Той изгледа охраната, без да почувства страх. Само гневът му не можеше да утихне. Пит си обеща никога повече да не допуска това.

Те не можеха да направят нищо сега, но трябваше да спечелят време и да се надяват, че няма да бъдат екзекутирани, преди да имат шанс да се спасят.

Пит и Джордино бавно вдигнаха ръце и ги поставиха на тила си.

— Надявам се, ще ни простите безпокойството — каза Пит спокойно, — но ние търсихме банята.

— Не искаш да ни се случи инцидент, нали? — добави Джордино.

— Тихо, вие двамата! — избухна гласът на офицера от охраната, облечен в безупречно изгладена униформа, без следа от френски акцент. — Искам да ви кажа, че сте опасни хора. Избийте всички мисли за бягство от главите си. Моите хора не са обучени да раняват бегълци.

— Каква е работата? — попита Джордино с невинен поглед. — Вие действате, като че ли сме откраднали варел използван диоксин.

Офицерът не обърна внимание на забележката на Джордино.

— Легитимирайте се.

Пит го изгледа.

— Аз съм Роки, а моят приятел е...

— Булуинкъл — довърши Джордино.

Тънка усмивка заигра на устните на офицера.

— Няма съмнение, че вие сте Дърк Пит и Ал Джордино.

— Щом знаете, защо питате? — каза Пит.

— Господин Масар ви очаква.

— Последното място, откъдето може да се очаква да избягаме, е в центъра на пустинята — каза Джордино, правейки мимика на Пит. — Сбърках ли нещо?

Пит повдигна леко рамене.

— Аз не съм оттук.

— Кажете ми как проникнахте през нашата охрана? — попита офицерът.

— Хванахме влака — отговори Пит с лекота, без да прави опит да скрие истината.

— Вратите на товарните контейнери се заключват с комбинация след натоварването. Няма начин да проникнете вътре, докато влакът се движи.

— Би трябвало да ни кажете кой от мониторите на вашите телевизионни камери наблюдава кондиционерите, монтирани на покривите. Най-простото нещо е да разглобим панела на такъв кондиционер и да го използваме като екран.

— Действително — капитан Брюнон беше сериозно заинтригуван, — много умно. Виждам, че вашите средства за влизане ще допълнят нашия наръчник на охраната.

— Дълбоко съм удовлетворен — отвърна Пит.

Офицерът присви очи.

— Няма да сте твърде дълго с такова самочувствие. — Той направи пауза и се обади по портативното радио. — Господин Масар!

— Тук съм — чу се гласът на Масар по радиото.

— Капитан Шарл Брюнон, господине, шефът на охраната.

— Пит и Джордино?

— Заловени са.

— Съпротивляват ли се?

— Не, господине. Държат се съвсем спокойно.

— Моля, доведете ги в офиса, капитане.

— Да, господине. Веднага, щом ги почистим.

Пит се обърна към Брюнон.

— Ще ни бъде ли от полза, ако се извиним?

— Изглежда американският хумор никога не секва — каза Брюнон хладно. — Вие може да изразите своите извинения лично на господин Масар, но тъй като унищожихте хеликоптера му, не очаквам да бъде много мил с вас.

Ив Масар не се смееше често. Но се засмя, когато Пит и Джордино влязоха в неговия просторен офис. Излегнат в луксозно кожено кресло, той се смееше като оживял след тифна епидемия.

Феликс Верен стоеше до прозореца, гледаше към завода. Очите му наблюдаваха безстрастно като камера. Линиите на лицето му бяха удължени, а устата му показваше упоритост. Пълен контраст с неговия шеф.

— Отлична работа, капитан Брюнон — похвали го Масар. — Вие ги водите без рани и без синини.

Той огледа предизвикателно двамата мъже, които стояха пред него в чисти бели наметала, техните обгорели от слънцето лица и отличното им физическо състояние. Забеляза спокойното им поведение и си спомни, че те се държаха по същия начин и на неговата яхта.

— Изглежда, вината им е колективна.

— Като на ученици, избягали от клас — каза Брюнон формално. — Те правят това, което им кажат.

— Много добре от тяхна страна — измърмори Масар.

Той бутна назад креслото си мина край бюрото и застана с лице към Пит.

— Поздравявам ви за вашето пътуване през пустинята. Генерал Казим се съмняваше, че то ще ви отнеме два дни. Забележителна издръжливост ви е била необходима, за да изминете тази негостоприемна земя толкова бързо.

— Генерал Казим е последният човек, с когото мога да се съобразявам — отговори Пит със задоволство.

— Вие ми откраднахте хеликоптера, господин Пит, и го потопихте в реката. Това ще ви струва скъпо.

— Вие се отнесохте зле с нас на борда на вашата яхта, така че ние бяхме любезни да ви се отплатим.

— А скъпата стара кола на генерал Казим?

— Двигателят отказа, така че я заровихме в пясъка — излъга Пит.

— Изглежда, че продължавате да развивате лошия си навик да унищожавате скъпите вещи на други хора.

— Аз си изпочупих всичките играчки, когато бях дете — отвърна Пит, — и разорих баща си.

— Аз винаги мога да си купя друг хеликоптер, но генерал Казим не може да си върне своя „Авион Вуазин“. Радвайте се на времето, което ви остава, преди неговите садисти да започнат да ви обработват.

— Ще бъде щастие за мен. Аз съм мазохист — каза Джордино невъзмутимо.

За момент Масар изглеждаше смутен, след това на лицето му се изписа любопитство.

— Какво намирате за толкова интересно, че прекосихте Сахара до форт Фуру? — попита той.

— Ние толкова се радвахме на вашата компания на яхтата, че решихме да повторим посещението си.

Ръката на Масар се изви във въздуха и удари Пит по лицето. Големият диамантен пръстен направи малка рана на дясната му буза. Главата на Пит се извърна, но краката му се задържаха здраво върху килима.

— Значи ли това, че ме предизвиквате на дуел? — изрече той с усмивка.

— Не. Това означава, че ще ви потопя бавно във варел с азотна киселина, докато можете да говорите.

Пит погледна Джордино, след това се обърна към Масар и каза:

— Добре, Масар. При вас има изтичане.

Масар подскочи:

— Бъдете конкретен!

— Вашите опасни отпадъци, химикалите, които се предполага, че изгаряте, проникват чрез подпочвената вода, която минава по едно старо речно корито и замърсява всеки кладенец между форт Фуру и река Нигер. Оттам се влива в Атлантика, където причинява катастрофално бедствие, унищожавашо целия живот в океана. И това е

само началото. Ние изследвахме старото речно корито и открихме, че то някога е минавало точно покрай форт Фуру.

— Но ние сме на почти 400 километра от река Нигер — каза Верен. — Невъзможно е водата да стига толкова далеч под повърхността на пустинята.

— Откъде знаете? — попита Пит. — Форт Фуру е единственият завод в Мали, който получава химични и биологични отпадъци. Компаундът, предизвикващ проблема, може да дойде само от тук. Тук не става въпрос какво мисля, защото точно знам, че вие криете отпадъци освен тези, които горите.

Лека усмивка се появи на устните на Масар.

— Вие сте съвсем коректен, господин Пит. Ние изгаряме отпадъци във форт Фуру. Определено количество в наличност е факт. Но елате в следващата стая и аз ще ви покажа всичко.

Капитан Брюнон отстъпи назад, за да позволи на Пит и Джордино да последват Масар.

Те преминаха през един хол и влязоха в една стая, в чиито център беше разположен съвършен макет, умален модел на завода за преработка и унищожаване на опасни промишлени отпадъци във форт Фуру. Той бе толкова истински до всяка подробност, сякаш бе наблюдаван от хеликоптер.

— Това истински макет ли е, или сме в страната на приказките? — попита Пит.

— Това, което видяхте, е точната представа за завода — увери го Масар.

— И вие се каните да ни изнесете не обща, а подробна лекция за неговото действие.

— Лекцията можете да си я отнесете в гроба — каза Масар укорително. Той взе една показалка от слонова кост и насочи нейния връх към една широка площ от южната страна на завода, покрита с огромни плоски модули, насочени към слънцето. — Ние напълно се задоволяваме с енергия — започна Масар. — Произвеждаме собствено електричество с тази фотогалванична акумулаторна система, съставена от модули клетки с плосък екран, изработени от поликристален силикон, разположена на 4 квадратни километра площ. Запознат ли си с фотогалваниката?

— Знам, че се превръща в един от най-икономичните източници на енергия в света — отговори Пит. — Както разбирам фотогалваниката е слънчева технология, която превръща слънчевата енергия направо в електрическа.

— Точно така — каза Масар. — Когато слънчевата светлина, или както се изразяват учените, слънчевата фотонна енергия попадне върху повърхността на тези клетки, след като е пътувала 115 милиона километра от слънцето, се получава достатъчно електричество, за да работи три пъти по голям завод от този, какъвто ние желаем да построим. — Той спря за момент и посочи една структура близо до площта с клетките. — В това здание са монтирани генераторите, които се задвижват от енергията, получена от модулното поле и от батерийната подсистема, която съхранява енергията за ползване през нощта или в дните, когато няма слънчева светлина. Това обаче се случва твърде рядко за тази част на Сахара.

— Ефикасна — каза Пит, — една ефикасна енергийна система. Но другата зона с монтирани слънчеви комутатори не работи със същата ефективност, нали?

Масар погледна замислено към Пит. Той се чудеше как този човек се озовава винаги на крачка пред него. Насочи показалката към полето от слънчеви клетки, което обхващаше параболичните легенообразни колектори, които Пит беше наблюдавал един ден преди това.

— Напротив, работи — отговори Масар ледено. — Моята слънчева термална технология за унищожаване на опасни отпадъчни продукти е най-модерната програма, която би могла да се разработи от всяка индустриална страна. Това поле от суперкомутатори концентрира повече светлина от нормалната слънчева светлина на 80 хиляди слънца. Тази високоинтензивна слънчева светлина или фотонна енергия се фокусира след това в първия от двата кварцови реактора. — Масар направи пауза, за да покаже отново миниатюрното здание. — Първият разрушава токсичните отпадъци на безвредни химикали при температура 950 градуса Целзий. Вторият реактор при температура 1200 градуса Целзий превръща в пепел главно безкрайно малките частици. Унищожаването на всеки познат и произведен от човека химикал е пълно и всеобхватно.

Пит погледна Масар с уважение, смесено с подозрение.

— Това звучи като цяло много свързано и завършено. Но ако вашата работа по детоксификацията толкова безупречно се изпълнява, защо тогава криете милиони тонове отпадъци под земята?

— Много малко са хората, които знаят за химикалите, изхвърлящи се в различни точки на земното кълбо. Съществуват над седем милиона познати и произведени от човека химически компаунда. Всяка седмица химиците създават 10 хиляди нови. Ако пресметнем точно, над 2 милиарда тона отпадъци се натрупват в целия свят за една година. Триста милиона само в САЩ. Два пъти повече в Европа и Русия. Повече от два пъти се увеличава тази сметка, когато я разпределите за Южна Америка, Африка, Япония и Китай. Някои се изгарят напълно, повечето нелегално се заравят в земята или се разтоварват във водни източници. Не съществува място, откъдето да се махнат. Тук, в Сахара, далеч от претъпканите градове и форми, аз съм осигурил безопасно място за международната индустрия да изпраща своите токсични отпадъци. В момента форт Фуру може да унищожи над четири милиона тона отпадъци годишно. Но аз не мога да унищожа всичките, не и докато моите слънчеви термални детоксификационни заводи в пустинята Гоби и Австралия не бъдат завършени, за да приемат отпадъци от Китай и държавите от Далечния Изток. За ваше сведение, аз имам също така завод в САЩ, който започна да се строи от две седмици.

— Много похвално, но това не ви извинява, че заравяте онова, което не можете да унищожите или изгаряте. И сте отговорни за това.

— Струва скъпо, г-н Пит. По евтино е да зарием токсичния отпадък, отколкото да го унищожим! — отвърна Масар.

— И за това следвате същата линия на поведение и за ядрените отпадъци — каза Пит заядливо.

— Отпадъците са отпадъци. Откакто хората са загрижени за този проблем, трябва да са наясно, че основната разлика между ядрени и токсични е само в това, че първите убиват с радиация, а вторите с отрова.

— Махнете и ги забравете. И по дяволите последствията!

Масар остана безразличен.

— Трябва да се върви нанякъде. Моята страна има най-голямата ядрена енергийна програма в света и е втора след САЩ по броя на реакторите, които генерират електричество. Две хранилища за

радиоактивни отпадъци са вече в действие. Едното е в Сълен, другото в Ла Манш. За съжаление, никое не може да бъде проектирано да съхранява отпадъци с дълъг период на разпадане. Плутоний 239 например има полуразпад 24 хиляди години. Има други радиоактивни нуклеиди, които имат стотици пъти по дълъг период на разпадане. Не съществува система за отпадъци, която да има живот, по-дълъг от 10–20 години. Както открихте при вашето неканено посещение в нашето хранилище, ние получаваме и съхраняваме отпадъци с дълъг период на разпад на радиоактивността.

— Въпреки вашата захаросана лекция върху управлението на такъв комплекс за токсични отпадъци, вашият завод за детоксификация е само фасада.

Масар се ухили ехидно.

— В известен смисъл, да. Но както обясних, ние действително унищожаваме много голямо количество отпадъци.

— Повече за приличие — каза Пит. Гласът му беше студен и непреклонен. — Аз вярвам, Масар, че сте построили този проект без международните разузнавателни служби да узнаят за това. Но как сте заблудили шпионските спътници, докато прекопавахте вашето хранилище за ядрени отпадъци?

— Нищо особено — каза арогантно Масар. — След като построих железопътната линия, за да докарам монтажните работници и материалите, прокопаването започна под първото построено здание. Пръстта тайно беше натоварвана в железопътните контейнери, които се връщаха в Мавритания и се използваша за изравняване на терени в столицата й. Много печеливша работа.

— Много хитро. На вас са ви плащали за пристигащите отпадъци и за изнасяната пръст.

— Аз никога не спирам да използвам всяко предимство! — каза Масар философски.

— Никой не е по-мъдър и никой не трябва да се оплаква — каза Пит. — Никой от международните разузнавателни агенции не се опитва да ви постави до стената, нито едно научно ведомство досега не е правило проучване на подземните води. Никакви въпроси за вашите методи на работа, особено корпорациите, които произвеждат отпадъци, пълно спокойствие. Значи вие сте човек, който умее да заплаща мълчанието.

Верен изненадано погледна Пит.

— Всички сме виновни, господин Пит. Всеки, който се радва на печалби от химически съединения, от бензина до пластмасите и до очистването на водата. Това е съглашателство с вината. Нито един човек или организация не може да създава и да руши едновременно. Всяко производство оставя отпадъци. Това е като самовъзпроизвеждащ се Франкенщайн, когото е твърде късно да убием.

— Искате да кажете, че трябва да поддържаме злото в името на печалбите. Въпреки че е решение, вие създавате измама.

— Измама?

— Да. Чрез спестяване на разходите за унищожаване на всички отпадъци и прокопаване на подземни хранилища за ядрени такива в геологично нестабилни пластове. — Пит се обърна от Верен към Масар. — Вие не сте нищо повече от международен мошеник, който пази парите си и застрашава човешкия живот.

Лицето на Масар почервения, но той умееше да владее гнева си.

— Проникването на замърсяването във водата може да убие след 50 или 100 години, считано от днес, само скитници като вас и заблудени просяци.

— Много е лесно да го кажете — отговори Пит отсечено. — Но замърсяването става днес и докато говорим, номадите в пустинята умират. А това засяга всяко живо същество на земята.

Третирането на заподозрения в убийство не прави впечатление на света. Но когато се отнасяше за умиращи номади, нещо трепна в съзнанието на Масар.

— Не работите ли съгласувано с доктор Франк Хопър и неговия екип от Световната здравна организация?

— Не, Джордино и аз работим за самите себе си.

— Но вие ги познавате?

Пит отвърна:

— Запознах се с една биохимичка, ако от това се чувствате щастлив.

— Доктор Ева Роджас — каза Масар бавно, наблюдавайки ефекта.

Пит усети подхвърлянето, но тъй като нямаше какво да губи, реши да играе открито.

— Отлична досетливост.

Масар не се радваше на печалбата на лотария. Той беше майстор на измамата и интригата, но най-голямото му предимство беше неговата проникателност.

— Ще направя друга догадка. Вие бяхте човекът, който я спаси от наемните убийци на Казим извън Кайро.

— Случих се в съседство, да. Вие сте забъркан в мръсен бизнес, Масар. И сте изтървали шанса си да бъдете почтен.

За Масар сблъсъкът от противопоставянето беше безинтересен.

Той не обичаше да си губи времето с празни приказки. За човек, който управлява огромна финансова империя на съвременно равнище, губенето на време с двама неканени натрапници беше просто досада. Те трябваше да бъдат изхвърлени.

Той се обърна към Верен:

— Нашият малък разговор приключи. Моля, уредете с генерал Казим да вземе тези хора и ги сложи в ареста.

Каменното лице на Верен най-последно се усмихна.

— С удоволствие.

Капитан Брюнон не беше от сорта на хора като Масар или Верен. Възпитаник на френската военна традиция, той може би се примиряваше с много несправедливости, но все беше запазил някакво чувство за чест.

— Моля ви за извинение, г-н Масар. Аз няма да предам и бясно куче на генерал Казим. Тези хора може би са виновни за влизане на неразрешено място, но те не заслужават да бъдат измъчвани като прости варвари.

Масар се замисли над коментара на Брюнон за момент.

— Правилно, правилно — изрази той странно съгласие. — Ние не можем да се принизяваме до нивото на генерала и неговите главорези. Откарайте ги в златните мини в Тебеца. Пит и д-р Роджас ще могат да се радват на компанията си, докато се закопаят сами в земята.

— Какво да кажем на Казим? — попита Верен. — Няма да остане доволен, че са унищожили колата му.

— Няма значение — каза Масар с явно безгрижие. — Докато ги открие къде са, те ще бъдат мъртви.

35.

Президентът гледаше през бюрото си в овалния кабинет към Сандекър.

— Защо не бях уведомен за това по-рано?

— Аз информирах, че това е точка с по-малка важност, за да не наруша официалната ви програма от срещи.

Президентът хвърли поглед към шефа на канцеларията на Белия дом Ърл Уиловър.

— Истина ли е?

Плешив, очилат, около петдесетгодишен, с широки червени мустаци, той се размърда от стола си, наведе се напред и погледна към Сандекър.

— Аз изпратих теорията за червения прилив и отлив в националния научен съвет. Те не са съгласни, че това е световно разпространено бедствие.

— Тогава как ще обяснят невероятния растеж, който е обхванал средата на Атлантическия океан?

Уиловър отвърна спокойно на президентския поглед.

— Уважаваните учени океанолози вярват, че растежът е временен и червеният прилив и отлив скоро ще започне да се прибира в нормалното си състояние от миналото.

Уиловър защитаваше интересите на държавните служители, както Хораций изправен срещу настъпващия въоръжен етрусец, е бранил моста към Рим. Някои се прехвърляха в овалния кабинет, някои се спасяваха от гнева на Уиловър, ако бяха просрочили срещата си или имаха смелостта да не се съгласят с президента и да спорят върху политиката. Това минаваше без коментар — почти всеки член на Конгреса ненавиждаше чиновниците си.

Президентът се загледа в сателитните снимки на Атлантика поставени на бюрото му.

— Струва ми се много ясно, че това не е феномен за подценяване.

— Оставен на своите собствени причинители, червеният прилив и отлив нормално ще изчезне — обясни Сандекър, — но върху западния бряг на Африка той се причинява от синтетична аминокиселина и кобалт, които стимулират растежа му в невероятни пропорции.

Президентът, бивш сенатор от Монтана, се чувстваше по-добре в къщи седнал върху седлото, отколкото зад бюро. Той беше висок и приведен, говореше с мек тембър и имаше изразителни сини очи. Обръщаше се към всеки мъж с „Господине“ и към всяка жена с „Мадам“. Когато напуснеше Вашингтон, той щеше отново да управлява ранчото си, разположено недалеч от Кастър, близо до река Йелоустоун.

— Ако този проблем е сериозен, както казвате, целият свят е изправен пред риск.

— Ако нещо сме успели да определим със сигурност, това е потенциалната опасност — каза Сандекър. — Нашите компютърни експерти ежедневно следят степента на разрастване. В случай, че не може да се справим и да спрем растежа на червения прилив и отлив, целият живот, който познаваме на земята, ще умре от липса на кислород в атмосферата най-късно до следващата година, а вероятно и по-рано. Океаните ще умрат до пролетта.

— Това е смешно — възрази Уиловър. — Съжалявам, генерале, но това е класически пример от приказката за малкото пиле, което искало да се качи на небето и паднало.

Сандекър изгледа Уиловър кръвнишки.

— Аз не съм малкото пиле и настъпващата опасност е твърде реална. Ние не говорим за потенциалните рискове от озоновата дупка и нейния ефект върху рака на кожата, познат от две столетия, нито за геоложки катастрофи, падащи метеори върху планетата, които предизвикват катаклизъм. Докато не се спре растежа на червения прилив и отлив и това не стане бързо, ние ще унищожаваме кислорода от атмосферата и ще причиним пълно унищожение на всяка жива твар върху лицето на земята.

— Вие рисувате забавна картина, генерале — каза президентът, — тя е завършена, но ми е невъзможно да си я представя нагледно.

— Нека ви обясня по този начин, господин президент. Ако сега ви преизберат, вие няма да можете да довършите мандата си. Нито пък

ще имате заместник, тъй като няма да има избиратели.

Уиловър не обърна внимание на това.

— Хайде, адмирале, защо не напишете всичко това на един лист и не тръгнете да го разнасяте, обяснявайки, че светът свършва в полунощ, ако не се справим с някакви си микроскопични организми, които ни отнемат кислорода и ни заплашват със смърт до края на следващата година.

— Фактите говорят сами за себе си — каза Сандекър разпалено.

— Апокалипсисът, който вещаете, не е нищо повече от паника — отговори Уиловър. — Дори и ако сте прав, нашите учени ще имат достатъчно време да намерят решение.

— Ние нямаме време. Разрешете да ви представя малка илюстрация на гореказаното в опростен вид. Представете си, че червеният прилив и отлив може да се удвоява от само себе си всяка седмица. Ако следва този порядък, той ще покрие всеки квадратен километър от световния океан за сто седмици. Ако историята се повтори, световните правителства ще решат да избутат проблема встрани, докато океанът е засегнат наполовина. Едва тогава те ще изработят спешна програма в някой институт, за да елиминират червения прилив и отлив. Въпросът ми към вас, господин президент, и към вас, господин Уиловър, е през коя седмица Световният океан ще бъде обхванат от червения прилив и отлив и колко време ще е необходимо, докато светът бъде предпазен от това бедствие?

Президентът и Уиловър размениха сконфузено погледи.

— Нямам представа.

— Нито пък аз — каза Уиловър.

— Отговорът е, че Световният океан ще бъде обхванат наполовина от това бедствие през деветдесет и деветата седмица и на вас ще ви остане само една седмица за действие.

Президентът осъзна ужасяващата възможност с подobaващ респект.

— Мисля, че и двамата сме на ваша страна, адмирале.

— Червеният прилив и отлив не показва признаци на изчезване — продължи Сандекър. — Сега ние знаем причината. Това е стъпка в правилна посока. Следващият проблем е да спрем източника на замърсяването и след това да потърсим друг компаунд, който ще спира или ограничава този растеж.

— Извинете, господин президент, но ние трябва да прекъснем разговора. Поканени сте на обяд с лидерите на горната и долната камара на Сената.

— Нека почакат — каза президентът с тон, нетърпящ възражение. — Имате ли представа откъде идва източникът на замърсяването, адмирале?

Сандекър поклати глава.

— Не още. Но подозираме, че той изтича под земята в река Нигер от френски завод за слънчева детоксификация в Сахара.

— Как може да бъдем сигурни?

— Моят директор по специалните проекти и неговата дясна ръка сега се намират във форт Фуро.

— Имате ли връзка с тях?

Сандекър се смути.

— Не. Не съвсем.

— Откъде тогава знаете това? — притисна го Уиловър.

— Снимките от разузнавателния спътник ги идентифицираха, че те са проникнали в завода за унищожаване на опасни промишлени отпадъци.

— Вашият директор по специални проекти — попита президентът, — това не е ли Дърк Пит?

— Да, и Ал Джордино.

Президентът направи пауза за момент, сякаш си спомняше нещо. След това се усмихна.

— Пит беше човекът, който ни спаси от Кайтен, когато ни заплашиха да ни взривят с бомба.

— Той самият.

— А дали не е замесен в потопяването на два бойни кораба на бенинския флот в река Нигер? — попита Уиловър.

— Да, но вината е моя — отвърна Сандекър. — Тъй като на моите тревоги не бе обърнато внимание и не получих разбиране от вас или Пентагона, аз изпратих Пит и двама от най-добрите мъже на НЮМА в река Нигер, за да установят източника на замърсяване и самия замърсител.

— Вие сте наредили неodobrena от властите операция, без разрешение, в чужда страна — експлодира Уиловър.

— Убедих също така Хала Камил да ми предостави отряда за бързо реагиране на ООН, който да влезе в Мали и да прибере моя главен учен и неговите данни невредими.

— Могли сте да рискувате нашата политика към Африка.

— Не зная, че имате такава! — атакува Сандекър, без да се плаши от Уиловър.

— Вие сте погазили всички правила, адмирале! Това може да ви струва кариерата.

Сандекър не беше от тези, които избягват борбата.

— Аз изпълнявам дълга си към Бога, страната и президента, Уиловър, и няма защо да се грижите за моята кариера.

— Господа — прекъсна ги президентът, — господа. — Студенината на лицето му беше по-скоро театрална, отколкото показваща гняв. Той тайно се радваше, че вижда своите помощници и членове на кабинета да дискутират. — Не желая да виждам по-нататъшни търкания между вас. Убеден съм, че виждаме реалността на проблемите и е по-добре да работим заедно за общото им решаване.

Уиловър отвърна с разочарование:

— Разбира се, ще следвам вашата инструкция.

— Тъй като няма да ми се наложи да викам повече, за да бъда чул и разбран — каза Сандекър спокойно, — и ще мога да получа подкрепа за моите начинания, вие няма да имате повече проблеми с мен.

— Какво ще ни посъветвате да направим? — попита президентът.

— Моите учени от НЮМА работят по откриването на контра активен химикал, който или ще неутрализира, или ще убие червения прилив и отлив, без да наруши екологичния баланс на океана. Ако Пит докаже, че замърсяването действително идва от форт Фуру, оставям на вас, господин президент, да използвате всички средства, които са във вашата власт, за да унищожим този обект.

След известна пауза Уиловър каза спокойно:

— Въпреки блестящите перспективи, издигащи в момента адмирала на пиедестал, няма да бъде проста работа да изчезне една инсталация, струваща стотици милиони долара и засягаща френските бизнес интереси в една суверенна държава като Мали.

— Ние бихме могли да имаме някакво солидно обяснение, за да го направим — отвърна президентът с разбиране, — ако аз наредя на военновъздушните сили да изравнят завода със земята.

— Бъдете предпазлив, господин президент — каза Уиловър. — Нямам нищо против, но ще настъпи брожение във вашата администрация.

Президентът се обърна към Сандекър.

— Какво правят учените в другите страни? Наясно ли са с проблема?

— Не в цялата му сложност — отговори адмиралът, — не още.

— Какво показва разследването ви?

— Преди двадесет дни един от експертите океанолози на НЮМА установи необикновено широка площ на червен прилив и отлив върху снимките, получени от камерите на нашия геостат, и започна да изследва неговия растеж. Установил невероятната му скорост на увеличаване, той веднага ме уведоми. След старателно проучване взех решение да не го съобщаваме публично, за да може да държим нещата под контрол.

— Вие нямате право да държите такива неща в собствените си ръце — констатира Уиловър.

Сандекър отвърна ледено:

— Официален Вашингтон остана глух за моите тревоги. Разбрах, че нямам друг изход, освен да действам сам.

— Какви стъпки за незабавно действие предлагате? — попита президентът.

— За момента може да направим малко, но ще продължим със събирането на данни. Генералният секретар Хала Камил възнамерява да свика специално съвещание при закрити врати на водещите световни океанографи в главната квартира на ООН в Ню Йорк. Тя ме покани да изясня ситуацията и да организирам международен комитет, в който учени по проблемите на морето да координират получените резултати и постъпващите данни, докато открият необходимото решение.

— Солидарен съм с вас, адмирале. Моля, дръжте ме в течение за развитието на нещата по всяко време на денонощието.

След това президентът се обърна към Уиловър:

— Вие по-добре предупредете Дъг Оутс от Държавния департамент и съвета по национална отбрана. Ако се докаже, че форт Фуро е източникът на това замърсяване и ако в бъдеще не получим съгласие от засегнатите страни, ние ще трябва да действаме и сами да унищожим това място.

Уиловър се изправи на крака.

— Господин президент, настоятелно ви съветвам да проявим търпение. Убеден съм, че съществува замърсяване на океана, или както искате го наречете, и това ще надделее при вземането на решение, но искам да се съобразявате с мнението на учените, което аз уважавам.

— Вярвам на адмирал Сандекър — каза президентът, гледайки Уиловър. — През годините, които съм във Вашингтон, го познавам като човек, който винаги казва истината.

— Благодаря господин президент — каза Сандекър, — има още един проблем, изискващ вашето внимание.

— Да.

— Както споменах, Пит и неговата дясна ръка Ал Джордино са проникнали във форт Фуро. В случай, че бъдат заловени от малийците или френската охрана, това ще бъде основното, което ще позволи да се намесим за спасяването им и да получим информацията, която те вероятно са събрали.

— Моля, господин президент — намеси се Уиловър. — Ще стане голям политически скандал, ако изпратим специалните части или отряда „Делта“ в пустинята с такава опасна мисия в случай, че изтече информация в средствата за масово осведомяване.

Президентът отговори замислено:

— Съгласен съм с Ърл по този въпрос. Съжалявам, адмирале, но ще трябва да мислим за друга възможност за спасяване на вашите хора.

— Не казахте ли, че отрядът на ООН е спасил вашия човек, открил данните за замърсяването на река Нигер? — попита Уиловър.

— Хала Камил прояви пълно разбиране на ситуацията, нареждайки на отряда за бързо реагиране към ООН да изпълни тази мисия.

— Тогава вие ще трябва да я убедите отново да го използва, ако Пит и Джордино са заловени.

— Бог знае, че се разпъвам на кръст — каза президентът, — дали да изпратя американци в пустинята срещу хора от френска националност.

Лицето на Сандекър изрази разочарование.

— Съмнявам се дали ще мога да я убедя да изпрати отряда обратно за втори път.

— Аз ще ѝ отправя лична молба — обеща президентът.

Уиловър беше рязък.

— Не може да стане всичко, както го искаш, адмирале.

Сандекър махна уморено. Ужасните последствия от растежа на червения прилив и отлив още не бяха обхванали всичко. Мисията му ставаше все по-войнствена всеки изминал час. Той стоеше и гледаше президента и Уиловър. Гласът му звучеше леденостудено.

— Гответе се за най-лошото, защото ако ние не спрем това бедствие, стигнало до северния Атлантик и разпростиращо се в Пасифика и Индийския океан, умирането ни е сигурно.

След това Сандекър се обърна и спокойно напусна Овалния кабинет.

Том Грийцуолд седеше в кабинета си и компютърът разчиташе изображенията, получени от разузнавателния спътник „Пирамида“. Чрез различните команди той се стремеше да се върне към сектора Сахара, където беше открил колата на Пит и Джордино. Никой не му беше дал разрешение, но откакто беше в състояние да изпраща спътника за наблюдение на Украинската гражданска война или в други част на света, нямаше кой да го спре.

Единствен, който се интересуваеше от снимките за войната, беше вицепрезидентът. Съветът за национална отбрана при президентството се интересуваеше повече от строящите се секретни ядрени обекти в Япония.

Поради тези причини Грийцуолд беше спокоен и затова си позволяваше да нарушава заповедите. Той искаше да получи ясни снимки на двамата мъже, които беше открил по-рано в момента на качването им във влака, за да влязат в завода. Използвайки „Пирамида“ можеше сега да извърши точна идентификация. Анализите му разкриха трагичния развой на събитията. Видя двамата мъже, водени

от охраната, да се качват в хеликоптер. Беше малко изненадан. Грийцуолд ги позна лесно, тъй като Чип Уебстър от НЮМА му бе дал снимките им. Изображенията, получени от стотици километри в космоса, ясно свидетелстваха за залавянето на Пит и Джордино. Грийцуолд се отмести от монитора и набра телефона, поставен върху бюрото му. След две позвънявания Чип Уебстър се обади.

— Ало.

— Чип, аз съм Том Грийцуолд.

— Какво ново имаш за мен, Том?

— Лоши новини. Вашите хора са заловени.

— Не е това, което исках да чуя — каза Уебстър. — По дяволите!

— Получих отлично изображение и видях, че ги качват на един хеликоптер, оковани във вериги и придружени от дузина въоръжена охрана.

— Успя ли да определиш посоката? — попита Уебстър.

— Връзката със спътника пропадна минута, след като те бяха качени. Предполагам, на североизток.

— По-навътре в пустинята?

— Изглежда, да — отговори Грийцуолд. — Но не мога да кажа с точност.

— На адмирал Сандекър няма да му хареса този обрат на събитията.

— Съгласен съм с теб — каза Грийцуолд. — Ако хвана още нещо, ще ти се обадя допълнително.

— Благодаря, Том. Задължен съм ти много.

Грийцуолд остави слушалката и се загледа в изображението на монитора. Бедни копелета, мърмореше си той, не бих искал да съм на ваше място.

36.

Предвижданото тържествено посрещане в Тебеца на Пит и Джордино не предизвикваше интерес от страна на местните сановници. Двама туареги ги поздравиха тихо с насочени автоматични пушки и с тройно заключени вериги на ръцете и глезените на краката. Поизносените вериги и белезници създаваха впечатлението, че са сменили няколко собственика.

Двамата приятели бяха набутани в задната част на малка камионетка „Рено“. Един туарег шофираше, докато двама се качиха отзад стискайки пушките между бедрата си и гледайки зорко затворниците през цепката на индиговосините литами, покриващи главите им.

Пит обърна малко внимание на пазачите си, тъй като двигателят стартира и камионетката тръгна от площадката, където бяха кацнали. Хеликоптерът, който ги беше докарал от форт Фуру, бързо се издигна в нажежения като пещ въздух и пое обратно, откъдето беше дошъл. Пит вече беше претеглил плановете за бягство. Погледът му изучаваше заобикалящия го ландшафт. Не засече никакви наблюдателници, не се виждаха никакви охранителни постове. Всеки опит за бягство да се пресекат 400 километра открита пустиня, докато бяха оковани във веригите, изглеждаше непреодолим. Бягството беше невъзможно, но той бързо отхвърли подобни мисли на пълна безнадеждност.

Това беше мъртва земя, където не растеше нищо. Ниските кафяви дюни изникваха като брадавици, докдето стигаше погледа на Пит, отделени от малки долини от брилянтно бял пясък. Само по посока на запад се издигаше високо скално плато над пустинния килим. Това беше богата страна, криеща в себе си красота, трудна за описване. Тя напомняше на Пит за сценария на стария филм „Песента на пустинята“.

Седейки на пода на камионетката, той напрягаше ума си и мислите му летяха извън нея. Пътят, ако можеше да се нарече такъв, представляваше издълбани коловози от гумите на камионите, които

водеха към платото. Не се забелязваха никакви постройките или коли. Той започна да се чуди дали мините в Тебеца не бяха мит.

След двадесет минути камионетката намали, след това зави в тясна падина, водеща към платото. Пясъкът беше мек и проникваше дълбоко в пукнатините, така че се наложи затворниците и охраната да излязат да тикат камионетката до здрава почва. След почти километър шофьорът влезе в тунел, широк колкото да премине камион, след което навлезе в дълга галерия изкопана скала.

Шофьорът спря пред ярко осветен тунел. Охраната скочи на земята. Под дулата на пушките Пит и Джордино, оковани във вериги, слязоха. Охраната ги вкара в тунела и те спряха, благодарни, че ще бъдат защитени от слънцето в хладното подземие.

Галерията представляваше коридор с укрепени стени и покрит с глина под. Те преминаха серия сводове, издълбани в скалата, и старинни врати. Пазачите спряха пред широка двойна врата в края на коридора, отвори я и ги вкараха вътре. Двамата мъже се учудиха, че се озоваха върху дебел син килим в приемна стая, толкова луксозна като всяка приемна на голяма компания, намираща се на Пето авеню в Ню Йорк.

Стените ѝ бяха боядисани в светлосиньо, в тон с килима и декорирани с фотографии на характерни изгреви и залези в пустинята. Светлината идваше от високи хромови лампи с меко излъчване. Точно в центъра имаше акациево бюро с кожен диван и кресла. В двата ъгъла стояха скулптури на туареги мъж и жена. Въздухът в приемната беше прохладен и не миришеше на влага. Пит долови лек аромат на портокалов цвят. Една жена седеше зад бюрото. Тя беше твърде красива — с пурпурносини очи и дълга черна коса, която се спускаше почти до облегалката на стола ѝ. Беше средиземноморски тип, но от каква националност, на Пит му беше трудно да каже. Жената се повдигна от стола, показвайки безупречното си тяло, облечено в нещо като индийско сари, отвори вратата между скулптурите, протегна ръка и ги покани да влязат.

Те пристъпиха в голяма стая с висок таван, на който всички стени бяха отрупани с рафтове книги. Цялата стая беше една гигантска скулптура, издълбана в скалата. Пред тях се изправи подковообразно бюро, издълбано от скалата и слято с пода. Плотът му беше отрупан с инженерни диаграми и чертежи. През бюрото бяха поставени една

срещу друга две каменни пейки, а между тях скулптирана от скалата масичка. Освен книгата, единственото нещо, което не беше от камък, се оказа дървеният макет на минната галерия.

Един много висок човек стоеше в далечния ъгъл на стаята, погълнат от книга, която беше взел от лавицата. Беше облечен в пурпурна роба на номад, с бял литам около главата си. Под робата се подаваха два каубойски ботуша, които изглеждаха непривично. Пит и Джордино стояха така известно време, преди той да се обърне и забележи тяхното присъствие. После пак се зарови в страниците на книгата, като че ли неговите посетители си бяха заминали.

— Хубаво местенце си имате тук — отвори уста Джордино. Гласът му отекна в стаята. — Скъпичко трябва да ви струва.

— Може да използвате някои витрини — каза Пит, показвайки лавиците с книги. След това погледна нагоре. — Тази цветна лампа ще помогне да стане по светло.

О'Банион постави книгата върху други два тома и ги погледна с нарастващо любопитство.

— Ще трябва да пробиете 120 метра солидна скала, за да видите слънцето. Но аз имам по-практични проекти за моите работници, без да ми струват нищо.

— Не искате да кажете роби — каза Пит.

О'Банион повдигна рамене.

— Роби, работници, затворници, те са едно и също в Тебеца. — Той сложи книгата на полицата и се приближи към тях.

Пит никога не беше заставал близо до някого, който беше почти с две глави над него. Той трябваше да вдига главата си нагоре, за да може да вижда очите му.

— И ние сме последното попълнение на вашата армия роби.

— Както без съмнение господин Масар ви е осведомил, копаенето в мините е по-безболезнено, отколкото да бъдете измъчвани от диваците на генерал Казим. Трябва да сте му благодарни.

— Не предполагам, че има някакъв шанс за парола, господин...

— Името ми е Селиг О'Банион. Ръководя производството на мината. Няма парола. Веднъж слезли в рудника, вие не ще излезете обратно.

— Дори за погребение? — попита Джордино без капка страх.

— Имаме подземна шахта за онези, които издъхнат — отговори О'Банион.

— Вие сте убиец като Казим — каза Пит, — може би по-лош.

— Запознат съм с вашите статии по подводно изследване, господин Пит — каза О'Банион, ласкаейки самолюбието на Пит. — Ще ми бъде приятно да имам събеседник, чийто интелект е на моето ниво. Намирам вашите трудове върху изследването на дълбочината на океаните за особено интересни. Ще трябва да се виждаме от време на време, за да ми разкажете за други ваши операции.

Лицето на Пит стана ледено.

— Привилегии твърде скоро след хвърлянето ми в затвора? Не, благодаря. Предпочитам да се храня с хамалите.

О'Банион замълча за момент.

— Размислете, господин Пит, може би ще промените мнението си, след като поработите няколко дни под ръководството на Мелика.

— Кой?

— Моята надзирателка. Тя притежава необичайно жесток характер. Вие двамата сте с добра физика. Ще сравним при следващата ни среща дали не е успяла да ви превърне в двойка сломени твари.

— Жена? — попита с любопитство Джордино.

— Жена, която няма никога да срещнете отново.

Пит не каза нищо. Светът познаваше солните мини и Сахара. Те бяха се превърнали в мръсна дума за черни и бели работници. Но златната мина поддържана и разработвана от роби, беше съвсем непознато. Това беше нещо ново. Без съмнение, генерал Казим имаше пръст в печалбите, но производството беше една от сделките на Масар. Квазизаводът за детоксификация, златната мина и бог само знаеше какво още. Това беше голяма игра; игра, която се разклоняваше в много посоки като пипалата на октопод. Една международна игра, която не носеше само пари, а неконтролирана власт.

О'Банион се доближи до бюрото си и натисна един бутон, монтиран върху малка конзола. Вратата се отвори и двама души от охраната влязоха и застанаха зад Пит и Джордино. Джордино погледна към Пит, търсейки знак, кимване или движение на очите като сигнал за координирана атака на охраната. Той подсмръкна без смущение, очаквайки Пит да каже нещо. Но Пит стоеше неподвижен, като че ли усещането на белезниците на китките и глезените беше потиснало

чувството му за спасение. По някакъв начин въпреки всичко той трябваше да фокусира своите усилия, за да предаде тайната на форт Фуру в ръцете на Сандекър или да умре, опитвайки се да направи това.

— Искам да зная за кого ще работя? — попита Пит.

— Не знаете ли? — попита на свой ред О'Банион сухо.

— За Масар и неговото протеже Казим?

— Двама от трима. Не е лошо.

— Кой е третият?

— Аз, разбира се — отвърна О'Банион търпеливо. — Най-изгодният договор. Масар Ентърпрайсиз обезпечава оборудването и урежда продажбата на златото. Казим обезпечава работната ръка, а аз ръководя мината и работата по отделянето на златото, което е само играчка, тъй като открих златната жила.

— Получават ли някакъв процент малийците от мината?

— Никакъв — каза безучастно О'Банион. — Какво би направила нация от просяци с богатите, ако те попаднат в нейните лапи? Ще бъдат ограбени и изгонени. Международните бизнесмени използват всяка възможност, която би им донесла предимство, и няма да се оставят на тъпла невежи и неграмотни аборигени. Не, г-н Пит, бедният трябва да си остане беден.

— Посветихте ли ги във вашата философия?

Изражението на О'Банион изразяваше пълна досада.

— Какъв скучен щеше да бъде светът, ако всички бяха богати.

Пит смени темата.

— Колко мъже умират годишно?

— Различно. Понякога двеста, понякога триста, зависи от болестните епидемии или от инциденти в мината. В действителност не им вода сметка.

— Предполага се, че работниците не стачкуват — каза заядливо Джордино.

— Няма работа, няма храна — заключи О'Банион. — А след това Мелика обикновено ги раздвижва, дерейки им кожата с кожен камшик.

— Много съм добър с кирката и лопатата! — изрази желанието си Джордино.

— Вие бързо ще станете експерт. Ако не, или причините неприятности, ще ви прехвърля в секцията за екстракция. — О'Банион

замълча и погледна часовника си. — Време е да започнете петнадесетчасовата работна смяна.

— Но ние не сме се хранили от вчера! — оплака се Пит.

— Нито ще се храните днес! — О'Банион направи знак на охраната и се обърна към своя шкаф книги. — Отведете ги.

Охраната ги изведе. Освен приемчика и двамата мъже, облечени в дочени облекла и каски с миньорски лампи на главите си, които разговаряха на френски и проверяваха парче златна руда с лупа, не се виждаха никакви други хора, докато стигнаха до един голям асансьор със застлан под и метални стени. Вратите му се отвориха и операторът туарег ги вкара вътре. Металният сандък започна да се издига нагоре по стените на шахтата.

Асансьорът се движеше бързо, изкачването сякаш нямаше край. Мяркаха се черни кухни, техните кръгли отвори маркираха входа към по-горните галерии. Пит пресметна, че те се изкачваха почти километър, когато асансьорът започна да намалява и накрая спря. Операторът отвори вратата, разкриваща една тясна хоризонтална шахта, завършваща в скалата. Двамата пазачи ги придружиха до тежка метална врата. Единият от тях извади връзка ключове от робата си, намери необходимия ключ и отключи. Пит и Джордино бяха избутани встрани, за да се отвори вратата. Отвътре се показва широка шахта с тесни релси, застопорени на пода. Пазачите затвориха вратата и ги оставиха да стоят там. По навик Джордино провери вратата. Тя бе около 2 инча дебела и нямаше дръжка отвътре, само ключалка.

— Няма да можем да използваме този изход, ако не откраднем ключ.

— Използва се само служебно — каза Пит. — От О'Банион и неговите приближени.

— Тогава трябва да намерим друг път. Те явно вадят златото през друга вертикална шахта.

Пит гледаше към вратата замислено.

— Не, не мога да приема това. Това или е служебен асансьор, или нищо.

Преди Джордино да може да отговори, бучене на електрически мотор и шум от скърцане на стоманени колела върху релси дойде от единия край на шахтата. Малък електрически локомотив, теглещ дълга редица празни вагонетки за златна руда, се появи пред тях и забави

ход, за да спре. Една чернокожа жена слезе от мястото на машиниста и застана пред двамата мъже.

Пит никога не беше заглеждал жена с тяло, почти толкова широко, колкото и високо. Тя беше, реши той, най-грозната жена, която вижда. Приличаше на горгона, поставена на корнизата на средновековна катедрала. Солиден кожен камшик се показваше от ръката ѝ, сякаш беше израснала с него. Без да каже нито дума тя се приближи до Пит.

— Аз съм Мелика, надзирател на мините. Изисквам подчинение и никакви въпроси. Разбрахте ли?

Пит се засмя.

— Модерен опит. Получаваш заповеди от някой, който прилича на крастава жаба и има проблеми с теглото.

Той видя свистящия камшик във въздуха, но беше твърде късно да се предпази или да го отклони встрани. Камшикът го засегна в лицето и той видя звезди пред очите си. Причерня му от болка.

— Днес всеки иска да ме бие! — каза Пит през зъби.

— Кратък урок по дисциплина! — изсъска тя. След това с леко движение, невероятно за тежкото ѝ тяло, изплющя с камшика откъм гърба Джордино по главата. Но тя не бе достатъчно бърза. Противно на Пит, той се предпази. Хвана я за китката с желязна хватка, така че камшикът увисна във въздуха. Бавно, като при канадска борба, мускулите на ръцете им се напрегнаха, блокирайки всяко усилие по тяхна команда.

Мелика беше силна като вол. Тя никога не беше си представяла, че някакъв мъж ще ѝ се противопостави толкова твърдо. Очите ѝ се разтвориха от изненада, след това от неверие и после от гняв. С другата си ръка Джордино изби дръжката от ръката ѝ и го хвърли в една вагонетка.

— Мръсна гад! — съскаше тя. — Ще ми платиш за това!

Джордино сви устни и ѝ изпрати въздушна целувка.

— Взаимоотношенията любов-омраза са най-доброто.

Тази подигравка му струва скъпо. Той пропусна да забележи как вдигнатият ѝ крак се стовари в слабините му. Джордино изпусна ръката ѝ, падна на колене и се преви от болка.

Мелика се засмя сатанински.

— Глупаци, ще се проклинате в ада, както не може да си представите!

Тя нямаше повече време за разговори, прибра си хвърления камшик и изрече една-единствена дума:

— Вътре!

Пет минути по-късно влакът с камионетки спря и след това продължи към шахтата. Лампите, поставени на рядко, хвърляха тъмни сенки. Мъжки гласове се смесваха с шума на влака и малко по-късно те видяха светлината на техните лампи мъждеещи наоколо. Мъжете се охраняваха от туареги с палки и пушки, които им подвикваха с уморени груби гласове. Всички бяха африканци — някои туземци от юга, други — обитатели на пустинята. Зомбите от старите филми на ужаса изглеждаха с по-добро здраве, отколкото тези бедни нещастници. Те се движеха бавно, влачейки краката си. Повечето носеха само парцаливи шорти. Пот обливаше телата им и се смесваше с праха от скалата. Празният поглед в очите им и изпитите им лица, мършавите им тела говореха за гладна диета. Други имаха мръсни превръзки около лактите си.

Камионетките свършваха при разбитата от експлозива скала. Мелика караше локомотива.

— Дръпнете се! — нареди тя.

Пит помогна на Джордино да се отстрани от камионетките, като го подкрепяше с една ръка. Те застанаха до един дрипав и изнемощял работник. Устните на Мелика се свиха в ехидна усмивка.

— Скоро ще заприличате на тези гадове.

— Би трябвало да раздавате витамини и железни ръкавици — каза Джордино, противопоставяйки се внезапно. Лицето му бе посивяло от болка.

Мелика замахна с камшика и го удари през кръста. Джордино не възрази, нито се противопостави. Тези хора не са оскотели, помисли си тя. Беше въпрос на време, преди да ги превърне в животни.

— Взривната група има нещастни случаи — каза тя безцеремонно. — Изгубиха крайници по време на работа.

— Напомням, че не съм доброволец — измърмори Пит.

— Ще товариш скалната маса във вагонетките. Когато свършиш, ще ядеш и спиш. Охраната прави своите проверки неочаквано. Хване ли те да спиш, ще работиш допълнителна смяна.

Пит се смути. Въпросът бе на върха на езика му, но той го преглътна. Беше време да изчакат. Той и Джордино гледаха тоновете

златна руда в края на шахтата и след това размениха погледи помежду си. Изглеждаше безнадеждно за двама мъже, оковани с белезници, да направят опит за бягство за по-малко от 48 часа.

Мелика се качи на електрическия локомотив и показа телевизионната камера, монтирана над главите им в средата на шахтата.

— Не си губете времето, мислейки за бягство. Вие сте под постоянно наблюдение. Само двама мъже успяха да напуснат мината и костите им бяха намерени от номадите.

Тя свърши с нарежданията си и потегли надолу към миньорските шахти. Те гледаха, докато изчезне, и изчакаха да заглъхнат всички шумове. След това Джордино вдигна ръце и ги постави на бузите си.

— Мисля, че трябва да направим нещо — измърмори той тъжно, броейки тридесетте и пет празни вагонетки, които трябваше да напълнят.

Пит повдигна веригата, закрепена между глезена и ръката му, погледна нагоре към тавана, опитвайки се да обхване дължината на изкопания тунел. След това каза:

— Можем да свършим товаренето за шест часа.

Джордино го изгледа кисело.

— Ако си вярваш, имаш нужда от опреснителен курс по елементарна физика.

— Знам малък трик, който научих едно лято в гимназията, берейки малини — каза Пит уверено.

— Надявам се, че искаш да заблудим камерата за наблюдение — отвърна Джордино.

Пит се усмихна загадъчно.

— Гледай и се учи!

37.

Пазачите идваха и си отиваха на различни интервали, както обеща Мелика. Те рядко оставаха повече от минута, доволни, че двамата затворници усърдно товареха вагонетките със златна руда, като че ли се опитваха да постигнат своеобразен рекорд. След шест часа и половина всичките тридесет и пет вагонетки бяха пълни догоре. Джордино седна, опрял гръб до стената.

— Ти натовари 16 тона и какво получи — каза той, цитирайки позната песен.

— Станах с един ден по-възрастен и по-добре разбирам дълга — довърши Пит.

— И как натовари малините?

Пит седна до Джордино и се засмя.

— По време на едно пътуване из САЩ с моите съученици едно лято спряхме във ферма в Орегон, която търсеше берачи на малини. Мислехме, че е лесно да изкараме пари за храна и бензин. Те плащаха 50 цента на щайга, която както добре си спомням, събираше осем малки кутийки. Онова, което не знаехме, е, че малините са много по-малки и по-меки от ягодите. Товарехме бързо, колкото можем, но едва пълнехме една щайга до обяд.

— И за да спечелите повече, вие пълнехте дъната с пръст, а отгоре нареждахте малините.

Пит се засмя.

— Е, от това вече печелихме по 36 цента на час — и завърши песента.

— Какво мислиш, ще се случи, когато старата кучка установи, че на дъното на вагонетките сме сложили дървен материал и само отгоре малко златна руда.

— Няма да е щастлива.

— Ако хвърлим малко прах върху лещите на телевизионната камера, за да не могат да ни наблюдават, ще бъде хубав удар. Пазачите никога няма да открият това.

— Добре че нашата измама с товаренето ни спести време, без да изразходваме резервите си.

— Толкова съм жаден, че мога да погълна и прах.

— Ако не намерим скоро вода, няма да може да направим почивка.

Джордино гледаше веригите на своите белезници и след това релсите под вагонетките.

— Чудя се дали няма да може да си срежем веригите, като ги сложим на релсите и засилим върху тях една вагонетка.

— Мислих за това преди пет часа — каза Пит. — Веригите са твърде дебели. Няма да е трудно, ако оттук минава локомотивът на Юнион Пасифик.

— Мразя хората, които развалят играта — отвърна Джордино.

Пит внимателно повдигна парче златна руда, като го разглеждаше на светлината от лампата на каската си.

— Не съм геолог, но мога да кажа, че това е златоносен кварц. Съдейки по зърната и пукнатините в скалата, произхожда от приказно богата жила.

— Делът на Масар нараства, разширявайки неговата гадна империя.

Пит поклати неодобрително глава.

— Не, той не може да се разпростре толкова, без да си навлече данъчни проблеми. Обзалагам се, че той се измъква, като излива златото в калъп и съхранява някъде слитъци. Тъй като е французин, предполагам, че го прави в някоя от техните отвъдморски територии.

— Таити?

— Или Бора Бора, или Куруа. Само Масар и неговото куче Верен знаят със сигурност.

— Може би когато избягаме оттук, ще претърсим съкровищата му в южните морета.

Изведнъж Пит скочи и захапа пръста си в знак за тишина.

— Следващият от охраната идва — прошепна той.

Джордино сложи ухо и погледна надолу към шахтата. Пазачът все още не се забелязваше.

— Много умно от твоя страна, че разхвърли ненатоварената руда от другата страна на шахтата. Така може да чуем шума на техните стъпки, преди да са се появили.

— Да пунтираме работа.

Те се изправиха и започнаха да оформят повърхността на натоварените вагонетки. Пазачът туарег се разходи наоколо, като ги погледна за минута. След като зави и ги отмина, Пит се развика след него:

— Хей, приятел. Ние свършихме. Виж, всичко е натоварено. Време за почивка.

— Дай храна и вода — скочи Джордино.

Очите на пазача зашариха от Пит към линията, където бяха натоварените вагонетки. За да се увери, той извървя редицата от край до край и се върна обратно. Погледна малкото разпиляна руда върху пода на шахтата и скри главата си с литама. След това направи знак с автоматичната си пушка на Пит и Джордино да тръгнат към изхода на шахтата.

— Страх ги е да говорят тук — измърмори Джордино.

— Пазят се да не ги подкупим.

Влезли в главния тунел, те следваха тясното легло на релсите с голям наклон нагоре, стигащ до недрата на платото. Зададе се влак, извозващ руда, и те трябваше да притиснат гърбовете си до стената на тунела, за да може да мине. На малко разстояние по-нататък откриха отворена пещера, където се пресичаха релсите на другите шахти, свързани с голям елеватор, качващ четири вагонетки наведнъж.

— Къде извличат златото? — попита Джордино.

— Трябва да е на по-горното ниво, където рудата се смела на прах, след това се пресова и рафинира.

Охраната ги поведе към масивна желязна врата, монтирана върху яки стълбове, тежаща половин тон. Други двама туареги ги чакаха на отсрещната страна. За да отворят вратата, те използваха цялата си мускулна сила, след което мълчаливо направиха знак на Пит и Джордино да влязат. Един пазач им връчи мръсни ламаринени чаши, наполовина пълни с подсолена вода.

Пит пое чашата и я върна на пазача.

— Какво творчество! Вода, гарнирана с миша пикня.

Пазачът не разбра думите, но се досети за тях от изражението в очите на Пит. Той пое обратно чашата, изсипа водата в калта и го изрита в стаята.

— Това е, за да те научат, че на харизан кон копитата не се гледат — каза Джордино, смеейки се с пълно гърло, след като беше изпразнил чашата си на земята.

Техният нов дом беше широк десет метра и дълъг тридесет. Осветяваше се от четири крушки, обвити с тел. Четири износени дървени нара бяха поставени по дължината на двете стени. Бърлогата, както и да се наричаше тя, нямаше вентилация и въздухът от спарени човешки тела беше непоносим. Санитарните удобства бяха няколко дупки, пробити в скалата по протежение на най-отдалечената стена. В средата имаше две дълги маси за хранене с грубо сковани дървени пейки. При тези условия, предполагаше Пит, трябваше да живеят повече от триста човека, обвинени и осъдени за незначителни деяния. Телата, които се измъкваха от най-близките бункери, изглеждаха на Пит като коматозни, а лицата им бяха безизразни като зелки. Двадесет мъже се бяха наредили около масата, хранейки се с ръце от обща чиния като просяци. Никое от лицата не изглеждаше уплашено или загрижено. Те просто бяха лишени от емоция хора, захвърлени в калта и изтощени от липсата на храна и спокойствие. Движеха се механично, като живи сенки, гледаха тъпо и безцелно. Нищо не можеше да даде по-ясна представа на Пит и Джордино за морето от човешка мизерия, както го направиха тези хора с тяхното държание.

— Не прилича на карнавална атмосфера — забеляза Джордино.

— Хуманитарните принципи тук не са на почит — каза разочаровано Пит. — По-лошо е, отколкото си го представях.

— Много по-лошо — съгласи се Джордино, стискайки нос, за да се предпази от неприятната миризма, — черната дупка в Калкута не представлява нищо в сравнение с това тук.

— Яде ли ти се?

Джордино се извърна, гледайки останките по стената на чинията.

— Апетитът ми току-що се изпари.

Почти непоносимият въздух за дишане и липсата на вентилация в пещерообразната бърлога, заедно с наблъсканите едно до друго човешки тела повишаваха температурата до нетърпими граници. Но Пит изведнъж почувства, че му става студено, сякаш бе стъпил върху айсберг. За момент цялата злоба и ад го бяха напуснали и го обхвана ужас и безпомощност, когато разпозна една фигура, влачеща се като

пребит звяр от дясната страна на пещерата. Той скочи и се озова близо до една жена, която носеше болно дете.

— Ева! — каза той нежно.

Тя беше облечена дрипаво, изморена от непосилния труд и липса на храна, лицето ѝ беше бледо, нашарено с рани. Обърна се и погледна към него с очи, изразяващи надежда.

— Какво желаете?

— Ева, аз съм Дърк.

Това не я смути.

— Оставете ме сама — каза тя. — Това малко момиче е много болно.

Той ѝ подаде ръка и се приближи по-близо.

— Погледни ме, аз съм Дърк Пит.

Тогава тя го позна.

— О, Дърк, ти ли си наистина?

Той я целуна нежно и погали раните по лицето ѝ.

— Ако не съм аз, то някой си прави жестока шега с нас двамата.

Джордино се доближи до рамото на Пит.

— Твоя приятелка?

Пит отговори:

— Доктор Ева Роджас. Дамата, която срещнах в Кайро.

— Как се е озовавала тук? — попита той изненадано.

— Как наистина? — я попита той.

— Генерал Казим отвлече нашия самолет и ни изпрати тук да работим в мините.

— Но защо? — настояваше Пит. — С какво го засегнахте?

— Нашият здравен екип към ООН под ръководството на доктор Франк Хопър беше много близо до идентификацията на токсичния замърсител, който убива местните хора навсякъде в пустинята. Прибрахме се обратно в Кайро с биологичните проби за анализ.

Пит погледна към Джордино.

— Масар ни попита дали работим с доктор Хопър и неговата група.

Джордино добави:

— Сещам се. Той трябва да е знаел, че Казим вече ги е изпратил тук.

Тя постави мокра кърпичка върху лицето на малкото момиченце и се обърна отново към Пит.

— Защо дойдохте в Мали? Сега вие ще умрете, като повечето от нас.

— Ние имаме задача, спомняш ли си?

Цялото внимание на Пит беше погълнато от Ева и той не забеляза тримата мъже, които предпазливо се движеха между нарочетите и ги наобиколиха. Водачът беше висок мъж с червендалесто лице и гъста брада. Другите двама изглеждаха изтощени и дрипави. По голите им гърбове и по кръста личаха следи от камшик. Учудените изражения на лицата им предизвикаха усмивка у Джордино, когато се обърна и ги видя. Физическото им състояние беше такова, че той би ги оставил да минат през гърдите му, без да почувства задушаване.

— Досаждат ли ви тези мъже? — обърна се червендалестият към Ева.

— Не, съвсем не — отговори Ева. — Това е Дърк Пит — човекът, който ми спаси живота в Египет.

— Човекът от НЮМА?

— Същият — отговори Пит. Той посочи Джордино. — Това е моят приятел Ал Джордино.

— Аз съм Франк Хопър, а този приятел отляво е Уорън Гримес.

— Ева ми разказа голяма история за вас в Кайро.

— Дълбоко съжалявам, че трябваше да се срещнем при такива непредвидени обстоятелства. — Хопър гледеше двете дълбоки резки върху бузите на Пит и докосна една такава на собственото си лице. — Изглежда, че и двамата сме ядосали Мелика.

— Само върху лявата буза. Дясната е от друг случай.

Третият човек се приближи до тях и си подаде ръката.

— Майор Йън Феърведър — представи се той.

Пит подаде ръка.

— Британец?

Феърведър уточни:

— Ливърпул.

— Защо сте попаднали тук?

— Бях водач на туристическо сафари в Сахара, докато едно от тях беше нападнато от подивели местни жители. По чудо спасих живота си и след дълго скитане из пустинята бях заловен и

хоспитализиран в Гао. Генерал Затеб Казим ме арестува, така че не успях да избягам и както виждате ме изпрати тук в Тебеца.

— Ние извършихме патологични изследвания на тези местни жители, за които говорите, майор ФеърUEDър — обясни Хопър. — Всички са мъртви от мистериозен химичен компаунд.

— Синтетичната аминокиселина и кобалт — каза Пит.

Хопър и Гримес потръпнаха от изненада.

— Какво? Какво казахте? — настоя Гримес.

— Токсичното замърсяване, причиняващо смърт и заболяване из цялата територия на Мали, е органометален компаунд, комбинация на известна аминокиселина и кобалт.

— Как е възможно да знаете това? — попита Хопър.

— Докато вашият екип разследваше пустинята, аз изследвах водите на Нигер.

— И вие идентифицирахте веществото — каза Хопър с нотка оптимизъм, която липсваше преди.

Пит накратко разказа за експлозията на червения прилив и отлив, за своята експедиция по река Нигер и за евентуалния полет на Руди Гън с техните данни.

— Да благодарим на бога, че вашите резултати са изнесени — каза Хопър.

— Източникът! — настояваше Гримес. — Къде е източникът?

— Форт Фуру — отговори му Джордино.

— Няма начин — слушаше Гримес със съмнение. — Форт Фуру и зоните на замърсяване са отдалечени на стотици километри.

— Замърсяването се пренася от движението на подземната вода — уточни Пит. — Ал и аз хвърлихме поглед отвътре в завода, преди да бъдем заловени. Ядрени отпадъци с високо ниво на радиоактивност, превишаващи 10 пъти обикновените токсични отпадъци, които се изгарят, се заравят в подземни пещери, откъдето изтичат и замърсяват подпочвената вода.

— Международните организации за регулиране и опазване на околната среда трябваше да съобщят за това — възрази Гримес. — Вредата от токсично замърсяване от завод с мащаба на форт Фуру е непредсказуема.

— Стига разговори — каза Хопър. — Времето е ценно. Ние трябва да съставим план за бягството на тези мъже.

— Какво ще кажете за вашите хора?

— Ние не сме в състояние да прекосим пустинята. Нашата издръжливост е изчерпана и физически сме изтощени от робската работа в мините. Твърде малко сън, храна, вода. Няма начин да осъществим това. Така че ние избрахме следващото по-добро нещо. Надявахме се на новите, за да изберем някой като вас, пристигнал в добро физическо състояние.

Пит погледна към Ева.

— Аз не мога да я оставя.

— Тогава останете и умрете заедно с нас! — прекъсна го Примес.
— Вие сте единствената надежда за всеки в тази дяволска дупка.

Ева хвана Пит за ръката.

— Ти трябва да заминеш и да го направиш бързо! — каза тя. — Преди да е станало късно...

— Тя е права, знаете ли — добави ФеърUEDър. — Четиридесет и осем часа в шахтите и те ще ви пречупят. Погледнете нас. Ние сме изцедени. Никой от нас не може да измине 5 метра в пустинята, без да падне.

Пит гледаше мръсния под.

— Колко далеч мислите, че можем да изминем аз и Ал без вода? До десет, може би тридесет километра.

— Достатъчно ни е да заложим на един човек! — каза Хопър. — Ще оставим на вас да решите кой да избяга и кой да остане.

Пит поклати глава.

— Ал и аз ще тръгнем заедно.

— Двама няма да стигнат достатъчно далече, за да се спасят.

— За какво разстояние става въпрос? — попита Джордино.

— Транссахарската автомагистрала е на около 400 километра източно отгук — отговори ФеърUEDър. — Ще трябва да се надявате на късмета си. Веднъж излезли на магистралата, ще можете да стопирате минаваща кола.

Пит се почеса по главата, сякаш не беше чул правилно ФеърUEDър.

— Може би пропуснах нещо. Вие не пожелахте да обясните как ще изминем бързо тези километри.

— Ще откраднете една от колите на О'Банион, когато излезете на повърхността. Тя ще ви помогне да стигнете бързо.

— Малко оптимизъм, нали? — каза Пит. — Какво ще стане, ако резервоарът ѝ е празен?

— Никой не държи кола с празен резервоар в пустинята — каза уверено ФеърUEDър.

— Значи излизаме отгук, натискаме елеваторния бутон, качваме се на повърхността и тръгваме спокойно по своя път — заключи весело Джордино. — Разбира се, ще го направим.

Хопър се засмя.

— Имате ли по-добър план?

— Да бъдем честни — засмя се също Пит, — ние нямахме дори идея.

— Трябва да избързаме малко с нещата — безпокоеше се ФеърUEDър. — Мелика ще върне всички в мините след около час.

Пит огледа затворническата пещера.

— Всички ли взривявате и товарите злато?

— Политическите затворници, към които се числим и ние — отговори Гримес, — копаят и товарят златната руда, след като скалата е взривена. Криминалните работят на скалния участък и разкриват пластовете. От тях също така определят състава на взривната група. Бедните дяволи, никой от тях не изкарва дълго. Ако не се самовзривяват при боравенето с експлозивите, те умират от живака и цианида, които се използват при амалгамирането и рафинацията на златото.

— Колко чужденци сте вие?

— От нашия екип бяхме шест, но останахме пет. Една бе убита от Мелика, която я преби до смърт.

— Жена?

Хопър обясни:

— Д-р Мери Виктор, една много жизнена дама, от най-добрите физиолози в Европа. — Хопър се развълнува от преживяното. — Тя беше третата, откакто пристигнахме. Две от жените на френските инженери от форт Фуру също бяха убити от Мелика. — Той спря за момент и се загледа тъжно в изоставеното момиче на нара. — Техните деца изпитаха най-лошото и ние не можем да направим нищо.

— Боже мой! — прошепна Пит. — Разбира се, разбира се! Масар не би разрешил на инженерите, които са строили завода, да се върнат във Франция и да разкажат истината.

— Колко жени и деца, казахте, че са тук? — попита навъсено Джордино.

— Точно девет жени с четири малки деца — отговори ФеърUEDър.

— Не разбирате ли? — каза меко Ева. — Колкото по-скоро се измъкнете и ни окажете помощ, толкова повече хора ще бъдат спасени.

Пит не се нуждаеше от повече аргументи. Той се обърна с лице към Хопър и ФеърUEDър.

— Окей. Да чуя вашия план.

38.

Това беше план с много празнини, бленуване на отчаяни мъже, с малки или никакви възможности, невероятно опростен, но достатъчно луд, за да успее.

Един час по-късно Мелика и нейните пазачи нахълтаха в пещерообразната бърлога и изведоха поробените работници в главното помещение откъдето ги разпределиха по групи за работа, преди да ги насочат по техните работни места в мината. На Пит му се струваше, че тя изпитва садистична наслада от размахването на тези сломени и пребити мъже и жени, които приличаха на ходещи мъртъвци.

— Вещицата никога не проявява капка съчувствие към безпомощните! — кипеше от яд Хопър.

— Мелика означава кралица — име, което сама си е дала — каза Гримес на Пит и Джордино. — Но ние я наричаме „проклета вещица на Изтока“, защото е била матрона на женски затвор в САЩ.

— Вие мислите, че сега е отвратителна — измърмори Пит. — Почакайте, докато открие вагонетките, които аз и Ал натоварихме само отгоре-отгоре.

Джордино и Хопър прикриваха странично Пит, който беше хванал Ева през кръста и я извеждаше навън. Мелика засече Пит и тръгна към него. Спря се и след това погледна към Ева ядосано. Тя прецени, че може да се засегне по-добре Пит, като удари с камшик Ева. Замахна, но Джордино се изпречи между тях и свистящият камшик се стовари върху опънатите му бицепси.

Въпреки яда си от червения белег, който получи, и течащата струйка кръв, Джордино не показва никакви признаци на болка, които иначе всеки нормален човек би проявил, хващайки се за рамото. Той я удостои със студен поглед и каза:

— Това ли е най-доброто, което може да направите?

Всички утихнаха на място. Застанали в средата на помещението, те не смееха дори да въздъхнат в очакване на бурята, която щеше да се разрази.

През следващите пет секунди времето спря. Мелика стоеше неподвижна от неочаквано оказаната съпротива, след което избухна в истеричен гняв. Тя реагира като ранен звяр и удари Джордино с камшика.

— Овладейте се! — чу се заповеден глас от вратата.

Мелика се разхождаше в кръг. Селиг О'Банион беше застанал до вратата на помещението с гигантската си стойка. Надзирателката прибра камшика си, гледайки О'Банион с неудоволствие. Черните ѝ като въглени очи изразяваха открита горчивина, че не успя да даде добър урок на жертвите си.

— Не нанасяйте рани на Пит и Джордино — заповяда О'Банион. — Искам те да живеят най-дълго от всички, така че да могат да погребат останалите.

— Къде е спортменството ви? — попита Пит.

О'Банион се засмя тихо и се обърна към Мелика.

— Ако сломите физически Пит, ще ми доставите малко удоволствие, а ако го отучите да мисли, ще бъде щастлив експеримент и за двамата ни. Вижте дали товаренето е лека работа за тях през следващите десет смени.

Мелика изправи глава, доволна от казаното. О'Банион се качи на локомотива, с който беше дошъл, и тръгна към една от шахтите на проверка.

— Излизайте, мръсни гадове! — извика тя, размахвайки окървавения си камшик над подобното си на буре тяло.

Ева тръгна, държейки се едва на крака, прикрепяна от Пит до мястото, където се разпределяха работниците.

— Ал и аз ще избягаме — обеща ѝ той. — Но ти трябва да се държиш, докато се върнем с подкрепление и освободим теб и тези бедни души.

— Сега имам причина да живея — изрече тя тихо. — Ще чакам.

Той я целуна по устните и погали нарастващите рани по лицето ѝ. След това се обърна към Хопър, Гримес и ФеърUEDър, които стояха около него.

— Грижете се за нея.

— Разбира се — увери го Хопър.

— Ще ви помоля да не се отклонявате от първоначалния ни план — каза ФеърUEDър. — Скриването ви в една от вагонетките за руда,

стигащи до трошачката, е по-безопасно, отколкото вашето предложение.

Пит поклати глава.

— Ще трябва да се придвижим през площадката на трошачката, след това през площадката за рафинерия и без да бъдем разкрити, да излезем на повърхността. Не обичам изненадите. Според мен ще е по-добре да използваме прекия път със служебния асансьор и да преминем през служебните офиси.

— Ако му предложат да излезе през задния вход или през парадната врата — каза закачливо Джордино, — той ще избере да скочи през прозореца. Това е неговият стил на действие.

— Имате ли точна представа за броя на хората от въоръжената охрана? — Пит зададе директно въпроса си към Феърудър, тъй като водачът на сафарито имаше по-дълъг стаж в мината от Хопър и неговите хора.

— Точна представа? — замисли се за момент Феърудър. — Някъде между 20 и 25. Инженерите също са въоръжени. Те са шестима, освен О'Банион.

Гримес подаде две малки плоски бутилки на Джордино, който ги скри под ризата си.

— Всичката вода, с която разполагаме. Всеки отдели по малко от своя запас. Тя е около два литра. Съжаляваме, че нямаме повече.

Джордино постави ръце върху рамената на Гримес — необикновен начин за раздяла.

— Чувствам те много скъп. Благодаря!

— А динамитът? — обърна се Пит към Феърудър.

— При мене е — отговори Хопър, подавайки стик експлозиви на Пит. — Един от взривната група го беше скрил в обувката си.

— Още две подробности — каза Феърудър. — Пила, за да се освободите от веригите. Открадна я Гримес от кутията за инструменти на локомотива. И план на шахтите, показващ спасителните изходи. На обратната му страна съм начертал карта на местността, която трябва да преминете, за да стигнете Транссахарската автомагистрала.

— Ако някой познава пустинята, това е Йън — потвърди Хопър.

— Много съм ви благодарен — каза Пит. Необичайно за него очите му се насълзиха. — Ще направим всичко по силите ни, за да се върнем с помощ.

Хопър сложи косматата си ръка на рамото на Пит.

— Нашите молитви и сърца са с вас.

Феърведър подаде ръка.

— Помнете, избягвайте дюните. Не правете опит да ги пресичате. Само ще затънете и ще умрете.

— Късмет! — каза Гримес просто.

Пазачът дойде и поведе Пит и Джордино при останалите. Пит не го забелязваше. Той се наведе и изпрати на Ева прощална целувка.

— Не забравяй! — каза той. — Ти и аз на брега на Монтерей.

— Ще облека най-хубавата си рокля! — усмихна се кокетно тя.

Преди да може да каже още нещо, пазачът го поведе. След като стигнаха изходния тунел, той се обърна да махне за довиждане, но тя и другите се бяха изгубили от погледа сред масата работници и охрана.

Пазачът доведе Пит в шахтата, където те бяха товарили златна руда преди няколко часа, и го остави. Още един влак с празни вагонетки стоеше върху релсите до прясна купчина изкопана скала.

— Ще направя едно шоу по бързо товарене, докато ти изпилиш веригите си във от галерията — каза Пит.

Той започна да хвърля късове златна скала в празните вагонетки, докато Джордино атакуваше белезниците с пилата, която беше осигурил Гримес.

За щастие желязото беше старо и с лошо качество. Пилата свърши бързо работа. Джордино изтегли срязаната верига от халките на белезниците и освободи ръцете и краката си.

— Твой ред е! — каза той.

Пит сложи веригата си върху ръба на една вагонетка и за по-малко от десет минути свърши.

— Ще трябва да се справим с гривните по-късно, но поне сега можем да скачаме и танцуваме.

Джордино завъртя веригата като самолетна перка.

— Кой ще се заеме с пазача? Ти или аз?

— Ти — отговори Пит чистосърдечно, освобождавайки белезниците от гривните. — Аз ще го измамя.

Половин час по-късно шумът от стъпки предупреди за идването на пазача. Пит скъса охраняващия кабел на телевизионната камера. В това време двама пазачи се появиха на завоя. Те се движеха от отсрещната страна на релсите със свалени пушки, готови за стрелба.

Немигащите им очи едва се забелязваха през процепа на техните литами, гледайки студено и смразяващо.

— Двама ни идват на посещение — прошепна Джордино, — изглежда нямат настроение да си говорим.

Пазачът отдясно се доближи и опря дулото на пушката си в ребрата на Пит, като го буташе напред към вагонетката. Леко повдигане на веждите беше всичко, което Джордино и Пит си размениха. Пит се отдръпна към вагонетката и се усмихна лукаво.

— Хубаво е, че ме карате да работя.

Това заблуди охраната и тя не разбра, че ще бъде атакувана. Пит сграбчи пушката с лявата си ръка, изтегли я и изтласка пазача настрана. Той се опита да си я вземе отново, но точния юмрук на Пит го събори върху релсите. Още един удар и той изпадна в безсъзнание.

Вторият пазач гледеше невярващо своя съборен другар. Никога охраната в Тебеца не беше атакувана от поробен работник и това, което се случи, го беше вцепенило. Той свали пушката си и я насочи за стрелба. Пит отклони цевта и успя да скочи от другата страна на пазача. Пит подхвърли висящата верига от белезниците на ръката си към Джордино. Докато се усети, вторият пазач беше хванат в примка. Джордино го повдигна с яките си мишци и пушката му изтрака върху релсите. Един здрав удар по тила и той изпадна в безсъзнание. Двамата с Пит го пренесоха до лежащия му партньор и го оставиха.

— Какво великодушие от наша страна, че не ги убихме — измърмори Джордино.

— Само временно отлагане — каза Пит. — Когато Мелика разбере, че са ни улеснили бягството, те ще се окажат между хората, които са били и тормозили.

— Не може да оставим тези момчета да лежат тук, докато бъдат намерени.

— Ще ги сложим в една от вагонетките и ще ги покрием с руда. Те няма да се събудят поне два часа. Повече от достатъчно време за нас, за да се озовем в пустинята.

— В случай, че работникът по поддържането не поправи камерата.

Докато Джордино товареше пазачите, Пит изучаваше плана на шахтите, дадени му от ФеърUEDър. Нямаше начин да разчете крачките си до служебния асансьор за инженерите по памет, нито да определи

разположението на миньорските шахти, пръснати във всички посоки, без компас. Затова той се мъчеше да проумее всичко опипом.

Джордино беше свършил своята работа и изучаваше автоматичните пушки.

— Всичко е пластика и фибростъкло. 556 милиметра френско военно производство, изящно малко парче.

— Никаква стрелба, ако можем без нея — каза Пит. — Трябва да действаме безшумно, преди Мелика да е разбрала, че липсваме.

Веднъж излезли от шахтата, те влязоха направо в главния тунел. Петдесет метра по-нататък, следейки внимателно за телевизионните камери, маркирани върху картата на Феърудър, достигнаха до друга пещера, без никой да ги забележи. Наоколо не се виждаше никой. Бяха сами на първия етап от бягството си. Следвайки железопътната линия, по която бяха влезли в мината от мястото на елеватора, те се спряха, за да може Пит да види още веднъж картата. Тези няколко секунди им се сториха като години.

— Имаш ли представа къде се намираме? — попита спокойно Джордино.

— Мъча се да си спомня някои белези, които видях при влизането ни — измърмори Пит, държейки картата пред светлината на една крушка, покрита с прах.

Изведнъж се чу шумът на влак, пълен с руда, който идваше зад тях.

— Идва товар — каза Джордино.

Пит посочи една ниша в скалата само на десет метра разстояние и каза:

— Да влезем вътре, докато отmine.

Те се настаниха в нишата и зачакаха.

Ужасна воня идваше през пукнатината в скалата близо до мястото, където бяха застанали. Внимателно се огледаха и видяха, че пукнатината се разширява. Решиха да се придвижат навътре. Колкото по-навътре влизаха, вонята се усилваше и те се озоваха в една тъмна катакомба. Пит започна да опипва стената и ръката му попадна на електрически ключ. Той го натисна и светлината разкри пред тях огромна пещера. Това не беше пещера, а подземно гробище за мъртъвци. Те видяха изсушените трупове на работници със следи от

мъчения и побой. Миризмата беше от лекото разлагане на труповете в сухата атмосфера.

— Боже мой! — възмути се Джордино. — Трябва да са повече от хиляда.

— Много удобно! — каза Пит, гневно след него. — О'Банион и Мелика пестят място за гробове.

Пред очите на Пит се мярнаха Ева, доктор Хопър и останалите, с които се запознаха, и той си представи, че ако не успеят, и техните трупове ще се окажат на това място. Когато шумът от отминаващия влак заглъхна, ужасната картина успя да се заличи от съзнанието му.

— Да излизаме оттук и да продължим към повърхността.

Тунелът беше чист и те влязоха в страничната шахта, която Феърведър беше отбелязал като най-къс път до служебния асансьор. Имаха невероятен късмет. Тази шахта беше влажна, а подът беше дървен. Пит повдигна една от дъските и видя с радост, че под нея има вода.

— Щастлив шанс — каза той. — Да се напием, така че да може да запазим бутилките, които Хопър ни даде.

— Не е необходимо да ми се казва — каза Джордино, като коленичи и започна да пие вода с шепа.

Току-що се бяха напили с вода и поставили обратно дъската, когато чуха шум от гласове в отдалечения край на тунела, следвани от дрънчене на вериги.

— Работна група върви зад нас — каза Джордино тихо.

Те се забързаха, освежени и с бодър оптимизъм. След минута бяха пред металната врата, водеща към асансьора. Спряха се, докато Джордино зареди малкия стик с динамит в ключалката на вратата и измъкне взривяващата капсула. После се върна назад, а Пит вдигна един камък и го хвърли във взривяващата капсула, но пропусна.

— Само се хвалиш, че можеш да извадиш момиче от морето — закачи го Джордино.

— Да се надяваме, че зад ключалката няма пазач — каза Пит, вдигайки друг камък.

— Те ще помислят, че е ехо от взрив в шахтите.

Този път улучи и детонаторът задейства динамита. Ключалката изхвърча от вратата. Те я отвориха и бързо преминаха късото разстояние до асансьора.

— Какво ще стане, ако има код за повикване на асансьора? — попита Джордино.

— Малко е късно да мислим за това сега — отвърна Пит. — Ще трябва да използваме нашия собствен код.

Той се приближи до асансьора, помисли за момент и след това натисна бутона встрани от вратата. Един път, два пъти, след това три пъти, направи пауза и натисна още два пъти.

През вратата те можаха да чуят, че електромоторът заработи и асансьорът започна да слиза.

— Ти трябва да си ясновидец — каза Джордино, смеейки се.

— Вярвах, че ще успея, защото всяка комбинация може да работи толкова продължително, докато не се задейства от дълъг сигнал.

След половин минута кабината спря и вратите се отвориха. Пазачът, който беше в нея, се огледа и не видя никого. Чудно, той прекрачи вратите, за да се огледа по-добре, и юмрукът на Пит се стовари върху тила му. С бързо движение Пит го обезоръжи и опря дулото на пушката във врата му. Джордино бързо го сграбчи и натика обратно в кабината. Пит затвори вратите.

— Всички са на борда за нонстоп пътуване до служебните офиси — каза Пит, натискайки бутона на асансьора.

— Никакво пътуване до трошачката или до рафинерията.

— Само ако настояваш.

— Аз съм пас — отвърна Джордино и асансьорът започна да се изкачва.

Те стояха един до друг, гледайки индикацията във вътрешността на кабината в очакване да стигнат по-бързо до служебните офиси. Напрежението растеше от неизвестността горе да не ги посрещне армия от туареги, готова да ги направи на решето. Асансьорът намали ход и всеки момент щеше да спре. Пит зареди пушката си и се обърна към Джордино.

— Зареди и своята.

Вратите се отвориха и никой не ги нападна. Един инженер и един пазач се разхождаха в дъното на коридора, но бяха така погълнати в разговор, че не забелязаха асансьора.

— Като че ли искат да ни оставят да се измъкнем — забеляза Джордино.

— Не предизвиквай боговете! — каза Пит. — Ние още не сме се измъкнали от тук.

Тъй като нямаше къде да скрият пазача, който беше с тях, Пит натисна бутона на асансьора за слизане. Те закрачиха много тихо след пазача и инженера, докато хората на О'Банион не влязоха в стая с тапицирани врати. Коридорът беше празен, но за всеки случай Пит и Джордино се разделиха. Всеки от тях застана на отсрещната стена и в този ред тръгнаха към изхода. Тази предпазливост беше необходима, защото след малко забелязаха пазач на изхода. Той не очакваше изненада от страна на инженерите, затова беше седнал и пушеше лула, докато четеше корана.

Те се спряха да си поемат въздух и да погледнат назад, откъдето бяха дошли. Никой не се бе появил зад тях. Съсредоточиха вниманието си към последното препятствие. То беше пред тях, едно отворено пространство от около 50 метра, където паркираха колите. Телевизионни камери за наблюдение не се забелязваха.

— Аз тичам по-бързо от теб — прошепна Пит, като подаваше пушката си на Джордино. — Ако пазачът ме нападне, преди да съм го обезвредил, елиминирай го с бърз изстрел.

— Само гледай да не попаднеш в обсега на стрелбата — отвърна загрижено Джордино.

Пит събу обувките си, зае стартова позиция, леко поразтъпка крака на място и се затича възможно най-бързо. Той беше пробягал почти 40 метра, преди пазачът, изненадан от шума на бягащите стъпки зад гърба си, да се обърне и го забележи. Но Пит беше спечелил време от бавната реакция на пазача. Той едва насочваше автоматичната си пушка, когато Пит се хвърли върху него и го събори на земята. Шокиран от изненадата и внезапното нападение, пазачът едва дишаше. Нямахше нужда от намесата на Джордино. Пит бе успял.

— Хубава скорост за един възрастен мъж, преминал четиридесетте! — каза Джордино и подаде ръка на Пит, за да я стисне.

— Не мисля да опитвам отново. Никога повече! — Пит поклати глава отрицателно.

Стъпил на крака, той погледна към паркинга. Там имаше две камионетки „Рено“, точно до тунела, който извеждаше право в равнината. Той погледна тялото на завързания и все още в безсъзнание туарег.

— Ти си голямо и силно момче — каза Пит на Джордино, — занеси го до най-близката камионетка и го остави да спи. Ще го вземем с нас. Ако някой го потърси, ще помисли, че от скука е напуснал поста си и е отишъл да се поразходи.

Джордино го нарами и с лекота го занесе до каросерията на първата камионетка, докато Пит влезе в кабината и огледа арматурното табло. Както Феърведър беше обещал, индикаторът за горивото показваше пълен резервоар. Тогава Пит завъртя контактния ключ и включи стартера. Двигателят заработи на нормални обороти.

— Има ли часовник на таблото? — интересува се Джордино.

Бърз оглед и Пит поклати глава отрицателно.

— Това е евтин модел и не работи. Защо искаш да знаеш?

— Онези мръсни туареги ми взеха часовника. Ще пропусна времето, през което ще пътуваме.

Пит събу едната си обувка и извади своя водолазен часовник „Докса“, където го бе скрил по време на своето робство. Той го постави обратно на ръката си и го обърна към Джордино.

— Един и двадесет сутринта.

— Няма нищо по-хубаво от един ранен старт!

Пит включи на скорост и освободи съединителя. Машината потегли към изхода на тунела, движейки се малко по-бързо от охлюв, за да не вдига излишен шум, който може да бъде чул.

Стените на тунела почти опираха страните на превозното средство. Пит малко се интересуваше дали ще олющи боята. Главното му внимание бе да изведе камионетката безшумно от тунела и да влезе в тесния пролом. Най-после успя. Те вече бяха във от това ужасно място. Пит включи светлините, даде газ и „Рено“-то заподскача, вдигайки облак прах след себе си.

Пит не усети мириса на свободата — студеният нощен въздух в пустинята не му позволяваше да се любува на звездите. Всеки километър, който оставяха между себе си и оня концентрационен лагер, беше златен, всяка минута — скъпа, той караше като демон, обладан от чувството да спаси онези нещастни хора, затова натискаше педала на газта до дупка.

Джордино не се оплакваше, нито го молеше да намали скоростта. Той беше оставил съдбата си в ръцете на Пит, въпреки че машината го подхвърляше като топка до тавана. Най-после те навлязоха в равната

пустиня. Едва тогава Пит погледна небето, видя северната звезда и определи посоките.

Те се бяха измъкнали от мястото, откъдето обикновено никой не се завръща, и предприемаха един самоубийствен опит към свободата с непредвидими изненади при преодоляването на които всяка грешка можеше да се окаже фатална. Не трябваше да спират, докато не намерят вода и безопасно място.

Пред тях лежеше 400 километра пустиня — примамваща, заплашителна и мъртва. Спасението тепърва предстоеше.

39.

В оставащите пет часа до разсъмване Пит караше „Рено“-то през необятната пустош от пясък, където времето почти нищо не значеше. Наистина това беше безкомпромисна земя, която те кара да трепериш от студ със своите мразовити утрини, посипва те с финия си пясък, опича те с пламтящото си слънце, което изглежда удвоено от кристалната атмосфера. Той имаше усещането на човек, влязъл в света на друга вселена.

Те се движеха през един участък на Сахара, наречен Танезруфт. Огромен прострян килим необработваема земя; почти 200 000 квадратни километра пуста, гротескна площ, накъсана тук-там от стръмни склонове и пясъчни дюни, създаващи илюзия за движение на армия от призрочни сенки.

Това бе пустинята — примитивна, без стръкче трева.

Но в нея имаше живот. Нощни пеперуди кръжаха на светлината на фаровете. Двойка гарвани прелитаха над камионетката, грачейки досадно. Те бяха познатите санитарии на пустинята. Големи черни скарабейи излизаха върху пясъка, за да се спасят от гумите на „Рено“-то, както преди това сториха един скорпион и един лепен гуцер.

Пит знаеше, че ги очакват още стотици километри, придружени от почти непрестанен глад и жажда, както и от трудности, които тепърва щяха да възникват.

Те нямаха никакво време да спират, да слизат и да се разтъпкват. Щяха да ходят достатъчно, когато изоставеха камионетката. Дори времето за естествени нужди беше спестено.

— Колко километра изминахме? — попита Джордино.

Пит погледна спидометъра.

— 102 километра.

— Ти си тръгнал по друга къса отсечка или пък се движим в кръг. Досега трябваше да изминем почти 200 километра. Загубихме ли се? — попита Джордино.

— Ние се движим по определения курс — каза уверено Пит. — Вината е в установените от Феърудър посоки. Той дава разстоянията

като права линия. Но ние сме в пустинята, а не в щата Айова. Невъзможно е да се кара по права линия, когато вече загубихме 40 километра, за да избегнем пясъчни дюни и да заобиколим две скални клисури.

Джордино възразяваше с неудобство.

— Защо имам гадното чувство, че сме изминали много повече от 100 километра през тази безлюдна земя?

— Не е приятно чувство! — съгласи се Пит.

— Скоро ще се разсъмне. Ще загубим и ориентацията по звездите.

— Не са ни нужни. Най-последно си спомних как да направя саморъчно компас.

— Радвам се да го чуя! — прозя се Джордино. — Какво показва бензиномерът?

— Малко над половината резервоар е пълен.

Джордино се обърна и погледна туарега, когото бяха завързали за пода на камионетката.

— Нашият приятел изглежда щастлив като спасен моряк.

— Той не знае още това, но е нашият билет срещу евентуално преследване — отговори Пит.

— Раздвояване на съзнанието. То няма да спре да се бърка.

Пит погледна нащърбената луна. Той предпочиташе пълнолунието, но беше благодарен на оскъдната светлина, която пращаше, за да може да премине един терен, подобен на лунен пейзаж. Сменяше скоростите и се вираше на светлината на фаровете, шофирайки през тази негостоприемна земя. Изведнъж познатият терен свърши и земята започна да блещука като искри, които непрестанно се възпламеняват. „Рено“-то се беше озовало върху сухо солено езеро. От светлината на фаровете лъчите рефлектираха върху кристалните утайки в езерото и затова се получаваше този искрящ ефект. Ранните утринни звезди падаха под линията на хоризонта — сигурен знак, че нощта си отиваше. Пит увеличи скоростта и караше с почти 90 километра в час.

Джордино не обръщаше внимание на шофирането, загледал в слънцето, което внезапно се появи на хоризонта, сякаш изстреляно от оръдие. Сенките на нощта изчезнаха, сякаш не са съществували.

Един час след изгрева Пит спря камионетката и започна да търси нещо по пода на каросерията. Намери парче тръба с дължина около метър. След това се изправи на земята, заби тръбата в пясъка, докато застане вертикално и хвърли сянка. Взе два малки камъка и постави единия камък на върха на сянката.

— Това ли е саморъчният компас на бедното момче? — попита Джордино, изучавайки действията на Пит, опрян на камионетката.

— Гледай как работи майсторът — присъедини се той към Джордино и чака приблизително дванадесет минути, преди да маркира разстоянието, което бе изминала сянката с другия камък. После той очерта права линия от първия камък до втория и я продължи около половин метър. След това стъпи на петата на левия си крак върху първия камък, а с петата на десния — на мястото, където линията свършваше. Повдигайки лявата си ръка и сочейки право пред себе си, той каза:

— Това е север! — След това опъна дясната си ръка настрани: — Изток. Там е Транссахарската автомагистрала.

Джордино гледаше вдигнатата настрани дясна ръка на Пит.

— Виждам дюна в тази посока. Можем да я използваме като отправна точка.

Те продължиха, повтаряйки този процес на всеки час. Около 9 часа започна да духа вятър откъм югоизток, вдигайки пясъчни облаци, които намалиха видимостта на 200 метра. Към десет горещият вятър се усили и проникна в кабината въпреки затворените прозорци. Попадали в малкото затворено пространство, пясъчинките се извиваха над главите на двамата приятели като подивели дервиши.

Термометърът скачаше като пощурял. Температурата се беше качила в продължение на три часа с двадесет градуса. След обяд вече се закова на 46°C. Пит и Джордино се чувстваха, като че ли шофират в пламтяща пещ. Единственото им облекчение идваше от полъха, който се образуваше от скоростта, с която се движеха. Стрелката за температурата на водата в радиатора бе минала червената резка, под него все още не изтичаше пара. Те спираха на всеки половин час сега, тъй като Пит уточняваше посоката на слабата слънчева светлина, която проникваше през пясъчния облак, за да може да се ориентира с примитивния си компас накъде пътува.

Той отвори една от плоските бутилки с вода и я подаде на Джордино.

— Време е да се освежим.

— По колко да изпием? — попита Джордино.

— Ще я разделим наполовина. Всеки от нас ще изпие по половин бутилка, а другата ще запазим за утре.

Джордино падна на колене, напръска главата си с вода и започна да пие. След това подаде бутилката на Пит.

— О'Банион трябва да е насъскал кучетата си досега.

— Ако карат със същия модел камионетка, те не могат да ни настигнат, освен ако на волана нямат пилот от „Формула 1 Гран При“. Единственото им предимство е, ако имат допълнително гориво в колата, да продължат да ни преследват, когато ние свършим нашето.

— А защо ние не помислихме да се запасим?

— Нямахме никакви варели с гориво на паркинга. Аз търсих. Може би го складират някъде другаде, но нямахме време да проверим.

— О'Банион може да използва само хеликоптер — каза Джордино, седейки върху плоската дюна.

— Форт Фуру и малийските военни могат да му предоставят хеликоптер. А както се досещам, Казим и Масар са последните хора, към които ще се обърне за помощ. Той разбира много добре, че няма да погледнат на него с добро око, изтървайки двама техни врагове само два или три часа, след като са му ги предоставили да се грижи нежно и любвеобилно за тях.

— Мислиш ли, че О'Банион няма да ни залови, докато преминем в Алжир?

— Те не могат да ни преследват през пясъците, където се движим ние.

Джордино погледна страничното огледало на камионетката и видя как вятърът носи пясъка на вълни, които засипваха следите им, сякаш камионетката беше малка лодка в пустинния океан. Той се отпусна и се намести на седалката.

— Не знаеш какво удоволствие е да се пътува с такава камионетка.

— Не бързай да пишеш на О'Банион. Ако те стигнат Транссахарската магистрала първи и я завардят, шоуто ще свърши.

Пит допи водата си и сложи бутилката в задната част на камионетката, където току-що дошъл на себе си, седеше пазачът туарег.

— Как сме с бензина?

— Почти пушим.

— Време е да изхвърлим червената херинга. Завий колата на пътя и я насочи на запад. След това се приготви да спреш.

Джордино съзнателно извърши каквото му беше наредено, изви кормилото и спря.

— Сега ще вървим ли?

— Сега ще вървим. Но първо изкарай пазача отпред и го остави до колата. След това провери дали не сме оставили нещо, което може да ни бъде полезно — кърпи или парчета плат, с които можем да увием главите си, за да се предпазим от слънцето.

Странно съчетание на страх и уплаха пламнаха в очите на пазача, когато те го оставиха пред колата до предната седалка. Скъсаха ивици плат от робата му и му завързаха здраво ръцете и краката, така че да не може да хване кормилото или да манипулира с педалите. Ровейки из колата, намериха няколко мазни парцала и две кърпи за лице, от които си направиха тюрбани. Пушките, лежащи на слънцето бяха заровени в пясъка. След това Пит заключи кормилото, така че да не може да се върти, вкара пазача вътре, включи камионетката на втора скорост и скочи от кабината. „Рено“-то тръгна по наклона в посока към Тебеца с вързания пътник, докато изчезна в облака пясък.

— Ти му даваш по-добър шанс да оживее, отколкото той би ни дал — протестира Джордино.

— Може би да, може би не — отвърна уклончиво Пит.

— Какво разстояние си представяш, че трябва да извървим?

— Около 180 километра — отговори Пит.

— Това са почти 112 мили. С един литър вода няма да израсте кактус — вайкаше се Джордино. Той гледаше с тревога пясъчната буря. — Сега вече знам, че моите стари, изморени кости ще се скрият под пясъка.

— Гледай откъм хубавата страна — каза Пит, държейки импровизирания си тюрбан. — Можеш да дишаш чист въздух, да се наслаждаваш на тишината, да се слееш с природата. Няма смог, няма трафик, няма тълпи. Какво по-възвишено за душата?

— Бутилка студена бира, хамбургер и баня — отвърна му Джордино.

Пит показа четири пръста.

— Четири дни и ще се изпълни твоето желание.

— Как си с оцеляването в пустинята? — попита с надежда Джордино.

— Ходих на едноседмичен излет с бойскаутите в пустинята Моджейв, когато бях дванадесетгодишен.

Джордино поклати тревожно глава.

— Това прави безпокойството ми по-леко.

Пит пое по установената посока. След това, използвайки своята тръба компас за подпора, зави главата си, така че да не може да прониква пясък, и продължи в посоката, която мислеше, че е изток. Джордино се беше хванал с ръка за колана му, за да не се изгубят в сляпата стена от пясък, която ги обгръщаше отвсякъде.

40.

Съвещанието при закрити врати в главната квартира на ООН започна в десет часа сутринта и продължи до късно в полунощ. Двадесет и пет водещи световни учени в областта на океанологията и атмосферата, заедно с тридесет биолози, токсиколози и експерти по токсичните замърсявания следяха с подобаващо внимание краткото експозе на Хала Камил. След нея щеше да продължи секретното съвещание с адмирал Сандекър, който щеше да наблегне върху проблемите на най-голямото екологично бедствие.

Сандекър стана и представи на публиката доктор Дарси Чапман, който запозна съвещанието с разрастването на червените приливи и отливи в химичен аспект. След него Руди Гън изнесе данните за токсичното замърсяване, които бе събрал сам във водите на река Нигер. Хирам Йегър запозна присъстващите накратко със сателитните снимки, показващи нарастващите площи на червения прилив и отлив в океана и сравнителната им статистика. Информационната сесия продължи до два часа след обяд. Когато Йегър седна и Сандекър се върна на подиума, настъпи странна тишина на мястото на нормалните протести на учените, които рядко биваха единодушни в теориите и хипотезите си. За щастие дванадесет от тези присъстващи бяха вече запознати с необикновения растеж на червените приливи и отливи и бяха направили собствени публикации по темата. Те си избраха говорител, който съобщаваше откритията, подкрепящи резултатите, събрани от хората на НЮМА. Малцината, отказали да приемат настоящото катастрофално бедствие също бяха тук и споделяха загрижеността си от изнесеното от Сандекър. Крайната цел на съвещанието бе да се формират комитети и изследователски екипи, които да обединят своите сили и ресурси в обработката на текущата информация, с цел да се намери решение на този тревожен проблем.

Въпреки че знаеше, че това е неуместно оправдание, Хала Камил се върна на подиума и помоли учените да не говорят пред представителите на масмедииите по проблема, докато ситуацията не

бъде овладяна и контролирана. Последното нещо, от което те се нуждаят, подчерта тя, е да предизвикат световна паника.

Камил закри съвещанието с пожелание до времето на следващата конференция информацията да бъде обработена и да настъпи някакъв прогрес, водещ до вземане на решения. Нямаше обичайни ръкопляскания. Учените се бяха разделили на групи, говорейки си необикновено тихо и ръкомахайки си обясняваха своите гледни точки.

Сандекър се настани уморено в креслото върху подиума. Лицето му беше удължено и морно, но излъчващо сила и воля. Той чувстваше накрая, че е преодолял бариерата и няма повече да се оправдава за случая пред глухи и нечуващи уши.

— Беше великолепно представяне! — каза Хала Камил.

Сандекър се надигна леко от стола си, когато тя седна до него.

— Надявам се това да свърши работа.

Хала кимна и се засмя.

— Вие внушихте на водещите глави и на обикновените учени в областта на океанологията да намерят решение, преди да е станало твърде късно.

— Информирах ги, може би. Но да съм им внушил, е твърде силно.

Тя поклати глава.

— Не сте прав, адмирале. Те всички бързат. Ентусиазмът да открият противодействие е изписан по лицата им.

— Нищо нямаше да се получи, ако не бяхте вие. Само женската интуиция може да разпознае опасността.

— Каквото е ясно за мен, изглежда абсурдно за другите — каза тя спокойно.

— Чувствам се по-добре сега, че дебатът и разискванията свършиха и ние можем да концентрираме усилията си да спрем това нещо.

— Следващият проблем, към който ще се обърнем, е да запазим в тайна дебата и разискванията в това съвещание. Историята може много бързо да стигне до публиката за 48 часа.

— Една инвазия на армия репортери е почти неизбежна — кимна Сандекър. — Учените не са достатъчно твърди, за да си държат устата затворена.

Хала погледна празния сега подиум. Духът на сътрудничество витаеше над всичко, което тя виждаше в Общото събрание. Може би имаше надежда след всичко това за един свят, разделен от толкова много етнически култури и езици.

— Какви са вашите планове сега? — попита тя.

Сандекър отвърна:

— Да измъкна Пит и Джордино от Мали.

— Колко дни изминаха, откакто ги арестуваха в завода за токсични отпадъци?

— Четири.

— Нещо ново за съдбата им?

— Страхувам се, че нищо. Разузнаването ни е слабо в тази част на света и нямам представа къде са отведени.

— Страхувам се, че най-лошото е, ако са попаднали в ръцете на Казим.

Сандекър не можеше да приеме в себе си загубата на Пит и Джордино. Той смени темата.

— Следствието откри ли някакво доказателство за нечиста игра при смъртта на вашия екип от Световната здравна организация?

За момент тя не отговори.

— Те все още изследват останките от самолета — каза тя накрая. — Но представителните доклади сочат, че няма доказателство, че катастрофата е предизвикана от бомба, това е мистерия.

— Не, д-р Хопър и неговите хора са загинали заедно с екипажа на самолета.

— Трудно ми е да повярвам, че Казим не стои зад това.

— Той е човек дявол — каза Хала, лицето ѝ помръкна и стана замислено. — Аз също мисля, че е отговорен. Д-р Хопър трябва да е разкрил нещо около странната болест, разпространена в Мали — нещо, което Казим не е разрешил да бъде оповестено, специално между чуждите правителства, които му оказват помощ.

— Да се надяваме, че Пит и Джордино ще имат отговорите.

Тя погледна към Сандекър с израз на симпатия в очите си.

— Трябва да се обърнеш към много реалната възможност те да са убити по заповед на Казим.

Умората явно вече беше налегнала Сандекър, но той намери сили да се усмихне.

— Не! — каза той бавно. — Аз никога няма да приема смъртта на Пит, никога, дори да съм го идентифицирал лично. Той се връща от смъртта при всички случаи.

Хала взе ръката на Сандекър в своята.

— Нека се помолим да го направи отново.

Феликс Верен чакаше на летището Гао, когато Исмаил Йерли слезе по стълбата на самолета.

— Добре дошли отново в Мали! — каза той, подавайки ръка. — Чух, че сте бил тук преди няколко години.

Йерли не се усмихна, поемайки подадената му ръка.

— Извинете, че пристигам късно, но самолетът на Масар Ентърпрайзиз, който изпратиха да ме вземе от Париж, имаше повреда.

— Чух за това. Наредих друг самолет да замине, но вие вече бяхте отпътували с полета на Ер Африк.

— Имам впечатлението, че г-н Масар иска да ме види колкото се може по-бързо.

— Бяхте ли информиран от Бордо за възложената ви задача?

— Запознат съм, разбира се, с неприятните разследвания на ООН и НЮМА, но Бордо само инсинуира, че работата ми може да ме направи близък с генерал Казим и ще го предпазвам от намеса в операциите на Масар.

— Този идиот предизвика цялата проверка по замърсяването. Да се чудиш как световните медии не обелват и дума за това.

— Дали Хопър и неговия екип са мъртви?

— Възможно е да са. Те работят като роби в секретната златна мина на Масар в най-вътрешната част на Сахара.

— А хората от НЮМА?

— Те са заловени и изпратени в мините.

— Тогава вие и г-н Масар държите всичко под контрол.

— Това е причината, заради която г-н Масар ви извика. Да предотвратите повече провали от страна на Казим.

— За къде трябва да тръгна оттука? — попита Йерли.

— До форт Фуру за инструкции от самия Масар. Той е уредил едно представяне пред Казим, славолюбивия и ужасяващия малък човек, който изпитва респект пред разузнаването. Казим е луд по

шпионските новели. Той ще приеме възможността да използва вашите услуги, без да знае, че вие ще докладвате всяко негово движение и действие на г-н Масар.

— Колко далече е форт Фууро?

— Два часа полет с хеликоптер. Хайде, ние ще вземем вашия багаж.

Както японците, които ръководят своя бизнес не купуват продукти, произведени от нациите на които продават, Масар също подтикваше френските инженери работници по монтажа да използват френско оборудване и транспорт. Френският хеликоптер „Екюрей“ беше близък на другия, който Пит разби в река Нигер. Верен вече бе докарал багажа на Йерли и го качи на борда.

Когато той и неправещият впечатление турчин се разположиха в кожените кресла на хеликоптера, стюардът им поднесе ордъвър и шампанско.

— Малко прекаляваме, нали? — попита Йерли. — Винаги ли спускате килим за редовните посетители?

— Нарездания на г-н Масар — отговори смутено Верен. — Той пренебрегва американската практика да се предлагат безалкохолни напитки, бира и ядки. Настоява като французин да демонстрира изтънчен вкус, съобразен с френската култура, в зависимост от статуса на гостите.

Йерли вдигна чашата шампанско.

— За Ив Масар.

— За нашия бос! — каза Верен. — Дано никога не престава неговата щедрост към онези, които са лоялни.

Йерли свали чашата и я поднесе да му я напълнят.

— Някакво възражение за действията ви във форт Фууро от страна на екологичните специалисти?

— Почти никакви. Те приветстват нашия автоматичен, задвижван със слънчева енергия завод, но се страхуват до смърт от изгарянето на токсичните отпадъци открито в атмосферата, въпреки че сме в сърцето на пустинята.

Йерли изучаваше мехурчетата в чашата шампанско.

— Вие сте убедени, че тайната на форт Фууро е все още опазена? Какво ще стане, ако европейските и американските държави научат за същността на вашата работа?

Верен се засмя.

— Шегувате ли се? Повечето от страните в индустриалния свят са твърде доволни от това, че не се вдига шум за индустриалните им отпадъци и унищожаването им не е публично достояние. Административните власти и бизнес изпълнителите на ядрени и химични инсталации навсякъде по света ни дават своето одобрение.

— Те знаят ли? — попита изненадан Йерли.

Верен го погледна с учудена усмивка.

— А кои, мислите, са клиентите на Масар?

41.

След като напуснаха камионетката, Пит и Джордино трябваше да понесат капризите на горещия ден и на студената нощ в желанието си да изминат колкото се може по-голямо разстояние, докато силите им все още бяха свежи. Когато най-накрая решиха да спрат и починат, бе настъпила следващата нощ. Като се заравяха в пясъка и покриваха телата си през горещия ден, те се предпазваха от изгарящото слънце и по-леко понасяха загубата на вода. Нежният натиск на пясъка също спомагаше за отпускане на изморените им мускули. Бяха изминали 48 километра в избраната посока от първия етап към набелязаната цел. Те действително ги бяха извървели, минавайки през утъпкания път на долините, между пясъчните дюни. Втората нощ седнаха преди залез, така че Пит да може да определи курса им и го уточни след изгрева на звездите. При изгрева на следващата сутрин Транссахарската магистрала беше с 42 километра по-близо. Преди да се измъкнат от пясъка, те допиха последните капки вода от бутилката. От сега нататък, докато намерят кладенец с вода, те щяха да бъдат подложени на жажда и евентуална смърт.

На третата нощ от техния преход Пит и Джордино трябваше да пресекат бариерата от дюни, които се разпростираха от дясно и от ляво. Вятърът ги бе направил произведение на красотата. Деликатната им нежна повърхност беше толкова крехка, че можеше да се промени от най-лекия полъх на вятъра. Пит спокойно се наслаждаваше на тяхната красота. След краткия отдых те преминаха от другата страна, като стъпваха покрай самите дюни, за да не затънат в дълбокия пясък.

На четвъртия ден дюните станаха по-ниски и накрая преминаха в широка пясъчна равнина, суха и безводна. През горещата част на деня слънцето печеше така, че топлинният удар върху главите им се стоварваше като чук върху нагорещено желязо. Въпреки че вървяха по равна площ, ходенето оставаше трудно. Два вида вълнообразни ивици пясък покриваха земята. Първата беше малка и не представляваше проблем, но другата беше много по-голяма и затрудняваше крачките им, сякаш ходеха по траверсите на железопътна линия.

Времето, което бяха спестили, ставаше все по-кратко, а почивките по-дълги и по-чести. Те се движеха мудро, главите им клюмаха, мълчаха. От говоренето устата им пресъхваше. Бяха пленници на пясъка, здраво уловени в капана, който се определяше от разстоянието. Това беше земя, където всеки километър изглеждаше последен и времето губеше смисъл. След 20 километра бегълците стигнаха едно плато. Слънцето току-що се канеше да изгрее, когато те спряха и решиха да изкачат един стръмен склон до върха, преди да направят почивката си. Четири часа по-късно, когато го бяха изкачили, слънцето вече бе увиснало от хоризонта. Направените усилия изчерпаха и малките им резерви сила. Сърцата им биеха лудо, мускулите на краката ги боляха, а в дробовете им почти нямаше въздух.

Пит не се решаваше да седне от страх да не би да му се схванат краката и да не може да се изправи на тях. Той стоеше слаб и гледаше наоколо, сякаш беше капитан върху мостика на кораб.

— В коя част на ада сме сега? — подхвърли Джордино.

Пит извади картата на Феърудър и я постави на коляното си.

— Той го е отразил на картата, но е забравил да му пише името.

— Тогава, от този момент нататък, това място ще се нарича „Хълмът на Джордино“.

Пит направи опит да се усмихне.

— Ако искаш да регистрираме името, трябва да подадеш молба до Международния институт по геология.

Джордино колабираше върху скалата и гледаше с празен поглед платото.

— Колко още трябва да вървим?

— Около 120 километра.

— Още 60, за да стигнем Транссахарската автомагистрала?

— Освен това ще се движим по закона на Пит.

— Какъв е този закон?

— Този, който следва указанията на чужда карта, изминава с 20 километра по-малко.

— Сигурен ли си, че не вървим в грешна посока?

Пит поклати глава.

— Не може да вървим по права линия.

— И така, колко още?

— Предполагам, 80 километра.

Джордино изгледа Пит разочаровано и измърмори, едва мърдайки устни:

— Това са още 50 мили. Ние вече извървахме последните 70 без капка вода.

— Сториха ми се като 1000 — каза Пит.

— Добре — мърмореше Джордино, — трябва да ти кажа, че оцеляването ни е съмнително. Не съм сигурен дали ще ги извървим.

Пит вдигна очи от картата.

— Никога не съм мислил за това. Чувам го от тебе.

— Аз никога не съм се подлагал на такава агонизираща жажда. Това се превърна в ежедневие и сега е повече фиксидея, отколкото действителна нужда.

— Още две нощи и ние ще танцуваме на магистралата.

Джордино бавно поклати глава.

— Хубаво желание, но няма да имаме сили да извървим още 50 мили без вода в тази жега. Това не е за хора като нас, които не са пили вода от дълго време.

Пред очите на Пит изплува образът на Ева, работеща в мината и пребитата от Мелика.

— Те всички ще умрат, ако ние не издържим.

— Ние сме като изстискани лимони — каза Джордино, — чудо е, че изминахме такова разстояние. — Той седна и закри очи. След това посочи скалите пред себе си. — Там, между онези скали, не ти ли се струва, че се вижда нещо като малък вход към пещера?

Пит проследи ръката му. Действително се виждаше тъмен отвор в скалите. Той взе ръката на Джордино и го изправи на крака.

— Виждаш ли, късметът ни върви към по-добро. Нищо по-хубаво от хладна пещера за най-горещата част на деня.

Горещината вече се усещаше с пълна сила. Без слънчеви очила, притваряйки очи, те тръгнаха към пещерата. Изкачиха се по нагорещените скали и застанаха пред входа. Внимателно разбутаха нагорещените камъни пред него, като се стараеха да не ги докосват с ръце, за да не се изгорят. Малка пясъчна стена преграждаше входа и Пит издълба пътека в пясъка, докато Джордино наблюдаваше отстрани.

Те не чакаха очите им да се приспособят към тъмнината, тъй като в пещерата нямаше тъмна зона. Тя е била образувана от голяма маса скали, които са се наслагвали една върху друга по времето на палеозоя и поради това между тях имаше малки пукнатини, откъдето проникваше оскъдна слънчева светлина.

Пит тръгна навътре в пещерата, когато две големи човешки фигури изплуваха от сенките пред него. Инстинктивно той отстъпи назад, сблъсквайки се с Джордино.

— Току-що ме настъпи по крака! — измърмори Джордино.

— Извинявай! — Пит продължаваше да гледа изписаната стена, на която фигурата се канеше да забие копие в бик. — Не очаквах компания.

Джордино погледна през рамото на Пит копиехвъргача, застинал в скалната рисунка в най-забутаната част на света. Той продължително оглеждаше масивната галерия праисторическо и древно изкуство, което отразяваше столетията художествени стилове от развитието на културата.

— Истина ли е това? — питаше се Джордино.

Пит се доближи до мистериозните скални рисунки и започна да изучава високата 3-метрова фигура с маска, през която прорастаха цветя от главата и раменете. Жаждата и умората бяха отстъпили пред въодушевлението. Той каза:

— Изкуството е автентично. Бих искал да съм археолог, за да мога да интерпретирам различните стилове и култури. Най-ранните рисунки започват от задната част на пещерата и след това в хронологичен ред стигат до по-нови времена.

— Как можеш да го твърдиш?

— Преди десет, дванадесет хиляди години Сахара е имала влажен и тропически климат. Растителният живот е цъфтял. Той е бил много по-жив от сега.

Той кимна към групата фигури обградили и забили копия в един ранен бик с много големи рога.

— Това трябва да е най-ранната рисунка, тъй като тя изобразява ловци, убиващи бик с размерите почти на слон, което е било дълга традиция.

Пит се доближи до друга рисунка, обхващаща няколко квадратни метра.

— Тук можеш да видиш пастир със стадо крави — каза той, пипайки изображението с ръцете си. — Пасторалната ера започва около 5000 г. пр.н.е. Този по-късен стил показва по-творческа позиция и вярно око за детайла.

— Хипопотам — каза Джордино, гледайки колосалната рисунка, която покриваше една цяла страна върху гладката скала. — Тази част на Сахара не може да е изглеждала такава.

— Сега да. Но не преди три хиляди години. Трудно е да си представиш тази площ някога като обширна затревена земя, даваща живот от насекомото до антилопата и жирафа.

Разглеждайки стенописите и различните откъси от историческо време, изобразяващи Сахара, Джордино забеляза:

— Ето тук местните художници спират да рисуват животни и растителност.

— Вероятно дъждовете са престанали, и земята е започнала да съхне и се превръща в пустиня — разказваше Пит, припомняйки си отдавна забравен курс по история. — След четири хиляди години безогледно унищожаване на растителността, тя е изчезнала и на нейно място е дошла пустинята.

Джордино се придвижи от вътрешната част на пещерата, където бяха, към нейния изход, спирайки пред друга рисунка.

— Тази изобразява движеща се колесница.

— Хората от Средиземноморието въвеждат конете и колесниците някъде около 1000 г. пр.н.е. — обясни Пит, — но аз нямам представа как те са проникнали толкова навътре в пустинята.

— Кое е следващото, учителю?

— Камилският период — отговори Пит, заставайки пред една дълга рисунка, изобразяваща керван, състоящ се от почти шейсет камили, извит в змиевидна редица. — Те са докарани в Египет след завладяването му от персите през 525 г. пр.н.е. Използвайки камилите, римските кервани преминават безпрепятствено през пустинята от брега на океана до Тимбукту. Камилите винаги са присъствали тук поради тяхната невероятна издръжливост. С течение на времето рисунките на камили са ставали по-сурови и реалистични, отколкото тези от по-ранния период.

Пит се приближи към друга серия рисунки в богатата галерия за древно изкуство, която днес случайно бяха открили. Те изобразяваха

батална сцена, бойци с квадратни бради се возеха в колесници на две колела, теглени от четири коня с вдигнати копия и щитове във въздуха, и атакуваха армия от черни стрелци, чийто стрели падаха от небето.

— Окей, господин умен приятелю — каза Джордино, — обясни ми тази рисунка.

Пит пристъпи напред. Очите му следяха погледа на Джордино. За няколко секунди той остана озадачен пред рисунката върху скалата. Изображението бе в линеарен, почти детски стил. Кораб плаваше в река, обграден от риби и крокодили. На Пит му беше трудно да си представи ада извън пещерата като голяма плавателна река с крокодили, която сега представлява сухо речно корито.

Той се доближи още по-близо, невярващ на очите си. Това не бяха крокодилите или рибите, погълнали вниманието му. Това беше голям кораб, плаващ в средата на пълноводна река. Отначало помисли, че може да е египетски, но моделът беше абсолютно различен, много по-модерен. Видът му над водата имаше форма на пресечена пирамида. Виждаха се кръгли комини, няколко дребни фигури стояха в различни пози на палубата под голям, развят от бриза флаг.

— Броненосец — изкрещя Пит невярващ, — броненосецът на Конфедерацията!

— Не може да бъде! — каза Джордино.

— Може и е — каза равно Пит. — И това трябва да е броненосецът, за който ни разказа старият скитник.

— Значи това не е мит.

— Местните художници не биха могли да нарисуват нещо, което никога не са виждали.

— Може би някой бивш морски офицер от Конфедерацията се е скитал из пустинята след войната и го е нарисувал?

— Той не би могъл да копира стила на местните художници — каза замислено Пит. — В тази рисунка няма нищо, което да напомня западно влияние.

— А какво ще кажеш за двете фигури, които стоят на каземата? — попита Джордино.

— Единият явно е корабен офицер. Вероятно капитанът.

— А другият? — прошепна Джордино учудено.

Пит изучаваше фигурата до капитана от главата до петите.

— Кой мислиш, е това?

— Не вярвам на заслепените си от слънцето очи. Надявам се ти да ми кажеш.

Съзнанието на Пит се мъчеше да си изясни обстоятелства, които бяха абсолютно чужди за него.

— Сигурно художникът знае — мърмореше си Пит, — но ми се струва, че е нарисувал забележителната фигура на Ейбрахам Линкълн.

42.

Почивайки цял ден в хладната пещера, Пит и Джордино бяха отхвърлили част от умората и чувстваха, че ще могат да продължат своя поход през голата и негостоприемна земя до Транссахарската автомагистрала. Всичките мисли и догадки за легендарния броненосец, озовал се в пустинята, потъваха бавно в гънките на подсъзнанието им и те мислено се подготвяха за почти невъзможния преход.

Късно след обяд Пит излезе от пещерата под палещия огън на слънцето, за да сложи тръбата и да импровизира своя сенчест компас. След няколко минути в откритата пещ той почувства, че се топи като восъчна свещ. С големи усилия успя да определи посоката изток, накъдето трябваше да продължат. Когато се върна в хладния комфорт на пещерата и изведнъж почувства колко е слаб. Слабостта му рефлектира и върху поведението на Джордино. Той изглеждаше като човек, който е стигнал края на въжето.

Двамата бяха делили заедно опасностите, но Пит никога не беше виждал Джордино с такъв блуждаещ поглед. Психическият стрес беше победил физическата издръжливост. Джордино беше прагматик до мозъка на костите си. Той посрещаше неприятностите с характерната си шеговитост и висок дух. За разлика от Пит, никога не използваше сила и не проявяваше насилие, освен ако не се отбраняваше. Издържаше на жажда, глад и болка. Той никога не сънуваше миражи, плувни басейни, редки тропически напитки, апетитни деликатеси.

Пит разбираше, че тази нощ беше последна. Ако успееш да победят пустинята в тази смъртоносна игра, щяха да имат повторен шанс за оцеляване. Още 24 часа без вода, и те щяха да бъдат свършени. Никаква сила не би могла да ги накара да продължат. Пит основателно се страхуваше дали им остават още 50 километра до Транссахарската магистрала или повече.

Той остави Джордино да поспи още един час, преди да го извади от мъртвешкия му сън.

— Трябва да тръгнем сега, ако искаме да извървим някакво разстояние до сутринта.

Джордино отвори очи и седна.

— Защо не останем тук още един ден, без да ни пука?

— Твърде много мъже, жени и деца се молят да се спасим, за да може да спасим и тях. Всеки час е ценен.

Мисълта за измъчените жени и напласените деца в златните мини на Тебеца беше достатъчна, за да събуди Джордино от тежкия му сън и да го накара да се изправи на крака. Те опаковаха скромния си багаж и се приготвиха за път. Хвърлиха последен поглед върху чудните скални рисунки и тръгнаха през голямото наклонено плато. Пит вървеше напред по очертаната от него източна посока. След кратки спирания те продължаваха, надявайки се да срещнат камион или пътуващ моторист. Каквото и да се случеше, те трябваше да вървят под палещата жегла, шибация ги в лицето пясък, разносян от вятъра, да пъплят върху трудния терен, докато паднат или намерят спасение.

Слънцето падна зад хоризонта и на неговото място застана нацърбената луна. Никакъв полъх на вятър не се усещаше във все още парещата пустиня, безлюдна и тиха. Нищо не се движеше, освен техните собствени сенки.

Те вървяха в продължение на седем часа. Скалата, която използваха като ориентир, се скри и изчезна, когато нощта дойде и стана по-хладно. Ужасно слаби и изгубени, започнаха да губят контрол над себе си. Екстремните падове на температурата караха Пит да се чувства като човек, върху когото експериментират сезонни промени, с горещината през деня като през лятото, вечерта като през есента, в полунощ като през зимата, сутринта като през пролетта.

Двамата приятели продължаваха да вървят и да се държат на крака. Макар и бавно, те напредваха в посока към изток с малкото сили, които им бяха останали. Пит се държеше благодарение на картините, които си представяше в мината.

Той виждаше камшика на Мелика да удря безпомощните жертви и роби, съсипани от недояждане и извънредна работа. Колко ли ще умрат, докато бъдат спасени? Ще издържи ли Ева? Всичко това крепеше съзнанието му и го караше да продължава. Джордино също се държеше. Но те пестяха сили и не говореха, защото жаждата ги

мъчеше най-много от всичко. Пит чувстваше езика си като суха гъба и непрекъснато преглъщане.

За да намалят загубата от изпотяване, те използваха хладината на нощта за придвижване и оставяха ризите си през деня. Но въпреки всичко разбираха, че организмите им постепенно отслабват и са на границата на дехидратацията.

Пит използваше всеки трик, който си спомняше за оцеляване в пустинята, включително дишане през носа, което намаляваше водните загуби, както и никакви разговори, освен когато почиваха. Още един ден беше изминал и Пит спря да погледне картата на Феърудър. Чертежът показваше голямо сухо езеро, достигащо почти до Транссахарската магистрала. Тук земята ставаше равна и можеше да се ходи по-лесно.

Може би не трябваше да почиват през деня. Въпреки че горещината щеше да ги довърши, те трябваше да се опитат да издържат. Агонията настъпваше, когато два облака се появиха и скриха слънцето. Това даде на двамата мъже почти два часа благодатен отдих. Когато облаците изчезнаха, слънцето се върна и стана по-горещо от преди. Ако жегата не победеше техните агонизиращи тела, то дългата студена нощ щеше да го направи. Те вървяха през една дълбока клисура с голям наклон. Тя водеше към повърхността на сухото езеро. Джордино спря и започна да колабира. Главата и ръцете му се тресяха. Пит гледаше към сухото езеро и голямата пустош пред себе си, знаейки, че тяхната епична борба за оцеляване беше наближила своя край. Те бяха изминали само 30 километра, а им оставаха още 50. Джордино бавно се обърна и погледна Пит, който все още беше на крака и наблюдаваше хоризонта на изток, сякаш виждайки целта съвсем наблизо. Но като че ли беше невъзможно да я стигнат.

Пит седна до Джордино. Изглеждаше бодър. Погледът му обхващаше края на клисурата и голямото сухо езеро. Видя нещо пред себе си. Опита се да развие тюрбана, но в този момент вятърът го отнесе.

— Моята кърпа изчезна — прошепна той.

Джордино повдигна глава.

— Аз изгубих моята на двадесетия километър.

— Кълна се, че виждам... — Пит поклати бавно глава и ококори очи. — Трябва да е мираж.

Джордино също гледаше в голямата празна пещ, но не виждаше нищо.

Махна с ръка и се обърна настрани.

— Виждаш ли го? — попита Пит.

— С моите затворени очи — пошегува се Джордино, — виждам дансинг с танцуващи момичета, шунка и леденостудена бира.

— Говоря сериозно.

— И аз също. Но ако имаш предвид онова сухо езеро пред нас, забрави го.

— Не! — каза късо Пит. — Имам предвид оня аероплан ей там в дерето.

В началото Джордино помисли, че приятелят му се шегува, но след това бавно се превъртя по корем и се загледа в посоката, където сочеше Пит.

Нищо, произведено от човека, не може да се затрие или развали в пустинята. Най-лошото, което може да се случи, е издълбаването на метала от пътуващия пясък. Там, на склона на дерето, стоеше почти непокътнат от ерозията катастрофирал аероплан. Изглежда, това беше стар витлов моноплан, претърпял злополука преди няколко десетилетия.

— Видя ли го? — повтори Пит. — Или съм се побъркал?

— Не ако и аз не съм побъркан — каза Джордино, леко учуден. — Прилича на самолет, нали?

— Тогава трябва да е такъв.

Пит помогна на Джордино да стане и тръгнаха към края на клисурата, докато застанаха точно пред останките на моноплана. Платът върху фюзелажа и крилата беше все още удивително запазен и те с лекота разчетеха идентификационните номера. Алуминиевата перка се беше разбила при падането в склона, а радиално окаченият двигател с открити цилиндри беше частично забит в кокпита и клапаните бяха счупени. Но независимо от това и от мъчителното приземяване, самолетът изглеждаше почти невредим. Те видяха също така вдлъбнатината, която бе оставил при падането си на земята.

— От колко време, мислиш, че седи тук? — попита Джордино.

— Поне от петдесет или може би шейсет години — отговори Пит.

— Пилотът трябва да е оцелял и да си е заминал.

— Не е оцелял — каза Пит. — Под извитото крило има следи от краката му.

Погледът на Джордино се плъзна към лявото крило. Една старомодна обувка с връзки и част от импрегнирани каки панталони висяха под сянката на крилото.

— Мислиш ли, че има нещо против да го последваме? Сянката му витае наоколо.

— Имам по-конкретни намерения — каза Пит, спускайки се по склона.

Джордино го следваше и те заедно слязоха в сухото дърво, обсипани с облак прах. Подобно на тяхното неочаквано откриване на пещерата с рисунките, жаждата им отново изчезна временно, когато забелязаха фигурата на отдавна починалия пилот да лежи в пясъците. Пясъкът беше покрил част от фигурата, която лежеше по гръб срещу фюзелажа на аероплана. Тялото беше необикновено запазено. Дневната горещина и нощният студ бяха свършили добра работа заедно, така че то бе мумифицирано и изглеждаше като живо, с естествен загар на кожата. Само по ръцете и около брадичката се забелязваха бръчки. Черната коса беше разпиляна до раменете и посипана с пясък.

— Боже мой — измърмори изненадано Джордино, — това е жена.

— И то около тридесетте — забеляза Пит. — Изглежда, е била много красива.

— Чудя се коя може да е тя? — питаше се Джордино с любопитство.

Пит се приближи до тялото и издърпа един кожен пакет, отвори го внимателно и видя, че е пилотски дневник. Отгърна корицата и прочете на първата страница.

— Кити Манок — каза Пит на глас.

— Кити коя?

— Манок, известната жена пилот, австралийка, доколкото си спомням. Нейното изчезване се превърна в една от най-големите загадки за авиацията, втората след изчезването на Амелия Еърхарт.

— Как се е озовала тука? — попита Джордино, неспособен да откъсне очи от тялото ѝ.

— Тя се е опитвала да подобри рекорда на летене от Лондон до Кейптаун. След нейното изчезване френските военновъздушни сили в Сахара са правили систематично разследване, но не са открили никаква следа от нея или нейния самолет.

— Твърде лошо. Тя е паднала в самата клисура на не повече от сто километра навътре в пустинята. Могла е по-лесно да се задържи във въздуха и да кацне върху повърхността на сухото езеро.

Пит продължаваше да разлиства дневника, докато откри.

— Тя е катастрофирала на 10 октомври 1931 година. Последният запис в дневника е от 20 октомври.

— Оцеляла е десет дни — каза Джордино с възхищение. — Кити Манок трябва да е била храбра жена. — Той се сви под сянката на крилото, продължавайки да говори с напукани и разранени устни. — След толкова време тя най-после ще има компания.

Пит изобщо не слушаше. В главата му се въртеше някаква дива идея. Той затвори дневника и го сложи в джоба на панталоните си. След това внимателно започна да оглежда останките от разбития самолет. Двигателят не го интересуваше. Проверяваше колесарите. Те бяха запазени. Колелетата не бяха повредени и гумите бяха в добро състояние. Кормилото на опашката също беше непокътнато. Сега той се прехвърли към крилата. По горното ляво крило имаше повреда и при падането Кити беше скъсала голямо парче плат от него. Но дясното беше запазено отлично. Платът имаше малки цепнатини, получени от горещината и студа, но не беше изгнил. Погълнат в мисли, Пит докосна с ръка металния панел пред кокпита на самолета и изпищя от болка. Металът беше като нагорещен тиган. Вътре във фюзелажа той намери малка кутия с инструменти, както и лепило за гумите и ръчна помпа.

Нямаше по-доволен човек от Пит. Целият кипеше от енергия въпреки непреодолимото изтощение, което чувстваше допреди час. Той беше решен да измайстори нещо, което би им помотало да продължат и ако не успееше, те бяха обречени. Заобиколи дясното крило и застана до Джордино.

— Чел ли си някога „Полетът на феникса“ от Елстън Тревър? — попита той.

Джордино го изгледа.

— Не, но съм гледал филма с Джими Стюарт. Защо? Необходимо е гумите да се въртят, ако мислиш, че може да полетим с тази развалина.

— Няма да летим — отвърна Пит спокойно. — Огледах самолета и мисля, че може да вземем достатъчно части, за да си направим земна ветроходна яхта.

— Земна ветроходна яхта? — изсмя се Джордино. — Сигурно. И ще може да стъкмим бар и столова.

— Като нормална лодка. Само че ще пътуваме на колела — продължи Пит, глух за сарказма на Джордино.

— Какво ще използваме за двигателя?

— Едното крило на самолета. То има елипсовидна форма. Поставяме го на опашката заедно с кормилото от опашката на самолета и сме готови.

— Достатъчно време загубихме — протестира Джордино, — ако се хванем да правим лудия ти проект, ще отидат дни.

— Не, часове. Крилото е добре запазено, платът — също. Ще използваме централната секция на фюзелажа между кокпита и опашката за шаси. Ще използваме също така и колесниците. Двата ще поставим отпред, а третия на опашката. По този начин ще получим триколка с ветрило.

— А инструменти?

— Намерих в кокпита. Не са добри, но ще свършат работа.

Джордино клатеше глава наляво и надясно, все още учуден. Найлесното нещо на света беше да смесиш идеите на Пит с халюцинациите. Но Джордино усещаше, че има някакъв здрав смисъл в казаното от Пит и реши да се залови за работа. Дълбоко в тях се зароди надеждата, че ще успеят. Пит също се изправи на крака и се захвана за работа. Думите, които изричаше, едва се чуваха от налегналата го умора.

— Няма смисъл да се самооплакваме и самосъжаляваме. Демонтирай крилото, а аз ще се заловя с колесарите.

43.

В сянката на едното крило Пит си набеляза плана как да направи ветроходната земна яхта, като използва части и приспособления от стария самолет. Невероятно прост като идея, този план се роди в пустинята в главите на мъже, които бяха обречени, но отказваха да приемат това. За да построят замислената яхта, те трябваше дълбоко в себе си да намерят силата, която мислеха, че са изгубили.

Земното ветроходство не беше нищо ново. Китайците са го използвали преди две хиляди години. Същото направиха холандците, като поставиха платна на вагоните „Юмберинг“, за да придвижат малки армии. Американските железопътни строители често са ползвали малки вагончета с опънати на тях платна, за да се придвижват из прерията. Европейците превръщат това в спорт в ранната 1900 година по плажовете на скъпите курорти. Само след време американците прекосяват с техните супер ветроходни коли сухите езера в пустинята Моджейв със скорост около 145 км или 90 мили в час.

Използвайки инструментите, които Пит бе намерил в кокпита, те свършиха голяма част от работата през горещия следобед и оставиха другата за вечерната хладина. За хора, които боравеха с автомобили и самолети, работата вървеше спокойно и ефикасно, с малка загуба на движение, което бе резултат от преумората и изтощението.

Погълнати от работата, почти не се сещаха, че са на края на силите си, напъвайки се да свършат без почивка и без да разговарят, тъй като удебелените им от жаждата езици и засъхналите им уста правеха това трудно. Луната бе сменила слънцето и отразяваше техните сенки върху склона на клисурата.

Двамата приятели оставиха недокоснато тялото на Кити Манок, работейки около него, без проява на емоции. Понякога се обръщаха към нея, сякаш беше жива, което показваше, че бяха на границата да полудеят.

Джордино свали двата големи колесника и малкия на опашката, почисти лагерите и ги смаза, използвайки масления филтър на

двигателя. След това заедно с Пит свалиха онази част от фюзелажа, която щеше да служи за корпус, и започнаха монтажа. След около час бяха готови. Оставаше да поставят ветрилото.

Яхтата представляваше триколка около 3 метра дълга, широка в началото около 2 метра, а на опашката завършваше с кормило и вертикално закрепено ветрило. Завършвайки, те монтираха и пилотските седалки, както и компаса, който беше останал невредим в самолета. Когато поставиха и последния болт, беше три часа сутринта и те се строполиха като мъртъвци на пясъка. Нощният студ щипеше лицата им, но бяха доволни от направеното.

— Тя никога няма да тръгне — мърмореше Джордино, събуждайки се сутринта.

— Тя трябва само да ни помага да се движим в равнината.

— Как си представяш да я теглим през дюнните?

— След 50 метра, долу в долината, източният скат позволява да я спуснем върху повърхността на сухото езеро.

— Ще бъде щастие да стигнем толкова далеч и без нея. После няма гаранция, че се движи.

— Всичко, от което се нуждаем, е лек вятър — каза Пит, — и, както през последните шест дни има, няма защо да се тревожим за това.

— Това не е нищо повече от несбъдната мечта.

— Тя ще се движи! — каза Пит уверено.

— Колко мислиш, че тежи? — попита Джордино.

— Около 160 килограма.

— Как ще я наречем? — попита Джордино.

— Да я наречем? Защо?

— Името — тя трябва да има име.

Пит посочи към Кити.

— Ако ние успяхме да я направим без напрежение, дължим го на Кити. Какво ще кажеш за името „Кити Манок“?

— Хубав избор.

Докато приключиха разговора, слънцето вече се показваше над клисурата. Те се изправиха на крака с голямо усилие на полята. Взеха си мълчаливо сбогом с Кити и застанаха пред своята импровизирана надежда за оцеляване. Пит завърза два дълги кабела пред триколката и подаде единия на Джордино.

— Ще можеш ли?

— По дяволите, ще опитам — отвърна, мърморейки, Джордино.

Пит се усмихна въпреки болката, която му причиняваха напуканите и пресъхнали устни. Той наблюдаваше усилията на Джордино да изглежда добре, което не му се удаваше много лесно.

— Ще вземеш първото място — подхвърли той.

Джордино се заклати, сякаш от напора на силен вятър, и отвърна в същия шеговит тон.

— Ще ми гълташ праха, пъзльо.

След това той метна кабела върху рамото си и започна да тегли триколката. Импровизираната яхта тръгна леко като количка в супермаркет, почти застигайки ги. Джордино погледна Пит и каза изненадано:

— Боже мой, тя се движи леко, като перце.

— Разбира се, след като има двойка първокласни механици.

Без да кажат дума повече, те продължиха да теглят сухоземната яхта по тридесетградусовия наклон, който трябваше да изкачат, за да се озоват на повърхността на сухото езеро. Изкачването беше само седем метра, но за хора, излезли от гроба само преди 18 часа, то изглеждаше като Еверест. Те не очакваха да оживеят още една нощ, ако не успеяха да се справят с тази последна трудност, от която зависеше спасението или смъртта им. Пит първи направи опит, докато Джордино почиваше. Той уви единия от кабелите около кръста си и започна бавно сантиметър по сантиметър да се изкачва нагоре. Нямаше право на грешка. Ръцете и краката му се напъваха, за да изкачи височината. Усети как кръвта му нахлу в ушите, започна да се задъхва; сърцето му биеше лудо. Но не можеше да си разреши да спре. Ако той и Джордино загинеха, всички бедни души, затворени в мините на Тебеца, щяха да умрат. Тяхната съдба не беше известна на външния свят. Джордино вървеше отзад, прикрепяйки триколката, без да отрони дума. Той също беше много изтощен. Най-после кракът на Пит стъпи върху соленото езеро. Той падна там и остана неподвижен.

Не беше сигурен колко време беше лежал под палецото слънце, но кръвното му налягане се беше нормализирало и той дишаше спокойно. С усилия се надигна, за да седне. Видя Джордино до себе си.

— Изкачихме ли се? — попита Пит.

Джордино му посочи яхтата и навитите кабели. Тя беше готова за експеримент.

— Сега започва веселата част — промълви със слаб глас Пит.

— Не съм готов за нея — възрази Джордино.

Пит погледна към него. Джордино изглеждаше почти мъртъв. Очите му бяха затворени, брадясалото му от десет дни лице беше покрито с бял прах. Ако той не можеше да помогне на Пит да изпробва яхтата, и двамата щяха да умрат. Пит се наведе над него и го раздруса.

— Не ме оставяй сега — каза той умолително. — Как ще откраднем пианистката на Масар, ако не успеем да се върнем обратно?

Джордино отвори очи и погледна Пит с усилие на волята.

— Мразя се, че съм толкова слаб.

— Това е добре.

Скоро и двамата успяха да се изправят на крака. За щастие започна да духа лек ветрец, което означаваше, че щяха да направят първия си опит за пътуване с ветрило, моментът на истината беше дошъл. Пит погледна към Джордино, който нагласяше кормилото и изчака неговия отговор.

— Тръгваме!

Пит освободи спирачката и тикна леко яхтата, скачайки в нея. Вятърът идваше откъм лявата му страна и той насочи крилото, за да го хване. „Кити Манок“ започна да се движи сама. Скоростта ѝ нарастваше в зависимост от това как Пит движеше платното.

Той погледна компаса, отчете показанието и разбра, че посоката е вярна. Нагласи платното по най-добрия начин срещу вятъра, така че яхтата се движеше със завидна скорост от 60 км/ч, оставяйки зад себе си облак прах.

Пит беше управлявал като дете малки лодки и ветроходни яhti в Нюпорт Бийч, Калифорния, но никога при такава скорост. Трябваше му малко време, за да свикне с управлението на ветрилото и да коригира скоростта, като държи вярната посока. Той започна да се чувства по-сигурен, когато разбра, че сухото езеро е все още равнина и пред тях няма други препятствия. Единственото, от което се страхуваше, бе да не попадне в някоя случайна дупка или върху парчета от скала и спуска гума. Освен това саморъчно направената конструкция при голямата скорост, която развиваха, не бе достатъчно стабилна, а частите бяха отпреди 60 години. Вятърът се усилваше и

скоростта им достигна 85 км/ч. Имаха чувството, че се движат със самолет. След половин час Пит забеляза, че пейзажът се променя. Той се разтревожи да не би да минат покрай Транссахарската магистрала, без да я забележат. Ако я изпуснеха и се объркаха, всяка надежда за спасение ставаше безсмислена.

Пит не забелязваше никакви следи от превозни средства, а теренът наоколо бе обграден с кръгли дюни. Дали не са пресекли границата с Алжир, чудеше се той. Нямахше начин да попита. Ако Пит знаеше, че в действителност червената линия, обозначаваща на картата автомагистралата, не съществува като такава, а е измислица на картографите, щеше сериозно да се разтревожи. Единствените истински индикации, ако имаше достатъчно щастие да ги намери, бяха оглозгани кости на животни, изоставено превозно средство, автомобилни гуми и обръчи от стари варели. Такива той видя пръснати на разстояние от 4 километра.

Изведнъж от дясно на хоризонта забеляза нещо подобно на кола, тъмно петно в дневната омара. Джордино също го видя и го посочи. Първият знак на живот за него, откакто се взеше на сухоземната яхта. Въздухът беше чист и прозрачен като стъкло. Те продължаваха да се движат по сухото езеро, земята бе толкова чиста, че не се вдигаше никакъв прах. Сега вече различаха останките на микробус „Фолксваген“. От него имаше само купе. На една от вратите беше написано с боя на английски: „Къде е Лоуренс от Арабия, когато имаме нужда от него?“. Доволни, че видяха изоставения автобус, те продължиха. Теренът ставаше пясъчен, с малки възвишения, но импровизираната триколка преминаваше безпроблемно тези препятствия.

След десет минути Пит забеляза варел за гориво на хоризонта. Сега той беше сигурен, че се движат успоредно на магистралата и започна на всеки два километра да променя курса на север към Алжир.

Джордино не се обаждаше никакъв. Пит го докосна, но главата му клюмна напред и той се свлече на седалката. Пит се опита да го разтърси, но и той нямаше сила. Видя, че очите му са затворени и почти беше изпаднал в кома.

Пит чу шум и си помисли, че е на мотор, но все още не виждаше нищо пред себе си и затова реши, че халюцинира. Шумът обаче нарастваше и след малко той разпозна звука на дизелов мотор. Но

превозно средство все още не се виждаше. Изведнъж прозвуча клаксон и Пит обърна глава встрани. Един голям камион „Бедфорд“ се движеше успоредно от другата му страна. Шофьорът арабин беше забелязал двете фигури в импровизираното возило и се усмихваше. Непонятно за Пит камионът го изпревари. Шофьорът отвори прозореца, сложи ръце на устата си и извика:

— Имате ли нужда от помощ?

Пит можа само да кимне. Той нямаше сили да спре яхтата. Направи отчаян опит да издърпа ветрилото от линията на вятъра, но успя единствено да накара яхтата да направи половин завой. Направи втори опит и в този момент телата на двамата изхвърчаха, те паднаха на пясъка като изхвърлени кукли, вдигайки облак прах. Шофьорът зави близо до тях и спря камиона. Слезе и се затича да види какво става с тези изнемощели мъже. Незабавно установи признаците на обезводняване, върна се до камиона и донесе четири пластмасови бутилки вода. Пит излезе от припадъка си веднага, след като усети течност върху лицето си. Преобразяването беше като чудо. За една минута той беше мъртъв, а сега, след като изпразни два галона вода, се почувства отново човек. Изнемощялото тяло на Джордино също се върна към живота. Изглеждаше невероятно, че се бяха спасили от сигурна смърт, и то само след изпиването на няколко литра вода. Арабинът им даде солени таблетки и сушени фурми. Той имаше тъмно интелигентно лице и носеше обикновена бейзболна шапка като всички шофьори. Седна до тях и ги загледа с голям интерес.

— Вие пътувате с това возило от Гао? — попита той.

Пит поклати глава.

— От форт Фуру — излъга той, защото още не беше сигурен дали са в Алжир, нито пък можеше да се довери на шофьор на камион, който можеше да ги върне в най-близката полиция, ако знаеше, че са бегълци от Тебеца. — Къде точно се намираме?

— В средата на пустинята Танезруфт.

— Коя страна?

— Алжир, разбира се. Къде мислите, че сте?

— Някъде далеч, където не е Мали.

Арабинът направи кисело изражение.

— Лош народ живее в Мали. Лоша държава. Те убиват много хора.

— Къде е най-близкият телефон? — попита Пит.
— Адрар е на 350 километра на север. Там има комуникации.
— Това малко село ли е?
— Не. Адрар е голям град. Много развит. Те имат летище с редовни пътнически полети до град Алжир.
— Продължавате ли в тази посока?
— Да. Аз возих хранителни стоки до Гао и сега се връщам в столицата.
— Ще ни оставите ли в Адрар?
— Ще бъде чест за мен.
Пит погледна шофьора и се засмя.
— Как се казваш, приятелю?
— Бен Хади.
Пит подаде ръката си сърдечно.
— Бен Хади — каза той топло, — ти не знаеш, но спасявайки нашия живот, спасяваш живота на стотици други хора.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ЕХОТО НА АЛАМО

44.

26 май 1996 г.

Вашингтон, окръг Колумбия

— Те са избягали! — извика Хирам Йегър, след като влетя в кабинета на Сандекър заедно с Руди Гън за подкрепа.

Сандекър, чието внимание беше заето с бюджета на един подводен проект, погледна с изненада.

— Избягали?

— Дърк и Ал. Преминали са границата на Алжир.

Сандекър изведнъж се превърна в дете, на което са съобщили, че е дошъл Дядо Коледа.

— Откъде знаете?

— Те телефонираха от летището близо до един град в пустинята, който се казва Адрар — отговори Гън. — Връзката беше много лоша, но ние разбрахме от тях, че са хванали редовен полет до Алжир. Когато пристигнат там, ще установят контакт с нашето посолство.

— Казаха ли още нещо?

Гън погледна към Йегър и кимна.

— Вие бяхте на телефона с Дърк, преди аз да дойда.

— Гласът на Пит заглъхваше — каза Йегър. — Алжирската телефонна система е много лоша. Но ако съм го разбрал правилно, той настоява вие да изпратите отряда за бързо реагиране заедно с него обратно в Мали.

— Обясни ли защо? — попита заинтригуван Сандекър.

— Гласът му беше много слаб. Връзката се разпадна. Онова, което чух, звучи налудничаво.

— Налудничаво в какъв смисъл? — настоя Сандекър.

— Той спомена нещо за спасяване на жени и деца в една златна мина. Гласът му звучеше странно.

— Което означава, че няма никакъв смисъл — каза Гън.

Сандекър погледна Йегър.

— Дърк уточни ли как са избягали от Мали?

Йегър изглеждаше като човек, изгубен в лабиринт.

— Не ме цитирайте, адмирале, но, кълна се, той каза, че те са ветроходствали в пустинята на яхта с някаква жена Кити Манинг или Манок.

Сандекър седна обратно на стола си и се засмя.

— Познавайки Пит и Джордино, никак не бих се учудил. — След това затвори очи, помисли малко и продължи. — Може би името е било Кити Манок?

— Той го смотоледи, но мисля, че е това.

— Кити Манок беше известна авиаторка през двадесетте години — обясни Сандекър. — Тя подобри рекордите на дълги разстояния над половината земно кълбо, преди да катастрофира в Сахара. Мисля, че това беше през 1931 г.

— Какво може да е правила с Пит и Джордино? — чудеше се Йегър на глас.

— Нямам представа — отвърна Сандекър.

Гън погледна часовника си.

— Аз проверих разстоянието по въздух между Адрар и столицата Алжир. То е около 1200 километра. Ако в момента те летят, ще може да се чуем с тях приблизително след час и половина.

— Наредете на нашия комуникационен център да открие пряка линия с нашето посолство в Алжир — заповяда адмиралът — и им кажете да я засекретят. Ако Пит и Джордино съобщят нови данни относно замърсяването на червения прилив и отлив, не искам да станат достояние на пресата.

Когато Пит позвъни в главната квартира на НЮМА, Сандекър и останалите, включително и доктор Чапман, седяха около телефона, който щеше да запише разговора и гласа на Пит. Чрез спикерната система те щяха да могат да разговарят с него без микрофон и телефонни слушалки.

На повечето от въпросите, които бяха засегнати през последните деветдесет минути, Пит отговори с прецизен едночасов доклад. Всеки седеше, слушайки внимателно, и правеше бележки, когато Пит описваше мъчителните и опасни премеждия, които двамата с Джордино бяха изтърпели след раздялата си с Гън на река Нигер. Той описа детайлно тяхното проникване във форт Фуру и констатацията за

радиоактивните отпадъци. Шокира ги, когато им съобщи, че д-р Хопър и останалите учени от Световната здравна организация са живи и са изпратени като роби в мините в Тебеца заедно с френските инженери на Масар и техните жени и деца. Освен тях той съобщи и за група отвлечени чужденци и политически затворници на генерал Казим, които също се намират там. Пит завърши доклада си със случайното, дарено им от съдбата откритие на Кити Манок и нейния отдавна изчезнал самолет. Неговите слушатели не се въздържаха да се разсмеят, когато им разказа за построяването на сухоземната яхта.

Хората, седящи около телефоните, сега разбраха защо Пит настоява да се върне в Мали с отряд за бързо реагиране. Изнасянето на истината за златните мини в Тебеца и жестоките условия ги потресоха. Но те бяха още по-шокирани, когато чуха за секретните ядрени и токсични отпадъци, които се складират под земята във форт Фуру. Научавайки за тази „съвършена“ операция, сериозно се обезпокоиха и си зададоха въпроса колко от останалите предприятия на Масар работят по този начин.

Пит им изясни също така и пряката престъпна връзка между Ив Масар и Затеб Казим. Той повтори в детайли всичко, което беше чул при разговорите си с Масар и О'Банион.

След това започнаха въпросите, задавани чрез Чапман.

— Джордино и аз не сме експерти по хидрология на подземни води — отговори Пит, — но съществува малко съмнение в нас, че токсичните отпадъци, които не се изгарят, а се складират под земята, предизвикват замърсяване директно в подземните води. Оттам то преминава с водата в старо речно корито, свързано с река Нигер.

— Как е възможно такова огромно прокопаване под земята да не бъде забелязано от международните инспектори по екология? — попита Йегър.

— Или да не бъде открито чрез сателитни снимки? — допълни Гън.

— Ключът е в железопътната линия и товарните контейнери — отговори Пит. — Подземното прокопаване не е започнало по време на строежа на слънчевия реактор, фотогалваничните генератори и слънчевите акумулатори. След като се построява всичко и започва превозването на токсични отпадъци от Мавритания, заводът заработва. Едва след това започва прокопаването на подземните складове, като

пръстта се извозва с опразнените от отпадъците контейнери обратно в Мавритания. Това научихме от самия Масар.

Всички замълчаха за момент, след това Чапман каза:

— Когато тези неща излязат на бял свят, скандалът и разследванията няма да престанат.

— Имате ли документално доказателство? — попита Гън.

— Ние можем само да ви разкажем какво сме видели на площадката и какво сме чули от Масар. Съжалявам, но повече не можем да ви предложим.

— Вие сте свършили невероятна работа — каза Чапман. — Благодарение на вас източникът на замърсяване стана известен и може да правим планове за преустановяване изтичането на замърсителя в подземната вода.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — прекъсна го Сандекър. — Дърк и Ал ни връчиха огромно гнездо с оси.

— Адмиралът е прав — каза Гън. — Ние не може просто така да се разходим до форт Фуру и да влезем вътре. Ив Масар е могъщ и влиятелен човек, тясно свързан с генерал Казим и висшите кръгове на френското правителство.

— И с много други могъщи хора от бизнеса и от различни правителства — добави Гън.

— Масар е на втори план — прекъсна ги Пит. — Първото ни задължение е да спасим онези нещастни хора в Тебеца, преди да са ги убили.

— Има ли американци между тях? — попита Сандекър.

— Доктор Ева Роджас е американска гражданка.

— Само тя ли е?

— Доколкото знам.

— Както нито един президент не си помръдна задника да спаси нашите заложници в Ливан, няма начин настоящият ни президент да изпрати отряд за бързо реагиране за спасяването на една американка...

— Не може ли да го помолите? — предложи Пит.

— Той вече отклони едно предложение, когато му отправих молба за вашето спасяване.

— Хала Камил предостави преди отряда за бързо реагиране на ООН — каза Гън. — Сигурно тя ще одобри спасителната мисия, за да освободи собствени учени.

— Хала Камил е жена с високи принципи — каза Сандекър с уважение, — с много по-запазен идеализъм от повечето мъже, които познавам. Мисля, че можем дискретно да я помолим да нареди на генерал Бок да изпрати полковник Левант и неговите хора обратно в Мали.

— Хората умират в мините като плъхове — каза Пит с горчивина, която усетиха и останалите. — Само бог може да каже колко са умрели, откакто Ал и аз избягахме. Всеки час е ценен.

— Ще се свържа с генералния секретар и ще ѝ докладвам — обеща Сандекър. — Ако Левант пристигне бързо, както това стана при спасяването на Руди, аз съм уверен, че ще можеш да обясниш положението лично на него, преди да си закусил рано сутринта местно време.

Час и половина след телефонния разговор на Сандекър с Хала Камил и генерал Бок, полковник Левант и неговите хора бяха във въздуха и летяха над Атлантика към френската военновъздушна база близо до град Алжир.

Генерал Бок постави картите и сателитните снимки върху бюрото си и вдигна една старинна лупа, подарък от дядо му, когато като малко момче колекционираше марки. Лупата беше гладко полирана, без драскотини, и когато я доближеше до очите си, тя увеличаваше изображението и му помагаше да разчита и най-миниатюрните фигури. Носеше я със себе си през цялата си кариера, като талисман.

Генералът отпи глътка кафе и започна да проучва вътрешността на очертаните малки кръгове върху картите и снимките, които сочеха приблизителното местоположение на Тебеца. Въпреки че описанието на Пит на минната площадка, предадено до Бок от Сандекър по факса, бе достатъчно ясно, окото на генерала забеляза път, минаващ през тесен каньон и стигащ до високо скалисто плато. *Това момче Пит, помисли си той, изглежда много наблюдателно.*

Човек трябва да е твърде паметлив, за да помни няколкото маркировки, забелязани по време на епичния път до Алжир, за да може да ги открие отново по памет, когато се връща в мината. Бок започна да изучава терена на заобикалящата пустиня и не хареса това, което видя.

Мисията за спасяването на Гън от летището в Гао беше сравнително проста. Излетял от египетска военна база до Кайро, отрядът на ООН трябваше само да кацне в Гао, да вземе Гън и да се върне обратно. Тебеца бе много по-костелив за чупене орех.

Отрядът на Левант трябваше да се приземи междинно в пустинята, да пропътува почти 20 километра до входа на мината, да обезвреди охраната в лабиринта от тунели и шахти, да транспортира бог знае колко затворници до самолета в пустинята, да ги качи на борда и да отлети.

Критичният проблем беше дългият престой на земята. Транспортирането на хората можеше да бъде атакувано от въздушните сили на Казим. Времето за изминаване на четиридесетте километра по лошия пустинен път сигурно би довело до редица трудности. Атаката не можеше да се предвиди в определено време. Съществуваха много неизвестности. Бок не можеше да си представи как операцията може да протече в рамките на минимум час и половина, а два можеше да доведат до катастрофа. Той удари с юмрук по масата.

— Стига! — каза той на себе си. — Никакво време за подготовка, никакво време за планиране. Спешна мисия за спасяване на хора. По дяволите, възможно е да загубим повече, отколкото да спасим.

След като огледа операцията от всеки ъгъл, Бок вдигна слушалката от телефона на бюрото си и набра един номер. Секретарката на Хала Камил веднага го свърза.

— Да, генерале — каза тя, — не очаквах да ви чуя толкова скоро. Да не е възникнал проблем със спасителната мисия?

— В известен смисъл. Изпитвам опасения, госпожо Секретар. Отрядът е съвсем малоброен. Полковник Левант ще има нужда от попълнение.

— Ще одобря всяко попълнение от силите на ООН, което пожелаете.

— Но ние нямаме свобода — обясни Бок. — Силите, с които разполагам на сирийско-израелската граница, са прехвърлени в спасителни операции във вътрешността на Индия. Полковник Левант трябва да получи попълнение извън контингента на ООН.

Хала замълча за момент, подреждайки мислите си.

— Това е много по-трудно — каза тя. — Не съм сигурна към кого мога да се обърна.

— Какво ще кажете за американците?

— Техният нов президент избягва да се намесва в проблемите на Третия свят. В потвърждение на това ще ви кажа, че бях помолена от него преди време да ви изпратя за спасяването на двама учени от НЮМА.

— Но защо не бях информиран? — попита Бок.

— Адмирал Сандекър не можа да ни осигури достатъчно данни за тяхното местонахождение. Докато чакахме информацията, те самите се спасиха и нашето участие стана излишно.

— Тебеца не ще бъде кратка и сигурна операция — каза загрижено Бок.

— Можете ли да ми гарантирате успех? — попита Хала.

— Аз отговарям за моите хора, госпожо Секретар, но не мога да ви дам гаранции. Страхувам се, че цената ще бъде твърде висока.

— Не може да стоим със скръстени ръце — отговори Хала Камил. — Доктор Хопър и останалите учени са членове на Обединените нации. Наш дълг е да спасим собствените си хора.

— Напълно съм съгласен — каза Бок, — но ще се чувствам много по-сигурен от допълнително подкрепление, в случай че полковник Левант бъде нападнат от малийските военни сили.

— Може би ще бъде по-приемливо, ако използваме британски или френски части.

— Американските са много по-подходящи — прекъсна я Бок. — Ако питате мен, ще настоявам за техния „Делта“ отряд.

Хала замълча, знаейки, че шефът на канцеларията на президента на САЩ бе твърде неговорчив и нелюбезен.

— Ще разговарям с президента и ще му изложа нашето становище, но не мога да направя нищо повече.

— Тогава аз ще съобщя на полковник Левант, че няма място за пропуски или грешки и че не може да разчита на помощ.

— Може би ще му трябва повече късмет.

Бок въздъхна дълбоко. Почувства, че го полазват студени тръпки.

— Когато се позоваваме само на късмета, госпожо Секретар, винаги съществува опасност да се случи нещо лошо.

Ст. Джулиан Пърлмутър седеше в грамадната си библиотека, съдържаща хиляди книги, подредени акуратно върху полирани махагонови рафтове. Поне двеста от тях бяха артистично разхвърляни върху персийския килим и никога неподреденото бюро. Беше седнал на пода до един от рафтовете и четеше ръкопис от 17 век, облечен в копринена пижама.

Пърлмутър беше легендарен експерт по морска история. Неговата колекция от исторически записки и литература за корабите и океаните беше една от най-богатите в света. Музейните работници от цялата страна биха били щастливи да разполагат с нея или биха попълнили тлъст чек, за да получат богатата библиотека, но парите нямаха значение за човек с 50 милиона долара наследство, като изключим продажбата на някои редки книги за морето, от които той повече нямаше нужда.

Любовта към жените не беше така силна, както любовта му към изследователската работа. Ако някой мъж или жена искаха да чуят едновременно лекция за открити останки от кораби или други морски теми, те винаги можеха да се запишат при Джулиан Пърлмутър. Всички търсачи на съкровища в Европа и Америка рано или късно отиваха при него за консултация.

Той беше грамаден човек, тежеше почти 181 килограма или 400 фунта. Беше продукт на обилна храна и напитки и между другото малко или никак физически труд, с изключение вдигането на книга и отварянето на страниците ѝ. Имаше приятни небесносини очи, червендалесто лице, скрито под голяма сива брада.

Когато телефонът му позвъни, Пърлмутър постави настрана няколкото отворени книги и вдигна слушалката.

— Пърлмутър на телефона.

— Джулиан, тук е Дърк Пит.

— Дърк, момчето ми — извика той приятелски, — отдавна не съм чувал гласа ти.

— Не повече от три седмици.

— Кой брой часовете, когато изследва останки от древни кораби?
— засмя се той.

— Сигурно нито ти, нито аз.

— Защо не прескочиш за малко да опиташ моите известни палачинки „Пърлмутър“?

— Страхувам се, че ще изстинат, докато пристигна — отговори Пит.

— Къде си?

— В Алжир.

Пърлмутър заекна:

— Какво правиш в това забравено от бога място?

— Между многото неща се интересувам и от разбити кораби.

— В Средиземноморието на Северна Африка?

— Не, в пустинята Сахара.

Пърлмутър познаваше добре Пит, за да знае, че не се шегува.

— Запознат съм с легендата за кораба в Калифорнийската пустиня над морето на Кортес, но не съм чувал такава за Сахара.

— Имам три различни версии по този въпрос — обясни Пит, — първата дойде от един американски скитник в пустинята, който търсеше броненосеца на Конфедерацията „Тексас“. Той се кълнеше, че корабът е стигнал до тук по една вече пресъхнала река и е заседнал в пясъците. Предполага, че е натоварен със злато от трезора на Конфедерацията.

— Открил ли го е? — смееше се Пърлмутър. — Какво представлява този приятел?

— Той също така говореше, че Линкълн е бил на борда.

— Сега отиваш от смешното към абсурдното.

— Странно звучи, но аз му вярвам, защото след това открих два други източника на тази легенда. Първият беше стенописът в една скална пещера, който показваше рисунка на този кораб. Другият източник се отнася до дневник, който намерих в самолета на Кити Манок.

— Задръж за минута — каза скептично Пърлмутър. — Чий самолет?

— На Кити Манок.

— Ти си я открил! Боже мой! Тя катастрофира преди повече от 60 години. Действително ли откри мястото на катастрофата?

— Ал Джордино и аз намерихме тялото ѝ и останките от самолета в една тясна клисура, когато преминавахме през пустинята.

— Поздравления! — извика Пърлмутър. — Ти току-що изясни една от най-големите мистерии в авиацията.

— Малко късмет от наша страна — каза Пит.

— Кой плаща този разговор?

— Американското посолство в Алжир.

— В такъв случай почакай малко на телефона. Ей сега ще се върна. — Пърлмутър надигна туловището си от стола и се протегна към един от рафтовете. Извади една книга, върна се до бюрото и започна да прелиства страниците. След това хвана телефона. — Ти каза, че името на кораба е „Тексас“?

— Да, така е.

— Броненосец — цитираше Пърлмутър, — построен в корабостроителницата на Рокетс в Ричмънд и завършен през март 1865 г., един месец преди края на войната. Два двигателя, два винта, газене 11 фута във водата, шестинчова броня. Въоръжение: двестафутово оръдие „Блейкли“ и две деветинчови. Скорост 14 възела. — Пърлмутър направи пауза. — Записа ли всичко това?

— Навярно това е бил много мощен кораб за времето си.

— Точно така. И два пъти по-бърз от всеки друг брониран кораб както на Федерацията, така и на Съюза.

— Каква е неговата история?

— Твърде кратка — отговори Пърлмутър. — Неговото единствено появяване е било във водите на Джеймс Ривър и една епична битка със Съюзния флот, когато е минал покрай фортовете в Хемптън Роудс. Спасява се тежко повреден в Атлантическия океан и никой не го е видял повече.

— Значи тогава неговото изчезване е реалност?

— Да, но това е твърде неестествен феномен, защото никой от построените тогава броненосци не е бил пригоден за океанско плаване. Затова всички считат, че той е потънал.

— Мислиш ли, че е възможно да е прекосил океана до Западна Африка и да е навлязъл в река Нигер?

— „Атланта“ е единственият друг конфедерален кораб, който си спомням, че се е опитвал да прекоси открития океан. Но той е бил заловен от два монитора на Съюзния флот в Джорджия. След около година е бил продаден на краля на Хаити. Той е напуснал Чесапийк Бей за Карибите и катастрофирал.

— Но старият американец се кълне, че френски колониалисти и местни хора са му разказвали за едно желязно чудовище, плаващо без платна в река Нигер.

— Искаш ли да проверя?

— Ако можеш.

— Вече погледнах — каза Пърлмутър — и открих една малка загадка, която прави „Тексас“ по-интересен.

— Каква е тя? — попита Пит.

— Проверих военноморския архив от Гражданската война — отговори бавно Пърлмутър. — Той свидетелства, че са направени няколко допълнителни разследвания за съдбата на „Тексас“. Но нищо повече не е открито. Поставена е резолюция да не се търси по-нататък. Това ме навежда на мисълта, че някой е искал случаят да бъде забравен.

45.

Пит и Джордино дискретно напуснаха американското посолство през фойето на паспортната служба, излязоха на улицата и наеха такси. Пит подаде адреса на шофьора, написан на френски на едно листче от чиновник в посолството, и се разположи на седалката. Таксито мина през главния площад на града с живописните джамии с високи минарета. Беше късмет, че попаднаха на обигран шофьор, който умело се промъкваше през тълпите пешеходци и натоварения автомобилен трафик. Умело спираше на кръстовищата и заобикаляше полицаите, които не показваха особен интерес за регулиране на движението.

На главната магистрала, успоредна на бреговата линия, шофьорът зави на юг и продължи към предградията. Спря в една извита алея, както му бе поръчано. Пит плати и изчака, докато таксито замине. След по-малко от минута се появи кола на френските военновъздушни сили — „Пежо 605 Дизел Седан“. Те се качиха на задната седалка без никакви въпроси от страна на униформения шофьор, който потегли преди Джордино да успее да затвори вратата.

След десет километра колата спря пред главната врата на военновъздушната база с развят трикоълор върху покрива на централната сграда. Секретният пост хвърли поглед на пежото и му даде знак да влиза, като го поздрави типично по френски с палмово клонче. До самия вход шофьорът спря, извади карирано флагче и го постави на стойката, монтирана върху левия калник на колата.

— Не ми казвай — каза Джордино, — длъжен съм да се сетя. Ние сме гранд маршали на парада.

Пит се засмя.

— Забрави ли времето, прекарано във Военновъздушните сили? Всяка кола, която вози някого до самолета, трябва да има разпознавателен флаг.

Пежото премина дълга редица бомбардировачи „Мираж 2000 Делта“, обслужвани от техните наземни екипажи. Един край от полосата беше зает от ято хеликоптери „АС Супер пума“, които

изглеждаха като проектирани от късогледия Бък Роджърс. Шофьорът продължи по-нататък, премина празния край на втората писта и спря. Двата приятели седяха в колата и чакаха. Джордино както винаги дремеше, предразположен от комфорта и климатика, докато Пит четеше „Уолстрийт Джърнъл“, който бе взел от посолството.

След петнадесет минути голям пътнически самолет се зададе от запад и кацна. Нито Пит, нито Джордино забелязаха подхода му, докато не чуха свистенето на гумите по бетонната писта. Джордино се събуди, а Пит прибра вестника, когато самолетът спря и след това бавно, на един оборот на щурвала, изви на 180 градуса. Докато той спираше, шофьорът включи пежото на скорост и ги отведе на пет метра от задната част на пътническия самолет.

Пит забеляза, че целият самолет бе боядисан в светъл пясъчножълт цвят и различи незабележимите с просто око знаци на корпуса му, които боята скриваше. Една жена, носеща умората на рискованите акции с военен знак върху единия ѝ ръкав, който олицетворяваше символа на ООН със сабя по средата, се спусна през люка откъм опашката и слезе на земята. Тя се забърза към колата и отвори задната врата.

— Моля да ме последвате — каза жената на английски със силен испански акцент.

След като колата замина, те я последваха под фюзелажа на самолета до входа на товарната секция. Качиха се в нея и по тясна стълба влязоха в самолета.

Джордино спря и се загледа в тримата пилоти с бронирани жилетки, които седяха в редица, клекнали ниско. Те достигаха не по-малко от два метра. После със задоволство видя бронираното подвижно бъги, отлично превозно средство за пресечени терени, което бе използвано за спасяването на Гън в Гао.

— Ще правим рейс с такова чудо — каза той възхитен. — Няма състезател, който ще посмее да ни изпревари.

— Изглежда твърде примамливо — съгласи се Пит.

Един офицер ги очакваше пред главната кабина.

— Капитан Пемброук-Смит — представи се той. — Похвално е, че дойдохте. Полковник Левант ви очаква в стаята за оперативно планиране.

— Вие явно сте англичанин — каза Джордино.

— Да. Скоро ще разберете, че сме пръснати на много места — каза Пемброук-Смит сърдечно, показвайки трийсет и шестте мъже и трите жени, които почистваха оръжието и доокомплектоваха оборудването. — Някоя умна глава мисли, че ООН трябва да изпраща собствения си отряд за бързо реагиране там, където чуждите държави се страхуват да се намесят. Понякога ни наричат секретни бойци. Всеки от нас е много добре обучен от специалните сили на собствената си страна. Всички са доброволци — някои постоянни, а останалите — с едногодишен договор.

Пит не беше виждал такава силна и добре екипирана група. Изглеждаха отлични професионалисти с всички качества, опит и интелигентност, които се изискват за подобни секретни и диверсионни акции, включително и жените.

Пемброук-Смит ги въведе в отделението, което беше команден център на самолета. То беше просторно и изпълнено с набор електронни системи. Един оператор проверяваше комуникационното оборудване, докато друг въвеждаше програмните данни за предстоящата мисия в Тебеца в компютъра.

Полковник Левант енергично се измъкна от бюрото си и поздрави Пит и Джордино. Той не беше сигурен какво да очаква. Беше прочел подробните досиета на двамата, предоставени му от Международната разузнавателна служба на Обединените нации, които не му свършиха особена работа, но беше впечатлен от техните качества. Беше прочел също и кратък доклад за премеждията им в пустинята след бягството им от Тебеца и се възхити от тяхната находчивост и издръжливост.

Левант първоначално изрази дълбока резервираност относно включването на Пит и Джордино, но бързо разбра, че без тяхното познаване на мините операцията може да бъде застрашена сериозно. На външен вид те изглеждаха слаби и измършавели от дългия престой на слънцето, но полковникът се убеди в доброто им физическо състояние, когато си стиснаха ръцете.

— След като научих за вашите изключителни премеждия и издръжливост, господа, с нетърпение очаквах да ви видя. Аз съм полковник Марсел Левант.

— Дърк Пит, а моят мръсен малък приятел тук е Ал Джордино.

— След като прочетох доклада за вашата одисея, очаквах, че ще ви донесат на борда на носилка. Но се радвам, че ви виждам така добре.

— Течности, витамини и много упражнения — каза Пит, смеейки се — дават своите резултати.

Левант погледна Пемброук-Смит.

— Капитане, настанете господата и наредете на главния пилот да се подготви за незабавно излитане. — След това се обърна към хората, седящи пред него. — Каквото и да кажете, е правилно. Времето се измерва в човешки живот. Ние можем да уточним подробностите на мисията, докато сме във въздуха.

Пит кимна в знак на пълно съгласие.

— Приветствам вашата експедитивност.

Левант погледна часовника си.

— Времето за полет е малко повече от четири часа, а времето за действие е много ограничено. Не може да закъсняваме, ако искаме да осъществим нашата акция през времето на почивка на затворниците. Ако това не стане, те ще се пръснат из шахтите по работни групи и никога няма да ги намерим и измъкнем според предварително начертания план.

— Ако летим четири часа, ще бъдем над Тебеца през нощта.

— С десет минути по-рано или по-късно.

— На светлини ли ще кацате? — попита Пит с недоверие. — Вие можете да запалите предварително огньовете, за да ги предупредите, че идваме.

Левант засука единия край на мустака си — привичка, която Пит често щеше да вижда през следващите десет часа.

— Ще кацнем по тъмно. И преди да обясня, мисля, че трябва да седнете и да си затегнете коланите.

Джордино намираше, че Левант е малко надут и арогантен, но според навика си действаше вежливо. Пит от своя страна виждаше в него предпазлив и умен човек, умеещ да се справя с трудностите. Затова той изпитваше определено уважение към полковника, за разлика от Джордино.

По време на излитането Пит установи, че двигателите работят необичайно безшумно.

— Специално конструирани заглушители, монтирани на изхода на турбините — обясни Левант.

— Работят много добре — каза Пит с възхищение. — Когато кацахте, аз не чух нищо, докато гумите не докоснаха пистата.

— Може да го наречете предимство за нашите неочаквани кацания на места, където не сме добре дошли.

— Можете ли да кацате също така без светлини?

Левант кимна.

— Без светлини.

— Вашият пилот разполага ли с оборудване за нощно виждане?

— Не, господин Пит, нямаме такова. Четирима от моите хора ще скочат с парашути над Тебеца и след това на определени места ще запалят светлини, за да покажат на пилота къде да кацне.

— Веднъж кацнали — каза Пит, — да обхванем пътеката между мястото на кацане и входа на мината в тъмнината на нощта няма да бъде лесна работа.

— Това — каза Левант — е най-малкото от останалите проблеми.

Самолетът се издигна на необходимата височина и пое курс на юг, когато полковникът стана от седалката си и се приближи до масата, върху която имаше сателитна снимка на платото над мините. Той взе молив и очерта кръг върху фотографията.

— Кацането на хеликоптери на платото и спускането на въже по стените на каньона към входа на мината би опростило много нашата задача и би ни дало голяма възможност за изненада. За съжаление, има и други фактори.

— Разбирам вашата дилема — каза Пит. — Полетът до Тебеца е извън обсега на хеликоптерите. Зареждането с гориво в пустинята ще предизвика допълнително забавяне.

— Тридесет и два часа, съгласно нашите пресмятания. Ние предвидихме последователно придвижване на нашата малка хеликоптерна ескадрила: единият хеликоптер зарежда, докато другият пренася хора. Но и с този план срещнахме трудности.

— Твърде усложнено и твърде бавно — каза Джордино.

— Факторът скорост също ни накара да използваме вместо флотилия хеликоптери е, че може да осигурим своето собствено транспортиране. Разполагаме с място на борда за медицинско

обслужване и можем да приемем много хора, за които пишете във вашия доклад, че се нуждаят от внимание и помощ.

— От колко души се състои вашият отряд? — попита Пит.

— От тридесет и осем и двама медици — отговори Левант. — След като кацнем, ще оставим четирима за охрана на самолета. Медиците ще се включат с останалите, за да окажат помощ на жертвите.

— Не сте оставили много място за хората, които ще бъдат спасени.

— Има достатъчно място и моите хора знаят как да се настанят, така че сме в състояние да евакуираме 40 затворника.

— Може би не са останали толкова живи — каза Пит.

— Ще направим най-доброто за всички, които са оцелели — увери го Левант.

— А малийците? — попита Пит. — Политическите противници и врагове на генерал Казим. Какво ще правим с тях?

— Те ще трябва да останат. Всички хранителни складове в мината ще бъдат отворени за тях. Освен това ще бъдат въоръжени с оръжията на охраната, повече от това не можем да направим.

— Казим е достатъчно голям садист, за да предприеме тяхната масова екзекуция, след като научи, че чужденците роби са отлетели.

— Изпълнявам заповед — уточни Левант — и тя не включва спасяването на местни осъдени.

Пит се загледа надолу в пустинния пейзаж.

— Вие настоявате самолетът да кацне в тъмнината на нощта на определено място в пустинята; да се придвижите по път, по който е трудно да се пътува дори през деня, да влезете в мината, да освободите затворниците и след това обратно да се върнете до самолета и да излетите до сутринта за Алжир. Може би възлагаме много повече, отколкото можем да извършим с ограничените ресурси на вашия отряд.

Левант не изрази неодобрение от забележките на Пит, нито се почувства засегнат от неговия сарказъм.

— Както казват във вашата страна, господин Пит, получавате онова, което е налице.

— Не се съмнявам в квалификацията на вашите хора, полковник, но очаквах по-голям, по-добре въоръжен и екипиран отряд.

— Съжалявам, че ООН не разполага с резервен фонд за нашия отряд за бързо реагиране, който да бъде още по-модерно въоръжен и оборудван, като повечето отряди с такава цел. Но нашият бюджет е ограничен и ние трябва да се съобразяваме с него.

— Но защо отрядът на ООН? — попита изненадано Пит. — Защо не отряд командоси на британския или френския чуждестранен легион или пък на американските специални части?

— Защото нито една нация, включително и вашата, не желае да рискува, цапайки ръцете си с тази мисия — обясни разгорещено Левант. — Ние сме изпратени от Генералния секретар на ООН Хала Камил.

Името изникна в паметта на Пит като спомен от една вечер, прекарана с Хала Камил на борда на кораб „Магелановият проток“. Това беше преди две години, по време на търсенето на Александрийската библиотека.

Левант улови приятелския поглед на Джордино, който се смееше. Пит го забеляза, но не му обърна внимание, сочейки сателитната карта.

— Тук има клопка.

— Има няколко — съгласи се Левант, — но всички могат да бъдат избегнати.

— Освен две.

— И те са...

— Ние не знаем къде са разположени комуникационният център на О'Банион и стаите, където се намират мониторите на скритите камери за наблюдение. Ако той успее да предупреди секретните служби на Казим, преди да сме го спрели, ще трябва да се молим на дявола, за да се доберем до нашия самолет и да излетим невредими за Алжир, преди някой от неговите ескадрили бомбардировачи да ни погребат в пустинята.

— В такъв случай ние трябва да влезем и да излезем от мината в интервал от 40 минути — каза Левант. — Не е възможно, ако повечето от пленниците могат да се движат без помощ. Но ако много от тях не са в състояние, ще изгубим ценно време и не ще успеем.

В този момент капитан Пемброук-Смит се появи с поднос кафе и сандвичи от барчето на самолета.

— Да се порадваме на добро настроение — каза той сърдечно. — Можете да избирате между салата от пиле и риба тон.

Пит погледна Левант и се усмихна.

— Вие не искахте да ме обидите, казвайки, че имате ограничен бюджет.

Докато самолетът се носеше над пустинята в черната нощ, Пит и Джордино направиха подробни скици на минните шахти и различните нива на мината, както си ги спомняха. Левант беше убеден в тяхната акуратност, защото те си спомниха почти всички подробности, сякаш за късо време отново се бяха превърнали в затворници.

Левант и още двама офицери взеха диаграмите и започнаха да им задават насочващи въпроси по отделните детайли, като внимаваха да не пропуснат някой. Подробно си изясниха цепнатината на каньона, разположението на мината, въоръжението на пазачите. Всичко беше повторено няколко пъти. Данните бяха записани в компютъра, а скиците на мината — програмирани триизмерно. Нищо не беше пропуснато, дори прогнозата за времето за следващите няколко часа — евентуалното време, за което биха прелетели бомбардировачите на Казим от Гао, алтернативните планове за спасяване и пътища за измъкване, в случай че самолетът бъде разрушен на земята. Всяка възможна вероятност беше планирана.

Един час преди кацането в Тебеца Левант събра своя малък отряд от мъже и жени в главната кабина. Пит водеше брифинга, описвайки пазачите, броят им и въоръжението, правеше бележки за техните навици като човек, живял и работил в пустинята. След него Джордино даде пояснения за нивата на мината, като приложи начертаните скици.

Пемброук-Смит раздели отряда, който щеше да осъществи влизането, на четири единици и раздаде индивидуални карти на подземните тунели, напечатани от компютъра. Левант завърши брифинга с инструктаж на хората за тяхната мисия.

— Извинявам се за липсата на предварително разузнаване — започна той. — Ние никога не сме предприемали такава опасна мисия с толкова малко данни. Картите на мината, които ви раздадохме, показват вероятно по-малко от 20 процента от съществуващите тунели и шахти. Трябва да действаме бързо и точно, като обезвреждаме офисите и пазачите. След като елиминираме съпротивата, ще освободим затворниците и ще започнем нашето изтегляне. Крайната ни среща ще бъде при входната пещера точно 40 минути от часа, в който сме влезли. Някакви въпроси?

Един човек, който седеше отпред, вдигна ръка и попита със славянски акцент:

— Защо 40 минути, полковник?

— Защото ако са повече, сержант Вадилински, бомбардировачите на малийските военновъздушни сили може да излетят от най-близката база и да ни ударят, преди да сме излетели за Алжир. Надявам се, че повечето от пленниците тук могат да се движат сами. Ако се наложи да носим много от тях, ще закъснеем.

Друг вдигна ръка:

— Какво ще стане, ако се загубим в мината и не успеем да се върнем за срещата навреме?

— Тогава ще изостанете — отговори Левант. — Някой друг?

— Да задържим ли златото, което намерим?

Голям смях избухна от крайната редица.

— На всички ще ви позволим да търсите, като завършите мисията — отговори Пемброук-Смит шеговито. — Всяко намерено парче злато ще изпратите на личната ми сметка в Швейцария.

— Дамите също ли? — обади се една от жените.

Той ѝ отвърна с усмивка:

— Особено дамите.

Въпреки че запази сериозното си изражение, Левант беше благодарен на шегите, които отпуснаха тягостната атмосфера.

— Сега знаем къде зимуват раците — каза той. — Да се възползваме от това. Аз ще водя първата група заедно с господин Пит като наш гид. Ще прочистим офисите на горния етаж, преди да влезем в мината и да освободим затворниците. Втората група под командата на капитан Пемброук-Смит и водена от господин Джордино, ще слезе долу с асансьора и ще обезвреди вътрешната охрана. Лейтенант Стейнхолм ще командва третата група и ще заеме отбранителна позиция при страничните шахти на главния тунел, за да предотврати евентуално движение. Четвъртата група под ръководството на лейтенант Морисън ще слезе в шахтите със златна руда. Освен медиците, останалите четирима ще пазят самолета. Преки въпроси ще задавате на своите командири.

Левант спря и огледа още веднъж лицата на своите хора.

— Съжалявам, че имахме малко време да се подготвим за тази операция, но тя е по възможностите на отряда, който се справи

успешно в последните шест мисии, без да загуби нито един мъж или жена. Ако се сблъскате с нещо неочаквано, импровизируйте. Ние трябва да влезем, да освободим пленниците и да се измъкнем бързо, преди да са ни нападнали малийците. Край. Късмет на всички.

След това Левант стана и тръгна към своето командно отделение.

46.

Данните от сателитните стационарни системи бяха получени и обработени от навигационния компютър, който зададе курса на автопилота и самолетът на ООН се озова точно над платото на Тебеца. Малка корекция на координатите и пилотът вече кръжеше над изоставената писта сред пустинята, следейки я на монитора на сонарно-радарното устройство. Задните врати на товарния отсек се отвориха и четирима от командосите на Левант застанаха на ръба на тъмната пропаст. Двадесет секунди по-късно, след подадения сигнал, те потънаха в нощта. Вратите се затвориха и пилотът закръжи в продължение на 12 минути в северна посока, преди да се подготви за кацане.

Пилотът се взираше през очилата си за нощно виждане, тъй като вторият пилот сканираше пустинята под тях и не можеше да следи инфрачервените светлини, които парашутистите подаваха.

— Имаме чиста земя — обяви пилотът.

Вторият пилот поклати глава, тъй като засече четири светлини пред борда.

— Трябва да вдигнете малко височината. Главната писта е на половин километър.

— Окей, направих го. Свали колесарите.

Вторият пилот изпълни нареждането и докладва:

— Колесарите свалени и заключени.

— Окей, приех, колесарите свалени.

— Как кацат тези пилоти от хеликоптерите? — мърмореше първият пилот. — Всичко ми е като мъгла.

Вторият пилот нямаше време да се усмихне или да отговори. Той беше твърде зает със следенето на скоростта, височината и корекциите на курса. Големите колела на колесарите докоснаха пясъка и твърдата земя, вдигайки облак прах, който скри звездите зад кацащия самолет. Спирачките задействаха, пилотът намали оборотите и забави скоростта. След това задейства още веднъж спирачките и самолетът спря на 100 метра от края на пистата.

Прахът още не се беше разнесъл, когато задната врата на самолета се отвори и бяха свалени трите бронирани джипа заедно с бѐгито. Трите групи се качиха в бронираните джипове, четвъртата заедно с полковник Левант и Пит се настани в бѐгито. Долу ги посрещнаха четирима парашутисти, които бяха направили своето разузнаване и техният водач докладва на Левант.

— Местността е пуста, господине, никакви следи от охрана или електронни системи.

— Някакви укрепления? — попита Левант.

— Само малка тухлена постройка, която има резервни части и варели с нафта и керосин. Да я унищожим ли?

— Почакайте, докато се върнем от мината. — Той се обърна към човека до себе си. — Господин Пит!

— Кажете, полковник.

— Господин Джордино ми разказа за вашето пътуване с ветроходната яхта.

— Да, господине, вярно е.

Левант го бутна към шофьорската седалка на бѐгито и му връчи чифт очила за нощно виждане.

— Вие познавате пътя до мината. Моля, вземете волана и ни водете натам.

След това се обърна и погледна другата фигура, показала се от тъмнината.

— Капитан Пемброук-Смит?

— Да, господине.

— Тръгваме първи. Качете се в последния джип и наблюдавайте какво става пред вас. Оглеждайте небето. Не желая някой самолет да ни изненада, както сме в колата.

— Ще наблюдавам внимателно — увери го Пемброук-Смит.

Ако отрядът на ООН действаше с ограничен бюджет, Пит не можеше да си отговори каква щеше да бъде екипировката на отряда на американските специални служби с неограничен бюджет. Всички хора на Левант, включително Пит и Джордино, носеха камуфлажни облекла и черни огнеустойчиви каски, предпазни нощни очила, автомати „Хеклер и Кох“, шлемове с миниатюрно радио и микрофон.

Пит махна на Джордино, който се клатушкаше до шофьора на бронирания джип зад тях. Той се взираше през очилата, за да привикне

към внезапно появилата се светлина на 200 метра пред бѣгито. Тя превръщаше пустинята в зелена повърхност, наподобяваща пейзаж от друга планета. Пит посочи северозапад.

— Пътеката към мината започва на около 30 метра надясно пред нас.

Левант кимна. След това се обърна и предаде нарежданията си на хората зад него. После тупна Пит по рамото и каза:

— Времето тече, господин Пит, да тръгваме.

Пит тръгна рязко, като включи бѣгито на пета скорост. То подскачаше насам-натам, следвано от другите три коли. Земята се тресеше под гумите на превозните средства. Те вдигаха облаци прах след себе си. Скоро колите и техните пътници бяха покрити с пласт фино кафяв пясъчен прах.

— Каква е максималната скорост на бѣгито? — попита Пит Левант.

— На равно е 210 километра.

— Това е около 130 мили в час — каза Пит. — Твърде добра конструкция и аеродинамика за такова тегло.

— Вашите военноморски сили първи го използваша по време на пустинната война в Ирак.

Пит предупреди Левант:

— Предайте на вашите шофьори, че ще завием 30 градуса наляво, след това ще продължим направо една отсечка от осем километра.

Левант даде нарежданията си по радиото и след момент всички коли следваха точно бѣгито.

Пит възстановяваше в паметта си познатите картини от местата, през които беше минал, но движейки се сега през пустинята, той беше достатъчно напрегнат, че дори очилата за нощно виждане не му помагаша много. Пък и нямаше начин да запомниш или да знаеш всичко, когато си преминал през тези места един-единствен път. Той погледна към Левант. Полковникът стоеше отпуснат и невероятно спокоен. Ако той усещаше страх от дивото шофиране на Пит през тази негостоприемна земя, то с нищо не го показваше. Единственото му внимание и грижа бе да се обръща и проверява дали трите джипа ги следват.

Платото постепенно израстваше, неговите очертания отрязваха звездната завеса на запад. След четири минути вълна на облекчение заля Пит. Той беше успял. Проходът в лъкатушещия каньон завършваше в тъмните стени на платото. Той намали и спря.

— Входният тунел, който води до пещерата с автомобилно оборудване, е на километър оттук — каза Пит на Левант. — Искате ли да изпратите няколко човека да влязат пешком?

Левант поклати глава.

— Продължете бавно, ако обичате, г-н Пит. При риска, който поемаме, ние ще влезем с превозните средства и ще спестим време. Няма ли смисъл за вас?

— Защо не? Никой не ни очаква. Ако охраната на О'Банион засече нашето влизане, те вероятно ще помислят, че това е нова пратка затворници, изпратени от Казим и Масар.

Пит подкара бъгито напред. Трите бронирани джипа отзад го последваха в колона. Той караше с пълна газ, където по-равният терен позволяваше това, след това мина на трета, когато се наложи да преодоляват по-големите възвишения, като продължаваха да се движат в колона с останалите коли. Двигателите работеха почти безшумно. Нощният въздух беше прохладен, полъхна слаб ветрец.

Входният тунел изведнъж зейна в тъмнината и Пит подкара бъгито през тесните скалисти стени, като че ли това беше най-естественото нещо, което правеше. Вътрешността беше осветена само от светлините, които идваха от служебния тунел, галерията се оказа празна — нямаше нищо, освен един камион „Рено“ и пазача.

Тежко облеченият и завит с тюрбан туарег изглеждаше по-скоро любопитен, отколкото разтревожен при появата им, но когато бъгито тръгна към него, той насочи автомата си. Един безшумен изстрел в главата от страна на Левант го повали на земята. Той прибра обратно своя автоматичен пистолет „Берета“.

— Хубав изстрел — изкоментира Пит и спря бъгито.

Левант погледна часовника си.

— Благодаря, г-н Пит, Вие ни докарахте 12 минути по-рано.

— Радвам се да го чуя.

Полковникът слезе от бъгито и направи серия от сигнали с ръка. Бързо и безшумно членовете на отряда слязоха на земята, незабавно се оформиха по групи и започнаха да влизат в тунела. Озовали се в

коридора с тапицирани стени и застлан под, хората на Левант започнаха бързо да проверяват стаите на инженерния екип, ръководен от О'Банион. В същото време Джордино поведе останалите три групи към главния товарен асансьор, който щеше да ги свали в различните шахти.

Четирима от минните инженери бяха заловени, както си седяха на масата, играейки покер. Преди изненаданите картоиграчи да реагират на въоръжените мъже, които ги заобиколиха, те бяха завързани и изведени в един склад. При цялото напрежение, което Левант изпитваше, той безшумно и с лекота отвори вратата на стаята, където се помещаваше мониторният център за наблюдение. Стаята беше осветена от светлината на телевизионните монитори, които показваха различните направления из цялата мина. Бял мъж седеше на стол с гръб към вратата. Беше облечен с модна риза и бермуди. Пушеше тънка цигара с подчертано безгрижие, докато наблюдаваше мониторите, чиито видеокамери показваха миньорските шахти.

Отражението върху загасналия екран на един монитор го обезпокои. Той забеляза сенки на хора, които бяха влезли в стаята и седяха зад него. Човекът се надигна леко, изви се наляво и натисна няколко червени бутона. Левант твърде късно извади своя автомат „Хеклер и Кох“ и стреля. Човекът увисна на стола си, след което се свлече върху конзолата с бутони. Алармената система задейства из цялата мина.

— Пусти късмет — каза с горчивина Левант, — цялата изненада отиде на вятъра. — Той избута трупа настрани и започна да изтегля кабелите от конзолата. Получиха се електрически искри, пушек от късо съединение и алармената система спря да звъни.

Пит се втурна по коридора, поглеждайки всички отворени врати, докато влезе в стаята за комуникации. Операторът, красива жена, не беше впечатлена от грубото влизане и дори не обърна внимание на Пит. Предупредена от воя на сирените, тя вече бе включила микрофона и предаваше на френски. Пит бързо се доближи зад нея и с рязък удар я удари по врата. Но както в случая с Левант, той също закъсна. Преди да я просне на каменния под, тя вече бе успяла да алармира тайните служби на генерал Казим.

— Пак не навреме — каза Пит, когато Левант влезе в стаята. — Тя предаде съобщение, преди да мога да я спра.

Левант се ориентира в обстановката с бърз поглед. Той се обърна и изкомандва:

— Сержант Шовел!

— Да, господине. — Беше почти невъзможно да се нарече сержант тази крехка жена, облечена в брониран костюм.

— Застанете на радиото! — нареди Левант на френски. — Кажете на малийците, че в алармата е имало малка повреда. Реагирайте на всяко предложение много бързо и ако бог е с нас, им кажете да не започват никаква ответна акция.

— Да, господине — каза Шовел и застана до радиото.

— Кабинетът на О'Банион е в края на коридора — каза Пит, вървейки с Левант в тази посока. Той не спря, докато не застана пред вратата. Тя не беше заключена и той влезе в приемната без трудности.

Секретарката седеше спокойно на бюрото, държейки автоматичен пистолет в двете си ръце. Пит моментално прекоси стаята и скочи върху бюрото, събаряйки жената на пода. Но тя успя да отправи два изстрела в бронирания му костюм.

Пит се почувства ударен с чук и падна на колене. Секретарката се опита да се измъкне, викайки нещо на непознат за Пит език. Тя изстреля още един куршум, който мина над рамото му и рикошира в скалния таван. Той успя да я обезоръжи, след това изви ръцете ѝ, върза ги и я сложи върху канапето.

После се обърна и мина между двете бронзови скулптури на туареги, като се опита да влезе в кабинета на О'Банион. Вратата беше заключена. Той взе пистолета от секретарката, насочи го срещу ключалката и стреля три пъти. Шумът от стрелбата беше оглушителен в скалната стая, но не се наложи да продължи. Бутна вратата с крак и тя се отвори.

О'Банион лежеше по гръб срещу бюрото с ръце, проснати на пода. Очите му не изразяваха и следа от страх. Той стана и седна до бюрото си. Изненада се изписа на лицето му, когато Пит свали шлема си.

— Надявам се, че не съм закъснял за вечеря, О'Банион. Както си спомням, вие изразихте желание да вечеряте с мен.

— Вие? — изсъска О'Банион. Лицето му изведнъж почервенея.

— Върнах се, за да ви заловя — каза Пит с полуусмивка. — Доведох няколко приятели, които няма да са много любезни към

садисти, поробващи и убиващи жени и деца.

— Вие трябваше да сте мъртъв. Никои не може да премине през пустинята без вода и храна.

— Нито Джордино, нито аз сме мъртви.

— Един от самолетите за издирване на генерал Казим намери обърната камионетка западно от Транссахарската магистрала. Вие не бихте могли да отидете до магистралата пешком.

— А пазачът, който оставихме вързан на волана?

— Оживя, но скоро беше разстрелян, че е допуснал да избягате.

— Цената на живота по тези места е твърде ниска.

Шокът бавно напускаше О'Банион, но в очите му все още не се забелязваше страх.

— Да не сте дошли да освобождавате вашите хора? Или да крадете злато?

Пит го изглежда.

— Прав сте за първото, грешите за второто. Възнамеряваме също така да прекратим вашия и на вашата сган бизнес завинаги.

— Вие сте нахлули в суверенна страна. Нямаме права в Мали или юрисдикция над мен и над мината.

— Боже мой, вие ми изнасяте лекция по юрисдикция. Какво да кажем за правата на хората, които сте поробили и избили.

О'Банион възрази:

— Между другото, генерал Казим ексекутира много от тях.

— Какво ви възпираше да ги третирате като хора? — контрира го

Пит.

— Тебеца не е курорт или санаториум. Ние сме тук, за да добиваме злато.

— За да печелите вие, Масар и Казим.

— Да — кимна О'Банион, — нашите цели са търговски. И какво от това?

Суровият и студен характер на О'Банион събуждаше гняв у Пит. Пред очите му изникваха картините на изтормозените жени, мъже и деца, труповете на убитите, спомените за Мелика, биеща беззащитните работници с нейния окървавен камшик. Пит се приближи към О'Банион, свали автомата си и изстреля един ред в синия литам, покриващ главата на О'Банион.

За кратко време Пит гледаше тялото на номадски облечения ирландски инженер, което лежеше на пода, облято в кръв. Излезе и срещна Левант в коридора.

— О'Банион? — попита полковникът.

Пит кимна.

— Претърпя инцидент.

— Личи си.

— Какво е нашето разположение?

— Четвърта група охранява шахтите с открито злато. Втора и трета срещнаха малка съпротива от охраната. Изглежда охраната по-добре се бие срещу безпомощни хора, отколкото срещу професионалисти.

— Служебният асансьор за минните шахти е в тази посока — каза Пит, посочвайки страничния коридор.

Служебният асансьор беше изоставен от своя оператор, когато Пит, Левант и членовете на тяхната група слязоха в главната шахта. Те излязоха и се доближиха до желязна врата, чиято ключалка беше разбита с динамит.

— Някой е разбил ключалката преди нас — забеляза Левант.

— Джордино и аз я разбихме, когато бягахме — поясни Пит.

— Изглежда, като че ли те никога не са идвали да я поправят.

Шахтата отекваше от силни експлозии, идващи от дълбочината на мината. Пит си представи все още проснатото тяло на О'Банион и се затича към шахтата, водеща към пещерата, където бяха затворени работниците. Те влязоха в централната стая, без да срещнат съпротива, и свариха командосите от втората група, които бяха разоръжили охраната на О'Банион и ги бяха наредили до стената с вдигнати на тила ръце.

Джордино и двама от отряда простреляха ключалката и се втурнаха срещу голямата желязна врата, където бяха пленниците. Пемброук-Смит спря Левант и рапортува:

— Шестнадесет пазачи бяха обезвредени, полковник. Един или двама се скриха в шахтите. Седем имаха глупостта да се съпротивляват и умряха. Ние имаме само двама ранени, нито един сериозно.

— Трябва да ускорим малко нещата — каза Левант. — Страхувам се, че избягалите могат да изпратят предупреждение, преди да сме прекъснали всички комуникации.

Пит вървеше до Джордино и му помогна да отворят вратата.

— Браво, най-после дойде време да се появиш.

— Забавих се малко. Имах кратък разговор с О'Банион — каза

Пит.

— От лекар ли се нуждае или от патолог?

— Може и от зъболекар — отговори Пит.

— Виждал ли си Мелика?

— Нито следа от нея в стаите на инженерите.

— Аз ще я открия — каза Джордино с твърд глас. — Тя е моя.

Вратата най-после беше отворена и командосите влязоха в пещерата. Пит и Джордино знаеха какво ги чака. Но командосите замръзнаха, лицата им побеляха от невероятната гледка, разкрила се пред тях. Дори Левант и Пемброук-Смит бяха шокирани.

— Боже господи! — извика Смит. — Тук е по-лошо от Аушвиц и Дахау!

Пит се промъкна през масата пленници, които бяха застанали неподвижно, дрипави и мръсни, приличащи на стоящи скелети. Той откри доктор Хопър, подпрян до стената. Окъсаните му дрехи висяха върху мършавото му тяло, изтощено от извънредна работа и липса на храна. Той се хвърли насреща, широко усмихнат и прегърна Пит.

— Да благодарим на Бога! Ти и Ал успяхте. Това е чудо!

— Съжалявам, че се позабавихме — каза Пит.

— Ева не загуби вяра във вас — изрече Хопър. Гласът му трепереше. — Тя знаеше, че ще се върнете.

Пит се огледа наоколо.

— Къде е тя?

Хопър посочи към нара.

— Тя няма да може да дойде толкова бързо. Не е добре.

Пит се приближи и коленичи до ниския нар. Лицето ѝ беше много бледо. Беше много отслабнала. Нежно я докосна по раменете и леко я разтърси.

— Ева, върнах се за теб!

Тя се обърна, отвори очи и погледна към него.

— Моля, оставете ме да поспя още малко — промълви Ева.

— Ти си спасена. Идвам да те взема от това място.

Най-после тя го позна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Знаех, че ще дойдеш за мен... за всички нас.

— Не можем да не дойдем.
Тя го погледна в очите и се усмихна нежно.
— Не съм се съмнявала и за момент.
Тогава той я целуна дълго, страстно и нежно.

Медицинският екип на Левант започна да работи незабавно, помагайки на пленниците. Командосите започнаха да евакуират онези, които можеха да ходят сами до повърхността, където ги качваха на бронираните джипове. Започна да се забелязва известен страх, тъй като операцията вървеше бавно — много от хората не можеха да вървят и се налагаше да бъдат изнасяни на ръце. След като видя, че Ева и другите жени и деца бяха изнесени на повърхността, Пит взе една чанта пластични експлозиви от експерта на Левант и се върна към ранения О'Банион, който седеше до една вагонетка под зоркото око на жена от отряда.

— Хайде, О'Банион — нареди Пит, — ще се поразходим.

Литамът на О'Банион беше паднал настрани и се виждаше лицето му, покрито с белези от експлозия, когато е бил млад инженер в Бразилия. Грозните му челюсти завършваха с широка уста, от която течеше кръв.

— Къде? — попита той грубо.

— Да си изясним отношението към смъртта.

Пит сграбчи О'Банион и го изправи на крака. След това го повлече към вагонетките за руда. Никой не възрази на Пит, когато той го вкара в помещението, където се извличаше златото от рудата и се извършваше галванация. Това помещение беше познато като „Стаята на смъртта“. О'Банион се обърна с лице към Пит.

— Защо ме домъкна тук? За да ми изнасяш лекция по жестокост, преди да ме ексутираш?

— Съвсем не — отговори спокойно Пит, — урокът е ясен и без лекция. Не възнамерявам да те ексутирам. Това е твърде бързо и твърде чисто. Малко болка и след това тъмнина. Мисля, че заслужаваш мъчителен край.

В очите на О'Банион пролича известен страх.

— Какво имаш предвид?

— Ще ти дам възможност да разбереш своята бруталност.

О'Банион го погледна сконфузено.

— Защо? Ти жестоко грешиш, ако очакваш от мен да моля за прошка или да искам милост.

Пит гледаше мършавите изнемощели тела, изкривеното от страх лице и ненавиждащите очи на дрипаво и едва ходещо момиче на не повече от десет години. Гняв и болка избухнаха в него и той с голямо усилия се опита да овладее своите емоции.

— Ти ще умреш, О'Банион, но много бавно, в агония от жажда и глад, както я налагаше на онези окаяни мъртъвци около теб. Между другото, ако твоите приятели Казим и Масар те открият, в случай че си направят труда, ти отдавна ще почиваш при своите жертви.

— Стреляй, убий ме сега! — настояваше неистово О'Банион.

Пит се изсмя със студена като лед усмивка и не каза нищо. Той насочи автомата си към О'Банион, като го издърпа до стената на помещението, след което се изтегли до входния тунел и пръсна пластичните експлозиви на различни места. Настрои взривните механизми да експлодират последователно един след друг. Изпрати прощален поздрав на О'Банион и мина в страничната шахта.

Четири мощни експлозии последваха една след друга, като затиснаха входа на помещението със скална маса. Огромно парче скала се срути и в самото помещение, затискайки О'Банион. Експлозиите отекнаха във всички шахти и галерии на мината. Пит изчака докато прахта се разнесе, сложи автомата на рамото си и продължи към евакуационния изход.

Джордино чу шум и забеляза движение на кръстовището на шахтата вляво от себе си. Той тръгна по релсите, докато стигна до празната вагонетка. Безшумно и внимателно я доближи. С бързината на котка отскочи от релсите и насочи автомата си към вагонетката.

— Хвърли оръжието! — изкомандва той.

Изненадан от бързината, пазачът туарег се надигна от вътрешността на вагонетката, държейки автомата си с високо вдигнати ръце над главата. Той не говореше английски и не разбра напълно командата на Джордино, но бързо бе проумял, че положението е загубено. Очите му следяха автомата на Джордино, насочен към него. Той схвана заповедта и хвърли оръжието си във вагонетката.

— Мелика! — извика Джордино.

Пазачът поклати глава, но Джордино забеляза сковаващ страх в очите му. Той притисна с дулото на автомата си лицето му, държейки пръст на спусъка.

— Мелика! — смотолеве пазачът, мъчейки се да отстрани малко цевта от гърлото си, треперещ от страх.

Джордино пак прилепи автомата към него.

— Къде е Мелика? — настояваше той.

Пазачът изглеждаше напласен от Мелика, както от Джордино. Той кимна мълчаливо с глава и посочи към дъното на дълбоката шахта. Джордино го върна до пресечката на централната шахта. След това му каза:

— Върни се до главното помещение. Разбираш ли?

Туарегът се обърна с вдигнати зад тила си ръце и се върна до кръстовището на шахтите. След това продължи по релсите. Джордино вървеше след него и наблюдаваше тъмния тунел, очаквайки някой да стреля.

Беше по-безопасно да върви по траверсите, защото по този начин избягваше шума от стъпките. Спира се на два пъти. Напрежението предизвикваше у него чувство за опасност. Така постепенно достигнаха до дъното на шахтата. Джордино извади малко огледалце от един от многото си джобове и насочи светлинен лъч към края на шахтата. Мелика работеше близо до скалите, като беше издигнала лъжлива стена, за да може да се крие. Беше с гръб към Джордино. Тя работеше спокойно, уповавайки се на пазача, който Джордино вече беше обезоръжил. Той можеше да застане в центъра на железопътните релси и да стреля зад гърба на пазача, преди тя да усети неговото присъствие, но не искаше да я убие с един изстрел.

Джордино заобиколи безшумно мястото около Мелика и се доближи много близо до нея. Застанал зад гърба ѝ, той изби оръжието от рамото и го хвърли надалеч. Тя обаче бързо се ориентира в ситуацията и се нахвърли върху него. Камшикът ѝ изплющя върху рамото му. За съжаление, при нея нямаше елемент на изненада. Джордино се изплъзна и я удари с автомата си по гърба. Тя залитна напред и падна. Той насочи дулото към тялото ѝ.

— Това е твоят жесток свят — каза Джордино, — но дойде време да го напуснеш.

— Какво разбираш ти от жесток свят, мръсно копеле — каза тя.
— Ти никога не си живял в такъв свят и не знаеш какво е жестокост.

Джордино ѝ отвърна с безразличие:

— Това не ти дава право да измъчваш другите. Не ме интересуват твоите житейски проблеми, може би имаш причини, за да станеш такава. Ако питаш мен, ти си родена такава. Няма извинение за живота на невинните жертви.

Мелика не молеше. На устата ѝ се появи нещо като усмивка. С точен прицел Джордино я простреля два пъти в стомаха. Погледна тялото ѝ за миг, преди да тръгне към изхода.

— Най-последно — промълви той — кучката е мъртва.

47.

— Пълната цифра е двадесет и пет — докладва Пемброук-Смит на Левант, — 14 мъже, 8 жени и 3 деца, всички полумъртви от изтощение.

— Равносметката е една жена и едно дете по-малко, откакто сме напуснали с Джордино — заключи Пит с горчивина.

Левант наблюдаваше бронираните джипове, които товареха освободените пленници, и погледна часовника си.

— Закъсняваме с 16 минути — каза той спокойно. — Трябва да побързаме, капитане, за да сме готови за обратния полет.

— Готови сме след минута — отвърна Пемброук-Смит, обикаляйки около колите, като подканяше командосите да побързат с товаренето на хората.

— Къде е твоят приятел Джордино? — попита Левант Пит. — Ако не се появи скоро, ще трябва да го оставим.

— Той има сметка за уреждане.

— Ще бъде късмет за него, ако се измъкне навреме от разбунтувалите се, които останаха долу. След като спасихме нашите пленници, останалите разбиха складовете за храна и вода и започнаха саморазправа с пазачите. Последната излязла група командоси докладва, че мелето продължава.

— Не може да им се сърдим след ада, който са преживели — каза Пит замислено.

— Чувствам се неудобно, че трябва да ги оставим — подчерта Левант. — Но ако ние не тръгнем бързо оттук, те ще се изкачат с асансьорите и ние ще бъдем принудени да се борим с тях, за да не се качват в колите.

Джордино се появи, тичайки по служебния коридор. Премина покрай шестимата командоси, които пазеха входа, и се оказа пред Пит и Левант.

— Радвам се да ви видя. Извинете ме за закъснението.

Левант не възрази.

— Трябва да сте имали сериозна причина.

— Мелика? — попита Пит.

Джордино вдигна камшика, който беше взел като сувенир.

— Приеха я като тост в ада. А О'Банион?

— Ръководител на мъртвите.

— Готови за тръгване! — извика Смит от бронирания джип.

Левант кимна.

— Г-н Пит, моля, откарайте ни на пистата.

Пит направи бърза проверка за Ева, за да се убеди, че е между спасените, след като беше изпила почти галон вода и беше нахранена от медицинския екип. Хопър, Гримес и Феърудър също изглеждаха добре. Той скочи в бронираното бѳги и зае мястото на шофьора. Само секунди след тях последната група потегли с бронирания джип, тѳй като останалите затворници бѳха излезли от мината и бѳха готови да последват останалите. Те обаче излязоха на паркинга твърде късно и разочаровани видяха, че отрядът, който ги беше спасил от брутална смърт, изчезна в нощта, оставяйки ги на собствената им съдба.

Пит не намери за необходимо да вземе предпазни мерки, когато преминаваше през каньона. Шофираше по тясната пътека на светлини и държеше крака си плътно върху педала на газта. Тѳй като полковник Левант бързаше, той изостави далече зад себе си другите джипове, за да могат да се подготвят за качването на хората в самолета и да излетят. Джордино караше втория джип и лесно следваше посоката, въпреки че Пит вдигаше облак прах пред него и му пречеше на видимостта.

Левант ставаше неспокоен за обратния полет. Често поглеждаше часовника си. Той отчиташе, че закъсняват с 25 минути от предвиденото разписание. Когато приближиха самолета, започна да се успокоява. Небето беше ясно и не се виждаха никакви следи от вражески самолети. Оптимизмът му се възвръщаше. Може би сержант Шовел е успяла да заблуди личната гвардия на Казим, когато предаваше сигнала за фалшива тревога.

Но илюзиите бързо се разсеяха. Над покрива на бѳгито се чу бучене. Те изведнѳж доловиха познатия звук на реактивни двигатели и видяха навигационните светлини на самолет, летящ в тъмното небе. Левант незабавно даде своите заповеди по портативното радио на самолетния си екипаж и на охраната му да се подготвят за бързо излитане и да се скрият. Пит натисна спирачките на бѳгито и спря зад

малка пясъчна дюна. Отпусна се на волана и погледна към летящия самолет.

— Мисля, че току-що станахме обект на недоброжелателно внимание.

— Казим трябва да е изпратил разузнавателен самолет, за да провери дали подаденият му сигнал за тревога е истински. — Гласът на Левант беше твърд, но в изражението му проблясваха нотки на тревога.

— Пилотът може да не подозира проблема, но той не лети току-така на светлини.

Левант се загледа в бомбардировача, кръжащ над техния самолет в края на пистата.

— Страхувам се, че той ще докладва за неидентифициран самолет и ще поиска инструкции да атакува.

Те не останаха дълго в догадки. Левант разпозна бомбардировача като френски „Мираж“, който продължаваше да кръжи над пистата и над пътническия самолет.

— Той започва своята атака — предположи Пит.

— Открий огън! — нареди Левант на човека, който седеше зад тях с тежка автоматична картечница „Вулкан“. — Свали го долу!

Картечарят улови визуално малийския бомбардировач на визъора на картечницата, стабилизира ъгъла и разстоянието и задейства системата за стрелба. Небето почервения. Но в същия момент „Миражът“ изстреля две ракети над безпомощния пътнически самолет на земята. Пустинята се оглуши от експлозията и пламъка на двата самолета, които избухнаха едновременно. Бомбардировачът се превърна в ярка оранжева топка, която пламна и се разби на земята на частици, а пътническият лайнер не представляваше повече самолет. Той беше кълбо от пламъци и облаци дим, издигащи се като колона към небето.

Объркан, Пит гледаше онова, което само преди секунди беше самолет. Сега виждаше само огън и облак дим. Той и Левант слязоха от колата и се огледаха къде се намират. Пит видя горчивината, изписана върху лицето на Левант.

— Точно от това най-много се страхувах. Сега изгубихме шанса за спасение — каза Левант.

— Казим скоро ще заподозре, че чужда сила е навлязла в негова територия — добави Пит. — Той ще нареди на цялата си авиация да отлети за Тебеца. Дори и да наредите да дойдат вашите хеликоптери, те ще бъдат унищожени, преди да могат да ни срещнат.

— Няма алтернатива, но ще трябва да се доберем до границата — заключи Левант.

— Никога няма да я видим. Дори ако самолетите на Казим не ни използват за мишени или личната му гвардия не ни атакува, вашите превозни средства ще свършат горивото дълго преди да получим подкрепление. Някои от вашите здрави командоси сигурно ще успеят да я преминат, но бедните души, които спасихме от смърт в мините, сигурно ще умрат в пустинята. Знам това, защото съм минал по този път.

— Вие сте преминали на изток от Транссахарската магистрала — напомни Левант на Пит. — Това са 400 километра. Ако ние поемем на север, ще трябва да пропътуваме 240 километра, преди да влезем в Алжир и се срещнем с подкрепление от град Алжир. Горивото ни ще стигне за това разстояние.

— Вие забравяте, че Казим и Масар имат тлъсти дялове в мината в Тебеца — каза Пит, гледайки с прямота Левант. — Те ще направят всичко необходимо да опазят тайната от разкриване.

— Мислите ли, че ще ни преследват и в Алжир?

— Вашата спасителна операция ги подтиква да станат непредпазливи — прекъсна го Пит. — Нищожна работа е да ги спре национална граница. Ще заповядат на въздушните сили да ни преследват в изолирания район на Алжир. Веднъж обезсилили вашия отряд и унищожили неговия самолет, те ще ни преследват с тяхната елитна лична гвардия, докато не се убедят, че са ни унищожили напълно. Те не могат да допуснат някой да се спаси и да разкаже за техните нечовешки деяния.

Левант замълча за момент, лицето му изглеждаше оранжево от пламъците и погледна към Пит.

— Не одобрявате ли моите по-нататъшни планове?

— Нахвърлих версия на това, което ни очаква.

— Загадъчен ли сте, г-н Пит, или просто скромен?

— Практичен — отговори кратко Пит. — Имам основание да вярвам, че Казим ще заварди границата.

— Какво предлагате? — попита Левант.

— Да се отправим на юг, докато стигнем железопътната линия, която излиза от форт Фуру — отговори Пит късо. — След това ще отвлечем влака за Мавритания. Ако изиграем картите си правилно, Казим няма да ни залови, докато достигнем Порт Етиен и морето.

— В лъвската бърлога — отвърна скептично Левант. — Вие правите това да звучи абсурдно просто.

— Земята, заключена между мястото, където се намираме, и завода във форт Фуру, е най-равната пустиня с обикновени пясъчни дюни. Ако ние поддържаме средна скорост от 50 километра в час, ще може да стигнем до железопътната линия преди изгрев с малко гориво в резервоара.

— И след това какво? Ще се окажем незащитени от всяка страна.

— Ще се скрием в стария форт на Чуждестранния легион, докато се стъмни, преди да спрем някой минаващ влак.

— Истинският форт Фуру. Той беше изоставен малко след Втората световна война. Посещавал съм го веднъж.

— Същият.

— Ще се изложим на самоубийство без човек, който да ни преведе през дюните — аргументира се Левант.

— Един от спасените пленници е професионален туристически гид. Той познава малийската пустиня като номад.

Левант отново съсредоточи вниманието си към изгорелия самолет за момент, докато съзнанието му претегляше плюсовете и минусите на предложението на Пит. Ако беше на мястото на генерал Казим, той също би очаквал, че отрядът ще се опита да се измъкне на север, през най-близката граница, и беше естествено, че ще мобилизира всичките си налични сили да я блокира. Пит беше прав, заключи той. Абсолютно не съществува надежда за спасяване от север към Алжир. Казим не би пропуснал такъв шанс да ги унищожи.

— Не съм Ви разказвал това, нали, г-н Пит. Прекарах осем години в пустинята като войник на чуждестранния легион.

— Не, полковник, не сте.

— Номадите разказват, че лъвът, промушен от копие на ловец, тръгва на север от джунглата и преплува през река Нигер, за да може да умре в топлия пясък на пустинята.

— Има ли някаква поука от това? — попита Пит.

— Не съвсем.

— Тогава какво означава това?

Левант се обърна към бронираните джипове, спрели до бѣгито. След това погледна отново Пит и се усмихна.

— Това, което означава, е, че ще се доверя на вашето предложение и ще трѣгнем на юг към железопътната линия.

48.

Казим влезе в кабинета на Масар в единадесет часа вечерта. Сипа си джин с лед и седна на един фотьойл, преди Масар да се откъсне от работата си и да забележи неговото присъствие.

— Съобщиха ми за твоето неочаквано посещение, Затеб — каза Масар. — Какво те довя във форт Фуру по това време на нощта?

Казим се любуваше на кубчетата лед в чашата си.

— Помислих, че е най-добре да дойда при теб лично.

— Каж ми защо — настоя Масар заинтригуван.

— Тебеца беше нападната.

Масар трепна.

— За какво говориш?

— Около девет часа моята комуникационна система прие сигнал за тревога от алармената система в мината — обясни Казим. — Няколко минути по-късно радиооператорът в Тебеца обяви, че всичко е наред, като обясни, че алармата е задействала поради грешка.

— Звучи доста убедително.

— Само на пръв поглед. Аз не вярвам в убедително звучащите ситуации. Затова наредих на един от моите бомбардировачи да направи разузнавателен полет над местността. Пилотът събщи по радиото, че един неидентифициран реактивен транспортен самолет седи на пистата в Тебеца. Същият тип френски транспортен самолет, мога да добавя, който измъкна американеца от Гао.

Лицето на Масар прие внезапно загрижен вид.

— Твоят пилот положителен ли е в това?

Казим кимна.

— Тъй като никакъв самолет не може да кацне в Тебеца без мое съгласие, наредих на пилота да го унищожи. Той разбра и предприе атака. В момента, в който докладваше, че е изстрелял ракетите, радиото прекъсна.

— Боже Господи! Това може да е бил обикновен пътнически самолет, който е кацнал принудително.

— Обикновените пътнически самолети не летят без опознавателни знаци.

— Мисля, че си прибързал.

— Тогава обясни ми защо пилотът не се завърна в базата си?

— Вероятно механични проблеми — предположи Масар, — може да има и други причини.

— Предпочитам да вярвам, че той е бил свален от военните сили, нападнали мините.

— Ти не си сигурен в това.

— Независимо от всичко, наредих на една ескадрила да прелети над местността и изпратих част от елитната гвардия с хеликоптер да провери ситуацията.

— Какво става с О'Банион? — попита Масар. — Не се ли свърза с тях?

— Няма отговор. Нищо. Четири минути след като обявиха, че тревогата е фалшива, всички връзки с Тебеца прекъснаха.

Масар беше озадачен от доклада на Казим, но му се губеха отговорите.

— За какво ще нападнат мините? — попита той. — По каква причина?

— Вероятно най-вече заради златото! — отговори Казим.

— Глупаво е да се краде злато. Ние изпращаме цялото количество до нашето хранилище в Южния Пасифик по установения график. Последната пратка беше преди два дни. Дори банда крадци с малко мозък ще предприеме отвличането му по време на транспорт.

— За момента нямам никакви обяснения — съгласи се Казим. Той погледна часовника си. — Моите подразделения ще кацнат в платото над мините след броени минути. Отговорите ще получим до един час.

— Ако това, което казваш, е истина, става нещо странно — измърмори Масар.

— Ще трябва да допуснем възможността същият отряд командоси на ООН, които унищожиха военновъздушната ни база в Гао, сега да са нападнали Тебеца.

— Гао беше различна операция. Защо ще се връщат и ще нападнат Тебеца? По чии заповеди?

Казим допи джина си и си сипа още един.

— Може и на Хала Камил. Сигурно по някакъв начин е изтекла информация за доктор Хопър и неговите хора, така че тя да е изпратила отряда да ги спаси.

— Невъзможно — каза Масар, блъскайки си главата, — освен ако твоите хора не са проговорили.

— Моите хора знаят, че ще умрат, ако нарушат доверието ми — каза студено Казим. — Ако има нещо изтървано, то идва от твоя страна.

Масар изгледа Казим със святкащ поглед.

— Глупаво е да се караме — ако не може да върнем миналото, можем да контролираме бъдещето.

— По какъв начин?

— Ти каза, че твоят пилот е съобщил за поразяването на самолета.

— Това бяха последните му думи.

— Тогава можем да считаме, че всички възможности за спасяването на нападателите от Мали са елиминирани.

— В случай, че повредата на самолета им е достатъчно сериозна.

Масар стана и се обърна с лице към голямата релефна карта на Сахара, която висеше на стената зад бюрото му.

— Ако ти беше командир на нападателите и самолетът ти беше унищожен, как щеше да постъпиш?

— Всичко изглежда безнадеждно.

— И все пак, какви са твоите възможности?

— Има само една възможност. По най-късия път да стигна до алжирската граница.

— Те могат ли да го осъществят? — попита Масар.

— В случай че колите им са здрави и са заредени с гориво, ще могат да стигнат до Алжир до залез.

Масар погледна към него.

— Можеш ли да ги хванеш и унищожиш, преди да са стигнали границата?

— Нашите възможности за наблюдение и борба през нощта са ограничени. Мога да направя това, но се нуждая от дневна светлина.

— Тогава за теб ще бъде твърде късно.

Казим взе пура от керамичната табакера, запали я и отпи глътка джин.

— Нека да бъдем практични. Ние очакваме, че те ще минат през Танезруфт, най-изолираната и пуста част на Сахара. Алжирските военни рядко изпращат патрули в този ненаселен регион на границата. Пък и не е необходимо. Те нямат никакви вражди с Мали, както и ние с тях. Моята лична гвардия лесно може да навлезе сто мили навътре в северната граница на съседите, без да бъде забелязана.

Масар погледна Казим с поглед, нетърпящ възражение.

— В случай че това е спасителна мисия на силите на ООН, не трябва да се допусне спасяването на Хопър, хората му или на моите инженери и техните семейства. Ако изтървем само един от тях и той разкаже за форт Фуру или Тебеца, ти и аз сме свършени като бизнеспартньори.

Генералът се усмихна.

— Не се безпокой, Ив, приятелю мой. Толкова добри неща ни свързват, за да допуснем няколко бедни самаряни да ги унищожат. Обещавам ти, че до утре до обяд ще бъдат заловени до последния човек.

След като Казим си отиде, Масар каза нещо по микрофона. Секунди по-късно Исмаил Йерли влезе при него.

— Вие чухте и видяхте всичко на монитора, нали? — попита Масар.

Йерли кимна.

— Учудвам се как човек може да бъде толкова хитър и в същото време толкова глупав.

— Вие сте оценили Казим съвсем точно. Разбрахте, че просто не може да бъде оставен без наблюдение.

— Кога се очаква да се присъединя към неговия антураж?

— Ще ви представя тази вечер на вечерята, която давам в чест на президента Тахир.

— Във връзка със ситуацията в Тебеца Казим няма ли да е твърде зает, за да присъства?

Масар се засмя.

— Великият лъв на Мали никога не е много зает, когато трябва да присъства на елегантна вечеря, давана от един френски магнат.

Генерал Бок седеше в кабинета на малкия команден център в сградата на ООН в Ню Йорк и четеше доклад, изпратен чрез комуникационния спътник на Обединените нации от полковник Левант. От обветреното му от бурите лице лъхаше сигурност, когато вдигна секретния телефон и набра частния номер на адмирал Сандекър. Телефонният секретар на адмирала подаде сигнал и Бок остави спешно съобщение. След осем минути Сандекър беше при него.

— Току-що получих тревожен доклад от полковник Левант — обяви Бок.

— Каква е ситуацията? — попита Сандекър.

— Самолетът на военновъздушните сили на Мали е унищожил техния транспортен лайнер на земята. Те са отрязани и са в капан.

— Какво са направили със спасителната операция в мината?

— Тя е протекла по план. Всички пленници от чужди националности са живи, евакуирани и са под грижите на медицинския екип. Левант рапортува точно и ясно за това.

— Атакували ли са ги вече?

— Още не. Но това е въпрос само на часове, преди силите на генерал Казим да са ги обградили.

— Имат ли план за спасение?

— Полковникът беше твърде ясен, че единствената им надежда е да стигнат алжирската граница преди разсъмване.

— Не е голям избор — каза Сандекър.

— Подозирам, че това е уловка.

— Защо мислиш така?

— Левант изпраща доклада си на открита честота. Операторите на Казим сигурно са го засекли.

Сандекър замълча, за да помисли.

— Считате, че полковник Левант ще направи нещо различно от това, което съобщава?

— Надявам се вие да ми кажете.

— Поясненията не са моята най-силна страна.

— Има съобщение за вас в доклада на Левант от вашия човек Пит.

— Дърк? — Почувства се внезапно топлина в гласа на Сандекър. — Пит винаги довежда нещата до някаква непредвидима схема. Какво

е съобщението?

— Цитирам: „Кажете на адмирала, че когато се върна във Вашингтон, ще го взема да види приятелката на Харвей — Джуди, която пее в «АТ и С» зала“. Това груба шега ли е, или какво?

— Дърк не е по грубите шеги — каза определено Сандекър, — той се опитва да ни каже нещо по иносказателен начин.

— Познаваш ли този Харвей? — попита Бок.

— Името не е обичайно — измърмори Сандекър. — Никога не съм чувал Дърк да споменава някой, който се казва Харвей.

— А има ли такова място във Вашингтон или зала с певица на име Джуди? — продължи Бок.

— Никога не съм бил в такава зала — отвърна адмиралът, напрягайки се да си спомни нещо. — Единствената певица, която някога съм познавал с такова име, беше...

Отговорът удари като плесница Сандекър по лицето с цялата си внезапност. Невероятно прост, елементарен код, ясен за всеки, който е гледал един стар известен филм, както адмиралът. Той трябваше да знае, трябваше да се сети, че Пит е заложил на това негово знание. Засмя се.

— Изненадан съм, че се смеете — каза Бок учуден.

— Те няма да тръгнат направо към границата с Алжир — заяви триумфално Сандекър.

— Какво казахте?

— Хората на полковник Левант ще тръгнат на юг по посока на железопътната линия, която минава между морето и форт Фуоро.

— Може ли да попитам как стигнахте до това заключение? — попита озадачено Бок.

— Дърк поставя гатанка, която Казим няма да може да реши. Певицата Джуди е певицата Джуди Гарланд, а Харвей е разпространителят на филма, който стартира под заглавието „Момичетата на Харвей“.

— А какво означава „АТ и С“ зала?

— Това не е зала, а песен. Хитът на Джуди Гарланд, който изпълнява във филма. Заглавието на хита е „Ачисън, Топека и Санта Фе“. Името на железопътната линия.

Бок каза бавно:

— Това обяснява защо Левант изпраща доклад, който хората на Казим могат лесно да засекаат. Той ги заблуждава, като ги кара да вярват, че ще тръгнат на север към Алжир.

— Когато фактически пътуват точно в обратната посока — завърши Сандекър.

— Левант правилно е преценил, че пресичането на алжирско-малийската граница не гарантира безопасност. Хората на Казим могат спокойно да нарушат международното право.

— Следващият въпрос е какво ще правят, след като стигнат железопътната линия?

— Може би ще откраднат влак — предположи Бок.

— Има смисъл, но на дневна светлина?

— Има още нещо в съобщението от вашия човек.

— Продължете, моля.

— По-нататък в съобщението се казва: „Моля, уведомете адмирала, че Гари, Рей и Боб ще отидат у Брайън на гости“. Можете ли да обясните това?

Сандекър се замисли за момент.

— Ако Пит продължава кодирането с филми, тогава Гари трябва да означава Гари Купър. Следващото име е Рей Миланд.

— Спомняте ли си филм, в който те са играли заедно?

— Разбира се. — Сандекър остави телефона. — Те играха заедно с Робърт Престън и Брайън Донлеви през тридесет и девета година във филма „Хубавите гости“.

— Гледал съм го като дете — каза Бок. — Историята беше за трима братя, които служат в Чуждестранния легион.

— Позоваването, Брайън означава форт.

— Естествено, това не е форт Фуру, където се намира заводът за отпадъци. Това ще е последното място, където Левант би отишъл.

— Има ли друг форт в тази местност?

Бок замълча и погледна картата.

— Да, един стар форт на Чуждестранния легион. На няколко километра на запад от завода за отпадъци.

— Това показва, че те възнамеряват да се скрият там, докато се стъмни.

— Щях да направя същото, ако бях на мястото на полковник Левант.

— Ще им бъде нужна помощ — каза Сандекър.

— Точно тази беше причината, за да ви се обадя — каза Бок, ставайки рязък и делови. — Ще трябва да измолите от президента да изпрати група американски специални части, която да помогне на Левант и освободените пленници да се измъкнат от територията на генерал Казим.

— Разговаряхте ли за това с Генералния секретар г-жа Камил? Тя има по-голяма тежест пред президента, отколкото аз.

— За съжаление, тя замина неочаквано на извънредна конференция в Москва. Вие сте единственият, към когото мога да се обърна с такава молба.

— С колко време разполагаме?

— Фактически с никакво. Денят ще настъпи в тази част на пустинята след два часа.

— Ще направя каквото мога — обеща Сандекър. — Да се надяваме, че президентът все още не си е легнал. Или ще си изкупя греховете в ада, ако трябва да го събудя.

49.

— Вие трябва да сте се побъркали, за да настоявате за среща с президента посред нощ! — каза разгневено Ърл Уиловър.

Сандекър гледаше към шефа на канцеларията на президента, който беше облечен елегантно в тъмен двуреден костюм на райета. Този тоалет прикриваше отслабващата му мъжественост. Сандекър се питаше дали този човек някога напуска кабинета си, или спи прав.

— Уверявам ви, Ърл, че не бих дошъл тук, ако случаят не е изключително спешен.

— Аз не мога да събудя президента, освен ако не се касае за международна криза, застрашаваща сигурността на нацията.

Сандекър се беше подготвил отдалеч за тази визита, но търпението му започна да се изчерпва.

— Добре. Кажете му, че на стълбите на Белия дом чака един данъкоплатец, който му е много ядосан.

— Вие сте луд!

— Достатъчно луд, за да поема отговорността да отида до леглото му и да го събудя лично.

Уиловър изглеждаше като човек, поставен върху капака на връщане казан.

— Опитайте се и аз ще извикам секретните служби да ви арестуват.

— Много невинни хора, включително жени и деца, ще умрат, ако президентът не действа.

— Слушам тази история всеки ден от седмицата! — контрира го Уиловър.

— И си правите шеги с жертвите, нали?

Уиловър не издържа.

— Вие имате отговор за всичко. Вие сте арогантен нахалник. Мога да ви изгоня по всяко време, когато поискам. Разбрахте ли?

Сандекър отиде достатъчно близо до Уиловър, за да усети дъха му на мента.

— Слушай, Ърл, един ден мандатът на президента свършва и ти ще бъдеш един от многото сред тълпата хора. Тогава ще позвъня на твоята врата и ще ти извадя джигера.

— Обзалагам се, че ще го направиш — чу се познат глас.

Сандекър и Уиловър се обърнаха и видяха президента, който стоеше на вратата в пижама и домашна роба. Той дъвчеше сандвич от чиния, която държеше в едната си ръка.

— Слязох да хапна нещо от кухненския хладилник и чух разгорещени гласове. — Той погледна Сандекър. — Сега предполагам, ще ми кажете за какво сте дошли, адмирале.

Уиловър се изправи пред Сандекър.

— Моля ви, господине, стана малко недоразумение.

— Защо не разрешите сам да преценя, Ърл. Адмирале, кажете си думата.

— Първо, разрешете ми да ви попитам, г-н президент, запознат ли сте накратко с последното развитие на събитията във форт Фууро?

Президентът изгледа Уиловър.

— Беше ми казано, че вашите хора Пит и Джордино са успели да избягат в Алжир и че са обезпечили важна информация относно предприятията на Ив Масар.

— Мога ли да попитам какво е вашето отношение?

— Призовахме за свикването на Международен екологичен трибунал от представители на Европа и Северна Африка, които да обменят информация и да съставят план на действие — отговори Уиловър.

— Тогава вие не планирате нищо сериозно, а оставяте ние сами да си решаваме проблемите. Вярвам, че вие ще кажете нещо по въпроса, г-н президент.

— Охладете малко главите — каза президентът, кимайки към Уиловър.

— Дори сега, когато доказахме, че изтичането на химикали идва от форт Фууро и причинява растежа на червения прилив и отлив, всичко, което се прави, е да се седи със скръстени ръце и да се говори за това — каза Сандекър, изпускайки нервите си.

— Ние разговаряхме за това миналия път — каза президентът, качвайки се по стълбите към спалнята си. — Ърл уреди една среща.

— А информира ли ви Ърл накратко за златните мини в Тебеца?
— изстреля внезапно Сандекър.

Президентът се смути и поклати отрицателно глава.

— Не, не съм чувал това име.

— След като Пит и Джордино бяха заловени във форт Фуру — започна Сандекър, — те бяха прехвърлени в друго дъщерно предприятие на Казим и Ив Масар — малко известната златна мина, където производството е дело на опозиционери и политически затворници. Последните работят там в най-варварски и нечовешки условия. Известен брой от тях са френски инженери със семействата си, които Масар е заточил там, за да не могат да се върнат вкъщи и да разкажат какво представлява форт Фуру. Моите хора също така са открили там безследно изчезналия екип на Световната здравна организация, за който се предполагаше, че е загинал при самолетна катастрофа. Всички те са били принудени да работят по 15 часа в денонощието при нищожна дажба на храна и вода.

Президентът изгледа студено Уиловър.

— Изглежда съм държан на тъмно за същността на нещата!

— Опитвах се да си върша работата по реда на приоритетите — оправда се Уиловър.

— Къде се ръководи всичко това? — попита президентът Сандекър.

— Знаейки, че е безполезно да ви молим за специално подкрепление — продължи адмиралът, — Хала Камил отново реши да освободи тези хора с отряда за бързо реагиране към ООН. Пит и Джордино са техни водачи. Полковник Левант и хората му кацнаха в пустинята близо до мините, проведеха успешно операцията и освободиха 25 мъже, жени и деца.

— Деца са били принуждавани да работят в мините? — прекъсна го президентът.

Сандекър кимна.

— Те са деца на френските инженери и техните жени. Има също така една американка, доктор Ева Роджас, която е членка на Световната здравна организация.

— Ако акцията е успешна, какъв е спешният проблем? — настоя Уиловър.

— Техният транспорт. Самолетът, с който те летяха от Алжир, беше унищожен на земята, на пистата в Тебеца, от бомбардировачите на малийските военновъздушни сили. Целият отряд заедно със спасените пленници са в капан в центъра на Мали. Въпрос на часове е войскови подразделения на Казим да ги открият и нападнат.

— Картината, която рисувате, е много черна — каза президентът сериозно. — Няма ли друг начин да се спасят, преминавайки алжирската граница?

— Възможностите са ограничени и е трудно да се справят сами — отговори Сандекър. — Казим не ще се поколебае да ги преследва до границата, но и няма да рискува да влезе в конфронтация с алжирското правителство. Районът с алжирската граница е пуст и ненаселен и е възможно той да изпрати своите хора да ги настигнат там и да ги унищожат.

Президентът замълча. Това, което Сандекър му разказа, беше ужасяващо. Този път той знаеше, че няма да послуша Уиловър.

— Казим е по-лош от Саддам Хюсеин — обяви президентът. Той се обърна към Уиловър. — Този път няма да се крия под килима, Ърл. На твърде много хора е застрашен животът, включително и на трима американци. Ние ще им подадем ръка.

— Но, г-н президент... — протестира Уиловър.

— Свържете се с генерал Халверсон от командването на специалните сили в Тампа. Сигнализирайте му за незабавна операция! — Президентът погледна Сандекър. — Кого ще предложите за координатор на операцията, адмирале?

— Генерал Бок, командирът на специалния отряд на ООН. Той е във връзка с полковник Левант и може да обезпечи генерал Халверсон с всички подробности върху ситуацията.

Президентът остави чинията със сандвича и сложи ръка на рамото на Уиловър.

— Ценя твоите съвети, Ърл, но сега трябва да действаме. Ние не можем да убием с един куршум два заека или да поемем половината вина, в случай че операцията се провали. Настоявам нашите специални части да влязат тайно в Мали, да освободят отряда на ООН и пленниците. След това да се измъкнат, преди Казим и Масар да са разбрали за тях. В последствие ще намерим начин да неутрализираме завода във форт Фуру.

— Заслужихте моето възхищение! — засмя се Сандекър.

— Не предполагам нищо, но мога да кажа, че ще променим мнението си — подхвърли Уиловър на президента.

— Не, Ърл — каза президентът, — не може да си затваряме очите и да залагаме на рулетка, ако искаме да спечелим.

— А ако загубим?

— Не може да загубим.

Уиловър го изгледа изненадано.

— Защо не, господине?

Президентът се засмя заедно със Сандекър.

— Защото аз хвърлям зара и защото имам най-голямо доверие на нашите специални части, които са способни да наврат Казим в миша дупка.

На няколко мили западно от Вашингтон, в провинциален Мериленд се издигаше голям хълм над равната полска шир. Минаващите мотористи, които забелязваха тази аномалия, мислеха, че това е игра на природата. Почти никой не знаеше, че хълмът беше тайно дело на човека и бе прокопан като команден център и скривалище за столичните политически и военни лидери през Втората световна война.

По време на студената война работата не прекъсна и този подземен терен беше разширен в огромно хранилище за националните архиви, датиращи от времето на първите пионери, заселили се по източния бряг още през 1600 година. Вътрешното пространство беше толкова огромно, че не се измерваше в метри или акри, а в квадратни мили или километри. За посветените в съществуването на това огромно подземно пространство названието бе „Хранилище на архивния фонд“. Хиляди тайни бяха погребани в безкрайните архивни единици, пазещи се там. По някаква странна причина, известна само на малък брой бюрократи, цели секции от хранилището съдържаха класифициран материал и документи, които никога не бяха достигали до обществото: костите на Амелия Еърхарт и Фред Нуна, японските дневници за тяхната екзекуция в Сайпан, тайните архиви за покушението над двамата братя Кенеди, разузнавателни доклади за съветския саботаж относно инцидентите с американската космическа

ракета и совалка и аварията в Чернобил, филми за кацането на „Аполо“ на Луната и много, много други. Това беше един необятен склад, пълен с тайни, много от които нямаше да видят бял свят.

Тъй като Ст. Джулиан Пърлмутър не шофираше, той нае кола до Форествил, малък град в Мериленд. След като я чака на пейката на автобусната спирка почти половин час, най-накрая се качи в наетия пикап „Додж“.

— Г-н Пърлмутър? — попита шофьорът, таен правителствен агент с огледални слънчеви очила.

— Аз съм.

— Моля, качете се.

Пърлмутър направи това, което шофьорът му каза, мислейки си, че цялата тази официалност е детска игра.

— Нали не искате да ми видите шофьорската книжка? — каза той кисело.

Шофьорът, тъмнокож афроамериканец, поклати глава.

— Няма нужда. Вие сте единственият в този град, който отговаря на описанието си.

— Как се казвате?

— Ърни Нелсън.

— От коя агенция сте? Държавна сигурност, Федерално бюро, Специални служби?

— Не ми е позволено да ви кажа — отговори Нелсън официално.

— Ще ме следите ли?

Нелсън енергично поклати глава.

— Няма нужда, тъй като вашата молба за изследване на исторически материали беше одобрена от президента и вие веднъж сте регистриран в „Бета“ картотеката. Мога да ви уверя, че сте извън всяко подозрение.

— Но ако искате да се задълбавате по-навътре в моето досие, ще разберете, че това е четвъртият път, когато съм допуснат в хранилището.

Агентът не отговори и мълча през останалата част от пътя. Той излезе от главната магистрала, премина в павирана улица и спря пред една охраняема врата, показа си документите и влезе. Вътре те преминаха през други два поста, преди алеята да ги заведе в малък хамбар в центъра на ферма, пълна с прасета и пилета. Веднъж озовали

се в хамбара, продължиха по широка бетонна рампа, която водеше дълбоко под земята. Най-накрая стигнаха пред секретен вход, където агентът паркира колата. По-нататък Пърлмутър знаеше пътя. Той слезе от колата и тръгна към едно чакащо електрическо превозно средство, подобно на кола за голф. Един служител от архива, облечен с бяла престилка, се здрависа с Пърлмутър.

— Франк Мур — представи се той. — Радвам се да ви видя отново.

— Благодаря, Франк. Преди колко време беше?

— Три години, откакто не сте идвали тук. Тогава извършвахте разследване по случая със „Сакито Мару“.

— Японският пътнически и товарен кораб, който беше потопен от американската подводница „Троут“.

— Доколкото си спомням, корабът е превозвал немските ракети „Фау 2“ за Япония.

— Имате добра памет.

— Аз я освежих, докато подготвях архивните единици за вашите посещения — отбеляза Мур. — Какво мога да направя за вас този път?

— Гражданската война — отговори Пърлмутър. — Бих искал да видя някои записки, които могат да хвърлят светлина върху мистериозното изчезване на един конфедерален броненосец.

— Звучи интересно! — каза Мур, качвайки се в електрическата кола. — Материалите за нашата Гражданска война и други документи се намират в помещения на около 2 километра оттук.

След още една последна проверка и кратка среща със завеждащия архивите Пърлмутър подписа един документ, удостоверяващ, че той няма да публикува или направи публично достояние фактите, до които се е добрал, без одобрението на правителството. Като свършиха с тази процедура, той и Мур се качиха отново на електричката, отминаха малка група от мъже, които разтоварваха вещи и документи и други неща, предадени за Мемориала на вьетнамските ветерани. Всичко се каталогизираше и подреждаше.

Правителството не изхвърляше нищо.

Пърлмутър забеляза разширенията, направени след последното му посещение тук. Той беше учуден от невероятно голямата площ на

новопостъпилите архиви. Само секцията с материали за нацизма обхващаше площ от порядъка на четири футболни игрища.

Материалите за Гражданската война бяха разположени в четири триетажни сгради — бетонните тавани на хранилището бяха високи 15 метра. Тук бяха изложени всички видове оръдия, муниции, снаряжение, екипировка, вещи, униформи, знамена и т.н., освен множеството големи архивни единици документален материал.

— Архивите се съхраняват в сграда А — обясняваше Мур. — Сгради В, С и D съхраняват оръжия, униформи, медицински реликви, мебели, принадлежали на Линкълн, Джеферсън, Дейвис, Лий, Грант и други известни личности от войната между щатите.

Те се качиха на електричката и влязоха в сграда А. Партерът представляваше огромен океан от кабинети.

— Всяка хартия, принадлежала на конфедералните власти, се съхранява тук — каза Мур, сочейки с ръце наоколо. — Всички архиви на Съюза са на втория и третия етаж. Откъде желаете да започнем?

— Имате ли нещо за „Тексас“?

Мур се спря, за да прелисти няколко страници от справочника, който носеше със себе си.

— Архивите за флота на Конфедерацията се пазят в сини папки по всички лавици на стената.

Въпреки факта, че никой не беше пипал папките с години, даже в много случаи не беше влязъл в хранилището, по тях имаше изненадващо малко прах. Мур помогна първоначално на Пърлмутър с един пакет, съдържащ известната история на съдбоносния броненосец. Той посочи маса и стол.

— Моля, настанете се. Запознат сте с изискванията относно опазването на материалите и знаете, че трябва да следя отблизо вашето проучване.

— Напълно съм запознат с правилата — отвърна Пърлмутър.

Мур погледна часовника си.

— Вашето разрешение за исканото проучване в хранилището свършва след осем часа. След това трябва да се върнем в кабинета на завеждащия, откъдето ще бъдете върнат във Форествил. Разбрахте ли ме?

Пърлмутър кимна.

— Тогава е най-добре да започвам.

— Дерзайте — каза Мур — и късмет!

През първия час обърна две сиви метални огромни папки, преди да открие един стар пожълтял свитък, съдържащ записки за конфедеративния параход „Тексас“. В страниците имаше малко историческа информация, която вече беше известна или публикувана: спецификации за конструкцията на кораба, свидетелства на очевидци за пускането му на вода, скица от неговия главен инженер и бордния списък на офицерите и екипажа. Имаше също така няколко описания на битката му с корабите на Съюза по време на историческото му измъкване от реката в океана. Една от статиите, написана от репортер на борда на съюзен кораб, беше с няколко изрязани реда. *Защо е тази цензура*, питаше се учуден Пърлмутър. За първи път от целия си опит в проучване на Гражданската война той виждаше, че бяха играли ножиците на цензурата.

По-нататък имаше няколко документа, грижливо прикачени към останалите в папката. Това беше предсмъртно завещание на някой си Кларънс Бийчър, дадено пред британски репортер в малка болница извън Ню Йорк. Бийчър заявяваше, че е единственият оцелял след мистериозното изчезване на „Тексас“. Предсмъртните думи на Бийчър говореха за воаяж през Атлантика и по течението на голяма африканска река. Параходът преминал успешно стотици мили покрай бреговете на реката, преди да навлезе в началото на голяма пустиня. Понеже капитанът не познавал реката, погрешно го насочил от главния ръкав към приток. Те плавали още два дни и две нощи, преди капитанът да разбере грешката си. Когато решили да завият и се върнат, броненосецът заседнал.

Офицерите решили да чакат края на лятото до идването на големите есенни дъждове, които пълнят реката. Запасите им от храна били ограничени, но реката ги снабдявала с необходимата вода. Капитанът купил и малко храна от минаващите туареги, като им заплащал със злато. На два пъти ги нападали пустинни бандити, но били отблъснати, защото броненосецът бил въоръжен добре. В края на август тифът, маларията и оскъдната храна повалили екипажа. Останали само двама офицери, президентът и десет моряка, които все още ходели.

Пърлмутър спря и се загледа встрани. Любопитството му нарастваше. Кой е президентът, Бийчър не казваше нищо. Стана му

още по-интересно. По-нататък в завещанието се казваше, че завещателят и други четирима моряци взели една спасителна лодка и тръгнали надолу по реката, за да потърсят връзка с външния свят. Но от тях само Бийчър достигнал до устието на река Нигер. Случайно го открили британски търговци, с които стигнал до Англия, където се оженил и станал фермер в Йоркшир. Повече никога не се завърнал в САЩ, тъй като се опасявал, че ще бъде обесен за криминално престъпление, като участник в екипажа на „Тексас“.

След като издъхнал, лекарят и жената на Бийчър решили, че трябва да направят достойно това завещание, и го предоставили на един издател, който отпечата тази история.

Пърлмутър препрочете статията втори път. Щеше му се да възприеме без скептицизъм версията на лекаря и жената, но една бърза проверка в листа на екипажа на „Тексас“ показа, че няма записано име Кларънс Бийчър. Пърлмутър се подписа и затвори свитъка.

— Намерих всичко, което исках да разбера — каза той на Мур.
— Сега искам да се поровя в архивите на флота на Съюза.

Мур върна папките на техните места и го поведе по една метална стълба на втория етаж.

— От кой месец и година се интересувате? — попита той.

— Април 1865.

Те минаха покрай лавици, отрупани с акуратно подредени папки, като Мур му подаде стълба, в случай че Пърлмутър желае да ги види на място.

Методично Пърлмутър започна проучването си от 2 април 1865 г. — датата, на която „Тексас“ е бил пуснат на вода в Ричмънд. Той си имаше своя собствена система на проучване и започна да разлиства архива в някаква измислена от него последователност.

Прегледа официалните доклади за битката, след това свидетелствата на очевидците и на екипажите на съюзните кораби. В продължение на два часа той се запозна със съдържанието на 60 писма и 15 статии. Прехвърли различни бележки под внимателния поглед на Франк Мур. После започна да оглежда отделни пасажки, да събира на пръв поглед противоположна информация, като постепенно стигаше до заключение, струващо му се невероятно. След като прелисти всичко, той се обърна към Мур:

— Колко часа ми остават?

— Два часа и десет минути.

— Готов съм за тръгване.

— Искате ли да видите още нещо?

— Да. Частната кореспонденция или документи, които трябва да имате от Едуин Макмастърс Стантън.

Мур кимна.

— Личният секретар на Линкълн във войната. Нямам представа какво имаме от него. Документите му никога не са били напълно каталогизирани. Но сигурно на горния етаж ще ги открием заедно с документи на правителството на САЩ.

Сбирката на Стантън се оказа многотомна, десет пълни единици. Пърлмутър работеше усърдно, спирайки само веднъж, за да отиде до най-близката тоалетна. Той провери щателно всички документи и откри изненадващо малко за отношението на Стантън към Линкълн в края на войната. Това беше добре позната версия на историята, че военният секретар не обича своя президент и е унищожил голям брой страници от докладите за убийството на Линкълн от Джон Уилкис Бут, както и документи за конспирацията на Бут. Стантън също така беше избягнал много неудобни въпроси относно покушението над президента в театър „Форд“. Ровейки се по-нататък из лавиците, Пърлмутър измъкна един жълт плик със запазен восъчен печат на него. Той се загледа в надписа с кафяво мастило, носещ дата 9 юли 1865 г., два дни след като Бут и неговите съконспиратори Мери Сюарт, Луис Пейн, Дейвид Хералд и Джордж Астарот бяха обесени в затвора във Вашингтон. Под датата бяха написани думите: „Да не се отваря сто години след моята смърт. Подпис: Едуин Стантън“.

Пърлмутър счупи печата, седна на масичката и отвори плика. Той започна да чете написаното с тридесетгодишно закъснение според инструкциите на Стантън. Колкото по-дълбоко навлизаше в написаното, толкова по-назад се връщаше във времето. Когато след 40 минути свърши и остави плика настрана, ръцете му трепереха. Той си пое дълбоко въздух, помълча известно време и след това прошепна:

— Боже мой!

Мур го погледна.

— Намерихте ли нещо интересно?

Пърлмутър не отговори. Той просто гледаше пожълтелите страници и продължаваше да шепне:

— Боже мой! Боже мой!

50.

Те лежаха заедно зад гребена на една дюна, гледайки празните пътища, проснати през пясъка, които изчезваха като привидение. Единствените признаци на живот бяха далечните светлини на завода за опасни промишлени отпадъци във форт Фуру. Напречно на пътищата, на по-малко от километър на запад, се показва черната сянка на изоставения форт на Чуждестранния легион. На фона на млечно черното небе той изглеждаше като бутафорен замък от филм на ужасите.

Отчаяното пътуване през пустинята вървеше гладко, без засечки или проблеми с превозните средства. Пленниците се друсаха от твърдите пружини на джиповете, но бяха щастливи, че са свободни, и не се оплакваха. ФеърUEDър акуратно ги превеждаше по стария камилски път, който се простираше между старите солни мини в Таодени на юг към Тимбукту. Той водеше конвоя към железопътната линия и форта, като разчиташе само на познаването на терена и своя компас.

Само веднъж по време на пътуването Пит и Левант спряха, тъй като бяха чули звука на хеликоптер, който не се виждаше, ескортиран от бомбардировачи. Летателният апарат отлетя на север към Тебеца и алжирската граница. Както беше предвидил Пит, пилотите от малийските военновъздушни сили прелетяха над конвоя, без да подозират, че той е точно под тях.

— Хубава работа свършихте, г-н ФеърUEDър — направи комплимент Левант. — Такава навигация досега не съм виждал. Вие ни преведохте по най-късия път.

— Инстинкт — засмя се ФеърUEDър, — чист инстинкт, примесен с малко късмет.

— По-добре е да се движим направо на пътищата към форта — каза Пит. — Имаме по-малко от час, преди слънцето да се е скрило, за да укрием джиповете.

Като странни видения на нощта бѳгито и джиповете преминаха по пътя, тракаха по бетонните плочи, докато стигнаха форта. Пит

забеляза останките на камиона „Рено“ — същият, който той и Джордино използваха за прикритие, когато скочиха във влака за форт Фуро. Високите дървени врати бяха още леко откренати, точно както ги бяха оставили преди седмица. Левант нареди на няколко души от неговите хора да ги отворят достатъчно, за да може да влезе конвоят.

— Мога ли да предложа нещо, полковник? — каза тактично Пит. — Има достатъчно време, за да поставим в колона нашите превозни средства на железопътната линия, така че да изглежда, че пътуват към форта. Всеки непредубеден ще помисли, че вижда конвой на малийски военни, пътуващи към завода на Масар.

— Хубава идея — каза Левант. — Ще ги накараме да мислят, че това е един от техните собствени патрули.

Пемброук-Смит, Джордино и другите офицери се наредиха около тях, за да чуят заповедите на своя командир.

— Нашата първа задача е да направим камуфлажа с колите и да намерим подслон за жените и децата — каза Левант. — След това ще подготвим форта за атака, в случай че малийците решат да ни нападнат. Трябва да направим така, че външно да няма никакви белези за нашето присъствие.

— Кога планирате да се измъкнем оттук? — попита един офицер с шведски акцент.

Левант се обърна към Пит.

— Какво ще кажете, г-н Пит?

— Ще спрем първия излизащ влак, който минава оттук, след като се стъмни — отговори Пит — и ще го превземем.

— Влаковете имат комуникационна система — каза Пемброук-Смит. — Машинистът веднага ще съобщи, ако се опитаме да отвлечем влака.

— Веднъж алармирани, малийците ще блокират линията — заключи шведският офицер.

— Не ви ли минава друга мисъл — контрира ги Пит. — Просто оставете това на старите Джеси Джеймс Пит и Бъч Касиди Джордино. Ние имаме дълга практика по безшумно отвличане на влакове, поне от... — Той погледна Джордино. — Ал?

— Една седмица, считана от миналия вторник — отговори Джордино.

Пемброук-Смит погледна към Левант отчаяно.

— Посъветвайте някого да увеличи нашите застраховки.

— Твърде късно е за това сега — каза Левант, наблюдавайки стъмняването над форта. — Тези стени не са построени да устоят на атака с ракети „въздух-земя“ или тежка артилерия. Силите на Казим могат да направят това място на парчета за половин час. Така че, за да се предпазим, ние трябва да направим така, като че фортът е изоставен.

— Малийците не ще излязат срещу безпомощни цивилни този път — каза Пемброук-Смит. — Полето на разстояние два километра във всички посоки е открито. Няма укритие за атакуващите сили. Онези от нас, които преживеят въздушното нападение, ще накарат Казим да понесе тежки загуби, преди да напусне това място.

— По-добре се надявайте да няма танкове — засече го Джордино.

— Наблюдателни постове на укрепленията — нареди Левант. — След това търсете отвори, които водят под земята. Доколкото си спомням, по време на посещението ми тук имаше скривалище, където се съхраняваха снарядите и мунициите.

Както предположи Левант, стълбите, които водеха под земята, бяха открити бързо под пода на бараките. Двете малки стаи долу бяха празни, освен няколкото метални кутии, в които са съхранявали барут.

Пленниците от Тебеца бързо бяха настанени там и бяха благодарни, че напускат джиповете. Медицинският екип ги обслужи и превърза онези, които имаха рани.

Колите на отряда скоро бяха прибрани и скрити от всякакъв поглед. Междувременно слънцето все още грееше и старият форт беше придобил отново изоставения си вид. Два въпроса възникнаха пред Левант, преди да настъпи нощта и опасността от въздушна атака. Той не се чувстваше достатъчно сигурен. Веднъж хванат, нямаше къде да избяга.

В една от стаите Пит откри склад за гориво. Той провери една дузина стоманени варели, полузаровени в земята. Когато ги отвори, шест от тях бяха почти пълни. Джордино го свари, когато развиваше капачките на варелите.

— Планираш подготовка на пожари? — попита той.

— Това няма да бъде лоша идея, ако ни нападнат с бронирани коли — каза Пит. — Отрядът загуби своите противотанкови ракети,

когато изгоря самолетът.

— Дизелово гориво — каза Джордино. — Трябва да е забравено тук от времето на строежа на железопътната линия.

Пит потопи леко пръста си в един от варелите и каза:

— Чисто е като в деня, когато е било произведено.

— Става ли за коктейл „Молотов“? — попита Джордино. — Освен ако не искаш да се правим на рицари от миналото, като подпалваме враговете си, когато прескачат стените.

— Започваш да се горещиш.

Джордино продължи, правейки гримаса.

— Петима мъже и едно малко момче не биха могли да оживеят, пренасяйки един от тези варели до стените. Още по-малко, когато те са пълни с гориво.

— Виждал ли си торсионна пружина?

— Не съм — отвърна Джордино. — Ще прозвучи ли глупаво, ако ми я начертаяш?

За изненада на Джордино Пит направи точно това. Той клекна, извади командоския си нож от конча на обувката и започна да скицира на пода. Скицата беше груба, но Джордино схвана проекта на Пит. Когато той свърши, погледна нагоре.

— Мислиш ли, че може да го изпълним?

— Защо не? — каза Джордино. — Тук има достатъчно греди, които можем да поберем. А в джиповете има въжета с найлонова нишка за скално катерене и бързо спускане. Както разбирам, за захващането ни е нужно нещо като торсион.

— Ако използваме листовите пружини на задния мост?

Джордино помисли за момент, след това кимна.

— Ще могат ли да свършат работа? Да, за бога. Те ще свършат перфектна работа.

— Може би е губене на време — каза Пит, гледайки чертежа си. — Нямам основание да мисля, че някой от патрулите на Казим ще се озове тук и ще ни нападне, преди да дойде влакът.

— Има 11 часа, докато се стъмни. Това ще ни запълни времето.

Пит тръгна към вратата.

— Ти започни приготовленията, а аз ще направя някои поръчки за изпълнение. Ще се видим по-късно.

Пит заобиколи една група от хора, които укрепваха вратите на главния вход, каза паролата и продължи покрай стените на форта. Един идващ влак с товарни контейнери отиваше към завода на Масар. За известно време забави крачки, докато го отmine, продължи разходката си в пустинята и стигна сухото дepe. Залегна, когато забеляза една купчина пясък в сенките.

„Авион Вуазин“ -ът седеше, недокоснат от никого.

Повечето пясък върху покрива на колата беше издухан от вятъра, но беше достатъчно, за да затрудни откриването ѝ от патрулите на Казим. Пит отвори вратата, седна зад волана и натисна стартерния бутон. Почти веднага двигателят заработи на тихи обороти.

Той остана в колата няколко минути, възхитен от качествата на стария автомобил. След това извади контактния ключ, слезе и покри колата с пясък.

Половин час по-късно Пит се върна във форта и казвайки паролата влезе през главния вход.

Пит слезе по стълбите в арсенала. Той веднага забеляза, че Ева се бе възстановила. Въпреки че беше още изпита и бледа, а облеклото ѝ — дрипаво и мръсно, тя помагаше при храненето на малко момче, което се подпираше на майчините си ръце. Погледна към Пит с изражение, в което рефлектиреше възстановена сила и бодрост.

— С какво се занимава момчето? — попита Пит.

— Ще играе сокър, веднага щом се нахрани и поеме малко витамини.

— Ще играя футбол — прошепна момчето.

— Във Франция ли? — попита с любопитство Ева.

— Ние наричаме тази игра сокър! — каза Пит, смеейки се. — Във всяка страна, освен нашата, тя се нарича футбол.

Бащата на момчето, един от френските инженери ръководил проекта във форт Фуру, дойде и се здрависа с Пит. Той изглеждаше като бостанско плашило. Беше обут с груби кожени сандали, ризата му — скъсана и на петна, а панталоните му бяха запасани с парче от въже. Лицето му бе наполовина скрито от черна брада, а едната страна на главата му бе здраво превързана.

— Аз съм Луи Монто.

— Дърк Пит.

— От името на жена ми и детето — каза отпаднало Монто, — нямам думи, за да ви изкажа в достатъчна степен благодарността си, че ни спасихте живота.

— Все още сме в Мали — каза Пит.

— По-добре бърза смърт отколкото Тебеца.

— Но по това време утре ще бъдем извън лапите на Казим! — увери го Пит.

— Казим и Ив Масар са убийци и криминални престъпници от първа величина! — заключи Монто.

— Причината, за да изпрати Масар вас и семейството ви в Тебеца — попита го Пит, — бе навярно страхът да не разкриете подменената технология на работа във форт Фуру?

— Да, екипът учени и инженери, който разработихме оригиналния проект, открихме, че Масар планира да доставя много по-голямо количество токсични отпадъци, отколкото инсталацията може да унищожи.

— Каква беше вашата работа?

— Да проектирам и контролирам изпълнението на проекта на терминалния реактор за унищожаване на отпадъците.

— И той работи?

Монто кимна с гордост.

— Разбира се. Много добре. Получи се така, че това е най-голямата и най-ефективната детоксификационна система, работеща в света днес. Слънчевата енергийна технология във форт Фуру е най-добрата в своята област.

— Тогава какво нередно върши Масар? Защо пръска стотици милиони долари за едно супермодерно оборудване, само за да го използва като фасада, зад която тайно погребва ядрените и токсичните отпадъци?

— Германия, Русия, Китай и САЩ, половината свят е претъпкан с много опасни ядрени отпадъци; силно радиоактивен шлем, който остава от хранващите електроди на преработвателния реактор и разпадащия се при ядреното деление материал от производството на ядрени бомби. Въпреки че това представлява по-малко от един процент от целия останал ядрен материал, все още има милиони галони от него, които няма къде да бъдат изхвърлени. Масар предлага да направи всичко това.

— Но някои държави са построили хранилища за тези отпадъци!

— Твърде малко и твърде късно — продължи Монто. — Френското хранилище в Солен е почти препълнено. Същото е и със завода за унищожаване на отпадъци „Ханфорд“ в Ричланд, Вашингтон. Резервоарите, които са построени да съхраняват опасните течни отпадъци, са от половин столетие. Милионите галони високорадиоактивни отпадъци, заровени в земята, замърсяват подпочвените води.

— Чиста работа — каза Пит замислено. — Масар извършва скрити сделки с правителства и корпорации за освобождаването им от собствените им токсични отпадъци. И тъй като форт Фуру в Западна Сахара изглежда идеална земя, той сключва партньорство със Затеб Казим, като буфер срещу вътрешни и международни протести. По този начин събира допълнителни такси и му се правят отстъпки, тъй като заявява на всички свои партньори, че е в състояние да унищожи ядрените им отпадъци. Така монополизира цялата дейност.

— Просто, но добре премислено. Но как разбрахте всичко това?

— Приятелят ми и аз проникнахме в подземното хранилище на завода и видяхме контейнерите с ядрени отпадъци.

— Доктор Хопър ни каза, че са ви заловили там.

— По ваше мнение, г-н Монто, би ли могъл Масар да построи печеливш и рентабилен завод във форт Фуру за съхраняване на всички отпадъци, които могат да постъпят?

— Абсолютно — каза Монто уверено. — Ако Масар прокопае хранилище за отпадъци на дълбочина два километра в здравите скални образувания, устойчиви на сеизмичност, той би могъл да стане помийна яма за всички отпадъци. Но той е пресметлив и стиснат бизнесмен, който се интересува само от печалбата си. Масар е болен човек, разложен от властта и парите.

— Знаете ли за химични отпадъци, които изтичат в подземната вода? — попита Пит.

— Химични?

— Моето виждане е, че компаунд причинява в тази част на пустинята смъртта на хиляди хора и той се състои от синтетична аминокиселина и кобалт.

— Ние не знаем нищо след преместването ни в Тебеца — каза Монто. Той видимо се вълнуваше. — Господи, станало е по-ужасно,

отколкото си го представях. Но по-лошото тепърва ще дойде. Масар използва неукрепени шахти за складирането на ядрените и токсични отпадъци. Въпрос на време е цялата земя на мили наоколо да бъде залята от масова смърт.

— Не знаете ли нещо друго? — каза Пит. — Компаундът прониква чрез подводните потоци в река Нигер и чрез нея достига до океана. Получава се експлозия на червен прилив и отлив, който унищожава живота и кислорода във водата.

Монто хвана лицето си с ръце, шокиран от новината.

— Какво трябва да направим? Ако всичко това ни беше известно, не бихме го позволили.

Пит погледна Монто.

— Трябва да сте виждали предварителната схема на Масар?

Монто поклати глава.

— Онези от нас, които бяха заточени в Тебеца, бяха преди всичко външни консултанти и контрактори. Ние само следяхме проекта и изпълнението на фотогальваничното поле и термичния реактор. Малко внимание обръцахме на изкопните работи. Това беше отделен проект на предприятията на Масар.

— Кога възникнаха усложненията за вас?

— Не в началото. Ако някой запиташе работниците на Масар извън обикновеното любопитство, те казваха, че прокопаването е за временно складиране на влизащите отпадъци, преди да бъдат унищожени. На никого не беше разрешено да ходи в този участък, освен на подземния персонал, работещ пряко там. Когато завършихме строежа, разбрахме, че това е лъжа.

— Кое издаде накрая тайната на Масар? — попита Пит.

— Ние разбрахме, че подземното хранилище е препълнено догоре, когато преминахме успешните изпитания на термичния реактор. Токсичните материали започнаха да пристигат по железницата, която Масар построи с евтина работна ръка, дадена му от Казим. Една вечер един инженер, който монтирал параболичните слънчеви колектори, слязъл в хранилището, за да вземе нещо. Забелязал, че прокопаването въобще не е спирало и че пръстта тайно се товари в празните контейнери, с които идват токсичните отпадъци. Видял също така складирани контейнери с ядрени отпадъци.

Пит кимна.

— Приятелят ми и аз разкрихме същите тайни, преди да попаднем на скритата камера на Масар.

— Инженерът излязъл оттам и дойде в нашите жилища, като разказа какво е видял — обясни Монто. — Малко по-късно всички, които бяхме външни консултанти в предприятията на Масар и семействата ни, се озовахме в Тебеца, за да не разгласим тайната, в случай че се върнем във Франция.

— Как успя да прикрие вашето внезапно изчезване?

— Трагично съобщение за злополука — пожар, при който сме изгорели. Френското правителство поиска пълно разследване, но Казим отказа да допусне чужди инспектори в Мали, заявявайки, че неговото правителство ще проведе разследването. Разбира се, никой не го проведе и нашите предполагаемо кремирани тела, както писаха вестниците, са били опети на погребална церемония.

Пит се замисли:

— Масар е твърд мъж, но той направи серия грешки.

— Грешки? — каза Монто с любопитство.

— Той остави твърде много хора живи.

— Когато ви залови, срещнахте ли го?

Пит вдигна ръка, за да изгони една муха, кацнала на лицето му.

— Той беше цинично предразположен.

Монто се засмя.

— Считайте се за късметлия, че ви е удостоил с това. Когато ние бяхме разкрити и ни даде смъртната присъда да работим като роби в мините, една жена се възпротиви и му одра лицето. Той спокойно я застреля между веждите пред очите на съпруга ѝ и десетгодишната ѝ дъщеря.

— Това, което слушам за този човек — каза Пит с хладен глас, — е нищо в сравнение с това, което самият той ми е разказвал за себе си.

— Командосите казват, че ще се опитаме да отвлечем влак, с който ще избягаме в Мавритания довечера.

Пит кимна.

— Това е планът, ако не бъдем разкрити от малийските военни сили, преди да се е стъмнило.

— Ние разговаряхме помежду си — каза Монто. — Никой не желае да се върне в Тебеца. Всички предпочитат да умрат, отколкото да попаднат отново в мините.

Пит погледна към Монто и след това към жените и децата, почиващи на каменния под на арсенала. По лицата им се прокрадваше тъга, примесена със страх. Пит каза тихо:

— Да се надяваме, че това няма да се случи.

Ева беше твърде изморена, за да спи. Тя гледаше Пит право в очите.

— Ще се разходите ли на сутрешното слънце с мен?

— На никого не е разрешено да се разхожда на открито. Фортът трябва да изглежда необитаем за минаващите влакове и за някой самолет, който може да прелети над нас.

— Пътувахме цяла нощ и съм заключена под земята почти две седмици. Няма ли някакъв начин да мога да видя слънцето? — настоя тя.

Той не каза нищо, но я удостои с най-нежния си поглед. Хвана я за ръцете и я изведе на парадния плац. Без да спира се изкачи на платформата. Слънцето ослепи Ева за момент и тя не забеляза жената от групата на командосите, която беше дежурна.

— Вие трябва да слезете долу, за да не се забелязвате — нареди постовата. — Това е заповед на полковник Левант.

— Само няколко минути — обади се Пит. — Дамата не е виждала синьо небе много отдавна.

Жената от отряда на Левант може би изглеждаше груба в бронирания си военен костюм с цялото си въоръжение, но тя прояви разбиране към мъжа. Един поглед към изтощената жена, облегната върху Пит, и изражението на лицето ѝ се смекчи.

— Две минути — засмя се тя. — След това трябва да се скриете отново.

— Благодаря ви — каза Ева. — Много съм ви задължена.

Външната температура беше все още поносима, докато Ева и Пит наблюдаваха от тяхното място железопътната линия и равния терен на север. Странно беше, че Пит, а не жената до него си спомни за миг гостоприемния ландшафт, въпреки факта, че там той щеше да загине.

— Очаквам с нетърпение да видя отново океана — каза тя.

— Гмуркаш ли се под вода? — попита той.

— Винаги съм обичала водата, но никога не съм се гмуркала с шнорхел.

— Различен морски живот кипи в Монтерей. Прекрасна риба има по дълбоките места и невероятни скални образувания, особено по плажа от Кармел до Бик Шур. Когато отидем там, ще ти дам уроци и ще те науча да се гмуркаш.

— Нетърпелива съм.

Тя затвори очи, наклони глава назад и се наслади на слънцето. Бузите ѝ поеха ласката на топлия ден. Той се наведе над нея, любувайки се на всяка част от фигурата ѝ. Дежурните пазачи седяха на крепостта и се радваха на слънцето. Пит изпитваше желание да я сграбчи в ръцете си, да забрави опасностите, да забрави всичко, но не и момента, в който трябваше да я целуне. И той го направи.

Тя се притисна за дълго в него, обви ръце около врата му и му върна целувката. Той я обхвана през кръста и я изтегли на пръсти. Колко дълго стояха така, не можеха да си спомнят. Накрая тя се отскубна от прегръдките му и погледна в неговите опално зелени очи. Почувства слабост, прилив на любов и силно вълнение. Прошепна:

— Знаех от оная вечер в Кайро, че никога не бих могла да ти устоя.

Той каза развълнувано:

— А аз си мислех, че никога няма да те видя отново.

— Ще се върнеш ли във Вашингтон, след като се спасим? — Тя говореше така, сякаш бягството беше осъществена реалност.

Той отговори, без да я пуска:

— Сигурен съм, че ще настояват да се върна и да продължа работата си по спирането на червения прилив и отлив. А къде ли ще бъдеш ти след една хубава почивка? Друга благотворителна мисия до някоя развиваща се страна?

— Това е моята работа — промълви тя, — да помагам за спасяването на живота е всичко, което съм желала от малко момиче.

— Не ти остава много време за романи, нали?

— И двамата сме пленници на своите професии.

Постовата се приближи.

— Трябва да слезете долу сега — каза тя. — Не може да не бъдем предпазливи, нали?

Ева прегърна брадясалото лице на Пит и му прошепна в ухото:

— Ще ме пожелаеш ли, ако ти кажа, че те желая?

Пит се засмя.

— Аз съм лесна плячка за желаещите ме момичета.

Тя тръсна глава и оправи назад косите си. Придърпа мръсното си и дрипаво облекло.

— Но в действителност не толкова, което не се е къпало от две седмици и е мършава като недохранена улична котка.

— О, не зная. Некъпаната мършава жена, както е известно, събужда звяра в мен.

Без да каже дума, Пит я преведе през парадния площад и влезе с нея в една малка стая, която някога е била кухня и трапезария. Тя беше празна. Имаше само едно дървено буре. Никой не се виждаше наблизко. Той я остави за минута и се върна за две одеяла. Застла ги върху прашния под на стаята и заключи вратата.

Те едва се виждаха на светлината, която се процеждаше през прага на вратата, когато той я взе отново в обятията си.

— Извини ме, че не мога да ти предложа шампанско и хубаво легло.

Ева изискано разстла одеялата и коленичи, гледайки неговото загоряло брадясало лице.

— Затварям очи и си представям, че съм с моя единствен любим в най-люксовия апартамент на най-добрия хотел в Сан Франциско.

Пит я целуна и се засмя тихо:

— Госпожо, вие имате фантастично въображение!

51.

Феликс Верен, помощникът на Масар, влезе в кабинета на своя шеф.

— На телефона Исмаил Йерли — от главната квартира на Казим. Масар кимна и вдигна телефона.

— Да, Исмаил. Надявам се, че имаш добри новини.

— Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, г-н Масар, но новините не са добри.

— Казим залови ли отряда на ООН?

— Не. Налага се все още да го издирва. Самолетът им е унищожен, както предполагаме, но те са изчезнали в пустинята.

— Защо патрулите му не ги преследват? — настояваше ядосан Масар.

— Пустинният вятър е заличил следите им — отговори спокойно Йерли. — Няма и помен от тях.

— Какво е положението с мината?

— Затворниците са се разбунтували. Стражата е избита. Оборудването и офисите са унищожени. Вашите инженери са също мъртви. Ще отнеме шест месеца, докато мината отново заработи с пълен капацитет.

— Какво става с О'Банион?

— Изчезнал е. Няма и следа от тялото му. Моите хора откриха неговата садистична надзирателка.

— Американката, която наричаше Мелика?

— Затворниците са обработили тялото ѝ с киселина. Едва я разпознахме.

— Нападателите трябва да са взели О'Банион като информатор срещу нас — предположи Масар.

— Твърде рано е да се каже — отговорил Йерли. — Офицерите на Казим започнаха да разпитват затворниците. Другата част от новините мога да я пропусна, защото няма да ви харесат, а тя е, че американците Пит и Джордино са били разпознати от един оцелял от

охраната. По някакъв начин те са избягали от мината преди седмица, добрали са се до Алжир и са се върнали с отряда на ООН.

Масар беше като ударен от гръм.

— Господи, боже мой, това означава, че те са стигнали до гр. Алжир и са установили външен контакт.

— И аз мисля същото.

— Защо не бяхме информирани от О'Банион, че са избягали?

— Вероятно се е страхувал как вие и Казим ще реагирате. Как са преодолели 400 километра през пустинята без храна и вода, е мистерия.

— Ако те са разказали за използването на робски труд в мината на своите началници във Вашингтон, те са разкрили също така и тайната на форт Фуро!

— Те нямат документално доказателство — напомни му Йерли.
— Двама чужденци, които са минали нелегално суверенни граници и са извършили криминални действия срещу правителството на Мали, не могат да бъдат приети сериозно в никой международен съд.

— Въпреки това моят завод ще бъде обсаден от репортери и инспектори от световната организация по екология.

— Не се безпокойте. Ще посъветвам Казим да затвори границите за всички излизаци и той ще ги хване, ако те се опитат да напуснат страната.

— Вие забравяте — каза Масар, опитвайки се да запази спокойствие — за френските инженери и учени, с които имах договори за построяването на завода и които изпратих в Тебеца. Ако те се окажат на свобода, ще проглушат света за тяхното заточение и каторжен труд в мината. Ще съобщят и за нашите нелегални дъмпингови операции с токсичните и ядрените отпадъци. Масар Ентърпрайсиз ще бъде атакуван по всички фронтове, а аз ще бъда обявен за криминален престъпник във всяка страна, където имам офис или завод.

— Никой не ще остане жив, за да свидетелства! — каза Йерли, макар и да не беше много сигурен в заключението си.

— Какво ще прави Казим по-нататък? — попита Масар.

— Въздушното разузнаване на генерала и моторизираните патрули не са установили, че те са преминали в Алжир.

— Това означава, че все още са в Мали, скрити някъде и очакващи да избягат в удобен момент от страната.

— Надявам се, че силите на Казим ще ги спрат.

— Разбира се.

— Възможно ли е да са се отправили на запад за Мавритания?

Йерли поклати отрицателно глава, сякаш Масар го виждаше.

— Не, защото трябва да преминат над 1000 километра до първото селище с вода. Също така, те едва ли разполагат с достатъчно гориво за такова разстояние.

— Те трябва да бъдат спрени, Исмаил! — каза Масар решително.
— Те трябва да намерят гроба си тук.

— И това ще стане! — обеща Йерли. — Уверявам ви. Те не ще се измъкнат от Мали. Ще бъдат изловени до последния човек. Те подлудиха Казим, но няма да подлудят мен.

Ел Хадж Али седеше върху пясъка под сянката на камилата си и чакаше преминаващия влак. Той беше яздил и извървял над 200 километра от селото си Арауан, за да види чудото на железния път, за който му беше разказал един пътуващ британец, водещ група туристи през пустинята.

Току-що навършил четиринадесет години, бащата на Али му разреши да вземе едната от двете семейни камили — красиво бяло животно, и да се отправи на север към блестящите релси, за да види огромното стоманено чудовище със собствените си очи. Въпреки че беше зърнал автомобили, летящ в небето самолет, другите чудесии като фотоапарати, радио, телевизор бяха мистерия за него. Ако успееше да види и евентуално да пипне локомотив, щеше да предизвика завист у всяко момче и момиче в неговото село.

Али пиеше чая си и отхапваше от сладките, докато чакаше. След като изминаха три часа и не се видя никакъв влак, той се качи на камилата си и продължи пътя към завода форт Фуру, така че да може да разкаже на семейството си за блестящите сгради, изникнали в пустинята.

Когато отмина отдавна изоставения форт на Чуждестранния легион, заобиколен от високи стени, изолиран и самотен, Али сви покрай релсите и се озова пред врата, която събуди любопитството му.

Голямата масивна врата беше затворена плътно. Той скочи от камилата и я поведе около стените на форта, търсейки друг вход, за да влезе вътре, но не откри такъв. Отказа се и тръгна обратно към железопътната линия.

Погледна на запад, заинтригуван от пътя със сребърни релси, който се простираше напред в далечината и над него трепереше омарата. Изведнъж окото му забеляза нещо, което пробиваше омарата и ставаше все по-голямо. То идваше срещу него. Голямото стоманено чудовище, помисли си той. Но когато обектът наближи, Али видя, че беше твърде малък за локомотив. Зърна двама мъже, които се возеха в него, сякаш това бе отворен автомобил, пътуващ по релсите. Али се дръпна настрана и застана до камилата си. Оказа се, че това е дрезина, която взеше двама инспектори, проверяващи релсовия път. Те спряха пред него.

Единият беше бял чужденец, а другият тъмнокож мур. Чернокожият го поздрави:

— Селям алейкум.

— Алейкум ел селям — отговори Али.

— Откъде идваш, момче? — попита мурът на берберски език на туарегите.

— От Арауан, за да видя стоманеното чудовище.

— Изминал си дълъг път.

— Пътуването беше леко — отговори Али.

— Имаш хубава камила.

— Баща ми ми подари най-хубавата.

Мурът погледна златния си часовник.

— Няма да се наложи дълго да чакаш. Влакът от Мавритания ще мине след малко.

— Благодаря, ще чакам — каза Али.

— Да си видял нещо интересно в стария форт?

Али поклати глава.

— Не можах да вляза. Вратите са заключени.

Двамата мъже се спогледаха и размениха по няколко думи на френски.

След това мурът попита:

— Сигурен ли си? Фортът винаги е отворен. Там държим инструменти и оборудване за ремонт на траверсите.

— Аз не лъжа, вижте сами.

Мурът слезе от дрезината и тръгна към форта. Върна се след няколко минути и каза нещо на белия мъж на френски.

— Момчето е право. Вратите на главния вход са заключени отвътре.

Лицето на френския инспектор стана сериозно.

— Ще трябва да продължим до завода и да докладваме.

Мурът кимна и се качи на дрезината. Той махна на Али.

— Не стой толкова близо до релсите, когато минава влакът, и дръж здраво камилата си.

Дрезината изчезна към завода за токсични отпадъци, оставяйки Али и неговата бяла камила да чакат стоически идването на влака.

Полковник Марсел Левант разбра, че не може да се предпази от момчето номад и инспекторите, които проверяваха железопътната линия. Тихо и безшумно те разположиха 12 автоматични картечници за евентуална изненада. Можеха много лесно да бъдат убити и вкарани във форта, но Левант не искаше да убива невинни цивилни, така че се въздържа.

— Какво мислиш? — попита Пемброук-Смит, след като дрезината се отправи към завода.

Левант изучаваше момчето и камилата му и целият беше в догадки. Те все още можеха да бъдат спокойни, докато чакаха преминаването на следващия влак.

— Ако тези двамата в дрезината съобщят на охраната на Масар, че фортът е затворен, може да очакваме, че ще ни изпратят въоръжен патрул за разузнаване.

Пемброук-Смит погледна часовника си.

— Още седем часа, докато се стъмни. Да се надяваме, че те ще действат бавно.

— Някакви последни съобщения от генерал Бок? — попита Левант.

— Изгубихме връзката. Радиото беше ударено по време на пътуването ни от Тебеца — изглежда настройката е повредена. Ние не можем да предаваме, а приемането е съвсем слабо. Съобщението на генерала се чуваше твърде лошо, за да го декодираме точно.

Операторът направи всичко по силите си и това, което разбра, е, че един специален американски отряд ще ни евакуира от Мавритания.

Левант погледна невярващо към Смит.

— Американците ще дойдат, но ще останат в Мавритания. Мили боже, това са над 300 километра оттук. Как ще ни помогнат в Мавритания, ако ни атакуват, преди да можем да се измъкнем през границата?

— Съобщението не беше чисто — повдигна безпомощно рамене Пемброук-Смит. — Нашият радиооператор направи най-доброто, но може би не е разбрал всичко.

— Би ли могъл по някакъв начин да се свържеш с нашия комуникационен център?

Пемброук поклати глава.

— Той вече опита, но системите отказват да работят.

— Ние дори не знаем дали адмирал Сандекър е дешифрирал правилно кода на Пит — каза Левант. — Всичко, което Бок знае, е, че ние ще преминем пустинята на етапи и ще избягаме в Алжир.

— Ще ми се да вярвам, че всичко е наред.

Левант се замисли.

— Нямаме шанс да продължим. Горивото ни почти свърши. Да бъдем хванати от малийците, ако излизаме оттук, е почти сигурно. Нямаме контакт с външния свят. Страхувам се, че много от нас ще умрат в тази миша дупка, Пемброук-Смит.

— Гледайте откъм хубавата страна, полковник. Може би американците ще стигнат дотук, както седма кавалерия на генерал Кастър?

— О, боже — възкликна Левант, — защо се сети да го споменеш?

Джордино лежеше проснат по гръб под един от джиповете, като разглобяваше пружината на шасито, когато забеляза ботушите на Пит и едни крака към него.

— Къде беше? — изръмжа той, докато развиваше гайката от шенкелния болт.

— Подпомагах слабите и безпомощните — отвърна Пит весело.

— Тогава помогни за изпълнението на твоето шантаво изобретение. Можеш да използваш греди от таваните в офицерските

стаи. Те са сухи и свалянето им ще бъде доста шумно.

— Ти си зает?

— За съжаление, не може да се каже същото за теб — подхвърли Джордино заядливо. — По-добре е да започнеш да обясняваш как ще се направи всичко това.

Пит свали малко дървено буре на земята пред Джордино.

— Проблемът се решава. Намерих това буре, пълно до половината с пирони в трапезарията до кухнята.

— Трапезария?

— Преддверие към кухнята — коригира се Пит.

Джордино излезе изпод джипа и започна да оглежда Пит. От мръсните му ботуши и полуразкопчан костюм до разрошената коса. Когато накрая проговори, гласът му звучеше саркастично:

— Обзалагам се, че бурето не е единственото нещо, което си намерил в кухнята.

52.

Когато докладът на двамата железопътни инспектори се получи в разузнавателната квартира на Казим, предаден от форт Фуру, той бе веднага поднесен на майор Сид Ахмед Гоуан. Майорът беше офицер от разузнаването на Казим. Той не видя нищо ценно в него, за да съобщи на турския съветник Исмаил Йерли.

Гоуан не можа да направи връзка между изоставения форт и една изплъзнала се плячка 400 километра на север. Железопътните работници, които настояваха, че фортът е заключен отвътре, бяха сметнати за лъжливи информатори, които се опитват да се докарат на своите началници.

Тъй като времето минаваше и не бяха открити никакви следи от специалния отряд на ООН, майор Гоуан започна да гледа другояче на това съобщение. Той беше умен човек, млад и високоинтелигентен, единственият офицер от тайните служби на Казим, учил във Франция и завършил военната академия в Сен Сир. Започна да вижда някаква връзка в този доклад и реши да уведоми генерала и да накара Йерли да се почувства като аматьор в разузнаването. Но първоначално поиска да се убеди сам в предположенията си.

Майорът вдигна телефона и се обади на командващия малийските военновъздушни сили, като му нареди да разузнае дали територията южно от Тебеца има оставени следи от моторни превозни средства по пясъка. Като предпазна мярка посъветва заводът във форт Фуру да спре всички влизащи и излизащи влакове. Ако отрядът на ООН в действителност беше прекосил пустинята на юг, без да бъде забелязан, той можеше да се скрие само в стария форт на Чуждестранния легион, за да не бъде открит през деня. Гоуан правилно предполагаше, че отрядът е привършил горивото и вероятно ще чака тъмнината на нощта, преди да се опита да отвлече някой излизащ влак, който отива за Мавритания.

Всичко, от което се нуждаеше Гоуан, за да се потвърди предположението му, бяха видимите следи от превозни средства, водещи от Тебеца към железопътната линия. Уверен, че сега беше

попаднал на точна следа, той се свърза с Казим и му обясни своя нов анализ на операцията по издирването.

Вътре във форта най-голямо напрежение създаваше времето до идване на нощта. Всеки броеше минутите до свечеряване. Всеки изминал час без признаци, че ще бъде атакуван, им изглеждаше като подарък. Но към четири часа следобед Левант узна нещо ужасно неприятно.

Той стоеше на рампата, наблюдавайки завода с бинокъла, когато Пемброук-Смит и Пит застанаха до него.

— Търсили сте ме, полковник? — каза Пит.

Левант отвърна, без да сваля бинокъла:

— Когато вие и г-н Джордино проникнахте в завода, успяхте ли да установите разписанието на минаващите влакове?

— Да. Влизащите и излизащите влакове се редуват. Три часа след влизането на единия, другият излиза.

Левант свали бинокъла и погледна към Пит.

— Тогава какво ще кажете за факта, че нито един влак не се е появил от четири часа и половина насам?

— Причините са различни. Може да има дерайлиране, повреда на оборудването и различни други, които да променят разписанието.

— Вярвате ли в това?

— Не напълно.

— Какво е най-вероятното ви предположение? — продължи Левант.

Пит погледна към празните релси, проснати пред стария форт.

— Ако се доверя на опита си през годините, трябва да кажа, че са по следите ни.

— Мислите, че влаковете са спрени, за да ни попречат да избягаме?

Пит кимна.

— Изглежда това е причината, тъй като Казим е установил по следите на нашите превозни средства, че сме тръгнали на юг към жп линия, и е решил, че нашата цел е да отвлечем влак.

— Малийците са по-умни, отколкото ги мислех — отбеляза Левант. — Сега сме в капан, без да имаме възможност да съобщим за

създалото се положение на генерал Бок.

Пемброук-Смит се закашля.

— Мога ли да направя предложение, полковник? Бих искал сам да тръгна към границата, да пресрещна отряда на американците и да го доведа тук.

Левант погледна изпитателно към него.

— Мисия на самоубиец в най-добрия случай!

— Това може да се окаже единственият шанс за измъкване оттук. Като взема най-бързата машина, ще стигна до границата за шест часа.

— Вие сте оптимист, капитане! — коригира го Пит. — Аз съм пропътувал тази част на пустинята. Ако вие тръгнете с висока скорост, както възнамерявате, ще пропаднете на първия завой в клисурата и оттам в пясъчните дюни, откъдето няма излизане. Ще пътувате в най-добрия случай, ако имате късмет да се измъкнете от пясъците, до утре сутринта.

— Възнамерявам да пътувам по права линия, като шофирам по железопътната линия.

— Явно излагане на смърт. Патрулите на Казим ще бъдат навсякъде, преди да сте изминали 50 километра, ще ви открият, тъй като са блокирали по всяка вероятност линията.

— Забравихте ли, че горивото ни е почти свършило? — добави Левант. — Няма да стигне и за една трета от пътя.

— Ние ще прелеем от другите резервоари каквото е останало от горивото — каза Пемброук-Смит без следа от смущение.

— Ще се наложи да го пестите и пак може да не стигне — каза Пит.

Пемброук отсече:

— Ще пътувам без никакъв риск.

— Вие не можете да тръгнете сам! — каза Левант.

— Пътуването през пустинята нощем е рискована работа — предупреди Пит. — Вие имате нужда от още един шофьор за навигатор.

— Не настоявам да пътувам сам! — отговори Пемброук-Смит.

— Кого ще изберете? — попита Левант.

Смит погледна и се усмихна на високия мъж от НЮМА.

— Вероятно г-н Пит или неговия приятел Джордино, тъй като те вече имат солиден опит при оцеляване в пустинята.

— Един цивилен няма да ви е от особена полза, ако се наложи да се биете с патрулите на Казим! — възрази Левант.

— Аз планирам да олекотя джипа, като махна бронята и въоръжението. Ще натоварим резервни гуми, инструменти, вода за двадесет и четири часа, леко въоръжение.

Левант отхвърли налудничавия план на Пемброук-Смит внимателно и много тактично. Той кимна.

— Добре, капитане. Захващайте се с колата.

— Съгласен, полковник.

— Но между другото, има още нещо.

— Слушам ви.

— Съжалявам, че трябва да попреча на вашето начинание, но вие сте мой заместник и аз се нуждая от вашите услуги тук. Ще трябва да изпратите някой друг на вашето място. Аз предлагам лейтенант Стейнхолм. Доколкото си спомням, той е участвал в рали „Монте Карло“.

Пемброук не се опита да скрие разочарованието си. Искаше да каже нещо, но поздрави решението и побърза да отиде при другите, без да възрази.

Левант погледна към Пит.

— Вие трябва да изберете, г-н Пит. Аз нямам власт да ви наредя да заминете.

— Полковник — каза Пит с лека усмивка. — Аз преминах през цяла Сахара миналата седмица, бях на косъм от смъртта от жажда, от опасността да бъде застрелян, от глада и от хиляди други премеждия, които понесох. Това е последната спирка за сина на г-жа Пит. Аз ще хвана влака с вас и оставам тук. Ал Джордино ще тръгне с лейтенант Стейнхолм.

Левант се засмя.

— Вие сте измамник, г-н Пит, първокласен измамник. Вие разбирате, както и аз, че смъртта ще ни сполети тук със сигурност, но вие оставате. Така давате шанс на вашия приятел да се спаси вместо вас. Това е достойна постъпка, аз дълбоко ви уважавам за това.

— Достойните постъпки не са моят начин на действие. Но имам нещо, което съм започнал и трябва да го довърша.

Левант погледна към странната машина, която се довършваше под прикритието на една от стените.

— Имате предвид вашия катапулт?
— Точно така. Това е един вид лък с пружина.
— Вярвате ли, че ще свърши работа срещу бронираните коли?
— О, ще свърши работа! — каза Пит с уверен тон. — Само не зная колко добре.

Малко след залез-слънце набързо напълнените торби с пясък и другите укрепления бяха махнати от главния портал и масивните му врати се отвориха. Лейтенант Стейнхолм, красив, висок, рус австриец, седнал зад волана, получаваше последни инструкции от Пемброук-Смит.

Джордино стоеше до спряното бѳги и спокойно се сбогуваше с Пит и Ева.

— Довиждане, голямо момче! — каза той на Пит, като се засмя.
— Не е честно, че трѳгвам без теб.

Пит потупа приятеля си по рамото.

— Внимавай със скритите дупки.

— Стейнхолм и аз ще ви донесем бира и пица до обяд.

Думите звучаха кухо. Никой от мъжете не се съмняваше и за секунда, че утре до обяд фортът и всеки от тях щеше да представлява само спомен.

— Ще държа лампата запалена на прозореца — каза Пит.

Ева целуна Джордино по бузата и му подаде малък найлонов пакет.

— Малко храна за из път.

— Благодаря! — обърна се настрана Джордино, така че да не забележат насълзените му очи, и се качи в бѳгито. Усмивката му изчезна, лицето му стана тъжно.

— Дай газ! — каза той на Стейнхолм.

Лейтенантът кимна, включи на скорост и освободи педала на съединителя. Бѳгито потегли напред, премина през отворения портал и потъна в оранжевото петно на западното небе, като задните му колела хвърляха облак прах.

Джордино се обърна и погледна назад. Пит стоеше от външната страна на вратата, прегърнал Ева през кръста. Вдигна ръка за сбогом.

Джордино успя да види и ослепителната усмивка на Пит, преди облакът прах да скрие цялата гледка.

Целият отряд гледаше изчезващия джип в пустинята. Реакциите им варираха от пълната безнадеждност на положението до изблици на еуфория. Всяка надежда за оцеляване се свързваше с евентуалното завръщане на Стейнхолм и Джордино, но тя не беше много голяма. След това по нареждане на Левант вратите отново бяха затворени и барикадирани за кратко време.

Майор Гоуан получи доклада, който очакваше от хеликоптерния патрул, за оставените от хората на Левант следи до железопътната линия и мястото, където изчезваха. По-нататъшното проследяване бе прекратено поради настъпването на нощта. Няколкото самолета, снабдени с оборудване за нощно виждане, бяха на земята за ремонт, но Гоуан не се нуждаеше от допълнително разследване и рисковани мисии. Той знаеше къде се крие плячката. Свърза се с Казим и потвърди анализа на ситуацията.

Неговият всемогъщ началник го произведе в чин полковник в движение и му обеща, че ще го награди за неговата предана служба.

Участието на Гоуан в тази операция завърши. Той запали пура, опъна крак на бюрото и си сипа чашка скъп коняк „Реми Мартен“, който пазеше за специални случаи, а настоящият бе действително такъв.

За разочарование на своя главнокомандуващ генерал Казим, новопроизведеният полковник го лиши от своята подкрепа точно в най-решителната част от операцията. В момента, когато Казим се нуждаеше от неговата интелигентност и способност за анализ, Гоуан замина на вилата си до река Нигер, за да прекара почивката си със своята френска метреса, забравил за бурята, която щеше да се разрази на запад в пустинята.

Масар беше на телефона, слушайки последния доклад на Йерли за развитието на разследването.

— Какви са последните новини? — питаше той припряно.

— Те са ни в кърпа вързани! — заяви триумфално Йерли, позовавайки се предварително на догадките на майор Гоуан. — Те мислеха, че ще ни надхитрят, като променят маршрута си за евакуация във вътрешността на Мали, но аз не съм толкова глупав. Те са в капан, затворени в изоставения форт на Чуждестранния легион, недалеч от вас.

— Радвам се да чуя това! — каза Масар, въздъхвайки облекчено. — Какви са планове на Казим?

— Ще настоява да се предадат доброволно.

— А ако откажат?

— Ще обвиним командосите и техните офицери за нахлуване в чужда страна. След залавянето им ще бъдат обявени за заложници и ще бъдат разменени срещу отмяна на икономическите санкции от страна на ООН. На затворниците ще бъде проведен разпит в килиите на Казим, където те ще бъдат съответно обработени.

— Не! — заяви Масар. — Не искам такова решение. Единственото решение е тяхното унищожение, и то бързо. Никой не трябва да остане жив, за да говори. Не можем да си позволим повече усложнения. Настоявам да предадеш на Казим да приключи възможно най-бързо този въпрос.

Настояването му беше толкова безцеремонно и грубо, че Йерли млъкна за момент.

— Добре! — изрече накрая бавно Йерли. — Ще направя всичко възможно да убедя Казим да започне атаката рано сутринта със своите бомбардировачи, следвани от хеликоптерните подразделения. За щастие той разполага с четири тежки танка и три бронетранспортъра, които ще подпомогнат атаката по суша.

— Може ли да атакува форта довечера?

— Той има нужда от време, за да окомплектова своите сили и да координира атаката. Това не може да стане по-рано от сутринта.

— Гледай Казим да направи всичко възможно, за да не допусне Пит и Джордино да избягат отново.

— По тази причина аз взех всички предпазни мерки и спрях всички влакове, които влизат и излизат от Мавритания — излъга Йерли.

— Къде си сега?

— В Гао. Ще се кача на командирския самолет, който вие така предвидливо сте подарили на Казим. Той планира лично да се запознае с обстановката.

— Запомни, Йерли — каза настоятелно Масар, — никакви затворници!

53.

Те се появиха малко след шест часа сутринта. Членовете на отряда на ООН бяха изморени до припадък след прокопаването на окопите до основата на стените, но всички се държаха и бяха готови да се отбраняват. Повечето се бяха скрили като мишки в очакване на въздушната атака. Дълбоко в подземния арсенал медицинския екип беше разположил полева болница, докато френските инженери и техните жени и деца се гушеха върху пода под дървените маси и мебели, за да се предпазят от евентуално срутване на парчета камъни от тавана при една атака. Само Левант и Пемброук-Смит останаха на стената на форта, защитени единствено от парапетите и наредените чували с пясък. До тях беше и екипажът на автоматичното оръдие „Вулкан“.

Идващите реактивни самолети се чуха, преди да бъде дадена тревога и да бъдат забелязани.

Пит се въртеше около своя пружинен лък, довършвайки нещо в последната минута. Пружините от джипа, монтирани вертикално в лабиринт дървени греди, бяха огънати почти на две от хидравличен повдигащ механизъм, поставен върху стар самоповдигач, намерен на железопътната линия. Закрепен на опънатите пружини, един полупразен варел дизелово гориво с перфориран горен капак лежеше върху вдлъбнатата дъска, склучваща остър ъгъл с хоризонта. След като помогнаха на Пит, хората на Левант се дръпнаха настрана, тъй като беше съмнително дали варелът с нафта ще прескочи стената или ще се пръсне вътре във форта и изгори всички, който се намира на парадния плац.

Левант коленичи зад парапета — гърбът му бе защитен от камарата чували с пясък. Загледа се в безоблачното небе. Той засече самолетите и ги наблюдаваше през бинокъла, когато започнаха да кръжат на не повече от 500 метра височина над пустинята и само на 3 километра южно от форта. Усети тяхното забележимо безпокойство от ракетите „земя-въздух“. Те изглеждаха уверени, че фортът не може да им окаже въздушна съпротива, но се бяха излъгали.

Както много военни лидери от Третия свят, които предпочитаха показността пред практичността, Казим бе закупил бързите бомбардировачи „Мираж“ от французите повече за шоу, отколкото за действителни бойни действия. Без да изпитва страх от по-слабите военни сили на съседните страни, Казим бе създал своите, за да внушават уважение към неговата личност и да вдъхват страх у бунтовниците.

Малийското нападение бе подкрепено от малка флотилия бойни хеликоптери, чието единствено предназначение бе да направлява разузнавателните патрули и да транспортира бойни отряди. Само бомбардировачите бяха способни да изпращат ракети, поразяващи бронята на танковете или укрепленията. Но за разлика от помодерните бомби с лазерно насочване, малийските пилоти трябваше да поставят и насочват ръчно техните тактически ракети към целта, защото бяха остарели технически.

Левант се разпореди по микрофона, монтиран в неговия шлем.

— Капитан Пемброук-Смит, застанете до екипажа на „Вулкан“!

— Застанах до екипажа на „Маделин“ и съм готов за стрелба! — обади се Пемброук-Смит от оръдието, разположено на отсрещната платформа.

— „Маделин“?

— Екипажът е изобретил приспособление към оръдието, полковник и го нарекъл „Маделин“ — името на момичето, с което са били в компания в Алжир.

— Наблюдавай „Маделин“ да не ни погоди някой гаф!

— Разбрано, полковник.

— Оставете първия самолет да открие огън! — нареди Левант. — След това стреляйте в задната част и го свалете. Ако правилно разчетете времето, ще можете да се прицелите отново и да уцелите втория, преди да изстреля своите ракети.

— Чудесно, полковник.

В момента, когато Пемброук-Смит отговаряше, водещият „Мираж“ се откъсна от ятото, снижи на 75 метра височина, без да се опитва да се издигне обратно, за да избегне стрелба от земята.

Пилотът беше опитен водач. Той снижи още малко и изстреля своите ракети с известно закъснение.

Първата ракета премина над форта и експлодира нахалост в пясъка зад него. Втората се насочи срещу северния парапет и експлодира, откъсвайки 2-метрова ивица от горния край на стената.

Екипажът на „Вулкан“ взе на прицел нисколетящия самолет и точно когато прелиташе над форта, откри огън. Революерното шестбарабанно оръдие проби 20-милиметровата броня на летящия изстребител, преряза като с хирургически скалпел едното му крило и самолетът се завъртя безпомощно, докато се заби в земята.

Още преди първото попадение „Маделин“ се насочи на 180 градуса и откри огън. Нейното попадение прониза втория самолет челно и той се превърна в падащо огнено кълбо.

Следващият изстребител изстреля ракетите си твърде отдалеч и обхванат от паника, избяга. Левант гледаше с безразличие как двете ракети избухнаха на 200 метра пред форта. Остана без водач, ескадрилата прекъсна атаката си и започна да кръжи безцелно далече от форта.

— Хубави попадения! — поздрави Левант екипажа на „Вулкан“.
— Сега те знаят, че можем да хапем, и ще изстрелват ракетите си от по-голямо разстояние и с по-малка точност.

— Останаха около 6000 снаряда — докладва Пемброук-Смит.

— Запази ги засега и нека хората се скрият. Ще ги оставим да пострелят за малко. Рано или късно някой ще стане по-непредпазлив и ще се приближи отново.

Казим слушаше своите пилоти, които говореха един след друг по радиото, и гледаше тяхната атака чрез система „видео телефото“ на мониторите в командния център. Тяхната увереност бе сериозно разклатена след първата среща с врага и неговата умела съпротива. Те се пръснаха като уплашени деца и молеха за точни инструкции.

С почервеняло от гняв лице Казим влезе в комуникационната кабина и започна да крещи по радиото:

— Говеда! Тук е генерал Казим. Вие, летци, сте моята дясна ръка, моите ексекютори. Атакувайте, атакувайте! Всеки, който не покаже смелост, ще бъде застрелян, когато се приземи, а семейството му — хвърлено в затвора.

Свикнали само на тренировъчни полети и самонадеяни досега, пилотите от малийските военновъздушни сили бяха по-приспособени към цивилния живот и развлеченията с хубави момичета, отколкото да се бият с противник и да бъдат убивани. Французите бяха направили сериозен опит да модернизират и обучат пустинните номади в тактиката на въздушния бой, но традицията и културната изостаналост определяха техния начин на мислене и те трудно можеха да се превърнат в ефективна нападателна сила.

Стреснати от думите на Казим и повече уплашени за съдбата си, отколкото от заплахите на своя лидер в небето, те много неохотно подновяваха атаката и прелитаха поединично над здравите стени на стария форт на Чуждестранния легион.

Сметнал себе си за „недосегаем“, Левант стоеше и наблюдаваше атаката от крепостния вал със спокойствието на зрител на крикет мач. Първите два изстребителя изстреляха ракетите си, направиха остър завой, преди да подходят близо до форта. Ракетите бяха изстреляни високо и избухнаха от другата страна на железопътната линия.

Те заприиждаха от всички страни с мощни непредвидими маневри. Техните нападения станаха премислени, организирани, концентрирани върху една стена, за разлика от предишните атаки на форта, протичащи случайно. Усетили, че не им се отговаря с насрещен огън, ставаха по-точни. Фортът започна да се тресе. Големи дупки зейнаха в зидарията, тъй като стените започнаха да се пропукват.

Както бе предвидил Левант, малийските пилоти ставаха по-самонадеяни и агресивни, приближаваха се все по-близо, преди да изстрелят своите ракети. Той се изправи иззад своя малък команден пост и изтупа праха от бойния си костюм.

— Капитан Смит, някакви произшествия?

— Никой не е докладвал, полковник.

— Време е „Маделин“ и нейните приятели да покажат какво могат отново.

— В момента насочват оръдието, полковник.

— Ако сте пресметнали добре, вие имате достатъчно снаряди да свалите още два от тези дяволи.

Задачата се улесни, когато два самолета прелетяха през откритата пустиня крило до крило. „Вулкан“ ги хвана във визьора и откри огън. Първоначално изглеждаше, че не ги е уцелил. Но изведнъж

избухна пламък и черен дим от борда на „Мираж“-а. Самолетът не експлодира, нито пилотът му изглеждаше да е изгубил контрол над него. Носът му просто се наклони на една страна и изстребителят се заби право в земята.

„Маделин“ взе на прицел втория самолет. Секунди по-късно последният снаряд бе изстрелян и тя млъкна, не и преди да го уцели. Той се превърна в падаща огнена топка и се пръсна на хиляди парчета на пясъка.

Без да се вижда никакъв огън или дим, неочаквано един изстребител изскочи от пустинята и се разби в източната стена, експлодирайки с оглушителен шум и пръскайки настрани парчета камъни от стената, създавайки впечатление у хората във форта, че потъва като от разрушително земетресение.

Пит се разхождаше наоколо и бе повален на земята, сякаш небето се бе срутило върху него. Той почувства детонацията право върху себе си, макар че тя идваше от противоположна посока.

Пит се изправи на колене, отупвайки се от праха и първата му грижа беше да види съоръжението си. То все още стоеше невредимо.

След това забеляза едно тяло, което лежеше близо до него на земята.

— Боже мой! — изхлипа човекът.

Чак тогава Пит разпозна Пемброук-Смит, който беше отнесен от крепостния вал от силата на експлозията. Той се наведе над него и погледна затворените му очи. Само пулсът на шията на капитана даваше някакъв признак за живот.

— Лошо ли сте ранен? — попита Пит, без да очаква отговор.

— Мръсната вълна ме отнесе и събори по гръб! — изплю през зъби Пемброук-Смит.

Пит погледна към парапета, който беше отнесен.

— Вие само сте паднали. Не виждам кръв и счупени кости. Можете ли да движите краката си?

Пемброук-Смит застана на колене и стъпи на обутите си крака.

— Поне гръбнакът ми още държи! — После той вдигна ръка и посочи зад Пит към парадния плац. Прахолякът вече беше изчезнал и лицето му се сви безпомощно, когато забеляза голямата грамада камъни, която бе затрупала няколко от неговите хора. — Махнете бедните нещастници! — извика той. — За бога, махнете ги оттук!

Пит се обърна мигновено, гледайки към разрушената стена. Онова, което представляваше допреди малко сигурна защита, сега беше една купчина разтрошени камъни и мазилка. Нито един затиснат под нея не би могъл да оцелее. А онези, които по някакво чудо може би проявяваха признаци на живот, едва ли лесно щяха да бъдат измъкнати от този капан. Пит изпита чувство на ужас и разбра, че само някаква солидна повдигаща конструкция би помогнала да се извадят телата оттам.

Преди да успее да реагира, още един ракетен обстрел се изсипа върху форта. Стените изглеждаха полуразрушени, сякаш някой гигант ги беше удрял с мощен чук. Само главният портал оставаше все още незасегнат. Другите три бяха напълно разрушени и стърчаха като самотни кръстове.

Хората на Казим загубиха четири от самолетите си, горивото на оставащите беше на привършване и те отлетяха на юг към базите си. Оцелелите командоси от отряда на ООН излязоха от подземните си укрития като мъртъвци от гроба и започнаха да събират останките на своите другари. Въпреки усилията им, нямаше шанс онези, които бяха заровени под стената, да бъдат спасени само с човешки ръце.

Левант слезе от парапета и започна да дава своите разпореждания. Ранените бяха пренесени долу за по-голяма сигурност в арсенала, където медицинският персонал беше готов да ги приеме с помощта на Ева и другите жени, действащи като сестри. Лицата на мъжете и жените бяха изпълнени със страдание, когато Левант им нареди да спрат копането под стената и да започнат работа по запълването на най-големите дупки. Той виждаше тяхната скръб, но носеше отговорност за живите. За мъртвите нямаше какво повече да се направи.

Усмивайки се въпреки болката си в гърба, натъртеният Пемброук-Смит обикаляше форта, правеше своите доклади и подхвърляше окуражителни думи на хората. Той се опитваше да им предаде чувството си за хумор, за да забравят смъртта и ужаса и по този начин ги ободряваше.

Равносметката беше чиста — шестима убити и трима сериозно ранени със счупвания, предизвикани от летящи камъни. Седем други се върнаха на постовете си, след като бяха превързани леките им рани. Можеше да бъде и по-лошо, си мислеше полковник Левант, като

анализираше ситуацията. Но той знаеше, че въздушните атаки ще започнат отново. След кратко прекъсване второто действие започна, като един снаряд падна на южната стена. Той беше изстрелян от един от четирите танка, намиращи се на два километра на юг. След това бяха изстреляни още три снаряда, които попаднаха също във форта. Левант бързо се изкачи по грамадата камъни, която някога беше стена, и погледна танковете през бинокъла.

— Френски „АМХ 30“, действащи с ракети „СС 11“ — съобщи той тихо на Пит и Пемброук-Смит. — Те ще отслабят съпротивата за малко, преди да настъпят.

Пит погледна разбитите стени на форта.

— Не ни остана много за отбрана — каза той лаконично.

Левант свали бинокъла и се обърна към Смит, който стоеше до него, превит като стрелец.

— Нареди на всички да влязат в арсенала, освен пазачите. Ще посрещнем бурята долу.

— А когато танковете почукат на вратата? — попита Пит.

— Тогава ще използваме вашия катапулт, нали? — каза Пемброук-Смит недоверчиво. — Това е всичко, с което разполагаме срещу тези адски машини.

Пит се засмя.

— Изглежда все пак някой ми вярва, капитане.

Пит беше горд със своето изобретение. Той очакваше с нетърпение да види дали средновековното му съоръжение ще има шанса да проработи, или не.

54.

Четиристотин километра на запад пътуването премина абсолютно спокойно без никакво шумолене на вятъра, който да раздвижи въздуха над пустинната, безформена и безлюдна земя. Единственият звук идваше от монотонното бучене на двигателя на бързото военно бѐги.

Джордино наблюдаваше показанията на бордния компютър на бѐгито, който отчиташе неравностите на пътя и им помагаше да избегнат девиацията и морето от пясъчни дюни. На два пъти те трябваше да заобикалят дюни и клисури, дълги почти 20 километра, преди да продължат по маршрута си.

Според показанията на цифрите, които се изписваха на малък екран, Джордино и Стейнхолм разбраха, че са изминали 400 километра между форт Фуру и мавританската граница за около 12 часа. За да следват точно железопътната линия, те изгубиха скъпоценно време. Рискът да бъдат нападнати непредвидено от патрули или да бъдат засечени от самолетите също беше много голям.

Последната третина от пътя завърши на твърда земя, обсипана със заоблени камъни. Те бяха с размер от малко топче до големината на футболна топка и правеха шофирането ужасно, но на Джордино и Стейнхолм и през ум не им мина да намалят скоростта. Караха с постоянна скорост от 90 километра в час, издържайки стоически на друсането и тръскането.

Преумората и изтощението бяха пренебрегнати при мисълта какво може да се случи на мъжете и жените, които оставиха зад себе си. Джордино и Стейнхолм добре знаеха, че ако изобщо съществува някаква надежда за спасението на тези хора, то трябваше да се намери отрядът на специалните сили на САЩ, и то да се намери бързо, преди Казим да е влязъл във форта и избил всички. Джордино беше обещал да се върне до обяд, но това се оказа илюзия.

— Колко остава до границата? — попита на английски Стейнхолм с акцент на Арнолд Шварценегер.

— Няма начин да кажа — отговори Джордино, — те не поставят табели в голата пустиня. Всичко, което зная, е, че вече сме я преминали.

— Сега поне е достатъчно светло, за да видим накъде вървим.

— И също така е по-лесно за малийците да ни заловят.

— Кълна се, че се движим на север по железопътната линия — каза Стейнхолм. — Горивото свършва. Още 30 километра и ще трябва да ходим пеша.

— Ти ме премяташ! — каза Джордино, проверявайки още веднъж компютъра и гледайки показанията на компаса, монтиран на арматурното табло. — Завий в посока 50 градуса на северозапад и карай до диагонала, докато стигнем шосето. Така ще изминем няколко километра по-навътре в случай, че още не сме навлезли в Мавритания.

— Часът на истината — каза, смеейки се, Стейнхолм. Той натисна педала на газта докрай и бѣгито се понесе, вдигайки след себе си облаци прах.

Изтребителите се върнаха в единадесет часа и подновиха опустошението на вече разрушения форт с техните ракети. Когато те свършиха, започнаха бомбардировка четирите танка. Пустинята ехтеше от непрекъснатите експлозии. Грохотът и разрушението изглеждаха безкрайни за защитниците, когато сухопътните сили на Казим се придвижиха на 300 метра и обстрелваха руините със снайпери и минохвъргачки.

Концентрацията на огъня срещу форта изразяваше и негативизма към Чуждестранния легион, който винаги е стоял на страната на колонизаторите в Западна Африка против туарегите. Падаха снаряд след снаряд, детонацията им беше един несекващ грохот. Останките от стените ставаха на решето от постоянните експлозии, из въздуха хвърчаха камъни, хоросан, пясък и прах. Старият форт приличаше на археологическа находка на античността.

Командирският самолет на генерал Казим кацна в сухото езеро, близо до форта. Придружен от своя началник-щаб полковник Сахир Чеик и Исмаил Йерли, той бе посрещнат от капитан Мохамед Батута. Капитанът ги качи в откритата военна кола и тръгна към временната

главна квартира на полевия командващ полковник Нухум Манса, който излезе да ги поздрави.

— Плътно ли сте ги обкръжили? — попита Казим настойчиво.

— Да, генерале! — отвърна бързо Манса. — Моят план е постоянно да свиваме обръча около форта, докато го превземем.

— Опитайте ли се да склоните отряда на ООН да се предаде?

— По четири различни повода. Всеки път получавах отказ от техния командир, полковник Левант.

Казим се засмя цинично:

— Тъй като те настояват да умрат, ние ще им помогнем.

— Може би не са останали много — забеляза Йерли, сякаш виждаше с телескоп през стените на форта. — Мястото е като прокъсано сито. Всички трябва да са затиснати под камъните на разрушените стени.

— Моите хора са решени да се бият! — каза Манса. — Те искат да направят хубаво шоу на техния обичан командир.

— И те ще получат тази възможност. — Казим изглеждаше доволен. — Дайте заповед да нападнат форта след един час.

Непрестанната стрелба не спираше и за момент. Долу в арсенала, претъпкан от почти 65 човека — командоси и цивилни, започна да пада хоросанът от фугите на арковидния каменен таван. Ако това продължеше, имаше опасност хората да бъдат затрупани.

Ева беше застанала близо до стълбата, където превързваше една жена от отряда, чието рамо беше засегнато на няколко места от малък шрапнел. Тя беше загубила за момент съзнание и след като дойде на себе си, се видя да лежи на пода заедно с другите ранени. Това стана в момента, когато Ева приключваше с превръзката и ударната вълна на едни изстрелян снаряд я събори на земята.

Един от медиците се занимаваше с нея, докато Пит държеше ръката ѝ. Лицето му изглеждаше уморено, потно, с почти бяла брада от слепилия се прах по нея. Той я гледаше и нежно се усмихваше.

— Добре дошла между живите! — каза Пит. — Доста ни поизплаши, когато се срути стълбата.

— Затрупани ли сме? — запита тя.

— Не. Можем да се измъкнем, когато му дойде времето.

— Изглежда толкова тъмно!

— Капитан Пемброук-Смит и неговите момчета почистиха изхода, така че да може да влиза достатъчно въздух, за да дишаме. Затова прониква малко светлина, но сме запазени от шрапнелите.

— Чувствам се цялата скована, но странното е, че не изпитвам никаква болка.

Медичката — млада червенокоса шотландка — ѝ се усмихна.

— Натъпкала съм те с успокояващи. Не можех да ти позволя да се нахвърлиш върху мен, докато намествах скъпоценните ти кости.

— Какво ми е състоянието?

— Освен счупена дясна ръка и ключица, едно или повече пукнати ребра — не мога да ги установя без рентген — счупен ляв пищял и глезен, плюс множество охлузвания и възможни вътрешни наранявания, ти си съвсем добре.

— Много си откровена! — каза Ева, опитвайки се да се усмихне на ексцентричността на полевата медичка.

— Прости ми за хамалския маниер, но мисля, че най-добре за теб е да знаеш голата истина! — потупа я по здравото рамо червенокосата шотландка.

— Оценявам това — отвърна с усилие Ева.

— Два месеца почивка и сте готова да преплувате Ламанша.

— Предпочитам плувните басейни. Благодаря.

Пемброук-Смит, неуморим както винаги, сновеше между хората в арсенала и поддържаше духа им. Той се приближи и коленичи до Ева.

— Вие сте една много издръжлива жена, д-р Роджас.

— Писано ми е да оцелея.

— Тя не трябва да прави известно време необуздан и продължителен секс! — пошегува се Пит.

Пемброук-Смит подхвърли закачливо:

— Какво не бих дал да съм тук, когато се съблече!

Ева не чу закачката на капитана. Малко преди да довърши ремарката си, тя изпадна отново в безсъзнание.

Пит и Пемброук-Смит гледаха на нея с едни и същи очи, лицата им изведнъж станаха сериозни. Капитанът кимна към автоматичния пистолет под мишницата на Пит.

— Ако настъпи краят, ще я удостоиш ли с честта?

Пит кимна решително.

— Ще се погрижа за нея.

Левант дойде. Изглеждаше отпаднал и изморен. Той знаеше, че неговите мъже и жени няма да могат да издържат дълго на това изпитание. А допълнителното напрежение, на което бяха изложени и децата, се отразяваше на неговия професионален дух. Той мразеше да вижда хората, към които изпитваше приятелски чувства, да бъдат подложени на такъв тормоз. Най-големият му страх идваше от това, че когато бомбардировката спре, ще се окаже безпомощен срещу гаврата и унижението спрямо хората му от страна на малийците.

Левант трябваше да противопостави своите мъже и жени, които бяха останали двадесет и един, включително с Пит, на силата на 1500 войници заедно с четирите танка, които имаха като подкрепление. Той нямаше представа колко дълго ще могат да издържат, преди да бъдат унищожени. Един час, може би два или малко повече. Повечето от стените бяха разбити и това затрудняваше настъпващите войници да ги преодолеят.

— Сержант Вадилински докладва, че малийците започват да настъпват — каза полковникът на Пемброук-Смит. — Щурмът е предстоящ. Отворете входа към стълбите и вашите хора да имат готовност веднага да отбият атаката.

— Слушам, полковник!

Левант се обърна към Пит.

— Е, г-н Пит, вярвам, че е време да изпробваме вашето изобретение.

Пит стоеше и наблюдаваше.

— Чудя се дали шплентовете му ще издържат.

— Преди малко го погледнах и то все още беше невредимо до стената, така че ще трябва да опитаме.

— Това е достатъчно, за да изпия една текила.

— Няма нищо по-драстично от надеждата.

Пит погледна Левант в очите.

— Ще се опитам да направя така, че Казим да се пръсне от яд.

— Само че да не заприличаме на французите, които отговориха при Ватерло и Камерун с една дума: „Мерде“.

— С други думи: „Лайно“ — преведе Пемброук-Смит.

Левант се засмя:

— Меко казано.

Пит уточни:

— Аз не мога да си представя, че момчето на госпожа Пит ще свърши като Дейв Крокет и Джим Боуи при Аламо.

— Като имам предвид нашата малочисленост и бойна мощ на врага — каза Левант, — трябва да заявя, че възможностите ни за оцеляване са нито по-добри, нито по-лоши.

Пълна тишина настана в подземния арсенал. Всеки стоеше на мястото си и поглеждаше към тавана, сякаш можеше да види през него какво става навън. Прекарали повече от шест часа в арсенала, хората от отряда отпушиха входа и излязоха на открито във форта.

Той беше почти неузнаваем. Черен дим се издигаше от горящите джипове, почти всички сгради бяха напълно разрушени. Войниците на Левант бяха изтощени от жегата, кални, гладни и уморени до смърт. Но те бяха решени да окажат съпротива до последен дъх на малийците и да ги накарат да платят висока цена.

— Ще откривате огън по моя команда! — нареди Левант по радиото.

Планът на Казим за нападение беше изключително прост. Той разчиташе танковете да влязат през главния портал на северната стена, докато щурмовите отряди обкръжат форта. В битката трябваше да бъдат хвърлени всичките 1470 човека. Никой не беше оставен в резерва.

— Очаквам пълна победа от вас! — заяви Казим на своите офицери. — Убивайте всеки от отряда на ООН, който се опита да избяга.

— И никакви заложници? — попита изненадан полковник Чеик. — Мислите ли, че това е умно, генерале?

— Виждате ли някакъв проблем, стари приятелю?

— Когато международната общност открие, че сме екзекутирали целия отряд на Обединените нации, ще бъдат взети сериозни контрамерки срещу нас.

Казим поклати глава.

— Нямам никакво намерение да разрешавам на чужди нашественици, нарушили нашите граници, да останат ненаказани.

Светът скоро ще научи, че народът на Мали не може да бъде третиран като пустинно куче.

— Съгласен съм с генерала — обади се Йерли. — Враговете на вашия народ трябва да бъдат унищожени.

Възбудата у Казим беше по-голяма, отколкото можеше да издържи. Той никога не беше водил битка досега. Неговото смазващо предимство и сила го правеха много невъздържан. Сега той се виждаше като велик военачалник срещу чуждестранни нашественици.

— Заповед за атака! — нареди той. — Това е исторически момент. Ние ще слоим врага!

Щурмовите отряди настъпваха през пустинята класически, като по учебник, готови да обезпечат прикриващ огън на предните редици. Първата вълна елитни части започна да стреля, след като приближи форта на 200 метра, без да срещне вражески огън. Пред тях вървяха танковете в стройна редица.

Пит реши, че е време да действа. С помощта на пет командоси той извади съоръжението си на открито и го нагласи хоризонтално към стената. Един перфориран варел с нефта беше поставен върху листовата пружина, а пет други стояха до съоръжението на Пит.

— Хайде, малката — мърмореше си той, — сега не е време да правиш номера, а трябва да покажеш какво можеш.

Малко преди да се стъмни, Левант беше напуснал форта, за да очертае периметъра на действие. Сега всички от отряда очакваха какво ще направи Пит. Ако танковете не можеха да бъдат спрени, малийските щурмови отряди щяха да влязат не след дълго. Пит подготви съоръжението и въжетата за освобождаване на пружината, както и индикатора за определяне на разстоянието. След това се изкачи на една от гредите и погледна към настъпващите танкове.

— С кой от тях ще се заемеш? — попита Левант.

Пит показа танка, който стоеше от ляво на редицата.

— Идеята ми е да започна с последния и да ги унищожавам подред.

— Така че предните танкове да не могат да разберат какво става отзад — заключи Левант. — Да се надяваме, че съоръжението ти работи.

Палещата жегата на слънцето беше нагряла бронята на танковете. Командирите им и техните водачи напредваха с тях с отворени люкове

и оръдията им стреляха към няколкото останали укрепления на форта.

Когато Пит успя да вземе на прицел водача на първия танк, той запали една факла и я постави върху перфорирания капак на варела. Нафтата пламна веднага. След това бързо изгаси факлата в пясъка, освободи примката на пружината, като придърпа въжето към себе си и горящият варел се понесе във въздуха. Той прелетя стената на форта като метеор и стигна над последния танк, падайки малко зад него. Чу се експлозия. Пит седеше зашеметен.

— Това нещо работи по-добре, отколкото си представях — промърмори той.

— Петдесет метра по-надолу и десет метра надясно — заключи Пемброук-Смит, сякаш коментираше футболен мач.

Докато хората на Левант поставяха другия варел върху пружината, Пит регулираше уреда за определяне на разстоянието. Новият варел излетя и падна на няколко метра пред задния танк, търколи се към него и след малко експлодира. Танкът внезапно бе обхванат от пламъци. Вече два танка бяха вън от строя. Оставаха още два. Без да губи време, Пит зареди съоръжението отново. Този път варелът падна право върху танка и експлозията го смачка.

— Работи, наистина работи — викаше радостно Пит, подготвяйки се за следващия изстрел.

— Весело шоу — радваше се иначе въздържаният Пемброук-Смит.

Пит и командосите сложиха следващия варел, без да проявяват нетърпение. Неочакваното разрушаване на два от танковете на Казим стопи временно предимството му. Левант беше много доволен от успеха на Пит, но ако само един танк оцелееше и стигнеше до форта, беше достатъчен, за да сломи съпротивата им.

Пит освободи механизма за четвъртия варел. Варелът излетя, но командирът на танка този път разбра за огненото шоу и нареди на водача да кара на зигзаг. Тази мярка помогна на танка да избегне варела и той падна на четири метра от него.

Варелът експлодира и засегна малко от задната част на танка, което не му попречи да продължи настъплението си към форта. Бойците, застанали зад грамадата от камъни, наблюдаваха малийците, които се движеха като армия мравки. Те бяха толкова много, че беше невъзможно да ги преброиш. Първите бяха само на няколко метра от

зоната, очертана от Левант, но той не бързаше да дава нареждания за огън, изчаквайки Пит да постави своята пета горяща ракета върху съоръжението. Огнена вълна закри настъпващия танк и след това като по чудо той избухна. Цялата преднина, която те поддържаха, беше стопена. Пит лежеше на земята толкова изморен, че не можеше да стане. Шейсеттонният танк гореше и пушекът му се издигаше високо в небето. Всички очакваха Пит да стане. Това беше последният му изстрел и той беше успял. Ако беше пропуснал, много хора щяха да умрат, включително и той. Панически водачът на танка и неговият командир скочиха през люка, обхванати от пламъците. Атаката беше спряна. Войниците от отряда се радваха, че са избегнали най-лошото. Страхове им бяха елиминирани от изобретението на Пит. Те показаха, че са по-организирани и имат силна воля за живот. В стария форт този ден страхът беше победен.

— Приберете оръжията и спрете огъня! — нареди Левант. — Сега идва нашият ред да им покажем, че можем да устоим.

55.

Само за минута Джордино успя да съзре дългата редица от четири влака, замръзнала върху релсите. Внезапна завеса от пясъчна буря се спусна пред хоризонта и намали видимостта от 20 километра на 50 метра. Вече нищо не се виждаше.

— Какво мислиш? — попита Стейнхолм, докато превключваше военното бъги на трета скорост, стараяйки се да оползотвори последната капка бензин. — В Мавритания ли сме?

— И аз искам да зная — забеляза Джордино. — Изглежда, че Масар е спрял всички влизащи влакове, но не мога да кажа от коя страна на границата са.

— Какво показва навигационният компютър?

— Цифрите сочат, че сме оставили границата на десет километра зад гърба си.

— Тогава да се доберем до шосето и да опитаме шанса си.

Докато разговаряше, Стейнхолм прекара колата между две големи скали и стигна подножието на малък хълм. След това внезапно спря. Двамата мъже бяха чули някакъв шум едновременно. Той се различаваше от воя на вятъра. Не можеше да има грешка. С всяка измината секунда звукът ставаше по-ясен и идваше срещу тях.

Стейнхолм бързо изви волана, натисна педала на газта и обърна бъгито обратно. След това двигателят прекъсна и угасна. Изглежда беше свършил бензинът. Двамата мъже седяха безпомощно в колата, принудени да спрат.

— Струва ми се, че току-що се сдобихме с къща — пошегува се Джордино.

— Сигурно отсреща са ни засекли с техния радар и сега вървят право към нас — отбеляза Стейнхолм, като ядосано удряше с ръце по волана.

Бавно през кафявата завеса от пясък и прах подобно на чудовищно видение от чужда планета, се появи хеликоптер и кацна на два метра пред тях. Те видяха неговата тридесетмилиметрова картечница, два отсека с 2,75-цолови ракети и осем лазерно насочващи

противотанкови ракети. Джордино и Стейнхолм се свиха в бѣгито, очакващи най-лошото.

Не последва никакъв опит за стрелба. Един мъж изскочи от люка и слезе на земята. Беше облечен в боен полеви костюм за пустинята, на главата му имаше шлем с маска и очила. Той носеше автомат в ръцете си. Застана пред бѣгито и се загледа в Джордино и Стейнхолм. След това свали маската и каза:

— По дяволите, откъде идвате, момчета?

След като свърши с изстрелването на варелите, Пит грабна два автомата от двамата зле ранени командоси и зае позиция до един боец от отряда, който се беше скрил зад камара камъни. Пит беше впечатлен от униформените номади от пустинята. Те бяха едри хора, които се предпазваха с невероятна ловкост, когато настъпваха към форта. Но веднѣж приближили го, не се криеха и проявяваха храброст.

В съотношение петдесет към едно отрядът на ООН не можеше да се надява, че ще устои достатъчно дълго, за да дочака спасението си. Това напомняше за победения състезател, който нямаше шанса да избегне разочарованието. Пит изведнѣж разбра как са се чувствали защитниците на Аламо. Той прѣв забеляза идващата орда и накара хората на Левант да стрелят.

Началната прѣва атака на малийските сили за сигурност беше посрещната със смразяващ удар, който се отрази на тяхното предимство. Те се оказаха лесни мишени на земята, напълно лишени от покритие. Прегърбени зад отломките от камъни, бойците от отряда на ООН не бързаха да стрелят по мъртва цел. Като покосени плевели нападателите падаха, преди да узнаят какво ги е поразило. Само за двадесет минути повече от двеста седемдесет и пет паднаха убити и ранени около периметъра на форта.

Втората атака се препъна в телата на прѣвите, разколеба се от разбитите си редици и отстъпи. Никой, дори техните офицери, не очаква такава твърда и мъжествена съпротива. Набързо планираната атака на Казим се превърна в хаос. Неговите сили изпаднаха в паника, много от задните редици стреляха на сляпо към прѣвите и се самоизбиваха взаимно.

Тъй като малийците отстъпваха панически, повечето от тях тичаха като подгонени животни, преди огънят да ги застигне отново, а някои по-смели се измъкваха бавно, като стреляха по всичко, което им изглеждаше защитник на форта. Тридесет от атакуващите опитаха да се скрият зад горящите танкове, но Пемброук-Смит очакваше това и направо ги поразил с точна и прецизна стрелба.

Само един час след като щурмът беше започнал, трясъкът на оръжията затихна и безплодната пясъчна земя около форта се изпълни с писъците на ранените и умиращите. Бойците от отряда на ООН бяха смутени и объркани, виждайки, че малийците отказват всякакви грижи за своите хора. Те не знаеха, че Казим беше издал заповед ранените да се оставят на полето, докато сахарското слънце ги довърши.

От развалините на форта командосите излязоха от своите укрития и започнаха да правят равносметка на загубите. Пемброук-Смит докладва на Левант, че има един убит и трима ранени, двама от които сериозно.

— Трябва да кажа, че ги напердашихме добре.

— Те ще се върнат! — отвърна му Левант.

— Поне ги отблъснахме за малко.

— И аз мисля, че ще се върнат — каза Пит, предлагайки на полковника вода от своята манерка. — Ние разполагаме с четири човека по-малко, за да посрещнем следващата атака.

— Господин Пит е прав — съгласи се Левант. — Аз видях хеликоптерите, които прехвърлят два пъти повече хора.

— Колко време ще им е необходимо, за да започнат отново? — обърна се Пит към Левант.

Полковникът сложи ръката пред очите си и погледна към слънцето.

— Мисля, че през най-горещата част на деня. Неговите хора са по-добре аклиматизирани към горещината, отколкото ние. Казим ще ни остави да се попечем няколко часа, преди да ни нападне.

— Те са разярени сега — каза Пит. — Следващият път нищо няма да ги спре.

— Нищо — каза уморено Левант, — не считам, че нещо ще ги спре.

— Какво искате да кажете? — попита Джордино с яд. — Не желаете ли да влезете там и да ги измъкнете?

Полковник Гюс Харгроув не беше свикнал да го обвиняват, особено такъв заядлив цивилен, по-нисък от него с една глава. Командир на специален отряд, действащ с хеликоптери за оказване на помощ, Харгроув беше стопроцентов професионален войник, ръководил флотилии хеликоптери за щурмуване във Виетнам, Гренада, Панама и Ирак. Той беше стегнат и енергичен, респектиреше с познанията и външния си вид. Беше свалил шлема си и сините му очи излъчваха твърдост. В края на устните му димеше пура, която вадеше от време на време, за да каже нещо.

— Изглежда, че не ме разбирате, г-н Джордано!

— Джордино.

— Както и да е — измърмори с безразличие Харгроув. — Съществува изтичане на информация, вероятно чрез Обединените нации. Малийците ни очакват да пресечем тяхното въздушно пространство. Половината от техните въздушни сили патрулират по границата, докато ние разговаряме. В случая вие не знаете, че хеликоптерът „Апах“ е огромна платформа за ракети, но не прилича на изтребител „Мираж“. Естествено, това се отнася за през деня. Без ескадрила от изтребители „Стелт“, които да летят като предпазно прикритие, ние не можем да влезем, докато не се стъмни. Само тогава сме в състояние да използваме предимството на ниския терен, за да избегнем техните радары. Изясни ли ви се картината?

— Мъже, жени и деца ще умрат, ако вие не стигнете във форт Фуру през следващите шест часа.

— Да прехвърля моите хора отгук и да бъдат забелязани от другата страна без необходимото прикритие, посред бял ден, това е лош съвет — отговори Харгроув любезно. — Ние опитваме да влезем в Мали от Мавритания сега, и моите четири „Чопъра“ навлязоха на 50 километра навътре от границата. Но кажете ми, какво добро бихме могли да сторим на вашите хора?

Притиснат до стената, Джордино замълча.

— Държах се грубо. Моите извинения, полковник. Не знаех истинското положение на нещата.

Харгроув омекна.

— Разбирам вашата загриженост, но ако сега дадем възможност на малийците да ни разкрият, страхувам се, че шансовете за спасяване на вашите хора стават безпредметни.

Джордино почувства как стомахът му се сви на топка. Обърна се настрана и се загледа към пустинята. Пясъчната буря беше отминала и той отново забеляза от разстояние влаковете, спрени върху релсите.

Джордино погледна Харгроув.

— Колко човека са под ваше командване?

— Без да броим екипажите на чопърите, аз разполагам с 80 човека.

Очите на Джордино се разтвориха широко.

— Осемдесет човека срещу половината малийски военни сили?

— Да! — каза усмихнат Харгроув. — Но ние разполагаме с достатъчно ударна мощ, за да унищожим половината Западна Африка.

— Да предположим, че можете да пресечете пустинята до форт Фууро, без да бъдете засечени.

— Винаги съм готов да обсъдя един добър план.

— Разрешено ли е на някой от пътуващите за форт Фууро влакове да тръгне?

Харгроув поклати глава.

— Аз изпратих командира на една от групите да разузнае ситуацията. Той докладва, че съставите на влаковете са инструктирани по радиото да спрат на малийско-мавританската граница. На машиниста на първия влак му е наредено да спре и да чака разрешение от ръководството на жп съставите в завода.

— С какъв състав разполага малийският граничен пункт?

— Десет души охрана. Може би дванадесет.

— Можете ли да ги отстраните, преди да са успели да вдигнат тревога?

Харгроув механично прехвърли поглед към товарните вагони на влака. Загледа се в петте специални товарни вагона с брезентови покривала, които предпазваха новите коли, предназначени за форт Фууро, и към зданието на малийския граничен пост, преди да подхвърли на Джордино:

— Може ли Джон Уейн да язди кон?

— Можем да бъдем там за два часа и половина, най-много три.

Харгроув извади пурата от устата си. Беше съгласен.

— Мисля, че мога да приема вашето предложение. Генерал Казим никога не би очаквал моето подразделение да влезе нелегално в негова територия с влака.

— Качете хората във вагоните с товарни контейнери. Вашите „Чопъри“ могат да пътуват в специалните товарни вагони с покривала. Погледнато обективно, преди Казим да успее да проникне зад фасадата, ние ще имаме добрия шанс да евакуираме хората на полковник Левант и цивилните и да ги върнем в Мавритания.

Харгроув възприе плана на Джордино, но имаше известни колебания.

— Да предположим, че един от пилотите на Казим забележи влак, нарушил инструкциите, и реши да го бомбардира върху релсите.

— Самият Казим не би посмял да унищожи влак на Ив Масар без абсолютно доказателство, че той е отвлечен.

Харгроув замълча. Преценката на плана му се виждаше задоволителна. Беше необходимо да се бърза. Той реши да постави кариерата си на карта.

— Добре — каза Харгроув, — нека завъртим лентата.

Затех Казим не можеше да си намери място от раздражение, че загуби толкова хора срещу пикливия Левант и неговия малък отряд в стария форт на Чуждестранния легион. Той псуваше и ругаеше своите офицери истерично — като дете, на което му бяха взели играчките. В беса си той удари шамари на двама от тях в лицето и заповяда да бъдат разстреляни при втори подобен случай. Неговият началник-щаб полковник Чеик едва отвлече вниманието му. Овладей се, Казим се разпореди останалите войски бързо да се реорганизируют и да се подготвят за втори щурм.

Независимо от заповедите на Казим, полковник Манса отиде при войниците си, скара се и укори някои от офицерите за това, че голяма част от войниците се бяха разбягали при първата сериозно оказана им съпротива.

Въпреки че щеше да атакува форта от всички страни, Казим масира силите в колона. Това бе направено, с цел да не могат да се отклоняват войници извън строя. Генералът беше заповядал опашката

на колоната да стреля по всеки войник пред тях, който се опита да се отклони от нея. Девизът на Казим бе: „Борба или смърт“.

Към два часа следобед малийците бяха прегрупирани и очакваха сигнал за атака. При един поглед отблизо към смутените и изплашени войници всеки добър командир би се отказал от атаката. Казим не беше достатъчно обичан военачалник, за да се умре за него. Но когато виждаха безизходицата пред себе си и полуразрушения форт, войниците започнаха бавно да сменят страха от смъртта с гняв. Този път те мълчаливо си обещаха, че защитниците на форт Фуру трябва да намерят своите гробове.

56.

С невероятно безгрижие и безразличие към снайперните куршуми Пемброук-Смит седна на походното столче под жаркото слънце, наблюдавайки малийските формирвания, подготвящи се за нападение.

— Сигурен съм, че ни обкръжиха — съобщи той на Левант и Пит.

Серия сигнални ракети бяха изстреляни в небето — явен сигнал за нападение. Сега нямаше хитри забегки с прикриващ огън, както при първоначалния щурм. Малийските сили настъпваха по равната земя в смъртоносен поход. Пустинята отекна от гласовете на близо 2000 гърла.

Пит се чувстваше като актьор върху сцената на въртящ се театър, обкръжен от враждебна публика.

— Не се покрива точно с представата ни за тактика — каза той, стоейки до Левант и Пемброук-Смит, докато наблюдаваше плътната колона. — Но може би правят само трик.

Пемброук-Смит кимна.

— Казим използва хората си като парен валяк.

— Късмет, господа — каза Левант с тъжна усмивка, — може би ще се срещнем всички в ада.

— Няма да бъде по-горещо от тук! — върна шегата Пит.

Полковникът погледна към Пемброук-Смит.

— Разположи нашите групи, така че да отблъснат единичен фронтален щурм. След това им кажи да стрелят по собствена преценка.

Пемброук-Смит се здрависа с Пит и продължи от човек на човек. Левант зае неговото място в началото на оцелелия парапет, тъй като Пит се върна към малкия форт, който сам си бе издигнал. Куршумите вече летяха по останките от стените на форта и рикошираха от строшените камъни. Предният фланг на атакуващата армия бе широк 75 метра. С подкрепленията тя наброяваше 1100 човека. Казим я хвърли срещу тази страна на форта, за която беше преценил, че е най-

опасна според резултатите от предпоследната въздушна атака и унищожените танкове. Това бе северната стена с големия главен портал.

Хората от задните редици се успокояваха, че ще останат живи, докато влязат във форта, обаче тези отпред имаха по-различна представа. Никой от тях не очакваше, че ще прекоси отвореното пространство на смъртта и ще оцелее. Те знаеха, че няма да им бъде изказана благодарност от защитниците на форта или от техните собствени другари отзад.

Първият смут в нападателите започна да се усеща, тъй като няколко мъже във форта бяха открили огън. Малийците настъпваха в платна колона, като прегазваха телата на онези, които бяха паднали при първите изстрели. Нямахше спиране за тях този път. Те можеха да усетят кървавия мирис на победата.

Пит се целеше и стреляше на къси разстояния към настъпващата маса като в просъница. Цел и огън, цел и огън. След това зареждане и изпразване. Рутина. Това му изглеждаше безкрайно, макар че сигналът за атака беше дошъл само преди седем минути. Един минохвъргачен снаряд падна някъде зад него. Казим беше наредил бомбардировката да продължи, докато неговите водещи части влязат във форта. Пит усети, че шрапнелът мина над главата му, както и лекият полъх от преминаването. Малийците бяха съвсем близо.

Минохвъргачен снаряд след минохвъргачен снаряд падаха и предизвикваха огнени пламъци. След това пукотевицата затихна, тъй като части от първата колона бяха достигнали до разрушените камари камъни и преминаха през тях. Но тук те попаднаха под точния огън на защитниците. Тъй като нямаше къде да се крият и не можела да се върнат през грамадата от камъни, те станаха удобна мишена за хората на форта. Защитниците не пропускаха празна целта. Първата колона беше отблъсната на сто метра, втората достигна до сянката на форта. Всички се струпаха около северната стена. Войниците и техните офицери крещяха и падаха. Масираният огън не им помогна, но уцели някои от защитниците.

Нямаше съмнение, че те бяха много и така или иначе беше трудно отрядът на ООН да ги спре. Левант виждаше, че нещастieto се доближава с всеки изминал момент.

— Отблъснете ги! — нареди той по радиото. — Отблъснете ги обратно от стената!

Това изглеждаше невъзможно, но потокът от куршуми, изстрелван от отряда на ООН, изведнъж се увеличи. Водещата колона на малийците бе шокирана и спря. Пит хвърляше като обезумял граната след граната. Експлозиите предизвикаха хаос във вражеските редици. Малийците започнаха да отстъпват. Те не можеха да си представят, че малцина хора могат да се бият с такова настървение и ожесточеност.

Отрядът на ООН излезе от своите укрития, горящи от последното сражение, и се прегрупира, като образува нова линия на защита между руините на съборените бараки и офицерски общежития. Прахът и пушекът намаляваха видимостта. Постоянното изригване на снарядите беше оглушило войниците за крясъците на ранените. Ужасните загуби на малийците бяха достатъчни да сломят морала на всяка атакуваща сила. Но те продължаваха да настъпват към форта, защото знаеха, че така или иначе ще умрат. Временното спиране на тяхното настъпление бе предизвикано от убийството на първите няколко войника, прекрачили стената на форта.

Пемброук-Смит взе мерки няколкото ранени, които бе възможно да се спасят, да бъдат отнесени в арсенала. Само Пит и 12 души от отряда бяха все още способни да продължат борбата. Полковник Левант беше изчезнал. За последен път той беше забелязан да стреля от парапета, когато атакуващата орда нахлу през останките на северната врата. Разпознал Пит, Пемброук-Смит се засмя.

— Изглеждаш напълно здрав човек — каза той, кимайки към червените райета на полевия костюм на Пит, които се образуваха от лявото му рамо. Имаше също така и засъхнала рана по едната буза, получена от летящ камък.

— Ти също изглеждаш добре — отговори Пит, сочейки раната на бедрото му.

— Как си с амунициите?

Пит вдигна своя автомат и го постави на земята.

— Свършиха. Имам две гранати.

Пемброук-Смит му даде един вражески автомат.

— По-добре е да слезеш в арсенала. Колкото останаха от нас, трябва да се държат, докато ти можеш...

Той не можа да продължи и се загледа към земята.

— Ние ги ударихме лошо — каза Пит, докато Смит изваждаше пълнителя и броеше патроните в него. — Те са като побеснели кучета, желаещи реванш. Ще бъде трудно за всеки от нас, когото заловят все още жив.

— Жените и децата не могат да попаднат отново в ръцете на Казим.

— Те няма да страдат — обеща Пит.

Пемброук-Смит погледна към него, виждайки мъката в очите му.

— Довиждане, г-н Пит. Действително беше чест за мен да ви познавам.

Пит стисна ръката на капитана, когато усетиха огън зад гърбовете си.

— И аз също, капитане.

Пит се провря между останките от стълбата и влезе в арсенала. Хопър и ФеърUEDър го видяха и се втурнаха към него.

— Кой победи? — попита Хопър.

Пит поклати глава.

— Не ние.

— Няма смисъл да чакаме смъртта — каза ФеърUEDър. — По-добре е да се борим. Нямах ли някой излишен автомат в себе си?

Хопър даде на ФеърUEDър автоматичната пушка.

— Извинете, но освен моя автомат това е всичко, което имам. Горест има много оръжие и вие можете да си изберете някое от убитите малайци.

— Звучи добре — засмя се Хопър. Той потупа Пит по рамото. — Късмет, момчето ми. Погрижи се за Ева.

— Обещавам.

ФеърUEDър кимна.

— Хубаво е, че се запознахме с теб, стари приятелю.

След като те излязоха, за да се бият горе, една медичка се изправи от един ранен и махна на Пит.

— Как е положението? — попита тя.

— Да се приготвим за най-лошото — отговори Пит спокойно.

— Колко време можем да издържим?

— Капитан Пемброук-Смит и всичко, което остана от вашите хора, се подготвят за последна защита. Краят не може да бъде по-късно

от десет-петнадесет минути.

— Какво ще правим с тези бедни създания?

— Малийците няма да бъдат милостиви — отговори й Пит.

Очите на медичката се отвориха ужасено.

— Ще ги вземат затворници?

Той поклати глава.

— Нещата не изглеждат по този начин.

— А жените и децата?

Той не отговори, но болката, изписана на лицето му, й подсказа най-лошото. Тя направи смел опит да се усмихне.

— Тогава, както разбирам, онези от нас, които могат все още да дърпат спусъка, ще се избавят.

Пит я прегърна за момент. Тя се усмихна смело и се обърна да предаде тъжните новини на своите колеги. Преди Пит да може да стигне до мястото, където лежеше Ева, той бе спрял от френския инженер Луи Монто.

— Г-н Пит!

— Г-н Монто!

— Настъпи ли часът?

— Да, страхувам се, че приближава.

— Вашият автомат. Колко патрона съдържа?

— Десет, но аз имам още една пачка с четири.

— Ние се нуждаем само от единадесет, за жените и децата — прошепна Монто, като се опита да свали оръжието от рамото на Пит.

— Може да ви го дам, след като се погрижа за доктор Роджас — каза Пит.

Монто погледна нагоре, тъй като шумът от стрелбата горе се чуваше все по-близо и отекваше по стълбището.

— Няма да продължи дълго.

Пит се отдалечи и седна на каменния под до Ева. Тя се беше събудила и го гледаше с непогрешимо изражение на тревога и загриженост.

— Много си пребледнял. Ти си ранен.

Той се пошегува.

— Забравих да се отместя, когато една граната профуча край мен.

— Радвам се, че те виждам. Бях започнала да се чудя дали ще те видя отново.

— Надявам се, че ще имаш рокля и всичко останало за нашата дата — каза той, като пусна ръка около раменете ѝ и нежно я помилва. Без да го забележи, той свали автомата от колана и постави дулото на сантиметри до нейното дясно слепоочие.

— Искам ресторант и всичко останало — смутено каза тя. — Чуваш ли?

— Какво?

— Не съм сигурна — прозвуча като изсвирване.

Пит помисли, че това е от успокоителните, които ѝ бяха дали. Според него нямаше начин да се чуе странен шум от пукотевицата на огъня. Пръстът му стоеше на спусъка.

— Не чувам нищо — каза той.

— Не, не, чувам го отново.

Той се смути, тъй като тя отвори очи и се опита да стане. Наведе се да я целуне, държейки все още пръста си на спусъка на автомата. Ева се опита да надигне глава.

— Трябва да го чуваш.

— Довиждане, любима!

— Свирка на влак — каза тя възбудено. — Това е Ал. Той се е върнал.

Пит остави автомата и надигна глава към изхода на стълбището. Чу горе спорадична стрелба. Не свирка, а сигнал на дизелов локомотив!...

Джордино стоеше до машиниста и натискаше клаксона на дизеловия локомотив като полудял, докато влакът тракаше по релсите на път към мястото на сражението. Той се взираше непрекъснато към форта, който бе сега трудно разпознаваем след разрушенията и някак си по-широк, гледан от кабината на локомотива. Пълното опустошение и облаците черен дим, стигащи до небето, предизвикваха болка в сърцето му. По всичко изглеждаше, че спасителният отряд е твърде закъснял.

Харгроув наблюдаваше смаяно. Той не можеше да повярва, че някой може да оживее след такова разрушение. Почти всички парапети

бяха съборени. Крепостните валове бяха отнесени. От предната стена, където беше главният портал, не беше останало нищо, освен малка грамада от камъни. Той беше учуден от броя на пръснатите наоколо трупове из територията на форта и четирите изгорели танка.

— Господи, но те са водили адска битка — измърмори Харгроув.

Джордино опря дулото на пистолета си в слепоочието на машиниста.

— Натисни спирачките и спри това нещо. Сега!

Машинистът — французин, подмамен от „Масар Ентърпрайзиз“ за двойна заплата да напусне работата си на супербързия влак между Париж и Лион, натисна спирачките и спря влака точно между форта и полевата главна квартира на Казим.

С безупречна точност бойците от специалното подразделение на Харгроув слязоха едновременно от двете страни на влака. Едната група се включи незабавно в атака срещу главната полева квартира на Мали, поставяйки Казим и неговия щаб в цайтнот. Другата група започна щурм срещу малийската армия в гръб. Прикритието и на двете групи беше осъществено веднага от хеликоптерите „Апах“, които за две минути се издигнаха във въздуха и заеха позиции за стрелба с техните ракети. Хеликоптерите бяха скрити в специалните вагони с брезентови покривала.

Издаден отново във внезапна паника, Казим стоеше и не проумяваше как американските специални части са се промъкнали през границата под носа на неговия радарен екран. Той се държеше за стомаха, изпаднал в шок от невъзможността да окаже съпротива.

Полковниците Манса и Чеик хванаха Казим от двете страни и го измъкнаха от палатката на щабквартирата. Заедно с него те влязоха в командирската кола, а капитан Батута седна зад кормилото. Исмаил Йерли, изгубил тяхната любов, се присламчи сам до седалката на Батута.

— Да се измъкваме оттук! — извика Манса на Батута, докато той и Чеик седнаха от двете страни на Казим на задната седалка. — В името на Аллаха, карай, преди да са ни убили!

Батута нямаше по-голямо желание да умира, отколкото своите началници. Като оставиха хората си да се бият в собствения им капан,

офицерите нямаха задни мисли, че те ще напуснат бойното поле, за да спасят собствените си кожи. Уплашен извън нормалната логика, Батута форсира двигателя и включи колата на скорост. Тя забуксува в мекия пясък, без да помръдне. Панически Батута натискаше педала на газта. Двигателят изрева още веднъж, буксуването продължи, тъй като той действаше глупаво и некоординирано. Говорейки почти без глас, Казим изведнъж осъзна реалността и лицето му изразяваше ужас.

— Спасете ме! — викаше той. — Нареждам ви да ме спасите!

— Ти си глупак! — изкрещя Манса на Батута. — Намали газта или никога няма да излезем оттук!

— Опитвам се — отговори Батута, целият в пот.

Само Йерли седеше спокоен и приемаше съдбата си. Той поглеждаше през прозореца, като че ли виждаше смъртта да приближава в образа на висок, добре сложен мъж в американска защитна униформа.

Старши сержант Джейсън Расмусен от Парадайс Валей, Аризона, беше повел своя отряд от влака направо към главната полева квартира на Казим. Задачата му беше да прекъсне комуникациите, за да не могат малийците да алармират и да поискат въздушно подкрепление. Това беше най-бързата задача, която полковник Харгроув им бе поставил по време на брифинга, защото в противен случай всички щяха да станат пушечно месо, ако малийските изтребители ги засечаха, преди хеликоптерите им да са преминали мавританската граница.

След като хората от неговия отряд срещнаха слаба съпротива от обърканите малийски войници и успяха да прекъснат всички комуникации, Расмусен забеляза офицерската кола с крайчеца на очите си и започна да я преследва. Карайки след нея отзад, той забеляза три глави на задната седалка и две отпред. Първата му мисъл, когато видя колата да буксува, бе да вземе хората като заложници. Но след като тя се измъкна под носа му и увеличи скоростта си, той продължи да кара зад нея. Расмусен насочи своя автомат. Стреля по вратите и прозорците. Разхвърчаха се стъкла. След като той изпразни два пълнителя, колата започна да забавя ход, като че ли искаше да спре. Когато предпазливо се приближи, Расмусен видя, че шофьорът стоеше

полуизлегнато до единия прозорец на колата, докато другият офицер беше паднал от отворената врата по гръб на земята. Третият човек, седящ между двамата на задната седалка беше застинал, сякаш се намираще под хипноза. Очите му бяха безжизнени. Цивилният на предната седалка бе клюмнал настрани със спокойно изражение на лицето и широко отворени очи. Офицерът в средата в очите на Расмусен изглеждаше като фелдмаршал от комиксите. Куртката на неговата униформа беше окичена със златни ширити, сърма, почетни знаци, ордени и медали. Расмусен не можеше да повярва, че този човек беше командващ малийската армия. Той се наведе през отворената врата и помръдна тялото на убития. То клюмна и той видя отворите от два куршума, които бяха минали през врата му.

Старши сержантът опипа и останалите, за да разбере дали някой се нуждае от медицинска помощ. Всички имаха фатални рани. Расмусен нямаше представа, че бе изпълнил своята мисия далеч над очакванията.

Без преки заповеди от Казим или от неговия щаб не съществуваха други офицери, които да координират въздушните атаки и не съществуваше опасност за ново нападение. Неочаквано сержантът от Аризона беше променил облика на западноафриканската нация. С вестта за смъртта на Казим щяха да бъдат сменени старите лидери на Мали от нова политическа сила, подкрепяща демократичната реформа. Щеше да бъде съставено ново правителство. То нямаше да се поддава на манипулациите на международни мошеници от рода на Ив Масар.

Без да знае, че е променил хода на историята, Расмусен сложи автомата на рамото си и се отправи обратно, за да помогне на другите бойци от отряда.

Изминаха почти десет дни, преди генерал Казим да бъде погребан неоплакан в пустинята, до мястото където беше убит. Гробът му остана завинаги незнаен.

Пит изтича по стълбите на арсенала и се присъедини към оцелелите членове на отряда, които правеха своето последно укрепление в малък трап около подземния вход. Те го бяха обградили с барикади от събраните останки на парадния плац. Сред разрухата и смъртта все още се държаха, борейки се почти безнадеждно да спрат врага да влезе в арсенала и да отвлече цивилните и ранените, преди Джордино и американските специални части да са помогнали.

Озверена от яростната съпротива на защитниците, оредялата колона на малийските войници настъпваше и напираше, докато Пит, Пемброук-Смит, Хопър, Феърведър и дванадесетте командоси от отряда на ООН не помръдваха. Четиринадесет мъже устояваха на почти хиляда. Те стреляха към настъпващата маса, скриваха се за малко и отново като подземни демони излизаха и убиваха всичко, което се изправяше пред тях.

Стената от малийци се разцепи като Червено море пред Моисей и рухна от яростната атака, която разби техните редове. Те се пръснаха в разни посоки. Но не всички бяха завладени от инвалидна парализа. Някои от по-смелите коленичиха и стреляха в подвижните укрития. Четирима от отряда на ООН паднаха, но импулсът караше останалата част да настъпва и борбата стана ръкопашна.

Пит отблъсна с автомата си група от петима малийци, които паднаха пред него на земята. Те нямаше да бъдат погребани скоро, докато продължаваше тази безсмислена битка.

Лице в лице срещу стената от мъже, Пит изпразни пистолета си и след това го захвърли, преди да го ударят в тила и да падне на земята.

В същия момент рейнджърите на полковник Гюс Харгроув нахлуха във форта и откриха смъртоносен огън, който хвърли последните, нищо неподозиращи армейски части на Казим в пълно объркване. Съпротивата от страна на Пит и останалите изглеждаше сломена, когато смаяните малийци разбраха, че са нападнати в гръб. Всичката им храброст и решителност изчезна. По бойното поле не остана никой, но от форта не можеше да се избяга. Подчинявайки се

безмълвно, войниците на генерал Казим започнаха да хвърлят оръжията си и да се предават с вдигнати на тила ръце.

Интензивният огън бързо стана спорадичен и накрая утихна напълно. Странна тишина се въдвори във форта, когато хората на Харгроув започнаха да обикалят малийците и да ги разоръжават. Изглежда, това беше зловещ и вълнуващ момент за внезапния край на битката.

— Боже господи! — извика един от войниците на Харгроув, гледайки невероятното количество трупове, пръснати наоколо. Същото беше и във форта — огромен килим от мъртви и ранени. Никой не беше виждал толкова много мъртви на едно място.

Пит с мъка надигна тялото си и стъпи на един крак. Всичко го болеше. Той скъса ръкава си, за да привърже раненото си бедро и спре кръвотечението. След това погледна към Пемброук-Смит, който стоеше притихнал, с посивяло лице, изпитващ силна болка от няколкото рани по тялото му.

— Вие изглеждате по-зле от последния път, когато се видяхме! — каза Пит.

Капитанът изгледа от горе до долу Пит и по навик изгърси праха от рамото си.

— И вие няма да влезете в хотел „Савоя“, защото изглеждате като скитник.

Като че ли възкръснал от гроба, полковник Левант изскочи от развалините и се насочи към Пит и Пемброук-Смит, използвайки саморъчно направена патерица. Шлемът му го нямаше и лявата му ръка висеше неподвижна. Кракът му кървеше през обувката, явно личеше, че глезенът му беше ранен. Никой не очакваше, че ще го види жив. Пит и капитанът се здрависаха с него.

— Щастлив съм да ви видя, полковник — каза Пемброук-Смит. — Мислех, че ви е затиснала стената.

— Дойдох навреме — кимна Левант към Пит и се засмя. — Виждам, че още сте с нас, г-н Пит.

— Черен гологан не се губи.

Лицето на Левант се оживи, когато забеляза няколко човека от своя отряд, идващи да го поздравят.

— Те ни поразредиха малко, както и ние тях — измърмори Пит.

Левант видя Харгроув и неговите хора, придружавани от Джордино и Стейнхолм. Той застана мирно и се обърна към Пемброук-Смит.

— Стройте хората, капитане!

Пемброук-Смит беше затруднен да направи това, но събра останките от отряда на ООН.

— Така, момчета! — Той се смути, като видя как една жена ефрейтор прикрепяше висок сержант. — И момичета! Застанете в редица.

Харгроув спря пред Левант и двамата полковници се поздравиха. Американецът се смути, като видя малкото хора, които се бяха били срещу толкова много. Останките от международния отряд за бързо реагиране стояха горди, изправени. Те изглеждаха като статуи и целите бяха покрити с прах. Очите им бяха подпухнали и зачервени, а лицата — измъчени. Всички мъже бяха брадясали. Униформите им бяха мръсни и разкъсани. Някои носеха превръзки, пропити с кръв, но сега стояха изправени и непобедими.

— Полковник Джейсън Харгроув — представи се той — от специалните сили на САЩ.

— Полковник Марсел Левант, отряд за бързо реагиране към ООН.

— Дълбоко съжалявам — каза Харгроув, — че не можахме да пристигнем по-рано.

Левант го прекъсна.

— Истинско чудо е, че все пак сте тук.

— Преувеличавате, полковник! — Харгроув хвърли поглед върху развалините. След това погледна отново Левант и строените бойци зад тях. По лицето му се изписа учудване. — Това ли сте всички?

— Да, това е всичко, което остана от моя отряд.

— А колко бяхте в началото?

— Четиридесет човека.

Харгроув отново поздрави Левант.

— Моите поздравления за славната защита! Никога не съм виждал подобно нещо.

— Имаме ранени в подземния арсенал на форта — информира Левант.

— Казано ми беше, че вие конвоирате също така жени и деца.

— Те са долу с моите ранени.

Харгроув рязко се обърна и извика на своите офицери:

— Доведете тук нашите медици и се погрижете за тези хора. Изнесете онези отдолу и ги евакуирайте на транспортните „Чопъри“ възможно най-бързо. Малийските въздушни сили могат да ни изненадат.

Джордино отиде до Пит, който стоеше подпрян на едната си страна, и го прегърна.

— Мисля, че този път, стари приятелю, няма да имат нужда от теб.

Пит се опита да се усмихне въпреки умората и парещата болка от забития куршум в бедрото му.

— Само дяволът и аз не можем да се съобразим с времето.

— Съжалявам, че не можах да ускоря шоуто с два часа по-рано — пошегува се Джордино.

— Никой не ви очакваше с влак.

— Харгроув не можеше да рискува да лети през деня със своите „Чопъри“, за да не го засече радарният екран на Казим.

Пит погледна нагоре и видя един „Апах“, който кръжеше над форта.

— Вие направихте всичко без засечка — каза той. — Това е важното.

Джордино погледна предпазливо Пит в очите.

— Ева?

— Жива е, но лошо ранена. Благодаря на теб и на твоя клаксон, защото щеше да е мъртва след две секунди.

— Щяха да я застрелят войниците на Казим? — попита Джордино с любопитство.

— Не, щях да я застрелям аз! — Преди Джордино да може да отговори, Пит посочи входа на арсенала. — Хайде, тя ще бъде щастлива да види лицето на Квазимодо.

Джордино потръпна при вида на ранените с техните окървавени превръзки, лежащи натъпкани на каменния под. Беше изненадан от разрушенията, причинени от падналите камъни от тавана. Но онова, което най-много го впечатли, беше невероятната тишина. Никой от ранените не издаваше звук, никой не молеше за помощ. Никой не се

опитваше да разговаря. Децата плахо го погледнаха, сковани напълно след толкова часове на страх.

След това плахо един по един ранените започнаха да викат и аплодират, виждайки в Джордино един от спасителите на своя живот. Пит беше смутен от всичко това. Той никога не беше виждал Джордино като обект на толкова много поздравления от страна на мъжете и на толкова много прегръдки и целувки от страна на жените, сякаш бе дълго отсъствал любовник.

Джордино пристъпи към Ева и тя повдигна глава и се усмихна:

— Ал... О, Ал, знаех, че ще се върнеш!

Той клекна до нея, като внимаваше да не докосне нараненото ѝ тяло, и я хвана за ръката.

— Ти не знаеш колко се радвам да видя теб и Дърк, че още дишате.

— Ние изкарахме почти едно парти — каза тя храбро. — Жалко е, че го изпусна.

— Бяха ме пратили за лед.

Ева погледна към другите измъчени около нея.

— Не може ли да се направи нещо за тях?

— Медиците от специалните сили са на път — обясни Пит. — Всички ще бъдат евакуирани колкото се може по-бързо.

След още няколко минути разговор се появиха високите, стройни рейнджъри и започнаха внимателно да изнасят децата и да помагат на майките им навън в очакване на транспортния хеликоптер, който щеше да кацне на парадния плац. Рейнджърите медици помагаха на медиците от ООН и заедно извършваха евакуацията на ранените. Джордино получи носилка и заедно с Пит от другия край нежно изнесоха Ева под яркото следобедно слънце.

— Никога не съм си и помисляла да кажа, че горещината на пустинята ми действа добре — промълви тя.

Двама рейнджъри застанаха до вратата на хеликоптера.

— Ще я поемем оттук — каза единият.

— Сложете я в първа класа — усмихна се Пит на мъжете. — Тя е много специална дама.

— Ева! — прогърмя един глас от вътрешността на хеликоптера.

Доктор Хопър седеше в една носилка, привързан през кръста, и с друга превръзка, която закриваше половината му лице.

— Нека се надяваме, че този полет ще ни отведе в желаната посока, за разлика от последния.

— Здравей, Док — каза Пит. — Радвам се, че заминаваш.

— Повалих четирима нападатели, преди да ме засегне ръчната граната.

— ФеърUEDър? — попита Пит, защото не виждаше британеца.

Хопър поклати тъжно глава.

— Той не се измъкна.

Пит и Джордино помогнаха на рейнджърите да завържат носилката на Ева до тази на Хопър. След това Пит оправи косата ѝ с ръце.

— Оставям те в добрата компания на Док.

Тя погледна Пит, желаейки с цялото си сърце да я вземе в ръцете си.

— Няма ли да дойдеш?

— Не с този курс.

— Но ти имаш нужда от медицинска помощ! — протестира тя.

— Аз имам някои недовършени работи.

— Ти не можеш да останеш в Мали — прекъсна го тя, — и не трябва след всичко, което се случи.

— Ал и аз дойдохме в Западна Африка да свършим определена работа. Тя още не е завършена.

— Това край ли е за нас? — попита тя с треперещ глас.

— Не, нищо не е свършило.

— Кога ще те видя отново?

— Много скоро, ако всичко свърши добре! — каза той искрено.

Тя вдигна ръка, очите ѝ се напълниха със сълзи. След това го целуна нежно по устата.

— Моля те, побързай!

Пит и Джордино се дръпнаха назад, тъй като пилотът на хеликоптера завъртя перката и машината се отлепи от земята, вдигайки прах наоколо. Те наблюдаваха „Чопъра“, докато се издигне над разрушените стени и поеме курс на запад. След това Джордино се обърна към Пит и посочи раните му.

— По-добре е за теб да ги превържем и почистим, ако искаш да вършим някаква работа.

Пит настоя да почакаат, докато по-сериозно ранените бъдат обработени, преди да позволи на медика да извади шрапнела от лявото му рамо, да го превърже, както и да почисти раната на бедрото. След като свършиха, лекарят му постави две инжекции, — едната против инфекция, другата против болка. После Пит и Джордино си взеха довиждане с Левант и Пемброук-Смит, както и с останалите членове на отряда, преди да ги качат в хеликоптера.

— Няма ли да дойдете с нас? — попита Левант.

— Не трябва да допуснем да избяга човекът, който стои зад цялото това безсмислено клане — отговори Пит.

— Ив Масар?

Пит кимна мълчаливо.

— Желая ви късмет. — Той им стисна ръцете. — Господа, не мога да измисля нищо повече, освен да ви благодаря най-сърдечно.

— Приятно пътуване, полковник — каза Джордино с весела усмивка. — Обаждайте ни се понякога.

— Надявам се, че ще ви дадат медал — каза Пит — и ще ви произведат генерал. Никой не го заслужава повече.

Левант гледеше развалините, сякаш търсеше нещо — може би мъжете от неговия отряд, които останаха затрупани под камъните.

— Надявам се, че жертвите, дадени от двете страни, бяха ужасната цена за тези, които останаха живи.

Пит въздъхна тежко.

— Смъртта се оценява в скръбта и се измерва единствено с дълбочината на гроба.

Пемброук-Смит стоеше изправен, спокоен, гледаше усмихнат със своето привлекателно лице.

— Мръсен, но хубав спорт. Трябва всички да се съберем заедно и да направим същото, ако се наложи някой път.

— Събитията не се повтарят — намеси се Джордино.

— Ако някога се срещнем в Лондон — каза Пемброук-Смит непринудено, — ще ви запозная с най-привлекателните момичета, които си падат по американците.

— Може ли да дойдем с вашето „Бентли“? — попита Пит.

— Откъде знаете, че карам „Бентли“? — върна въпроса Пемброук-Смит изненадано.

— Понякога улучвам.

Те се обърнаха, без да хвърлят прощален поглед, когато хеликоптерът с последните хора от отряда на ООН пое курс към Мавритания и свободата. Един млад чернокож лейтенант пресече пътя им и им махна да спрат.

— Извинете ме, господа Пит и Джордино?

Пит кимна.

— Ние сме.

— Полковник Харгроув ви вика в главната квартира на малийците зад железопътната линия.

Тъй като Джордино познаваше добре своя приятел, той му предложи да се хване за рамото му, за да може да върви през пясъка, стискайки зъби от болка.

Палатките, които представляваха бившия полеви щаб на Казим, бяха просторни и добре поддържани. Полковник Харгроув беше в главната палатка, облегал на масата и изучаваше военните комуникационни кодове на Казим, когато те влязоха. Пурата беше между устните му. Без да поздрави, той попита:

— Знаете ли как изглежда Затеб Казим?

— Срещали сме го — отговори Пит.

— Можете ли да го идентифицирате?

— Вероятно.

Харгроув се изправи и излезе от палатката.

— Да вървим навън! — Той ги поведе през къса отсечка към една простреляна кола. Хвърли пурата си в пясъка. — Ще познаете ли някой от тези клоуни?

Пит погледна във вътрешността на колата. Ята мухи бяха налетели по окървавените тела. Той се обърна към Джордино, който също наблюдаваше от другата страна. Джордино просто кимна. Пит се обърна към Харгроув.

— Този в средата е генерал Казим.

— Сигурен ли сте? — попита полковникът.

— Абсолютно — каза Пит.

— А останалите трябва да са високопоставени членове от неговия щаб — допълни Джордино.

— Поздравления, полковник. Сега всичко, което трябва да направите, е да съобщите на малийското правителство, че сте

задържали генерала и ще го държите като заложник, докато преминете безопасно границата на Мавритания.

Харгроув погледна към Пит.

— Но човекът е труп!

— Кой знае това? Естествено, не неговите подчинени в малийските секретни служби.

Харгроув хвърли пурата си и я зарови в пясъка. Погледна към няколкото стотици оцелели от армията на Казим, струпани в кръг и пазени от неговите американски рейнджъри.

— Не виждам причина защо това съобщение да не влезе в работа.

— Ще наредя на моя офицер от разузнаването да предаде съобщението, докато ние излитаме с евакуираните.

— Тъй като нямате повече работа тук, ще ви помоля за нещо.

— И това е?

— Услуга.

— Какво точно трябва да направя за вас?

Пит се засмя и погледна Харгроув, който беше с половин глава по-нисък от него.

— Един от вашите „Апахи“, полковник. Искам да го заема с няколко от вашите мъже за няколко часа.

58.

След като съобщи на високопоставените власти на Мали лъжата, че Казим е негов заложник, Харгроув беше спокоен, че няма да последва никакво военно действие срещу него, докато евакуира своята част. Освободен от съмненията и съпътстващото го напрежение, той можеше да бъде сигурен за крайния етап на своята освободителна мисия. Полковникът също така съвсем се развесели, когато кукленият президент на Мали го помоли да екзекутира генерал Казим.

Но Харгроув нямаше представа как ще осигури един персонален хеликоптер „Сикорски Н-76 Ийгъл“, екипаж и още шест от своите рейнджъри, без да преодолее бариерата на обиграните бюрократи. Единственото, което можеше да направи по молба на Пит, беше да изпрати официално запитване до Специалното оперативно командване във Флорида чрез комуникационната система на Казим, сигурен, че началниците му ще се изсмеят.

Той онемя, когато отговорът пристигна почти незабавно. Не само че молбата беше уважена, но беше одобрена с президентска заповед.

Харгроув каза язвително на Пит:

— Трябва да имате високопоставени приятели.

— Аз не съм безгрижен турист — отвърна Пит, като едва сдържаше задоволството в гласа си. — На вас не ви е казано, но има далеч по-важна задача за изпълняване, отколкото нелегалната спасителна операция.

— Вероятно е така! — въздъхна Харгроув. — За колко време искате моите хора и „Чопъра“?

— За два часа.

— И след това?

— Ако всичко е съгласно плана ми, ще ви го върна заедно с вашите хора и екипажа.

— А вие и Джордино?

— Ще поостанем.

— Няма да ви питам защо — каза полковникът, клатейки глава. — Цялата тази операция е пълна загадка за мен.

— Чували ли сте за военна операция, която не се е състояла? — каза Пит сериозно. — Това, което направихте днес, има голям ефект, който трудно може да си представите.

Харгроув повдигна въпросително вежди.

— Да си призная, едва ли разбирам за какво говорите.

— За използването на един почтен метод на разкриване на държавна тайна — каза бавно Пит. — Ще прочетете за това в утрешните вестници.

След двадесеткилометрово летене до едно изоставено селище, откъдето взеха проби замърсена вода от един кладенец, Пит каза на пилота на хеликоптера да лети към завода за преработка на радиоактивни отпадъци във форт Фуру.

— Нека охраната види добре вашето въоръжение — каза Пит на пилота. — Но се пазете да не стрелят от земята.

— Служебният хеликоптер на Масар е на пътечката за кацане с въртящо се витло — забеляза Джордино. — Трябва да се готви за отпътуване.

— Масар може да не е получил съобщение за крайния резултат от битката — каза Пит, — но той е достатъчно прозорлив, за да разбере, че нещо не е наред.

— Кофти, ще трябва да си анулира полета! — подхвърли шеговито Джордино.

— Няма признаци за стрелба от земята — съобщи пилотът на Пит.

— Добре, да кацнем на пътечката за приземяване, нали? — попита един добре сложен сержант.

— Сега, когато охраната е здравата впечатлена, Ал и аз можем да се спуснем отгук. Задръжте машината над местността около двадесет минути, за да не му се прииска на някой глупак да се съпротивлява. И попречете на този хеликоптер на земята, ако се опита да излети. След това, като ви подам сигнал, се върнете при отряда на Харгроув.

— Цяла делегация е организираща посрещането ви! — каза пилотът сочейки пътечката за приземяване.

— Ай, ай! — възкликна Джордино, мижейки на яркото слънце. — Прилича на нашия стар приятел, капитан Брюнон.

— И неговата шайка разбойници — допълни Пит. Той потупа пилота по рамото. — Дръжте ги на мушката, докато ви махнем с ръка.

Пилотът застана на половин метър от земята, държейки охраната на прицел. Джордино скочи леко на бетонната пътечка и след това помогна на Пит да стъпи на земята заради ранения му крак. Те тръгнаха към Брюнон, който настръхна, когато ги позна, и замръзна от учудване.

— Не очаквах да видя вас двамата отново! — каза Брюнон.

— Обзалагам се, че е така! — измърмори заядливо Джордино.

Пит се взираше упорито в Брюнон и прочете нещо в очите му, което Джордино пропусна — някакъв израз на облекчение въпреки гнева или страха.

— Вие изглеждате почти щастлив, че ни виждате.

— И съм. Защото ми беше казано, че никой досега не се е спасявал от Тебеца.

— Вие ли изпратихте инженерите проектантите и техните жени и деца там?

Брюнон поклати отрицателно глава.

— Не. Тази нелепа история се беше случила седмица, преди да пристигна.

— Но вие знаете за тяхното затворничество?

— Аз чух само слухове. Опитах се да проуча въпроса, но г-н Масар спусна завесата на секретност около случая. Всеки свързан с провинение изчезваше от обекта.

— Навярно той им режеше гърлата, за да мълчат — каза Джордино.

— Вие не сте ли по-различен от Масар? — попита Пит.

— Този човек е свиня и крадец! — отсече злобно Брюнон. — Бих могъл да ви разкажа такива неща за този завод...

— Вече ги знаем! — прекъсна го Пит. — Защо не напуснете и си заминете вкъщи?

Брюнон погледна към Пит.

— Онези, които напускат „Масар Ентърпрайзиз“, след седмица ги погребват. Аз имам жена и пет деца.

Малко или много, Пит доби усещането, че може да вярва на Брюнон. Сътрудничеството с капитана можеше да се окаже ценно.

— От този момент вие не сте повече служител на Ив Масар. Вие ще работите за „Пит и Джордино Индъстрис“.

Брюнон се замисли върху предложението на Пит по-скоро като фактическо състояние за определено време, погледна към хеликоптера, разполагащ с бойна мощ, която можеше да унищожи половината завод и след това към откритите и вдъхващи доверие очи на Пит и Джордино.

— Считайте ме за постъпил при вас.

— А вашата лична охрана?

За първи път Брюнон се засмя.

— Хората ми са лоялни към мен. Те мразят Масар толкова много, колкото и аз, и няма да протестираат за смяната на работодателя си.

— Подкрепете тяхната лоялност, като им кажете, че ще им се плаща двойно.

— А аз?

— Изиграйте правилно картите си — каза Пит — и вие ще бъдете следващият генерален директор на това предприятие.

— Аха, първокласен стимул! Можете да разчитате на моето сътрудничество изцяло.

— Какво искате от мен да направя?

Пит посочи административното здание.

— Първо ни заведете при Масар, за да му връчим уволнението.

Брюнон внезапно се смути.

— Забравихте ли генерал Казим? Той и Масар са партньори. Генералът няма да остане със скръстени ръце и да се оттегли от завода без борба.

— Генерал Затеб Казим не е повече проблем — увери го Пит.

— Как е възможно? Какво е настоящото му положение?

— Положение? — отговори Джордино с шеговит тон. — Последният път, когато беше видян, върху него кацаха мухи.

Масар седеше зад масивното си бюро, както винаги елегантен. Наблюдателните му сини очи изразиха изненада от появяването на Пит и Джордино, която по-скоро можеше да бъде наречена неудобство. Верен стоеше зад него изправен, с намръщено лице.

— Като античните чудовища от гръцката митология, вие никога не преставате да ми вадите душата — каза философски Масар. — Вие дори изглеждате като излезли от оня свят.

На стената зад бюрото висеше голямо старинно огледало, поставено в барокова рамка. Пит гледаше в него и можеше да наблюдава как Масар прави старателна преценка на вида им. Беше пълна противоположност на Джордино — с мръсна и дрипава униформа, с превръзки на рамото и на крака, просмукани от кръв. Ако беше излязъл на улицата, хората щяха да го помислят за бездомна жертва на току-що привършила война и биха му оказали помощ.

— Привиденията на мъртвите, които смуцават живите — това сме ние — риторично отвърна Пит. — Ние идваме да ви накажем за вашите дяволски прегрешения.

— Спестете ми черния хумор — каза Масар. — Какво искате.

— Заводът за преработка на отпадъци във форт Фуру като начало.

— Искате завода? — каза той, сякаш това му се случваше всеки ден. — Тогава аз трябва да приема вашите нагли твърдения, че генерал Казим се е провалил при залавянето на избягалите от Тебеца.

— Ако става въпрос за семействата, които бяхте изпратили там, да. Докато ние разговаряме, те вече пътуват към свободата благодарение на жертвите, дадени от специалния отряд на ООН и пристигналия навреме отряд на американските оперативни сили. Когато задържаните пристигнат във Франция, те ще огласят вашите престъпни деяния. Убийствата и нечовешките мъчения във вашата златна мина, вашите нелегални дъмпинг операции с радиоактивни отпадъци, причинили смъртта на хиляди хора в пустинята са достатъчни доказателства, за да ви обявят за престъпник номер едно на планетата.

— Моите приятели във Франция ще ме закрилят — каза Масар.

— Не се позовавайте на вашите връзки с високопоставени лица във френското правителство. Престъпленията ви ще станат публично достояние и никой няма да иска да чуе за вас. Следва углавно дело и край — към Дяволския остров или там, където французите изпращат днес криминалните си престъпници.

Верен се хвана за облегалката на креслото на Масар.

— Г-н Масар никога няма да допусне дело или да го пратят в затвора. Той е твърде могъщ. Прекалено много световни лидери се нуждаят от него.

— От джоба му, искате да кажете — забеляза Джордино, пристъпвайки към бара, за да вземе бутилка минерална вода.

— Аз съм недосегаем за дълго и оставам в Мали. Най-лесно ми е да продължа да управлявам „Масар Ентърпрайзиз“ оттук.

— Страхувам се, че няма да е възможно — каза Пит, притискайки жертвата. — Особено след заслужената смърт на генерал Казим.

Масар се загледа в Пит, устата му увисна.

— Казим мъртъв?

— Заедно със своя щаб и половината си армия.

Тогава Масар се обърна към Брюнон.

— А вие, капитане? Вие и вашата лична охрана оставате ли с мен?

Брюнон поклати бавно глава.

— Не, г-не, в светлината на последните събития аз реших да приема по-привлекателното предложение на г-н Пит.

Масар въздъхна дълбоко.

— Защо толкова настоявате да имате контрол върху завода? — попита той Пит.

— За да го преустроя и да се опитам да поправа екологичните вреди, които сте нанесли.

— Малийците никога няма да разрешат на външен човек да поеме контрола.

— О, аз мисля, че правителството ще се съгласи, ако неговата страна получи цялата печалба от работата. Тъй като Мали е една от най-бедните страни в света, няма начин да откаже.

— Вие искате да превърнете най-модерния в света завод за преработка на ядрени отпадъци в свърталище на варвари, които ще го изравнят със земята? Ще загубите всичко!

— Да не мислите, че ще се подхлъзна във вашето благо с внушения? Съжалявам, Масар, някои от нас не се ръководят само от лакомия.

— Вие сте идиот, Пит — каза Масар, ставайки от бюрото си.

— Седнете. Вие не сте чули най-добрата част от нашата сделка.

— Какво още може да искате, освен контрола на форт Фуруо?

— В бъдеще да се скриете на Великденските острови.

— За какво говорите? — попита ядосано Масар.

— Милионите, може би милиардите ликвиден капитал, който сте натрупали през годините от вашите тъмни и безчестни манипулации в бизнеса. Очевидна истина е, че не вярвате на финансовите институции или не се съобразявате с обикновената практика на инвестиции, дори вашите пари да изтекат в Гранд Каньон или в Чанъл Айлъндс. Бихте могли да се пенсионирате много отдавна и да се радвате на охолен живот, като инвестирате в картини, стари автомобили или вили в Италия. Или още по-добре, ако станете филантроп и инвестирате в благотворителни цели. Но лакомията ражда лакомия. Вие не можете да се разделите с вашите печалби. Няма значение колко трупате. То никога не е достатъчно. Вие сте твърде болен, за да живеете като нормален човек. Това, което няма да запазите в „Масар Ентърпрайзиз“, ще скриете някъде на тихоокеанските острови — Таити, Мурора или Бора. Допускам, че в едни от най-малко населените острови във веригата. Близо ли съм до истината, Масар?

Той не отговори, за да не се издаде колко близо беше Пит до истината.

— Това е сделка — продължи Пит. — В замяна на това, че ни предоставяте контрола върху завода и ни кажете къде криете вашите нелегално натрупани печалби, аз ще ви разреша да се качите на борда на вашия хеликоптер заедно с вашата машина Верен и да заминете където пожелаете.

— Вие сте идиот! — каза язвително Верен. — Вие нямате нито власт, нито сила, за да изнудите г-н Масар.

Незабелязано от другите Джордино стоеше зад бара и говореше тихо по малък радиопредавател. Разпределението на времето беше почти перфектно. Само след няколко секунди хеликоптерът „Ийгъл“ застана от външната страна на прозореца на кабинета, висейки във въздуха, готов всеки момент да превърне кабинета на Масар на пух и прах.

Пит кимна към висящия хеликоптер.

— Власт не, но сила да!

Масар се засмя. Той не беше човек, който можеше да бъде победен без борба. Изглежда, не изпитваше никакъв страх. Облегна се на бюрото си и каза:

— Вземете завода, както пожелаете. Без деспотична подкрепа, като тази на генерал Казим, глупавото правителство ще разруши

всичко и ще превърне завода в запустяло бунище, както става с всяка друга западна технология, построена в тази забравена от бога пустош. Аз имам други заводи и други компании, с които ще заместя този завод.

— Може би наполовина приключихме с нашата работа — каза хладнокръвно Джордино.

— Колкото до богатството ми, не си хабете труда. Каквото е мое, е мое. Вие сте прави за това, че ще бъда на някой остров в Тихия океан. Но вие и милиони други могат да го търсят хиляди години и никога да не го открият.

Пит се обърна към Брюнон.

— Остават още няколко часа от горещото следобедно време. Моля, запушете устата на г-н Масар и го съблечете. След това го вържете за ръцете и краката и го проснете на земята. Оставете го там.

Това подежда зле на Масар. Той не можеше да си представи, че ще се отнесат с него брутално — така, както той правеше с другите.

— Вие не можете да постъпите така с Ив Масар — каза той умолително. — За бога, вие не...

Думите му пресекнаха, тъй като Пит го хвана отзад за главата.

— Танто за кукуругу, приятел. Било, каквото било.

Масар не каза нито дума. Остана известно време там неподвижен, лицето му смени омразата със страх. Той гледаше Пит и разбра, че няма шега. Американецът действаше хладнокръвно и без емоции. Бавно той съблече дрехите му, докато го остави съвсем гол.

— Капитан Брюнон — каза Пит, — изпълнете дълга си.

— С удоволствие, г-не! — отвърна Брюнон с явна охота.

След като запушиха устата на Масар и го вързаха здраво за ръцете и краката, те го поставиха на земята извън административната сграда, под палецото слънце на Сахара.

Пит кимна на Джордино.

— Предай моите благодарности на хората в „Чопъра“ и им кажи да се връщат при полковник Харгроув.

След като получи съобщението, пилотът на хеликоптера се издигна и отлетя към мястото на бойното поле. Сега те бяха сами и разчитаха единствено на собствената си находчивост.

Джордино погледна надолу към Масар, и след това към Пит с любопитство.

— Защо му запуши устата? — попита той.

Пит се засмя.

— Ако ти се печеше на слънцето, колко би предложил на Брюнон и хората му да те освободят?

— Няколко милиона или повече — отговори Джордино, радвайки се на находчивостта на приятеля си. — Или още повече. Наистина ли вярваш, че той ще проговори?

Пит поклати глава.

— Не. Масар ще понесе мъките от изтезанието и по-скоро ще отиде в ада, но няма да разкрие къде държи богатството си.

— Но ако той не каже, кой ще го направи?

— Неговият най-близък приятел и послушник — каза Пит, сочейки Верен.

— По дяволите, не зная! — Гласът на Верен прозвуча отчаяно.

— О, мисля, че знаете. Може би не точното място, но вие можете да ни покажете пътя.

Мигането на очите и уплашеното му държание показваха достатъчно ясно, че Верен знае тайната.

— Няма да ви кажа нищо, дори и да знаех.

— Ал, докато аз се занимавам с кабинета на Масар и се поровя тук и там, защо не придружиш нашия приятел до някоя празна стая и го попритиснеш да ни направи скица на мястото, където Масар крие парите си?

— Звучи ми добре — каза Джордино. — Ще се поупражнявам във вадене на зъби без упойка.

59.

Два часа по-късно, след като си беше взел душ и беше поотпочинал, Пит се почувства отново човек. Неприятната миризма от раните беше изчезнала. Той седеше зад бюрото на Масар в копринен халат, поне два размера по-малък от неговия. Беше го открил в банята, където имаше достатъчно дрехи, за да се открие магазин за мъжка конфекция. Той се беше заровил в папките на бюрото, изучавайки различните документи и архива, когато Джордино нахълта в стаята с пребледнелия от страх Верен пред себе си.

— Вие двамата поговорихте ли си добре? — попита Пит.

— Удивително е какъв добър събеседник може да бъде Верен в приятна компания! — потвърди Джордино.

Верен се оглеждаше наоколо с див, блуждаещ поглед, сякаш беше загубил всякакъв контакт с реалността. Той бавно въртеше главата си наляво-надясно, като че ли искаше да прогони мъглата пред себе си. Изглеждаше на границата на нервен припадък.

Пит изучаваше Верен с любопитство.

— Какво направи с него? — обърна се той към Джордино. — Не прилича на себе си.

— Както казах, ние имахме хубав разговор. През цялото време му описвах на живо как ще го накълцам милиметър по милиметър.

— Това ли е всичко?

— Той има богато въображение. Не ми се наложи да го докосна с ръка.

— Той описа ли ти островното скривалище на Масар?

— Ти правилно предположи, че островът ще бъде френски. Той е почти 5000 километра североизточно от Таити и 2000 югозападно от Мексико.

— Не знам френски остров в Тихия океан на такова разстояние от Мексико.

— През 1979 година Франция поема пряката администрация на един атол, наречен остров Клипертон, открит от английския пират Джон Клипертон през 1705 година. Според Верен територията на

острова е само пет квадратни километра и най-високата му точка е 21 метра над морското равнище.

— Някакво население?

Джордино поклати глава.

— Не, освен ако не се броят няколкото диви прасета. Верен казва, че единствената останка от човешка дейност е една изоставена лятна къща от 18 век.

— Лятна къща? — произнесе бавно Пит. — Само изкусен и хитър пират като Масар може да измисли укриването на съкровище близо до лятна къща на ненаселен остров в средата на океана.

— Верен съжالياва, че не знае точното място.

— Когато г-н Масар закотвяше яхтата си до острова — обади се Верен, — той винаги вземаше лодка до брега нощем, така че никой да не може да го проследи.

Пит погледна Джордино.

— Мислиш ли, че казва истината?

— Да, кълна се в бога — умоляваше Верен.

— Възможно е, той е роден талантлив разказвач — каза Джордино.

— Казвам истината! — Гласът на Верен прозвуча като плач на дете. — О, господи, не искам да ме мъчите, не издържам на болка.

Джордино погледна лукаво към Верен.

— Или може би той е истински надарен актьор?

Верен погледна безпомощно.

— Какво да направя, за да ми повярвате?

— Ще ме убедите, когато ми кажете всичко за вашия шеф. Дайте ми неговите записки, имената на неговите жертви, датите на всяка сделка от неговия мръсен бизнес. Опишете цялата организация на нелегалните сделки.

— Ако направя това, той ще ме убие — изхлипа Верен уплашено.

— Той няма да те докосне.

— Не вярвам! Вие не знаете каква власт притежава.

— Мисля, че имам представа.

— Масар не може да ти направи наполовина на това, което мога аз — каза решително Джордино.

Верен се свлече на стола, гледайки към Джордино, плувнал в пот, с широко разтворени от страх очи, в които проблясваше последната искрица надежда... Тези хора бяха свалили от неговия шеф цялото му величие и арогантност. Ако имаше шанс да спаси живота си, той знаеше, че трябва да избира.

— Ще направя каквото искате — промълви тихо Верен.

— Нека го чуя отново — настоя Пит.

— Пълната информация за „Масар Ентърпрайзиз“, която ще ви предоставя за разследване.

— Това включва и скритата информация за нелегалната дейност.

— Ще ви предоставя всичко, което е на хартия или е компютризирано.

Настъпи кратка тишина. Пит погледна през прозореца към Масар. Дори от това разстояние той забеляза как бялата му кожа беше станала червена. Стана от бюрото и сложи ръка на рамото на Джордино.

— Ал, това е твоя работа. Отделете всяко доказателство, което намерите.

Джордино сложи ръка на рамото на Верен.

— Дватама ще имаме приятно занимание.

— Открийте имената на хората, които Масар е пратил да работят в мината или са били убити. Това първо.

— Имаш някакво особено основание за това? — попита Джордино с любопитство.

— Когато сме готови да тръгнем за остров Клипертон и откритите доказателства са достатъчни, бих искал да създам организация по оползотворяването на скритото богатство на Масар. Ще се платят обезщетения на оцелелите семейства за убитите от Масар техни близки.

— Г-н Масар никога няма да допусне това! — измърмори Верен дрезгаво.

— Кажете го на нашия знаменит разбойник! — каза Пит. — Мисля, че той се пече във фурната достатъчно дълго.

Предната страна от тялото на Масар бе червена като рак. Той беше изпаднал в мъчителна агония, кожата му се беше изприщила. До

следващата сутрин щеше да започне да се бели на големи ивици. Стоеше безпомощен и неподвижен между Брюнон и двама бездушни пазачи, устните му бяха опънати като на озъбено куче, зачервеното му лице беше изкривено от ярост и омраза.

— Вие не можете да постъпите по този начин с мен и да останете живи! — изсъска той. — Дори да ме убиете, аз имам изпитани методи за разплата.

— Група наемни убийци! — каза Пит с укор. — Колко предвидливо! След като се поопекохте на слънцето, трябва да сте уморен и жаден. Седнете, моля. Ал, подай на г-н Масар бутилка от неговата специална минерална вода.

Масар много бавно се настани в мекото кожено кресло. Лицето му внезапно се изкриви от болка. Най-послед в удобна поза, той пое дълбоко въздух.

— Вие сте глупаци, ако мислите, че може да се измъкнете оттук. Казим има амбициозни офицери, които веднага ще заемат мястото му — хора, твърди и амбициозни като него. Те ще ви заловят преди изгрев-слънце.

Той взе бутилката вода, подадена му от Джордино, и изпразни съдържанието ѝ за секунда. Без да чака, Джордино му подаде втора.

Пит се възхити от умението на Масар да владее нервите си. Човекът се държеше, сякаш имаше пълен контрол над положението.

Масар изпи и втората бутилка и потърси с поглед из кабинета си своя личен секретар.

— Къде е Верен?

— Мъртъв — отвърна Пит кратко.

За пръв път Масар изглеждаше истински изненадан.

— Вие сте го убили?

Пит отвърна с безразличие:

— Опитва се да събори Джордино. Глупаво е да се посяга на човек, който носи оръжие.

— Той ли направи това? — попита Масар предпазливо.

— Мога да ви покажа тялото, ако желаете.

— Не и това на Верен. Той беше говедо.

Пит и Джордино се спогледаха. Верен беше вече започнал да работи под надзора на един пазач в един кабинет два етажа по-надолу.

— Имам предложение за вас — каза Пит.

— Каква сделка е възможно да правите с мен? — изръмжа Масар.

— Предложението ми е искрено. Ако вие обещаете да се откажете от нечестните си методи на работа, ще ви разреша да се качите на хеликоптера си и да напуснете Мали.

— Това някаква шега ли е?

— Въобще не е. Реших, че колкото по-бързо изчезнете, толкова по-добре.

— Не го казвате сериозно! — каза Брюнон. — Човекът е опасен звяр. Той ще ни нападне при първа възможност.

— Да. Скорпионът. Нали така ви наричат, Масар?

Французинът не отговори, но се почувства неловко.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? — попита Джордино.

— Няма нужда да се аргументирам — каза рязко Пит. — Искам тази твар да изчезне оттук, и то веднага. Капитан Брюнон, придружете Масар до неговия хеликоптер и се убедете, че е излетял с него.

Масар се изправи на крака. Изгорялото му тяло го болеше и той пристъпи напред с мъка. Въпреки болката се засмя. Съзнанието му отново работеше.

— Ще ми трябват няколко часа да си опаковам личните вещи и архивите.

— Имате точно две минути, за да изчезнете оттук.

Масар изруга горчиво и цинично:

— Не постъпвайте така! Не мога да тръгна без дрехите си. Боже мой, човече, прояви малко милост!

— Какво знаете за милостта! — каза развълнувано Пит. — Капитан Брюнон, изхвърлете този кучи син оттук, преди да съм го убил.

Брюнон не трябваше да нарежда на двамата си пазачи. Той просто им кимна и те набутаха Масар в асансьора. Тримата мъже в кабинета не си размениха нито дума, тъй като стояха до прозореца и наблюдаваха как унижения магнат се качва в хеликоптера си. Вратата се затвори и хеликоптерът се издигна в горещия въздух. След няколко минути той изчезна на север в пустинята.

— Той пое на североизток — забеляза Джордино.

— Предполагам, в Либия — каза Брюнон. — И след това — тайно изгнание, докато не са му открили следите.

— Няма да се добере до крайната си цел — каза Пит, прозявайки се.

— Трябваше да го убиете — каза разочаровано Брюнон.

— Няма нужда да се тревожите. Той няма да живее повече от седмица.

— Как може да твърдите това? — попита учуден Брюнон. — Вие му дадохте свободата. Защо? Този човек е устойчив като котка. Няма да умре от слънчево изгаряне.

— Не, но той ще умре — кимна Пит към Джордино. — Затвори ли ги, както ти казах?

Джордино се усмихна.

— Запечатани са като отлежало вино.

Брюнон погледна сконфузено.

— За какво говорите?

— Масар ще умре, както върви — обясни Пит, — когато ожадне.

— Когато е жаден? Не мога да разбера.

— Ал изпразни бутилките минерална вода и ги напълни с вода, замърсена от химикалите, изтичащи от неговия завод.

— Това се нарича поетично правосъдие. — Джордино държеше празните бутилки. — Сложих му почти три литра.

— Когато водата достигне вътрешните му органи, мозъкът му ще блокира и той ще полудее. — Тонът на Пит беше леденостуден.

— Няма ли никаква надежда за него? — попита Брюнон.

Пит поклати глава.

— Ив Масар ще умре, вързан към леглото, молейки да го избавят от мъките. Бих желал жертвите му да бъдат там, за да го видят.

ЧАСТ ПЕТА
ТЕКСАС

60.

10 юни 1996 година

Вашингтон, окръг Колумбия

Две седмици след обсадата на форт Фуру адмирал Сандекър седеше в заседателната зала на главната квартира на НЮМА във Вашингтон, по средата на дълга маса. Доктор Чапман, Хирам Йегър и Руди Гън седяха редом с него, загледани в един широк екран, вграден в стената.

Адмиралът се взираше нетърпеливо в черния екран.

— Кога ще се появят?

Йегър държеше телефона на ухото си, докато наблюдаваше монитора.

— Сателитът ще предаде техния сигнал от Мали всяка секунда.

Малко преди Йегър да свърши да говори, мониторът светна и картината се появи на екрана. Пит и Джордино седяха заедно зад едно бюро с разтворени папки документи, докато позираха пред камерата.

— Приемате ли ни добре? — попита Йегър.

— Здравей, Хирам — отвърна Пит, — радвам се да видя лицето ти и чуя гласа ти.

— Ти също се виждаш добре. Всеки с нетърпение очаква да говори с теб.

— Добро утро, Дърк — поздрави Сандекър. — Как са раните?

— Тук е обяд, адмирале. Оздравявам, благодаря.

След като Пит размени приятелските поздравления с Руди Гън и доктор Чапман, адмиралът откри дискусията.

— Имаме добри новини — каза той ентузиазирано. — Сателитното проучване на Южния Атлантук, което компютърът анализира само преди час, показва, че растежът на червения прилив и отлив е преустановен. Всички резултати на Йегър сочат, че разпространението му намалява и се доближава до допустимите граници.

— И от седмица — каза Гън — установихме само пет процентен пад на общото количество кислород в света. Не след дълго ще

започнем да усещаме ефекта от нашата работа.

— Всички автомобили от всяка сътрудничаща ни страна в света бяха спирани за двадесет и четири часа — обясняваше Йегър. — Самолетите не летяха. Всички индустриални предприятия спираха работа. Човечеството беше на косъм от настъпващата катастрофа.

— Но се оказа, че и двете наши усилия дадоха резултат — каза Чапман. — Ти и Ал открихте и унищожихте източника на синтетичната аминокиселина, която стимулираше експлозивната популация на динофлагелатите. Екипът учени на НЮМА на свой ред установи, че малките живи твари предизвикват репродуциране, смесвайки се с една милионна доза мед.

— Установихте ли значителен спад на замърсяването, вливащо се в река Нигер, откакто спряхме изтичането? — попита Пит.

Гън кимна.

— С почти тридесет процента. Аз недооцених миграционния поток на подземната вода южно от завода за преработка на отпадъци. Той се движи много по-бързо през рехавия пясък и чакъла на Сахара, отколкото предполагахме първоначално.

— Колко време ще бъде необходимо, преди замърсяването на околната среда да достигне безопасно ниво?

— Доктор Чапман и аз прогнозираме поне шест месеца, преди по-голямата част от замърсяването да се влее в океана.

— Отстраняването на замърсителя е първата жизненоважна крачка — допълни Чапман. — Това ни дава допълнително време да извлечем медните частици от въздуха над голяма част от заливите. Мисля, че не е достатъчно да кажем, че сме променили хода на екокатастрофата с опасни последиствия.

— Но битката все още не е приключила — прекъсна го Сандекър. — Само Съединените щати консумират 58% от кислорода, който се произвежда — кислород, образуван предимно от планктона в Тихия океан. През следващите 20 години поради увеличаването на въздушния и автомобилен трафик и продължаващото унищожаване на горите в света, ние ще започнем да консумираме кислород по-бързо, отколкото природата може да го възпроизведе.

— Трябва да приемем фактите, че понастоящем все още тровим с химикали океаните — продължи Чапман след адмирала. — Ние преживяхме голяма заплаха, но преминалата трагедия с червените

приливи и отливи показва колко много е зависим животът на човека и живите организми от количеството на кислорода.

— Може би отсега нататък — каза Пит — нашият въздушен превоз няма да бъде гарантиран.

— Изминаха две седмици, откакто превзехте форт Фуро — каза Сандекър. — Какво е положението с работата на завода?

— Работи добре — отговори Джордино. — След като преустановихме всички влакови доставки на отпадъци, ние включихме слънчевия реактор на денонощна работа. През следващите 36 часа всички индустриални замърсители, които Масар беше скрил в подземното хранилище, ще бъдат унищожени.

— Какво направихте с хранилището за ядрени отпадъци? — попита Чапман.

— След кратък отдых, за да се възстановят от заточението си в Тебеца — отговори Пит, — помолих френските инженери, ръководили процеса в хранилището, да се завърнат. Те се съгласиха, след като им предоставихме малийски работници да продължат прокопаването на хранилището на дълбочина един километър и половина.

— Тази дълбочина ще бъде ли достатъчно сигурна за съхраняване на високотоксичните радиационни отпадъци? Плутоний 239 например има разпад 24 000 години.

Пит се засмя.

— Без да съзнава, Масар не би могъл да избере по-добро място за дълбочинно съхраняване на този вид отпадъци. Геологията в тази част на Африка е много стабилна. Скалните пластове са неразрушими за стотици милиони години. Ние достигнахме почти до кристалночисти скали, а далеч по-надолу е подземната вода. Никой не бива да се безпокои, че отпадъците ще замърсяват отново водите.

— Как възнамерявате да съхранявате отпадъците, след като ги складирате под земята?

— Критериите за безопасност, създадени от френските експерти, са много сигурни. Преди заравянето на отпадъците в хранилището контейнерите се заливат с бетон и след това се поставят в цилиндри от неръждаема стомана. Те се покриват с пласт от асфалт и чугунена опаковка. И накрая всичко това се огражда с бетонен обръч, преди контейнерът да бъде поставен в хранилището.

Чапман се засмя до ушите.

— Моите поздравления, Дърк. Ние заедно създадохме площадка за съхраняване на отпадъци от световна класа.

— И още някои интересни новини — каза Сандекър. — Нашето правителство и това на Монголия закриха заводите на Масар в пустините Моджейв и Гоби след внезапна инспекция на международен екип специалисти, които дадоха заключение, че не отговарят на стандартите за безопасност.

— Австралийската инсталация също е спряна — добави Чапман.

Пит се облегна и каза:

— Щастлив съм да чуя, че Масар не е повече в този бизнес.

— Говорейки за Скорпиона — каза Джордино, — искам да знам какво е неговото състояние.

— Той беше погребан в Триполи вчера — отговори Сандекър. — Агентите на ЦРУ докладваха, че малко преди да умре, е полудял и се опитал да нападне лекаря.

— Перфектен край — каза язвително Джордино.

— Между другото — каза Сандекър, — президентът ви изпраща своите най-горещи поздрави и благодарности. Говори се, че той ще издаде специална грамота за вашия подвиг.

Пит и Джордино се обърнаха един към друг и се спогледаха безразлично. Сандекър се опита да скъси дистанцията на екрана.

— Сигурно ще ви е интересно да узнаете, че от две седмици нашият Държавен департамент има много тесни контакти с новия малийски парламент. Заслуга за подобряването на отношенията имате вие с предоставянето на всички печалби от завода на новото правителство за подпомагане на социалните му програми.

— Изглежда, това е най-реалното нещо, което сме направили — каза Пит със задоволство.

— Някаква възможност за бунт от страна на армията съществува ли? — заинтересува се Гън.

— Без Казим, вътрешната съпротива от страна на неговите офицери спадна. Те паднаха на колене и се заклеха в непрекословна вяроност на лидерите на новото правителство.

— Измина почти месец, откакто някои от нас видяха грозните ви физиономии лично! — засмя се Сандекър. — Работата ви в Сахара свърши. Кога мога да ви очаквам във Вашингтон?

— Дори шумът и навалицата в столицата ще ни бъдат приятни след това ужасно място — обади се Джордино.

— Една седмица отпуск ще бъде нещо хубаво! — отговори Пит сериозно. — Аз трябва да изпратя нещо вкъщи и да се погрижа за някои лични работи. А след това имам един малък исторически проект, който искам да разследвам в пустинята.

— „Тексас“ ли?

— Откъде знаете?

— Ст. Джулиън Пърлмутър ми каза на ухо.

— Ще ви бъда благодарен за една услуга, адмирале.

Сандекър прояви акт на разбиране.

— Досещам се, че ти дължа малко свободно време.

— Моля, уредете Джулиън да отлети за Мали възможно най-бързо.

— Джулиън с неговите 180 килограма — каза Сандекър. — Никога няма да можеш да го качиш на камила.

— Много по-лесно е за него да върви по горещия пясък под палещото слънце — пошегува се Гън.

— Ако не греша — каза Пит, гледайки през монитора към тях, — всичко, от което се нуждая, за да накарам Джулиън да направи двадесет крачки в пустинята, е бутилка студено „Шардоне“.

— Преди да съм забравил — обади се Сандекър. — Австралийците са много зарадвани от откриването на Кити Манок и нейния самолет. Ти и Джордино сте национални герои според техните вестници.

— Имат ли планове за връщане на останките ѝ?

— Един богат фермер от нейния роден град е съгласен да спонсорира операцията. Той планира да възстанови самолета и да го постави в музей в Мелбърн. Екипът ще бъде на мястото, което определите утре.

— А Кити?

— Когато се върне тялото ѝ, ще бъде обявен национален празник. Бях уведомен от австралийския посланик, че са осигурени помощи от цялата страна за мемориал, който ще бъде издигнат на нейния гроб.

— Нашата страна също трябва да помогне, и по-специално Югът.

Изненадан, Сандекър попита:

— Каква е нашата връзка с нея?

— Тя ще ни отведе до „Тексас“ — отговори Пит.

Сандекър огледа въпросително хората от НЮМА, седнали около него. След това отново погледна изображението на Пит в монитора и каза:

— Интересно ни е да научим как жена, която е починала преди 65 години, може да има нещо общо с нашата история.

— Намерих дневника на Кити при останките от самолета — отговори бавно Пит. — Тя описва откриването на кораб, преди да умре. Един броненосец, заробен в пустинята.

61.

— Боже мили! — изрече Пърлмутър, когато надничаше през прозорчето на хеликоптера към блесналата на слънцето мъртва земя под него. — И вие сте преминали през нея?

— В действителност ние прекосихме тази част на пустинята с нашата импровизирана сухоземна ветроходна яхта — отвърна Пит. — Сега ние летим откъм обратната страна на нашия маршрут.

Пърлмутър беше пристигнал в град Алжир с военен самолет и след това се прехвърли на пътнически лайнер до малкия град в пустинята Адрар в Южен Алжир. Там Пит и Джордино го посрещнаха малко след полунощ и го качиха на един хеликоптер, който бяха взели от френския персонал в завода.

След като заредиха с гориво, те поеха на юг по маршрута на сухоземната яхта, която лежеше изоставена там някъде долу, откъдето ги беше взел шофьорът арабин. Кацнаха, взеха старото крило, кабелите и колесниците, спасили техния живот и ги качиха в хеликоптера. После се издигнаха и под контрола на Пит поеха курс към клисурата, където откриха изгубения самолет на Кити Манок.

По време на полета Пърлмутър четеше копие от дневника на Кити, което Пит беше направил.

— Каква храбра жена! — каза той с възхищение. — Само с две глътки вода, счупен глезен и зле ударено коляно тя е преминала почти 16 километра при невероятно тежки условия.

— И то само в едната посока — прекъсна го Пит. — След като се натъква на кораба в пустинята, тя се връща обратно до своя самолет.

— Да, ето го — каза Пърлмутър, четейки на глас.

Сряда, 14 октомври. Изключително горещо. Става непоносимо. До следващата клисура, която накрая завършва с широко сухо речно корито, изчислих около десет мили от самолета. Трудно се спи, защото нощите са много студени. Този следобед открих странно изглеждащ кораб, заринат наполовина в пустинята. Помислих, че

халюцинирам. Но след като докоснах желязната му броня, установих, че е реалност. Влязох, като се промъкнах през един отвор близо до ръждясало оръдие, и прекарах нощта. Най-после подслон.

Четвъртък, 15 октомври. Огледах вътрешността на кораба. Твърде тъмно е, за да се види много. Намерих няколко останки от бившия екипаж. Много добре запазени. Трябва да са умрели много отдавна, съдейки по вида на техните униформи. Един самолет прелетя над мен, но не забеляза кораба. Не успях да изляза навън навреме, за да подам сигнал. Той пътуваше в посоката, където катастрофирах. Аз никога не ще бъда открита тук и реших да се върна при моя самолет в случай, че той бъде забелязан. Сега знам, че направих грешка, като се опитах да тръгна пешком. Ако тези, които ме търсят, открият моя самолет, те никога не биха намерили следите ми. Вятърът навява пясък върху тях и ги заличава. Пустинята има свой собствен закон и аз не мога да му се противопоставя.

Пърлмутър спря и погледна нагоре.

— Това обяснява защо сте намерили дневника и нейните лични вещи на мястото на катастрофата. Тя се е върнала с надеждата, че търсещите я самолети ще я открият.

— Какви са нейните последни думи? — попита Джордино.

Пърлмутър обърна страницата и продължи да чете.

Неделя 18 октомври. Върнах се до самолета, но не открих никакви признаци от спасителна мисия. Много добре съм подготвена за всичко. Ако бъда открита, след като си отида, моля да ми простите скръбта, която причинявам. Целувка на мама и татко. Кажете им, че се опитвам да умра достойно. Не мога да пиша повече, съзнанието ми отказва да контролира ръката.

Когато Пърлмутър свърши, всеки от тях потъна за миг в тъга и меланхолия. Те всички бяха възхитени от епичната борба на Кити да оцелее. Твърди момчета докрай, те се бореха да потиснат сълзите си.

— Тя вероятно превъзхожда много мъже с куража си! — отбеляза Пит.

Пърлмутър кимна.

— Благодарение на нейната издръжливост още една голяма мистерия може да бъде разгадана.

— Тя ни дава и точна следа — уточни Пит. — Всички ние трябва да я следваме на юг към клисурата, докато стигнем старото речно корито и започнем оттам нашето търсене на броненосеца.

Два часа по-късно австралийският екип, изпратен за връщането на останките от самолета и мумифицирането на тялото на Кити Манок, спря своята работа и погледна към един хеликоптер, който се появи, кръжейки над клисурата. От опашката на хеликоптера се забелязваше липсващото крило от самолета на Кити. Австралийците избухнаха в смях, когато го познаха.

Пит освободи цикличния контрол и подготви хеликоптера за меко кацане върху плоската земя над клисурата, за да предпази австралийците и тяхното оборудване от завихрянето на пясък и прах. Той изключи двигателите и погледна часовника си. Беше осем и четиридесет сутринта. Оставаха няколко часа до най-горещата част на деня.

Ст. Джулиан Пърлмутър повдигна своето туловище от седалката, приготвяйки се да излезе.

— Не съм оразмерен за тези черупки — избухна той в гърлен смях, когато горещата вълна на пустинята го удари в лицето, след като се раздели с климатика на кабината.

— По дяволите, не е за ходене — каза Джордино, като гледаше познатата земя. — Повярвай ми, аз знам.

Един висок, загорял австралиец със зачервено лице се измъкна от клисурата и се приближи до тях.

— Ало, там, вие трябва да сте Дърк Пит.

— Аз съм Ал Джордино, това е Пит. — Джордино посочи през рамото си.

— Нед Куин. Аз отговарям за операцията по пренасянето на останките.

Пит трепна, когато огромната лапа на Куин сграбчи ръката му. Масажирайки пръстите си, той каза:

— Ние върнахме частите от самолета на Кити, които заехме преди няколко седмици.

— Много трогателно! — Гласът на Куин стържеше като метал върху шмиргел. — Изглежда гениално използването на крило като платно за пътуване през пустинята.

— Ст. Джулиан Пърлмутър — каза Пърлмутър, представяйки себе си.

Куин потупа огромния си корем, който висеше над работния му панталон.

— Изглежда, ние двамата обичаме хубавата храна и хубавите напитки, г-н Пърлмутър.

— Случайно да ви се намира от хубавата австралийска бира?

— Вие обичате ли нашата бира?

— Аз пазя един кашон „Кастелмайн“ от Бризбейн под ръка за специални случаи.

— Ние нямаме „Кастелмайн“ — каза Куин, силно впечатлен, — но мога да ви предложа кутия „Фостърс“.

— Ще ви бъда много задължен — каза Пърлмутър зарадван, тъй като неговите вътрешности бяха почнали да изсъхват.

Куин отиде до кабината на един джип и извади четири бутилки от портативния хладилник. Донесе ги и ги раздаде.

— Скоро ли ще привършите тук? — попита Пит, сменяйки темата.

Куин се обърна и погледна към портативния кран, който беше готов да вдигне двигателя на стария самолет и да го натовари на колата.

— Още три или четири часа, за да опаковаме всичко, и се връщаме обратно в град Алжир.

Пит извади дневника от джоба на ризата си и го даде на Куин.

— Това е пилотският дневник на Кити. Тя е записала всичко за своя последен полет и за трагичния си край. Аз го бях взел, за да си изясня нещо, което тя е открила през последните си часове след катастрофата. Надявам се, че Кити няма нищо против.

— Сигурен съм — каза Куин, кимайки към дървения ковчег, драпиран с австралийския флаг с кръста на свети Джордж и звездите на Южния кръст. — Моите сънародници са благодарни на вас и господин Джордино за изясняване на мистерията на нейното изчезване, така че сега можем да я отнесем вкъщи.

— Тя е пътувала твърде дълго — каза Пърлмутър.

— Да — отвърна Куин. — Така е.

По-скоро заради Пърлмутър, Куин настоя да зареди хеликоптера им с десет бутилки бира, преди да се сбогуват. Австралийците всички до един дойдоха да изразят своите благодарности и сърдечно да стиснат ръцете на Пит и Джордино. След като се качиха в хеликоптера и се издигнаха във въздуха, Пит направи един кръг над австралийските си приятели за сбогом, преди да се отправи по стъпките на Кити към легендарния кораб в пустинята. Летейки по права линия над клисурата, където Кити беше прекарала последните си дни, хеликоптерът достигна старото сухо речно корито за по-малко от 12 минути. Било някога течаща река, оградена със зелен пояс, сега то беше малко като пътека, обградена от пясъците.

— Уед Зарит — произнесе Пърлмутър. — Твърдо вярвам, че това е бил голям воден път.

— Уед Зарит — повтори Пит, — това е, за което старият американски скитник говореше. Той заяви, че е започнал да изсъхва преди около 130 години.

— Той е прав. Аз направих проучване на стар френски източник за областта. Тук някога е имало пристанище, където керваните са търгували с търговци, които са идвали с лодки и малки кораби. Не мога да кажа къде точно е било. То е било затрупано от пясъка, след като реката е започнала да пресъхва.

— Значи теорията е, че „Тексас“ е стигнал реката и е заседнал, когато тя е започнала да пресъхва — каза Джордино.

— Не е теория. Аз открих предсмъртно завещание в архивите от един член на екипажа, който се казва Бийчър. Той се кълне, че е единственият оцелял от екипажа на „Тексас“, и прави детайлно описание на финалния воаяж на кораба през Атлантика до устието на Нигер, където е заседнал.

— Как може да сте сигурен, че това не са бълнувания на умиращ човек? — попита Джордино.

— Неговата история съдържа невероятно много подробности, за да не ѝ повярваш! — каза решително Пърлмутър.

Пит намали скоростта на хеликоптера, като гледаше надолу към сухото корито.

— Старият скитник каза също така, че „Тексас“ е пренасял злато от съкровището на загиващата Конфедерация.

Пърлмутър кимна.

— Бийчър споменава за злато. Той също така ми даде една интересна нишка, която води до тайната на секретаря по военните въпроси Едуин Стантън и още неотворени документи...

— Мисля, че открихме нещо! — прекъсна го Джордино, сочейки надолу през прозореца на кабината. — Малко надясно. Широката дюна, която стърчи от западния скат.

— Тази със скала на върха? — попита Пърлмутър, гласът му трепереше от вълнение.

— Същата.

— Извади градиометъра, който Джулиан донесе от Вашингтон — нареди Пит на Джордино. — Когато го нагласиш, аз ще мина над дюната.

Джордино бързо разопакова инструмента за засичане на метал, провери връзките на батерията и включи сензорният брояч.

— Готов съм да спусна сензора.

— Окей. Приближаваме дюната със скорост 10 възела — отговори Пит.

Джордино свали сензора, свързан с кабел към градиометъра на десет метра под хеликоптера. След това той и Пърлмутър внимателно почнаха да следят стрелката на уреда. Когато хеликоптерът подходи бавно над дюната, стрелката започна да трепти и уредът издаде непрекъснат сигнал. Изведнъж стрелката затрептя силно и след това се превъртя на другата страна, тъй като сензорът обхвана цялото магнитно поле от минус до плюс. Сигналят на уреда също се усили.

— Тя ще изскочи от скалата — извика Джордино. — Под нас има солидно количество метал.

— Показанията могат да бъдат и от кръглата кафява скала до дюната — предпазливо каза Пърлмутър. — Пустинята тук е пълна с желязна руда.

— Не е никаква кафява скала — обади се Пит. — Ние виждаме върха на димната тръба, покрит с ръжда.

Когато Пит свърши, никой не намери точните думи да назове какво е това. Ако досега изпитваха известни съмнения, вече знаеха, че корабът съществува. Най-после „Тексас“ отново бе открит.

62.

Първите изблици на радост и въодушевление скоро угаснаха, когато видяха насипа, от който се показваха само два метра от димната тръба. Целият кораб беше покрит с пясък. Щеше да им отнеме дни да ринат натрупаната лавина, за да влязат в него.

— Дюната върху каземата е била образувана преди 65 години, когато Кити е била тук — забеляза Пърлмутър. — Корпусът е заринат твърде дълбоко, за да може да проникнем в него. Само солидна изкопна техника ще помогне в случая.

— Вярвам, че има и друг начин — каза Пит.

Пърлмутър погледна към огромния насип и поклати глава.

— Изглежда ми безнадеждно.

— Земякопачка — подхвърли Джордино. Идеята беше проблеснала внезапно в съзнанието му. — Методът се използва за изваждане на потънали плавателни съдове, като се отстранява тинята от кораба.

— Ти ми четеш мислите — засмя се Пит. — Освен че разполагаме с компресор за високо налягане на въздух, ние ще стационарираме хеликоптера над дюната и с перките ще си помогнем за допълнително издухване на пясъка.

— Звучи ми твърде несериозно — избухна в смях Пърлмутър. — Няма да успеете да издухате и малко пясък, преди ние да сме излетели в небето.

— Скатовете на дюната завършват с остър връх — отбеляза Пит. — Ако ние успеем да съборим само три метра от върха, ще видим покрива на каземата.

Джордино добави:

— Нищо не губим, ако опитаме.

— Моите съчувствия.

Пит застана с хеликоптера над насипа, като го закрепил в статично положение. Струята на въздуха от ротора на двигателя образува малък пясъчен циклон. Пит продължи така десет-двадесет минути, но не се показваше нищо.

— Колко ще продължаваш още? — попита Джордино. — В турбините могат да влязат песъчинки.

— Аз продухвам двигателите, така че съм взел необходимите мерки — отговори Пит решително.

Пърлмутър започна да вижда заплаха за дебелото си тяло, което щеше да се превърне в десетдневен пир за местните мишелови. Той беше обхванат от песимизъм относно внезапната лудост на Пит и Джордино, но стоеше спокойно, без да се намесва.

След половин час Пит издигна хеликоптера и го премести от другата страна на насипа, докато облакът пясък и прах падне на земята. Всички сезираха какво ще се види. Минутите, които следваха, им се виждаха безкрайни. Пърлмутър се отмести настрана, за да избегне воя на турбините.

— Той се вижда.

Пит, който седеше в кабината, попита:

— Какво видя?

— Метални плочи и нитове, които сигурно са от пилотската кабина.

Пит се издигна на малко по-голяма височина, така че да не завихря пясъка. Най-после облакът се разсея и пред тях се откри пилотската кабина на броненосеца и около два квадратни метра от палубата над каземата. Изглеждаше твърде неестествено кораб да бъде затрупан с пясък в пустинята. Той се материализираше като огромно пясъчно чудовище от научнофантастичен филм.

Десет минути по-късно, след като Пит приземи хеликоптера и той и Джордино изведоха Пърлмутър от мястото, където седеше, се озоваха на „Тексас“. Пилотската кабина беше чиста и те сякаш очакваха да открият вторачени очи през прозорчетата ѝ. Имаше само лека ръжда по железните шини, крепящи дървото на каземата.

Все още личаха следите върху бронята от оръдията на Съюзния флот.

Входният люк от задната страна на пилотската кабина беше залостен здраво, но не беше проблем за силата на Пит, здравите мускули на Джордино и теглото на Пърлмутър да бъде отворена. Те гледаха към стълбата, която водеше в тъмнината, и след това размениха взаимно погледи.

— Мисля, че на теб се пада честта, Дърк. Ти ни доведе тук.

Джордино извади от раницата си джобни фенерчета, които можеха да осветят баскетболно игрище. Вътрешността мамеше и Пит запали фенерчето си. Слезе по стълбата.

Пясъкът, който се беше пресял през цепнатините на палубата, стигаше почти до върха на обувките на Пит. Румпелът седеше на мястото си, сякаш чакаше нов кормчия. Единствените предмети, които Пит забеляза, бяха набор мегафони и един висок стол, лежащ обърнат в покрития с пясък ъгъл. Той се поколеба за момент дали да слезе към оръдейната палуба, въздъхна дълбоко и се спусна надолу в тъмнината. Кракът му моментално докосна дървената палуба и Пит се завъртя в кръг, осветявайки с фенерчето всеки неин ъгъл. Голямото стофутово оръдие „Блейкли“ и другите две деветцолови седяха полузаринати от пясъка, който беше проникнал в откритите им части. Пит можеше само да се възхищава на силата на мъжете, които бяха боравили с тези оръдия.

Атмосферата в оръжейната палуба беше задушна, но изненадващо хладна. Освен оръжията нямаше нищо друго. Никакви обгаряния по дъските или дупки по тях, следи от гилзи, разпилени патрони — по пода нямаше нищо, сякаш беше почистен след ремонт в док. Пит се обърна, когато Пърлмутър слизаше бавно по стълбата, следван от Джордино.

— Колко странно — каза Пърлмутър, оглеждайки се наоколо. — Ако очите ми не ме лъжат, тази палуба е подредена като мавзолей.

Пит се засмя.

— Очите ти са наред.

— Ти мислиш, че екипажът трябва да е оставил тук следи? — обади се Джордино.

— Хората на тази палуба и техните оръдия са стреляли срещу половината от Съюзния флот — обясняваше Пърлмутър. — Много от тях са умрели тук и не е възможно да не са оставили и следа от своето съществуване.

— Кити Манок споменава, че е видяла тела — припомни му Джордино.

— Те трябва да са по-надолу — каза Пит. Той насочи лъча на фенерчето надолу към трюма на кораба. — Предлагам да започнем с каютите на екипажа, след това да минем през машинното отделение, оттам към кърмата и каютите на офицерите.

Джордино кимна.

— Звучи добре.

Те се спуснаха в трюма, водени от любопитство към неизвестното. Знаейки, че корабът е участвал в Гражданската война и че тук ще намерят останки от неговия екипаж, любопитството им се възбуждаше повече.

Бавно се придвижваха през каютите на екипажа, докато стигнаха до една каюта, където внезапно спряха. Тя беше гроб на мъртъвци. Имаше повече от 50 трупа, замръзнали в крайна поза, както ги е сполетяла смъртта. Много от тях бяха умрели, докато са лежали в койките. Вероятно недостигът на вода ги е карал да използват мътния поток на реката, съдейки по издутите стомаси на техните мумифицирани тела, както вероятно са били измъчвани и от липса на храна. Голяма част от облеклото им беше разкъсано. Нямаше и следа от обувки, както и от лични вещи.

— Личните им вещи, както и всичко останало, вероятно са били взети — каза Джордино.

— От туареги — заключи Пърлмутър. — Бийчър говори за пустинни бандити, както той ги нарича, които са атакували кораба.

— Те трябва да са желали смъртта си, за да атакуват брониран кораб с лъкове и стрели — каза Джордино.

— Търсели са злато. Бийчър казва, че капитанът е използвал злато от конфедералното съкровище, за да купува храна от скитниците в пустинята. Веднъж разчуло се, туарегите вероятно са направили няколко опита за нападение срещу кораба, преди екипажът да намери смъртта си от липсата на храна и вода. След това туарегите са изчакали, докато екипажът загине от тиф и малария. Когато е изчезнала всякаква заплаха за туарегите те просто са се качили на борда и са взели всичко, което са могли да носят. След години, след като не е останало нищо повече за вземане, ние намираме трупите и оръдията.

— Така че да забравим за златото — каза философски Пит. — То отдавна е изчезнало.

Пърлмутър кимна.

— Няма да станем богати днес.

Нямаше повече защо да стоят в каютата на мъртъвците. Те влязоха в машинното отделение. Въглицата все още стояха

непокътнати, а лопатите висяха встрани на стената. Влагата не беше проникнала дотук и металната повърхност на котлите и машините блестеше. Един лъч попадна на фигура на човек, седящ наведен на малко бюро. Пожълтял лист хартия лежеше под ръката му близо до мастилницата. Пит внимателно издърпа хартията и прочете на светлината на фенерчето:

Изпълних дълга си до последните си сили. Оставям моите любими машини в отлично състояние. Те успешно ни прекараха през океана без никакви аварии и са все така мощни, както в деня, в който бяха монтирани в Ричмънд. Предавам ги на следващия механик да използва този хубав кораб срещу омразните янки. Бог да пази Конфедерацията.

Главен механик на „Тексас“

Ангъс О'Хеър

— Пред нас стои един изключително съвестен човек — каза Пит одобрително.

— Никой не би постъпил днес като него — съгласи се Пърлмутър.

Оставайки главния механик О'Хеър, Пит премина покрай двата двигателя и котли. Пътеката водеше към офицерските каюти и столова, където намериха още четири голи тела, всички проснати върху койките в самостоятелните им кабинни. Пит се загледа в тях, преди да спре пред голяма махагонова врата.

— Капитанската кабина — уверено каза Пит.

Пърлмутър кимна.

— Капитан Мейсън Томбс. От онова, което съм прочел за „Тексас“, Томбс се е оказал твърд човек в смелата битка от Ричмънд до Тихия океан.

Пит побърза да натисне дръжката на вратата и да влезе. Изведнъж Пърлмутър го хвана за рамото.

— Почакай.

Пит погледна към Пърлмутър озадачено.

— Защо? От какво се страхуваш?

— Предполагам, че може да открием нещо, което не е за гледане.

— Може ли да бъде по-лошо от това, което вече видяхме? — аргументира се Джордино.

— Какво криеш, Джулиан? — настоя Пит.

— Аз... Аз не ви казах какво открих в секретните документи на Едуин Стантън.

— Ще ми кажеш после — измърмори Пит с безразличие. Той се обърна, запали фенерчето и влезе вътре.

Кабината изглеждаше малка и тясна според стандартите за военните кораби. Но тъй като броненосците не са строени за дълъг престой в морето, тя можеше да се приеме за нормална.

Както и в другите каюти, всички предмети и мебели бяха взети. Туарегите нямаха склонност към вземане на инструменти и ключове и обикновено ги оставяха. В капитанската кабина бяха останали лавиците за книги и вграденият, но счупен барометър. Но поради някаква неизвестна причина, както със стола в пилотската кабина, туарегите бяха оставили един стол люлка. Пит различи на светлината две тела — едното опънато в леглото, а другото — седящо като задрямало в стола люлка. Трупът в койката лежеше гол на една страна срещу стената — положение, което туарегите стриктно спазваха, когато измъкнаха дрехи, завивки и дюшеци. Кичур червена коса покриваше главата и лицето на трупа.

Джордино се доближи до Пит, изучавайки фигурата на стола. Под силния лъч на фенерчето кожата изглеждаше тъмнокафява, също така набръчкана като на Кити Манок. Тялото се беше мумифицирало от сухия горещ въздух в пустинята. Трупът все още беше облечен в старомоден еднореден костюм.

Дори и в седяща поза бе очевидно, че той е човек с висок ръст. Лицето му беше брадясало и удължено, с много хлътнали очи. Те бяха затворени, сякаш той беше просто задрямал. Веждите му бяха дебели и необичайно къси. Косата и брадата бяха черни, на места леко посивели.

— Този човек има образа на Линкълн — забеляза на глас Джордино.

— Това е Ейбрахам Линкълн — се чу глухият глас на Пърлмутър от вратата. Той бавно се приближи и застана до стола. Очите му наблюдаваха трупа като хипнотизирани.

Пит погледна Пърлмутър загрижено и с явен скептицизъм.

— Като съвременен историк ти се струва невероятно, нали?
Джордино коленичи до Пърлмутър и му предложи глътка вода.

— От горещината може да се слънчаса.

Пърлмутър махна водата настрана.

— Боже, боже, не съм на себе си, за да повярвам. Но секретарят по военните въпроси на Линкълн — Едуин Макмастърс Стантън, е казал истината в своите секретни документи.

— Каква истина? — попита Пит с любопитство.

Той се смути и след това гласът му премина почти в шепот:

— Линкълн не е бил убит от Джон Уилкис Бут в театър „Форд“.
Той седи пред вас в стола люлка.

63.

Пит погледна Пърлмутър, неспособен да асимилира думите му.

— Политическото убийство на Линкълн е един от най-широко описаните случаи в американската история. В театъра е имало над стотина очевидци. Как можеш да кажеш, че това не се е случило?

Пърлмутър повдигна леко рамене.

— Събитието е станало, както е описано. Само че убийството е било замислено и планирано, както сочи и Стантън, като се е използвало подставено лице, много приличащо на Линкълн. Два дни преди замисленото убийство истинският Линкълн е бил заловен от Конфедерацията и отведен в Ричмънд, където е бил заточен. Тази част от историята се потвърждава и от едно друго предсмъртно свидетелство от един капитан от Конфедералната армия, ръководил отвличането.

Пит погледна замислено Джордино и след това Пърлмутър.

— Този капитан не се ли нарича Невил Браун?

Пърлмутър се изненада.

— Откъде знаеш?

— Натъкнахме се на един стар американски златотърсач, който издирваше „Тексас“ и неговото злато. Той ни каза за версията на Браун.

Джордино изглеждаше, като че ли се събужда от лош сън.

— Ние си мислехме, че това е приказка.

— Повярвайте ми — каза Пърлмутър, — това не е приказка, актът на отвличането е извършен с определена цел от президента на Конфедерацията Джеферсън Дейвис в усилието му да спаси каквото е останало от Юга. С Грант, който свива обръча около Ричмънд, и Шърман, който настъпва на север, за да удари генерал Лий в гръб, всеки разбира, че войната е загубена. Омразата към отцепващите се Щати в Конгреса не е тайна. Дейвис и неговото правителство добре са съзнавали, че Северът ще ги осъди жестоко, когато Конфедерацията бъде разгромена. Съветник, чието име вече е забравено, дава отчаяното предложение да се отвлече Линкълн и да се държи като заложник, така

че Югът да може да го използва, за да извлече предимства от Севера за определено време.

— Действително, идеята не е била лоша — каза Джордино.

— Освен за стария мръсник Едуин Стантън. Той проваля сделката.

— Той отказва да бъде изнудван — каза Пит.

— И това, и други причини — допълни Пърлмутър. — Линкълн се доверява на Стантън и настоява да се присъедини към кабинета му като секретар по военните въпроси. Той вярва, че Стантън е най-подходящият човек за тази работа, въпреки факта, че той мрази Линкълн. Дори си позволява да го нарича „Истинска горила“. Стантън вижда в отвличането на президента по-скоро възможност, отколкото бедствие.

— Как е бил похитен Линкълн?

— Известно е било, че президентът ежедневно ходи с карета в околностите на Вашингтон. Кавалерийска част на Конфедерацията, облечена в униформа на Съюзната армия, водена от капитан Браун, обезоръжава охраната на Линкълн по време на една от обиколките му и през река Потомак го отвежда до територия, владяна от Конфедерацията.

На Пит му бе трудно да събере всички парчета на мозайката заедно. Един исторически случай, в който той безпрекословно бе вярвал като в евангелие, сега му се разкриваше като измама, и трябваше да напрегне цялата си воля, за да запази ясно съзнание.

— Каква е била незабавната реакция на Стантън след отвличането на Линкълн? — попита той.

— За съжаление на Линкълн, Стантън е първият, на когото е било съобщено от оцелелите телохранители на президента. Той е предвидил паниката и хаоса в страната, ако разберат, че нейният президент е бил отвлечен от врага. Бързо покрива нещастieto с булото на секретността и написва своето секретно послание, което оставя в запечатан плик. Отива още по-далеч, като казва на Мери Тод Линкълн, че съпругът ѝ е с тайна мисия в главната квартира на генерал Грант и няма да се върне няколко дни.

— Трудно е да се повярва, че не се е разчуло — каза скептично Джордино.

— Стантън е бил човекът, от когото най-много са се страхували във Вашингтон. Ако той те е заклел да пазиш тайна, ще си мълчиш, за да умреш спокойно. В противен случай, той ще се погрижи да млъкнеш завинаги.

— Не е ли било възможно да се разчуе за отвличането му, когато Дейвис е съобщил за това на Съюза и е поставил свои условия за преговор?

— Стантън е бил проникателен. Предвидил е намеренията на Конфедерацията няколко часа след отвличането на Линкълн. Затова е наредил на съюзния генерал, командващ отбраната на Вашингтон, когато пристигне куриер на Дейвис с бял флаг, да бъде отведен незабавно при него. Нито вицепрезидентът Джонсън, нито държавният секретар Уилям Хенри Сьурд, нито някой от членовете на кабинета са знаели какво се е случило. Стантън тайно отговаря на предложенията на президента Дейвис и шумно отхвърля всякакво споразумение, предлагайки на Конфедерацията да прави каквото си иска с Линкълн. Дейвис бил смутен, когато получил отговора на Стантън. Представете си неговата дилема. От една страна, Конфедерацията гори около него. Той държи лидера на целия Съюз като заложник. Високопоставен член на правителството на Съединените щати му казва, че не го е грижа какво ще правят с пленника и че те могат да постъпят както си искат с Линкълн. Дейвис разбира веднага, че съществува реалната заплаха да бъде обесен от викторианските янки, ако се предаде. От големия план да спасят Юга нищо не излиза. Тогава Дейвис решава да качат Линкълн на борда на „Тексас“ като затворник. По този начин той се надява да премине с кораба успешно съюзната блокада, като спаси златото на конфедералното съкровище и продължи да държи Линкълн в ръцете си при едни бъдещи преговори без участието на Стантън. За съжаление, нищо от това не се осъществява.

— Стантън инсценира убийството и „Тексас“ изчезва с пълен товар. Никой не знае по-нататъшната съдба! — заключи Пит.

— Да — потвърди Пърлмутър. — Осъден след войната за две години, Джеферсън Дейвис никога не говори за отвличането на Линкълн от страх да не бъде убит.

— Как осъществява инсценировката на убийството? — попита Джордино.

— Няма нищо странно в американската история — отговори Пърлмутър. — В действителност Стантън наема Джон Уилкис Бут да ръководи и осъществи измамата. Бут познава един актьор със същия ръст и слабо тяло като на Линкълн. Стантън посвещава генерал Грант в тайната и заедно подхвърлят версията за тяхната среща с Линкълн след обяд. На тази среща Грант кани президента в театър „Форд“. Агентите на Стантън уведомяват Мери Тод Линкълн, че поради тайната мисия на съпруга ѝ мнимият Линкълн ще дойде да я вземе и отведе в театъра. Тя приема поканата и ѝ е твърде любопитно да види мъжа, който ще замени съпруга ѝ.

— В театъра актьорът приема ръкоплясканията от присъстващите, които са достатъчно далеч от президентската ложа, за да различат истинския президент. Бут извършва своя акт, застрелвайки неочаквано актьора отзад в главата, преди да седне в ложата. След това бедният нещастник бива изнесен на улицата с кърпа на лицето, за да не го разпознаят зрителите. После умира. Точно по плана на Стантън.

— Но нали е имало свидетели на самото смъртно ложе? — възрази Пит. — Военни лекари, членове на кабинета му, негови съветници.

— Лекарите са били приятели и агенти на Стантън — каза Пърлмутър. — Но ние никога няма да узнаем защо другите са мълчали. Стантън не говори за това.

— А конспирацията да се убие вицепрезидента Джонсън и държавния секретар Сюърд? Каква е тази част от плана на Стантън?

— По този въпрос нещата не стоят точно така. Хора като Бут биха изпортили работата. След като Джонсън става президент, през първите няколко седмици от неговото управление Стантън действа като диктатор. Той ръководи разследването и арестите на конспираторите, урежда военни трибунали и екзекуции. Също така пуска версията пред всички, че Линкълн е бил убит от агенти на Джеферсън Дейвис като последен опит да удължи живота на Конфедерацията.

— Тогава Стантън трябва да е убил Бут, за да не издаде тайната! — подхвърли Пит.

Пърлмутър поклати глава.

— Друг човек е бил убит вместо него. Аутопсията и идентификацията му са укрити. Бут изчезва и живее няколко години в

Енид, Оклахома, където се самоубива през 1903 година.

— Четох някъде, че Стантън изгаря дневника на Бут — каза Пит.

— Това е вярно — отговори Пърлмутър. — Вредата е сторена. Стантън настройва общественото мнение срещу победената Конфедерация. Плановите на Линкълн да помогне на Юга да стъпи на краката си са заровени заедно с неговия двойник в гроба му в Спрингфийлд, Илинойс.

— Тази мумия в стола люлка — прошепна Джордино, — седяща тук в останките на конфедералния кораб, покрит с пясъчна дюна в средата на Сахара, действително ли е на Ейбрахам Линкълн?

— Сигурен съм в това — отговори Пърлмутър. — Едно анатомично изследване ще докаже нейната идентичност без съмнение. Фактически, ако си спомняте, смели разбойници бяха разровили гроба му, но бяха заловени, преди да откраднат тялото. Онова, което не беше разкрито и бързо потулено от официалните власти, е, че те бяха установили, че това не е истинското тяло. За да не се разчуе, те наредиха да се пази пълно мълчание и тялото да бъде препогребано така, че гробът никога да не може да бъде отворен отново. Тонове бетон бяха хвърлени върху ковчега на Линкълн и на сина му Тед, за да не може в бъдеще да бъде оскверняван повече гробът, според официалните власти. Но действителната причина беше да се заличат всички следи на престъплението.

— Даваш ли си сметка какво означава това? — попита Пит Пърлмутър. — Или не знаеш.

— Дали не разбирам какво означава това — промърмори той.

— Ние сме на път да променим миналото — обясни Пит. — Веднъж обявили какво сме намерили тук, най-трагичният случай в историята на САЩ ще трябва да бъде изцяло пренаписана.

С опасение Пърлмутър погледна Пит.

— Ти не съзнаваш какво казваш. Ейбрахам Линкълн се счита за светец и е главен герой в американския фолклор, историческите книги, поемите и романите. Убийството го направи мъченик на правдата през вековете. Ако ние разкрием фалшивото му убийство, организирано от Стантън, представата за него ще се промени и американците ще обеднеят от това.

Пит изглеждаше много уморен, но лицето му бе неподвижно, а очите му играеха живо.

— Нито един човек не би адмирал честността повече от Ейбрахам Линкълн. Неговите морални принципи са стояли над всичко. Да се умре при такива абсурдни и необичайни обстоятелства е против всичко, което той е отстоявал. Неговите останки заслужават достойно погребение. Ще ми се да вярвам, че той би желал бъдещите поколения на народа, на който е служил честно, да знаят истината.

— Аз съм с теб — подкрепи го Джордино. — Ще бъде чест да застана до теб, когато завесата се вдигне.

— Ще се вдигне невъобразима врява — каза Пърлмутър, държейки лулата си с две ръце. — Боже господи, Дърк. Не можеш ли да разбереш? Най-добре е тази история да остане неизвестна. Народът не бива никога да узнае за нея.

— Говориш като арогантен политик или бюрократ, който намесва бога, за да отрече пред обществото истината заради криворазбраните интереси на националната сигурност.

— Ти си решен да направиш това! — каза Пърлмутър съкрушено, — но ти действително ще предизвикаш недоволството на хората в името на истината.

— Както мъжете и жените в Конгреса и Белия дом, Джулиан, и ти недооценяваш американското общество. То ще приеме разкритието с разбиране и образът на Линкълн ще блесне още по-ярко, отколкото досега. Съжалявам, приятелю, не бих говорил така, ако не бях убеден в това.

Пърлмутър разбра, че е безполезно да се противопоставя. Той скръсти ръце върху огромното си шкембе и каза:

— Добре, ще пренапишем последната глава на Гражданската война и ще застанем заедно срещу всички, които се противопоставят на това.

Пит стоеше срещу огромната му фигура, изучаваше дългите ръце и крака, добродушното лице. Като говореше, Пърлмутър имаше мек, едва доловим глас.

— След като е преседял затворен тук сто и тридесет години, мисля, че е време старият честен Ейб да се върне вкъщи.

64.

20 юни 1996 година

Вашингтон, окръг Колумбия

Новината за откриване тялото на Линкълн и измамата на Стантън наелектризира света. Тялото бе незабавно извадено от бронирания кораб и откарано във Вашингтон. Във всяко училище на страната децата учеха и рецитираха „Адресът“ от Гетисбърг, както са правили техните прадеди. Столицата употреби всички средства за подготовката на честването и церемонията. Петимата живи президенти застанаха в ротондата на Капитолия и отдадоха почит пред открития ковчег на техния отдавна починал предшественик. Речите бяха към края си, политиците се надпреварваха един друг да цитират Линкълн или Карл Сандбърг.

Тленните останки на шестнадесетия президент нямаше да бъдат в гробището в Спрингфийлд. С президентска заповед ковчегът щеше да бъде поставен под плочата на неговия мемориал с известната бяла мраморна статуя. Никой, дори конгресмените от Илинойс, не протестираха срещу това решение.

Празникът беше обявен и милиони хора от страната гледаха празненствата във Вашингтон по телевизията. Те успяха да видят как изглежда лицето на човека, ръководил страната в най-трудните ѝ времена. От сутринта до вечерта редовните програми на телевизията бяха променени. Всички известни програмни говорители през целия ден описваха събитието, докато другите новини останаха настрана.

Конгресните лидери, както рядко се случва, гласуваха фонд за реставрация на „Тексас“ и транспортирането му от Мали до Вашингтон, където щеше да бъде изложен постоянно. Намерените тела на членовете на екипажа бяха погребани в гробището на Конфедерацията в Ричмънд, Вирджиния, с големи почести, под звуците на „Дикси“.

Кити Манок и нейният самолет бяха върнати в Австралия с големи почести. Тялото ѝ беше погребано във военния музей в

Камбера. Нейният самолет „Феърчайлд“ след възстановяването му бе положен до самолета „Южен кръст“ на сър Чарлз Кингсфорд-Смит.

Освен за няколко фотографии и двама репортери, церемонията по награждаването на Хала Камил и адмирал Сандекър във връзка с тяхното участие и положени усилия за спиране растежа на червения прилив и отлив и запазване живота на организмите в моретата и океаните, мина почти незабелязано. Между речите президентът успя да им връчи медалите за заслуги, одобрени със специален акт на Конгреса. Веднага след това Хала се върна в Ню Йорк в сградата на ООН, където бе свикана специална сесия в нейна чест. Най-после тя се подаде на чувствата си по време на най-дългите овации, правени някога от Общото събрание. Сандекър се завърна обратно в своя кабинет в НЮМА. Както всеки ден, продължи да прави редовната си гимнастика и да планира нов проект за подводно проучване.

Въпреки че не бяха между победителите, доктор Дарси Чапман и Руди Гън бяха предложени за кандидати за Нобелова награда. Те не се поддадоха на похвалите и се върнаха заедно в Южния Атлантис да анализират ефекта от спирането растежа на червения прилив и отлив върху морския живот. Доктор Франк Хопър се присъедини към тях, след като го изписаха от болницата. Той се бе закле да проучи токсичността на червения прилив и отлив.

Хирам Йегър получи безплатна награда — десетдневна ваканция на разноски на НЮМА. Той отиде със семейството си в Дисниленд. Докато се наслаждаваше на атракциите, взе участие в семинар по компютърни системи.

Генерал Хюго Бок, след като посрещна оцелелите и близките на убитите от легендарната битка при форт Фуру, които бяха наградени с медали и получиха солидни финансови обезщетения, реши да напусне отряда за бързо реагиране на ООН. Той се пенсионира на върха на кариерата си и отиде да живее в малко село в Баварските Алпи.

Както предвиди Пит, полковник Левант беше произведен в чин генерал и награден с медала за укрепване на мира на ООН. Той зае поста на генерал Бок.

След като оздравя от раните си при своето семейство, Мейнор в Корнуол, капитан Пемброук-Смит беше произведен майор и се върна към своите стари задължения. Той беше приет от кралицата, която му връчи медал за особени заслуги.

Ст. Джулиан Пърлмутър, щастлив, че е грешил по отношение на американското общество, написа няколко материала за ролята на Едуард Стантън около версията за убийството на Линкълн. Той беше удостоен с награди от различни исторически институти, достатъчни да запълнят една стена в неговата къща.

Ал Джордино издири привлекателната пианистка, която бе срещнал на яхтата на Ив Масар в Нигер. За щастие, тя не беше омъжена и по някаква необяснима причина, поне за Пит се привърза към Джордино и прие поканата му за подводно плуване в Червено море.

А Дърк Пит и Ева Роджас...

65.

25 юни 1996 година

Монтерей, Калифорния

Юни отбеляза върха на туристическия сезон в полуостров Монтерей. Колите на туристите и на атракционните превозни средства се нижеха едни след други по живописния Севънтийн — Майл Драйв между Монтерей и Кармел. По Кенъри Роуд купувачите се блъскаха един в друг, когато се колебаеха между бясното харчене на пари и обяда с морски деликатеси в екзотичните ресторанти, построени над водата.

Те идваха да играят голф в Пибъл Бийч, да видят Биг Сюр и да направят снимки на залезите на Пойнт Лобос. Възхищаваха се на винарните, съзерцаваха вековните кипариси, спускаха се по плажовете, вълнуваха се от гледката на грациозно плаващите пеликани, лая на тюлените и грохота на вълните.

Родителите на Ева, които в продължение на 32 години живееха в къщата си в Пасифик Гроув, така бяха свикнали с околния пейзаж, че той не ги впечатляваше. Те просто имаха късмета да обитават тази красива част на калифорнийския бряг. Но безразличието им винаги изчезваше, когато се връщаше Ева. Тя никога не успяваше да види полуострова с очите на девойка, така както видя собствената си кола за пръв път.

Когато и да се върнеше вкъщи, Ева изтръгваше баща си и майка си от люлката на всекидневието и просто ги караше да усетят красотата, която ги заобикаля. Но сегашното завръщане беше различно. Тя не беше в състояние да ги накара да покарат велосипед или да поплуват в прохладните води на Пасифика. Нямахше настроение да прави нещо и се мотаеше потисната из къщата.

Два дни след излизането си от болницата Ева беше поставена в инвалидна количка, за да се възстанови от травмите си, получени във форт Фуру. Слабото ѝ тяло, изпито от непосилния труд в Тебеца се възстановяваше от силната и калорична храна. Дори крехката ѝ талия се беше увеличила с един инч. Но лечението ѝ не можеше да се счита

за завършено, докато не зараснеха счупванията и не бъдеха свалени гипсовите превръзки.

Физическото ѝ състояние бавно се подобряваше, но душата ѝ боледуваше, защото нямаше никаква вест от Пит. Откакто бе отлетяла от руините на Чуждестранния легион във форт Фуру за Мавритания и оттам за Сан Франциско, следите му се изгубиха, сякаш беше потънал в дълбокия космос. Един телефонен разговор с адмирал Сандекър само я утеши, че Пит все още е в Сахара и че не се е върнал във Вашингтон с Джордино.

— Защо не дойдеш с мен да поиграем голф тази сутрин? — попита я баща ѝ. — Ще бъде хубаво да поизлезеш навън от къщи.

Тя го погледна с блестящите си сиви очи и се засмя на посивелия му перчем, който винаги се разрошваше.

— Не мисля, че съм във форма да удрям топката — каза.

— Може би само ще се повозиш с мен в колата?

Тя замълча за малко и след това кимна.

— Защо не? — Повдигна здравата си ръка и размърда пръстите на десния си крак. — Но само ако шофирам аз.

Майка ѝ я укори, докато ѝ помагаше да се качи в семейния „Крайслер“.

— Обещавам да я върна в същото състояние, в каквото я вземам — пошегува се той.

Господин Роджас изпрати топката към четвъртата дупка на игрището за голф, което се простираше около Пойнт Пинос Лайтхауз. Той я видя как падна в пясъчния отвор, поклати глава и прибра стика в калъфа.

— Нямам достатъчно сила — промърмори той разстроен.

Ева седеше зад волана на колата и сочеше към една пейка, откъдето имаш хубав изглед към морската шир.

— Имаш ли нещо против, татко, ако ме сложиш да седна там?

— Разбира се, скъпа, ще те взема, като тръгна към клуба.

След като ѝ помогна да се настани удобно на пейката, той ѝ махна с ръка и отиде с колата встрани от окосената трева на игрището при трима свои колеги за голф.

Над водата имаше лека мъгла, но Ева виждаше целия бряг на залива, който завиваше към Монтерей и след това почти по права линия продължаваше на север. Морето беше спокойно и вълните

бягаха като зайчета към брега. Тя вдишваше въздуха, пълен с йодни изпарения и дъх на водорасли.

Ева погледна внезапно нагоре, когато една кряскаща чайка прелетя над нея. Тя бавно изви глава, за да проследи полета ѝ, когато изведнъж забеляза един мъж, който стоеше облегат зад пейката.

— Ти и аз, и заливът на Монтерей — каза той тихо.

Пит стоеше, смеейки се от сърце и сияещ от вълнение, докато Ева го наблюдаваше, невярваща на очите си и изпълнена с безмерна радост. Той седна до нея и я прегърна.

— О, Дърк, Дърк! Не бях сигурна дали ще се върнеш. Мислех, че всичко е свършено.

Тя спря, когато той я целуна, загледан в дълбоките ѝ сиво-сини очи, сега замъглени от сълзите, които се стичаха по зачервените ѝ бузи.

— Трябваше да ти се обадя — каза той. — Животът ми беше пълен хаос допреди два дни.

— Прощавам ти — каза тя радостно. — Но как разбра, че съм тук?

— От твоята майка. Превъзходна жена. Тя ме изпрати тук. Наех кола за голф и шофирах до игрището, докато видях тази малка, самотна жена с леко понатрошени кости да гледа тъжно морето.

— Ти си луд — каза тя щастлива и отново го целуна.

Той подложи ръцете си под Ева и внимателно я вдигна.

— Ще имаме достатъчно време да се любуваме на вълните, но сега трябва да тръгваме. Боже мой, колко си натежала от тези превръзки.

— Защо бързаме?

— Трябва да пакетираме твоите неща и да хванем самолета — отговори той, поставяйки я в колата.

— Самолет, самолет до къде?

— До малко рибарско селище в западния бряг на Мексико.

— Ти ще ме вземеш в Мексико? — засмя се тя през сълзи.

— На борда на яхта, която съм наел.

— За пътешествие?

— Нещо такова — отговори той с усмивка. — Ние ще плаваме до едно място, наречено Клипертон Айланд, и ще търсим съкровище.

Докато Пит паркираше колата на паркинга пред голф клуба, Ева каза:

— Мисля, че си най-потайният хитър и силен човек, който някога съм познавала... — Тя прекъсна, когато той спря до една странно изглеждаща кола с блестяща розова боя. — Какво е това? — попита тя учудено.

— Автомобил.

— Виждам това, но какъв е?

— Един „Авион Вуазин“, подарък от моя стар приятел Затеб Казим.

Тя го погледна с изненада.

— И е трябвало да го докараш чак от Мали?

— Транспортирах го с „Ер Франс“ — отговори той. — Президентът ми е задължен много, така че му отправих малка молба.

— Къде ще я паркираш, като хванем самолета?

— Аз говорих с майка ти. Ще я заключим в нейния гараж в Пебъл Бийч Конкурс. Ще я вземем, като се върнем през август.

Тя поклати недоумяващо глава.

— Ти си непоправим.

Пит хвана нежно лицето ѝ с двете си ръце, усмихна ѝ се и каза:

— Затова съм толкова забавен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.